

الرشاد

ترتیب

لطیف
لطیف

فصل در

کتاب
در
کتاب

میں سے کسی کی ضرورت

1870

اجزایان کمال
صداوت کمال

ابن حجر عسقلانی

بسم الله الرحمن الرحيم

227.

۱۰۰

45

2.

3

2

3

(BULAC)

که بدینجهان تابش در زرافتنی و طبع مهر آن بشیر در دانه پردی حورشید
کرم فلز مرده ایدات از تیز کبر تر بنشیند و کیمیکای آفتاب برکش
طهای دست آفرشته غایت ازلی و دیشتم لم بزی کوهر دات است
ربا قفای مصیبت سخی در نهانگاه اعیان دست پرور معجیل و قابل دانی
فیض جزای مدخت و بمقتضای حکمت باله باطن تقدیرش فی جلال حق
مشکلی که خاک ایران آینه بخون ستمدیدگان و در عرصه دوران مهرش
کرون فزیدی و سب لوی علم گشت چنانچه شاعری **زبور** علم کارال ایران
بسک درم شد **برای** افتخار اطفال مظلومان **ششم** شد تخت سردی ایران
پایال دشمن و نقش جبر پدید آمدن نفخ بخون مستی سخت و ترشیده **نهم** کردیم
سهم **هکتم** خواجیه ششوع قه و آشوب و **هفتم** از غل و وسایل وقوع جنگ
چنانچه از قزاقان **هشتم** طایفه علی و در مراتب **نهم** و در شیر **دهم** و **یازدهم** و **دوازدهم**
و در فارس صفی میرزا نام مجبول النیب و در کرمان سید احمد نواده میرزا داود
و در بلوچستان و بنادر سلطان محمد نام مشهور بجزوار و در جوگانی **سی و دوم** و در
بکایان امرا علی نام و در خراسان ملک محمد و سیدان صاحب داعیه و **سی و سوم**
گشته **سی و چهارم** از آذربایجان از یکم آریه جانی مسلک بنده و اهر آغراق ارگ
نابانی **سی و پنجم** از مرقف و **سی و ششم** از باب و **سی و هفتم** از بند و **سی و هشتم** از جج
و **سی و نهم** از ابرق و **سی و دهم** از دند و **سی و یازدهم** از جانی استر با که از شرافت
نفت انگیزی و **سی و دوازدهم** و **سی و سیزدهم** و **سی و چهاردهم** و **سی و پانزدهم** و **سی و شانزدهم**
و **سی و هجدهم** و **سی و بیستم** و **سی و بی و یکم** و **سی و بی و دوم** و **سی و بی و سوم** و **سی و بی و چهارم** و **سی و بی و پنجم** و **سی و بی و ششم** و **سی و بی و هفتم** و **سی و بی و هشتم** و **سی و بی و نهم** و **سی و بی و دهم** و **سی و بی و یازدهم** و **سی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهاردهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و شانزدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هجدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بیستم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یکم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سوم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و چهارم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و پنجم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و ششم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هفتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و هشتم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و نهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و یازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و دوازدهم** و **سی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و سیزدهم** و **سی و**

در مین بار داشتند بود چون سدی علم کون فی دیکت و کبر بوست قبل ارشده
بزرگوار در احوال آن برانده تخت و تاج بباراد حکایت چند اینجا است
بعد از آنکه رنده این مشرف نامه دل پذیر و طراز رنده این پنج پانظر محمد مهدی این
محمد یوسف استادی علی الله عنهما که از چاکران حضور بر نور و لبط و قایع جامه بر است
با نظار یکی از اموری که در ایام سلطنت خاقان سید شمس روح الله روحه تاجدار
معمور دولت این شاه بهشت که صاحب تائید بطور رسیده شمس و می نماید باریان
مکشف کرد که ایران چگونه ایران و مالک پرشم و ایران بود آن حضرت بعدی
عزم متین آن درباره را درست کردند و کلهای این عکاشن فرسوده را که در هجوم
سبزه چکانه چنان و لک کوب کلیم حوادث زمان بود بچه آب و رنگ از
تازه کی بعرضه بطور در آورند **سیر گذشت** عهد کل از نظری بشری عتق
تأیید ترقی گوید این اف بزارانک با بنطق عظیم با الحی از آنکه آتوبی که در عهد سلطنت خاقان
معمور بر همین مکان ملک ایران شد اول الخان مرویس علیا و مقدمه قند
بود که در ماه صفر سال هزار و صد و پست و یک هجری مطابق اوایل توفیق پوشت و پست
ایستاده **لکن** که یکی خان ملقب بشاهزاده خان و الا که چستان و آن آدال جلوس
قند بار بود که جبهه با اتفاق او در قند باری بودند ابواب بی است اما بار دولت
برای غنه و دار کرد و میر و بس علیا حکم آنکه در جهان **سیر** آمده از روی تقیم
او در راه ملک شکوه آورده چون در دربارش هر که در دولت سراسی
و اداری یافت روی ارادت بر تافت و بکوه منظمه شتافت و در همین درخت
شیخ امور و ملاحظه اوضاع نزد یک و در کرده و از قند هر دور و یک که یکین خان
بعزم بنده طایفه لاری در منزل ده شیخ ضایع قند بار بود بر سر او ریخته و او را
ساخت و در داخل نام افغان که خسته بود مأمور نموده که با تمام کارش بر رخت و
بعد از این واقعه کجسر و خان برادر را و او را به سید ساری منسوب گشته بود و او را
عم با ثروت کسری و هم و افواج مختلفه از طوایف کرمی و عرب و عجم بر سر قند بار
بر سر راه و او را به سید ساری منسوب گشته و او را به سید ساری منسوب گشته و او را
علی بن مدینه بودند جمع و یک سال قند را در کجسر و در پست و ششم سال
آن المبارک سال هزار و صد و پست و سه هجری مطابق توفیقان ایران است

[illegible]

غلیبی

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰
۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰

۲۰۰

تاخت این

که در میان

نموده

و بدینک وقتی که سرب و غوریان و سرحدات مرغاب و بدو غیل تا تصرف کردند
 اسد را بفرستید قلعہ فراده که در سال قبل تصرف اناعنه قلعہ در آید بود اند
 افتاد و شبی علی الخلفه المینا و بانیان بهر ج قلعہ صعود نمود و پای مردی را
 چله بر سر از سر مقصود بر آید و بانیان را بطن نمود و مرآتت کرده و در
 امان فتح خان ترخان از دولت بهر صفویه اسد داری نامور شد و در توان
 کوسوبه تمامه فرنگیان واقع گشته تخت اناعنه مغلوب و شب قسمت غوریان
 بر گشته از آنکه طالع نامساعد و بکار عز و بندار در دماغ نامتعداد بود و در
 باغی متغای این کیمت تنور بر آنکه با صدف کما پیش در پشت صحرای
 مشهور برادر نیک بطنه افغان بر خورده و پایا کمانه بر سر این نیز چون
 حریف را چرخه و چشم بصیرتش را از غبار غرور برودیدند و کوسوبه کوز را
 و تیغ نیز از زبان گشوده سر و در با جمعی از پیش تاران اراد گشتن متی
 ساختند بعد از چندی نمود و بدید بر دیس لغزم اسد و او فراده از شند
 و کت لکاپن فراده و زمین داور در محل موسوم به لارام اسدال جنگ کرده اسد
 بقتل رسید و محمود چون تسخیر قلعہ فراده را در حتر امتناع و بدید بهان قتل اسد
 الکفار کرده بقتل در شتافت و در حین پیگیری که خان شهبه بود این را
 را از جلیل حدناک شمرده بدر بار باوشای غرق و آسانی دولت نیز تلبیس او را
 صدق فرض کرده او را بصوفه صاحب خیمه ملقب ساخته حسین خان خطاب
 کردند و کشته سبجان قزوین تا بخت قتل اسد را جان یافتند اسد را کت
 شاه ایران در بد اقبال زمان دولت زمان خال گشته هرات را تصرف و عبداله
 خان پدر اسد را مجوس ساختند نهال زمانه کما جعفر خان و کفران قزلباش
 در سرخیان باغ نوبه هر چون بر سیاست از پای در آورند و اعیان دولت پادشاهی
 چون طایفه علی و ابدار را مشغول کاریکد کز گوشت و در اجبت بخود ملا موافقان اخص
 گستر یافتند صیفی خان ترستان اوغلی را بر سر داری لقیان با محبت نمایان و
 مذاکرات فراموشان روانه هرات ساختند در سجای کافر قلعہ فیما بین او و زمان خان
 تمامه فرنگیان واقع شد و در مزبور پسر و این معی بر شتر باعث فرودستی آن طایفه
 شد و اسد را اناعنه در اتولایت اقتدار کما بهر سینه در چند سال آن توانی

[illegible]

نور یافته

مسلم کشته

و بنی خواجه ارض اندکس نمیکرد و سپه سالار مذکور فتح خان قاجار بکلی مشهور
 مقصد سر با فوجی از قزلباشه بر سر تپه تون نامور و ملک محصور گشته بجا
 ایام قاصه بسته دایافت تا اینکه شیخ از شبها بر محمد نای که فوشت ۲۰ در
 خانه فتحی خان گسترده بود از فتحی خان برخیزد خاطر گشته حوزة البقعه رسیده
 ملک را در ضعف حال قزلباشه آگاه می داد و او دیگر ملک بهیات مجری
 برآمده جنگ کرده فتحی خان بر خیمه ملوک از پای آورده و این می سبب استعدا
 و اقتدار ملک گشته بهمان منوال در آن سرزمین دم از خود رای میزد تا اینکه
 مقدمه اختلال اوضاع سپه سالار مذکور داده ملک در ارض اندکس فرمان روا شد
توضیح این مقال اینکه بعد از وقوع قیقه فتحی خان سپه سالار ایالت ارض اندکس
 بعقیق خان شاه ملوک در آن اوان بکلی مروت بهمان در ششده مقصدس میبود
 قیقه بطن ننوده اما روز بروز اختلال سپه سالار او را و داده اختلاب استعدا
 نیافت سپه سالار چون اطوار عقیق خان را موافق بشنید بیگو حوزة مرعیات از او
 و ملکران گشته خواست او را مسلوب الاجتنار سازد عقیق خان از مغفون و در محلی فکر
 لقی اتفاقا بد خاطر گشته بهی روز او با شس که با او عهد استمان بود بفرار اسبجلیان
 فرستاده کشتن لکن او را از میان بجایان برده مجوس ساخت و وزیر
 ایالت پر دخت و در روز بیا نزد هم حرم هزار و صد سر و بی که انا غنه بر منجان
 و این واقعه نیز در میان او در ششده مقصدس وقوع پرست بر ششده
 یار بدست الواط ششده افتاده علی قلی خان یزید علی که فرو چیده بود بر چید
 آنکه ساه جادوی الاول همان سال الواط بکانه علی قلی خان بخیزد او را مقتول و اسبجلیان
 را از حبس پران آورده بار اشعل حکومت منقول ساختند اما از حکومت جزای
 باو نبود الواط خود برقی و فنی مهمات می ساختند چون حرکات آن جماعت
 نا عظیم مطلع سپه سالار بود ملک محمود اسم قمر و او را تکلیف پادشاه اندکس کرده
 ملک محمود چنان روز را از خلا خواهان و بخیل و او را از حق اندکس گشته مسند لکن
 گسترده اگر چه الواط را مکنون خاطر آن بود که در روز و دو مقام کارش بر دواز
 آتا بفرزون اینکه همه بجا دوشش بدوشش است مینویست علی این دفعه
 بعضی کینه جوطب استقام از این ن گشته ملک را در بنده آن سرکشتن بر

بر این دست پستی داد و لولا و معاله ان کس بعضی بعضی لغیرت الارض
 استاده جنگ کرده اورا بقتل رسانید امیر اب را بدولت صفی عرض داشتند
 نمود که چون این خدمت محض از راه هوا خود مرآت دولت ازین نظرور رسیده
 موبک پا و شاه از آن طرف عازم عراسان شود و من نیز از قند هار ملت
 حرکت میکنم که از دو طرف بدفع ابداله که بشیده شود و هم الطایفه جعل باید
 شای پادشاه لوح که در دیستان نیز مقول هر که این فیم نقطه از خط و درست
 از نقطه کوه در دست بیکر و اقوال روی اندود و کوه بسج قبول الصبی و ایالت قند هار
 و دالان که ده خدمت و پیشبر برای او فرستاد حسین قی حال خطب و اینه کشته
 بجه ابداله مرآت و اردوستان ویم که ابد و در خلال آن حال طایفه بوج عازم
 کرمان گشته اهل کرمان قلمه را خال کرده ملتس مقدم محمودی شده اند محمود نیز وارد
 و بعد از اولایت شده مدت نه ماه بطبق کرمان پرداخت تا اینکه خبر شورش
 فارسی زبانان قند هار محمود رسید باعث انصراف و بقند هار گردید
 این مقال آنکه محمود در حین آمدن از قند هار بچین سلطان لکزی که در فرار مان
 پیر و نایب قند هار که عازم کرمان گشته بچین سلطان مراد قلمه را از غوغا
 خال کرده با ملک جعفر خان سیستان که در قند هار مجوس بود و قلمه و ملتد کرده
 با نظر دو تنی اهی صفویه سرار که پان قول بر آورده به سیستان فارسی زبانان
 صلائی شورش در داده بچین از غوغا که در قلمه بودند مقتول و جعفر غوغا پروان
 واقف گشته بجمعیت از یکم قلمه داخل گشته بچین سلطان و ملک جعفر
 خان را بدست آورده فارسی زبانان قلمه بقتل آوردند محمود بعد از رسیدن این
 خبر کرمان را تاراج کرده و آهنگ قند هار نمود و در سال دیگر در توفیق شیر کرمان
 کرمان بکر غنیش گشته شد هزار کس از غوغا قند هار بوج و هزاره آقا
 ست جمع کرده و آده قلمه کرمان را محو و قتل غارت غیر ضرر کرده چون از این طرف
 احدی با دوا قلمه کیان پند داشت ابداله قلمه چار طالب امان و بقتل بکشتند
 در باب قتلین کار قلمه انجام کار غوغا است که در قلمه محمود نیز قول کرده از کرمان
 عازم اصفهان شد اعیان دولت به قلمه اسباب قتال متول و در حین خانه را قلمه

زبلم تمهید
 در این

مردم دوستی و یاری را که از قیون جنگ عاریت بودند بسیف و
دفع و حقیقت مکتل و در پیل و کوپال هر یک را ثانی رستم ل ساخته بجهت نام
بمیدان کارزار کشیدند و روز دوشنبه بیستم جمادی الاول سال هجری
مطابق اوایل در کلون آباد چهار فرسخی اصفهان علی بن ابراهیم واقع شده و قریب
مغرب و رستم خان قولی آتشی ببات قدم و رزیده با احمد خان تونی بی
و جمعی از اعیان و کبار دولت مقتول گشتند و تمامی تونی نه و اسباب اهل
بصرف اصفهان و رآدمه و بقیه اسیر شدند و شهر اصفهان و بنای سیه بندی
و در دروب و محلات گذاشته شدند و در روز محمود الحامنه آمده فرج آید و
برای زودل خستید و از پشت سیه با آغاز نموده و در عزه جمادی الاخر سال
مطابق پارس سال اتفاق افتاد و در میان سلطان و جمعی از اعیان و ارباب
سال هجری هجری که سلطان و ارباب و جهان بین معر عالم آرای اعظم شیخ نرستان
محل رایت اعتدافراخته لشکر بهار بر حرم ملک بهمن و غارت از شهرستان
وی کشید و اصفهان و مزار وستان و هزارستان نور افزای فسخ آید و چین و
هزاره بیل خوار مالک پای تخت کل شن کردید محمودیان و طحال نوک و
دست بتاخت و تاز و راز کرد و باندینه ایکه اعدا و از طرف اصفهان خواهد رسید
بجهت خود را از می می باشد نه اعیان دولت مری که برای کسر نوک خضم
اندیشه نه این بود که سلطان محمد مراد نام و له اگر خاقان شهباز و از قیوم شهر
و طعمه بر آورده بعد از چهار روز او را به مور قاجوراج و معنی مرزای برادر او را می داد
برسند ولایت و عهدیکه دادند باز در پشت و خضم شهر رجب شمع شمع
جوانانه از کرده قرطیان نالی را بنام شت مزاده و الا خضال طهاسب مرزاد و
در پشت و بیستم ماه مبارک رمضان او را در خلعت بیل روانه می شان ساختند که
ناید درست فردین و آذر با کمال بختی مغفله و لشکری کشته کرده و متاع
شود بعد از خروج طهاسب مرزاد امانه بانی می حره گذاشته اطراف شهر را
سیه بندی و راه آمده و شد را یکاره مسدود ساختند پس سیه بندی را بکمال
خاص و عام راه یافته روز بروز قوت ضعف و ضعف قوت برافزیده و
علاوه بر این با ابله گرفت بکندی که مردم برای اهل میته می میزدند و در میان در
خلافت

در هوای و قحط است اطفال خورده سال را در دیده و بک کوهی خورند و نهایی برای
کنند چون کرم سینه چاک بگویند بر جانها در غمزه گرفتار دام ملک برای کرده
زنی درو نهان چون نوزادش حسرت میتافت و چشم مردم قوی را به غماری برآید
پس بچه کش خورشید میتافت عیدی شد که غمزه و نهان بباد و شکر آب خویش می
بچند نه و شکر نهان بکای برآه قند نبات بخانند و بهوس سیه دامن را بکلی
نهان بر می خندند و بباد و کور خاک پای درخت تاک را از بخت میل را و چون درخت
غیر از چشم میتافتند که از جبهه ابریشمی تن بپوشیده نه چون کرم بک بر کور
تنبه نه و بکلی که بوزینه کلام می آید و نه از شدت جمع پوست درختان افاده
اگر دانه از نهان می جسته درخت خورده اند و سینه میفرستند و اگر جبهه در می
بافتند و در وقتش آن مبه که شکر شیمی نهانند کسی روی پیاز را بپسری و دیده و نه
پیش از شاه و در آن کسی عزیز تر کردید ساجان از بدن اسم نان نوی و می می
دو نمان از حسرت خورون سبک طفلان را چون حشمت که بکرم برآید و نه لاله برای کیه
دماغ بر دل بریان میکند شست و قمری از حسرت شای کو کو نهان می کشد و نه
میتبخش کور و چسراغ و نه نهان نور اصفهان یکی ره ویران کردید و قتل آدم علاوه
قتل نهان و امنی دولت را سخته طاقست سینه و خاک عجز و بهمان برزق
پخته شده تا آنکه خادون شهر مصمم گشته در میان مردم محرم اکرام گشته و بجزای طاعت
پاسر مل خادان شهر را بفرج آید و برده و نه سر در برابر سر آن پنج
و افسر رانده و نه شش نمودن برای صفت خرابین و کارخانه جات پادشاهی و نه
اصفهان ساخت و خود در جواروم شهر مزبور با فرغ و نه پیدا شدادی داخل گشته
سکه و حمله نام خود کرد و بعد از آنکه کسب و افره اصفهان در آن شهر محرم در و دار السلطنه
قزوین بطالب برآید رسید برادر نک می می جلوس نموده و نه بستان قزوین
آفرانه محرم تا پنج جلوس او بپشتند و در ماه صفر بعضی افغانه برای اصفهان حرکت
شاه طالب نامور لغز وین گشته بعد از ورود و افغانه به فرسخی قزوین شاه طالب
بقیه که همراه داشت سر خویش و راه آذر باکان در پیش گرفت و نه قزوین
چون پادشاه را دور و دشمن را برآورد و به بعد از مسلمان افغانه را داخل شهر
کردند و افغانه دست لغدی از آستان برآورد و افغانه به جز نیست و در آن

حسرت کش

پرداختند این می را حوصله قزوین بر نماند بیشتر میت آخت هر کس بهمان
خود آید بکند جمعی ایشان را بر خاک هلاک انداختند انانکه که در خارج شهر بودند
سر اسبه عازم گریز و بگایب میشوند و گاه در انگیر کشند محمود با سقا این
جز بفرغ و غنایش آفاوه در درو که انانکه از قزوین بر گشته و او را
اصفهان شدند شروع ملاحظه سال امرای معزول و معزول کرده یکصد و چهار
تن از ایشان را از تیغ بتر کند اینده و هر که کان اهل صلاح و مودت بر رفت
گرفته آنکار و نهان بقفل رسانیدند و جسمی را بسته بیشتر از نامر ساخته ایشان
رفته نه بیشتر از امانی مرده نموده بفرغ و او را در و نمود و قریب دو سال در
اصفهان و دیاریات مزبور در است حکمرانی را فرماشته آنرا در سره بفرغ او را
بفرغ و غنایش از انانکه حسیع اولاد و احاد و خانان معزول را که صغیر و
بهر سر و یک نفر بودند معزول و تیغ بتر ساخته بخشش ایشان را باطلی تم فرستاد
وند و بعد از چندی چون قوی و مانع شد به بدویاری شده و او را از حوز و بگایب
گشته امر و نهی او که کم جزون از قزوین و در میان باطل کرده و او را از و هم سخن
المعظم ^{۱۱۳۷} آنکس که با شرف از او بزیست جمعی از انانکه را با
خود همه گستان کرده و از انانکه اعتدال بر آند و نوبت شکست نام خود بده
آوا ساخته کس فرستاده نمود و در خفه هلاک کرده و حریف را استیلا
جای سر حکمرانی کرده و در ایام سلطنت خود گمان و زود و بنا و در و قزوین و در
ناولی که که راس که طاق و خراسان است بکلمه بفرغ و او را و
غلبه روسته است به از از و بگایب است آنکه در جمعی که شاد و طلب
قزوین سر با فرسده وری آراست اسمعیل بانی بن و وزیر الخس بر سر مقام
و عزم است و بگاست و کس فرستاد و بفر از و سبه بموجب طلب و بگایب
شاه نظام سبب بر سر که که سر دار و سبه آمده صف بانی ایشان در خفه رشت
نکر انانکه و وزیر رشت از او مدافعه بر آند و مغلوب و روسته را باطلی را که در غم رگی
رشت است کل انانکه ساخته بدو توقف کرده و در طرف و سبه از انانکه
بجز امشانی این دولت را و در و دار علی کرده ایم و باطلی شاد و بگایب
او کل و در طرز را از بنا و آید تا حد است و به دولت و سبه قبولی کرده که بخت

این دولت کرده بدفع دشمن بر دایم و باین احوال راه دخل و تصرف دولت
و در امر میجو استند و است توفیق را کشیده و استیلا وجهه بر اموال
مال و دیوان و غیر آن می کشیده تا آنکه متعاقب سردار بزرگ ایشان با و ده
هزار کس آمده اجتناب جمیع و در امر را الی بازار با و ده موجب نوشته که همیشه
بویک است دولت علیه صحنه بر و سید و او ده بود و محو و منسوب با حجت از طرف
شاه طهاب جمعی بدفع رویه منسوب کشیده در خارج رشت مقامی فوختن
واقع و قابل بشد شکست یافته فرار رویه رشت و اندک در تصرف و
شتریک و سیم و منازعه و ده سال و در آن نواحی لبط و اخذ و عمل و حو با بیت
دیوانه بر داشتند تا اینکه مقدمه قلعه مشهور با سیمیل میرزا و در مصلحت چنانکه میگویند
شد اتفاق افتاد و رویه به آن جنگ و نزاع آمده و با بجان و بخت را نیز
که تصرف قلعه بود و تصرف کشیده بن حمله چند نظر باینکه با و ده و رویه را
خفگی از راه قلعه قرار با کشته را در و در بند و اهل آنجا نیز از بیم غلبه که به و رویه
سزاعدا و عهد و دولت بودند و در بند دیوان و رنجی اعیان این دولت کشیده
از جانب اطاعت درآمدند و شاه میزور میگوید باین قلعه نمونده است هزار نفر
که در آنجا است و در امور است گویند با سیمیل آنجا کشیده و کوبه و سال را نیز
صرف و بجان اخذ و محاطه ماله و جهات حسابی انگار کرده و مقصد است خود
س و دولت نموده استیلا رویه است بر ملک آذربایجان
آنکه بعد از حرکت شاه طهاب از قزوین بجانب تبریز از دولت عثمانی ابراهیم
پاشای حاکم از آنکه از دم بکرستان و عارف احمد پاشای کوبورلو اوغلی حاکم دیوان
تبریز و حسن پاشای و اهل قلعه و بکرستان و بجان و عهدان مکرر کشیده و با کس
بی شمار از زنده و خود را بت غنیمت برداشته و آن در بای نکل کشیده
آذربایجان را با روجه حیرت انداختند و ابراهیم پاشا قفس را بکجه نظر آورده
عارف احمد پاشا با حقیقت تمام برون آمده چهار ماهه قلعه را محصور و چون از جانب
اعیان دولت امدادی مقهور بندها را آنجا طاب امن شده و قلعه را سپردند
و عهدان با کس کوبورلو اوغلی هم از آن سال بیستم نیز و ابراهیم حرکت کرده
در جنبی که مرکب شاهی در اردو پهل توقف داشت بر تبریز آمده چون صورت

تسبیح در آن سال در آنجه مراد روی نمود و عطف غنای کرده در خوی و بیاس
 قشاق و در سال دیگر باز گشته بقر و غلبه بر آن بنده مبتلا گشته اهل آنجا را
 عمره از مبع نیز گذر ایندند و حسن پاشا والی بغداد را بخت غنیمت بجانب
 کرمان پاشا و افراسیته در کرمان پاشا و بعد از چند روزی بهانه غرضش تمام
 شده بهار الباقی شتافته احمد پاشای پسر شمس از دربار عثمانی نیز عسکر و عازم
 تسبیح بجهان و بیرون خان مکرانی که در آن اوان حاکم امدان بود به بهانه جنگ
 بیرون رفته با احمد بیست و قشون و اهل امدان با هم او بدست سه ماه خود را
 و قشون را انداخته تا آنکه احمد پاشا نیز بغلبه و قهر قشون را محتر کرده قتل و غارت بظهور
 رسانیدند و بعد از آنکه سار و شرف طغی پاشا کج و علی پاشا تسبیح اردو پیل نامور شده
 بعد از جنگ و محاصره تسبیح نیز بکجه رومیه و آمد بعد از آنکه رومیه اردو پیل
 شدند موجب شای از اردو پیل عازم طهران شدند رومیه آمده اردو پیل و منته
 در آنجا و سلسله و کمال کردار را بکجه تصرف آورند و دو سال از جنگ و کسب شایع
 انقضایافته اشرف چون جزا خندل آذربایجان و مرآت حضرت پاشا
 بجانب طهران کشید تسبیح عازم طهران گردید و قریه امدان را که در جنبه
 واقع است مضرب خیم حضرت شاهی بودی که قریه با شیشه بغلبه برداخته
 در میان آبا و اجداد فزاینی واقع شده قریه با شیشه شکست یافته بودای مرآت
 شتافتند شاه طهاب از امدان عازم مازندران و استرآباد شد ازین
 جمعی را بمحاصره طهران و سیدال ناصر را سرور نمودند به تسبیح قشون را معرود
 آنکه اصحاب نموده اهل قزوین تا به در آنجا عمت در آمدند و بعد از آنکه موجب
 شاهی وارد مازندران شد از آنجا عازم استرآباد نموده فتح خان قاجار را بکویت
 سمنان سرازیر و با همی از آنجا به سراسر داری منصوب و با فوجی عظیم با اتفاق خان
 پاشای والی بغداد از دولت عثمانیه به سراسر داری و عید الرحمن پاشای حاکم امدان و قریه
 مصطفی پاشا و حسن پاشای حاکم موصل و طبیب و با جمعی بدانجه امان طهران و از
 ساختن مژده در ابراهیم آباد طهران عاتق افغان گشته با خندل امداد و
 سبب اهل مژده و جاری نشاخته پیل مراد و امانه استرآباد و طهران نیز با کس
 از امداد و با فغان مطیع و متعقد گشته اهل ساوه و قم نیز که آتزانمان بتراف

و بگوشته آن طایفه آرام و سرحدات باقرین آرام کردند اگر شته از نرگین بست
 خیز به پنج نفر مقلی خواهد شد پیران از انداز و کتا به میکرو و خارج از حمله قول
 تدوین و شب راز کس چون درین روز ناچار به اختصار سخن نامور و عظمی اصل جنید
 حکایت امورات بعد از این جاسم اجمال و انکار و امری داشت که بگفتند
 بجای اختصار عیان کردی بسیار و که بعد از آنکه بزم آرای دوران در غرت سرای
 ایران ساز نامازی کوک کرده در گوشه از می لاف و سرافت لواها و از هر سری
 چون که به بطور صدای برخوایست ترک و ناچک چک تا سبینه باخی حشرت
 خراشیدند و کوچک و برارک قانون خرمی از دست داده در دایره نشست
 کف زمان افروس کشید و هر جا قوی و می بود سر از کپان خود سری و
 کردن فراری بر آورده پادشاهان از پیران گذاشت و هر جا خشک مغزی بودند
 چوب قد علم کرده شاخ سر بندی برافراشت **از** ملک محمود دستاویز افغان
 که سبق مذکور شد باز جاده اطاعت بر تافت و بشهد مدتش استنداشت
 و حضرت علی آقا آمان در حدود ایسور و ولکات و باقی سرحدات دشت
 مشغول ملک واری و بکمال خور ز جلدت شهباز اوج دشمن نگاری بود
 مانند شیر صیاد و پیشوای جمیع به خویش و طویش کام پلکانه و خویش
 بودند چون دیدند که ساقی و مرغ از ساعنه و هر جزا به غم کام اهل ایران در کوه حریف
 تنگ ظرف زمانه آن مستی که به بر سر ضیغ حال شکست و از این فتنه جوی
 در هر دست و دل کتوده راه آسایش بر روی دور و نزدیک است این
 معنی را حمله غیرت آل حضرت بر تافت با لهام خداوند به نیاز واری و بخت
 و خنده طراز ویزوی مردم بلند و قوت بهمت از حسن طایف افغان و از او
بجای ایستاد **در** سرحدات و ولکات را بجزیره خدمت خود آورده و گفت
 را که حرف حریف و حصار مین خدا آفرین بوده با قوت دست جود و پروردگار که بوسه
 جولا که استیلا کیتی لار و دشمن مادی و دنیوی اهل اختصاص پروردگار برای افرات
 بجز حکمرانی خستبار و پاری جناب کرد و کار آغاز کرد و آری عظمی صولتی که
 مهابت صلابت و در این شهبان کند که حاصل و نفع که هر گفته خصلتی از این
 بزمی چرخ پلنگ خود به عوای برتری کردن و از دست سروری که بهت کردن و از این

فران

شده

نکته سبک

آفرین مفرخ سولتی

بود بکلوله گفت که نه بتر فایده شهاب ثاقب ساخت و برات ساخت
 حواله کرده سالکین آنجا را بقلع و بکفر فرستادند پس بجای آب آورد و کوبید
 لاری ظهر بودند که کعبه ای ظهر بودند و بعد از چند روزی بهشت بلند غم بنده بودم
 قلعه را بچند کردند چون فراخان نام که بزرگ قلعه مزبور بود جمعی از زکات را با خود
 ساخته بهوای و دلقوایی ملک نمود انشالله فی آخرت حضرت علی الهی از
 حیان که مشغول می مرده با عوکه بودند پس بکوبید و بکل جلاب را با چراغ بک افشاید
 از دیوان نامدار با طغی آن نایره نامور ساختند و چون آب را بچند از چهارده
 بند کلمات مشیشت و باورین در سر قرآب بنای توقف گذاشتند برقی
 زریب دادند که می حفظ آب کرده نگذاشتند که داخل قلعه شود و فراخان نیز با جمعی
 خود بعزم مدافعه بر سر برج آمده با مورین گداور و شکست بخش داد و بهی وقت
 و چراغ بک را و سبک کرده همانا طالعش خانه روشن می کرده در از بک آن
 حضرت از شیر با عواد فراغت یافته و اردو پرور شده اند این جز حال انگیز
 بعضی اندک رسیده شهاب دمت والا بعزم شکار راغ را بچند بکل جلاب
 بتر و سبک می را خون بر ساخته هنگام شام فراخ اسبجال و کت و از راه مان
 جال و درانی بک جلال خود را به چار و به بند رسیده و توفه سپار جمع و تهمینه
 اسب بقلع و فتح کرده در برابر را بچند جلوبه فرمای استب برق چند کشته
 جمعی از پیاده و کمان جلاوت قرین را به رب قلعه لیکن نمودند که به نمکخانه راه اقدام
 و اگر نگذاشته قلعه قصد فرار نایند اعلام کنند در آن روز قلعه کیان اجازت کرد
 ضیو پوچال بکمال بکمال در چند برشته از اتفاقات در همان شب جمعی از نامرود
 بدو و فرخان آمده با جمعی از تهمه پروان آمده این را در لیکن بکبار داشت و خفته
 بقلعه باز گشت پیادگان در بقلعه طرغ آن بهی از آنکه بقلعه فرار کرد
 نموده جز بکلیو نموده آخرت رسیده اند آن حضرت وقت بهی بعزم قیام
 مرکب بترتیک وار شده و در هیچ که از چاهینه و در بچند زکات شده و
 خان و قومه بیانات جمعی از قلعه وار شده و زکات بهیست سینه و آتیه از جانب
 میسر از لیکن که اسب انداخته و با تهمه های آخته بر قیاس کینه حواله خفته
 آن حضرت یکبارگی باری جانب باری عزم آمده نموده بدولت و ان بکلیک مایه
 بکمال استوار گشته

تغییر از قوت خود و کبریت آن کرده اندیش نکرده باوران افراطی ثابت
 نشدند دوست با شکایت خوب و بکار بردند و اندک زمانه بخت آن
 می بیند چون طره جوانان تا بالا و در بعضی مکانها خانه روانه وادی فرار گشتند و موکب
 و الا با نصرت و قز و فتح و ظفر چاره بر گشتند معان آن یکی از تاتاریه بودای
 بر اسم است مبارک است خدای که مکار آمده است عیای محب و صفا کفران با
 چراغ بک نموده و آن حضرت نیز سبب بزرگ گشته کفران را از طریقین مر
 مرض و همان است تاتاریه غیب و خاسر عزم مرشد روز دیگر سلطان
 این بنده طرم از خوار قلعه چهارم زاریت آیدم کوی ابرافراشت و قراخان مشر
 مقابله از قریب برادرش انداخت خدیو از چند نوم اقام کار قلعه را بخند عیای
 لوی نظیر بودند کرده چون قراخان حال خود را بانه در در محاور اسبابه و بدوست در
 دامن استان روده از قلعه بر آمده و مستعد خدنگداری و متقبل رسم فرمان برداری گشته
 آن حضرت نیز کوی توکلات اورا بجهت مقرران و ترکا بینه کج داده بصوب بپور
 توکم فرمودند و از اتقایی بقصد لطف نشان بدی که بر او را در آغوش تنای می بود

جانب این مطلب مدعا بود اما در مقامی نگزیده بعد از ورود جنوستان جسمی از جنها
 مخصوصا بایر امیر خان پاست که در آن زمان ناظر سرکار شاه طهاسب بود و بدینکه
 ازین نیز کمالی نقش می یافتی ایست از پرده مخفی صورت ظهور نمود و میمند
 کشته خواستند که اگر او را به همانه اصلاح بمان سپستان آن حضرت داخل کرد
 باین سید جاری از پیش بر نه اگر او هر چند ایش از در و دومی خود صداف و
 آن حضرت موافق میداشتند اما جرات بآن امر نکردند که با او آن حضرت
 بعد از ورود ایشان بمعبر حضرت اثر درین ماده سبقت گرفتن کشته قبضه بر
 شمس بنیجه خستید امیر امیر خان و یاران او چون این مذکور را در مزاج اگر او را بر ۲۰ دقیقه دیدند
 کمال تمیز را با نگریدند حضرت شاه را با کباب نشین بود از غیب منورده شاه
 طهاسب همیشه پای عرضش در راه بدر راه تبریز و پست خانش در آن روز
 وادی اخلال ناک بود و چون قدم می خورد از خود و در آنج خود را بهود و پاست از
 جانب نادری عذر خواه کشته بکباب نشین بود شتافت و حضرت علی الهی
 این دفعه که بهت بودم بنه اگر او بسته بود را می کرده که در تصویرین چون صورت علما
 دیدند بطریق شاه و لو در آنجا بود که مردان شهنشاه و بهادران صف شهنشاه بودند و علام
 در ایشان استنداد کرده فوجی عظیم آن جماعت بکوک تصویرین نوشن
 تصور بر کینه اهل قلع بمیدان جلالت قدم نهاد و از آنجا بر دل آمدند آن حضرت
 که عجلت فتح و ظفر دواست در روی شمس روان و آهنگ این شمس در سه که از میان او
 و در است با قلع کین کرم سبز کشته ایست ترا بی سه وادی که از خاسته بود
 آن متوجه اگر او بر نه شده قلب جمعیت ایشان را بجهت زهره شفاف انجم دریده محلی
 ایشان را بر این تر قضا و جارتخ آساکند و جسمی را آورده و در کنار جنوستان سپستان
 چال انداخت اگر او خود را در دره بجز و زبونها دیدند از در اسپستان و آید که کشته
 آن حضرت نابز شده استنداد از طرف موبک محمود کباب شمشیر و آهنگ
 امر نمود و کردند پس آن حضرت کرنان را با امرایات و راه در رسم ایت
 مرضق و اگر حسین خان حاکم جنوستان با دولت هودی خان و سرکرده کلان اگر او
 علام را ب ساخته از راه سلطان میدان معزمت علامت شاه طهاسب را
 نشین بر و کس برای نیست این امر بر دخی ضابطه و قانون استنداد شمس بنیجه

نظر

و این

فرستاده بعد از دیدن شاه طهماسب عظمی اندک سر کرده در آنجا محفل آن بود
مقصود از جوشان و ارد شده باشد مطلوب را بشناسان و بعد از رسیدن
اگر چه در جوشان روزنامه که نوع و زبان و لاری اکثر و تابع ملاحظه قیاسی مقال نموده
آرامی خلوت سراسی بیان نامشسته در برده اجمال بیمانند ذکر این گونه امور از نامه
عالمی و خارجی اغلب نگار نیست اما چون مقدمه مصلحت با علی بن ابی طالب و بعد از این
و صلت که خون در لاشش غلظه آرد لاشش و تیغ نیز شش از لاشش پیرایش لاش
از سبب این دولت اندر پیوند شش و پیرایشش قلم نقاب نقاب
از جهره این مدتی گفته ها حکمت باله الهی متقی این بود که بوسید این که دولت تو به
نمایند دولت و کمون مراد قدرت و قوت آن حضرت شده سر کینه
اقتار و اجمالت اگر اد که اعظم اجمالت اند بعد از حق آرای و خود آزمای بیخ
حقو اقرار با حق و آزاده عقد بند کاسته طرفی خدمت اجتناب از این و انان
ماوه فایده نبود که بوسید این همه فساد و خون ریزی و اهرات شرع و فتنه انگیزی
تند در آنک نقد بر العزیز العظیم در بیان کشته شدی ملک و ...
در خلال این احوال نظمو بهیوست که تا تاریخ که درم و بنام ملک محمود نقاش
عصیان و زکون شد نظر را ضبط کرده بودند ملک در جزم روز نوشته حیات
با این قلم و انظار ایضا را کجایک ایضا و میخواند و چون در مقدمه جوشان چنانکه
مذکور شد از نامی که از جانب شاه طهماسب مشهور می یافت آن حضرت صدر
بیاضی متقی داشته خاطر انور از این و بگذر اخبار آلود کفایت می بود در وقت که
بروز این چنانست بنیچه اضلال سابقه کرده ای او بر اقبال آلوده که خان حوله
همه بیرون از اقبال قصاصی خون گدازد که از شش آن تیغ پیدا محمود بود ملک استی
پایان رسانیده و ملک گدازد که برادر کو چاک ملک بود با ملک اسحق یا
رسانیده به بن بر غزو بر اسحق خان بهات فرستاده او بر سر می آید و در عرض خود
صحنه خالی برادر خود عرض تیغ و مقام که دارند هر سیدی شایسته تیغ
برادر که بود از آن زی با قصاصه در سه کودکی و بعد از آن ایان ملک استی
حاکم سبب مرا که در آن ایوان کینه است آن حضرت آمده و اولاد و امارت
و کوچ و مسوومان ملک عرض در روانه دلی مایوف داشتند و ...

و کینه و عداوت

مکه و بعضی تنه و بعضی سلطان و پادشاهی توقف ایالت جهانگ در ارض شریف
بخش حسین سالی که از لقی سیستان در عهد و قاین پیرو بخت سارانت بکند
محمود سیستان و اغوی و ساوکی شیطانی آغازفته حبس کرده تا چندی که از
جانب آن حضرت در آن ولایت پیرو ارف و درون پروی کرد و حضرت
نعلی انبی فوجی را به پنه او مامور ساخته کاری میگردید چون پنه ان غنه سکون
منظور نظر و الا بود در محله هم شهر و آنچه اکرام سینه هزار صدوسی و نه بجوی
مطابق فوجی بکمر الفت شاه و الا جاه بهشت هزار هزار سربازان مکه
جاففت و بهر اه نامید بزاد از ارض اندکس نهضت فرموده و بخود و رسول
آوردند مزاجه کوکب منصور بکشت ترزال در بیان حال آن جماعت راه
ملک بجمع و ولد ملک محمود بملک لطفی برادرزاده او و لقی سیستان که در
آن مکان بودند فرار کرده با صوفیان بکشف علی را پیوستند و مکر ملامت
بستند و حسین سلطان در قلعه کفن حسته بعد از ورود و ادب حضرت آیات
در مقام مذامت و بند که بعد عز و شرمندی بر آمده است از پیش محفل بزل
یافت بعد از انشام همام آتش زبانی کوکب سلیمان بجای سکون حرکت کرده
به روز فربه اسبیدن مجسم سرامات عز و عظمی نشسته روز را بعلی تربت ملاطفت
و انصاف لشکر مکرر بنیب و طمان باقیه و جوانان و اربابش طرح محاربه در افکار
بر داشته و از دکن آید و بسب این مایل آن مکان و نیز کوه ریک بوم بود و نمایی
در یک نشسته پس آن حضرت حسیه از دلران با شترهای کوه کوه
بر داشته خود بر شتر مانند مهر زنجی برار شده است بین عوام و پای حمت
گاهی برادر و گاهی پادشاه تو بجان می برد خستند و در شدت حیف که آب جز
در دم حیف یافت نشسته آنهم نصیب اندا بود بکشته نه روز در آن باب
بزیست تو بجان نه را کشیده نه در دوم کثر صف منزل اجمال منزل مهدا وین و ان نشسته
چون حسیه از افغانه در قلعه مهدا وین ساکن و چند روز بود که عک کرد و در
تا نزد در انتظار مصاحبه که ان غنه از راه کینه انظار می کردند و تکدل و جوای قیام با آن
کرده همان کسل بودند حمت و الا نظر انظر بنی انظار بقیه متهم گشته آن جماعت
چون خود را در موضع بلاد بدنه از راه خنده از ملکی بر آمده عهد کرده که سسر کرده این

و کینه

کینه

کوب
بر

رفته اند غنچه قلعه بنار آباد بر مطنین خاطر و در لب اندکس حاضر کردند قلعه را تصرف
جند فامره و دهنده بعد از استقرار این عهد کرده مزبور بقلمه بنار آباد رفته
از عهد خود بدار گشت کرده بدار گشت آن حضرت نیز بیدادین را بخت
و دهنده از تنقیر نیز گذر اینده مال و دواب و عیال ایشان را بجز حق بهیبت و سیر
در آورند و رعایای آن ملک با غنچه اتفاق ورزیده بودند اما داد و از خود
ایشان با خد سورات و تو بخشش گفتا کردند یعنی از غنچه جات ایشان
کرده کله نیز سنگان را از دادن سورات مرقه ورزیده کس نزد او غنچه نبرد
و کوب و کوبه و عوایان فرستاده است و او نموده پس امر قضا امضا حق نقایذ است
که جمیع از دیران خوب قلعه را از ارض ملک مطاف از راه بالای خراف
بر سر قلعه سنگان بپوشد و ناله اجماع و منظر ورود و مرکب و الا طبعه نیز رفت
لوا بایشند و ریاست منصور در چهارم ماه مذکور آمده قلعه مزبور را منصور سده
سور ساخته از نظر بعضی بنا را خائن توب و گفتک و منگانه عود جنگ شد
که در آن روز اتفاق افتاد اینک در حین که نوچیان با هم در حال گرم کردن
و انداختن توب بزرگ بجانب قلعه بودند حضرت نعل اللهی بر سر نوچیان
آمده مجادای دین توب استاده متوجه بنیم نوچیان می بودند در آنجا
نوعی توب را خانی کرده دوباره مشغول بر کردن آن شد آن حضرت بدنام
عینی عزم مراجعت کرده همیشه پنج و شش قدم از آن موضع خطه ناک
شدند ناگاه توب از حرارت درون در گرفته شش رستارت افرو
بر سید سلطان کله نیز درون و چند نفر نوچیان و عازمان مروی که در آنجا بودند اتفاق
قا موقت اگر چه وقوع این حادثه ملال افزای خاطر مکر و دانه از آنجا که در حقیقت
سرشت اندکس کوه پابرجای جهان توکل منیر بر شش لنگر البرز بگردی
کلی بود البصر اکثری راجع توایب و لطف خیر امواج حوادث از جا در می آمد
این امر بر اعتراض کوب طالع خضم به خضر تحول فرمودند و در هنگام شام که
جسم خنی مهر از مهر که سپهر نزل منزل عزوب گذشت و ماه درین کلاه افکند
واری عشق کرم فلک دایت جنا برافراشت کعبه داران پاسبان لشکر
و حرارت اطراف قلعه بر داخته مانند دیده انجم و اختر از کعبه یا کوه و مناطق

چهار از شهرت به توبه و تفکرت قوه الهیه قوه ذات البروج سپهر بود و در
شهر آسمان بود و اوراق و مغرب زان فضای آسمان غرضه هیچ برین نمود و
کلوه طوبیای صلیبش بر برج باره چهار رخه انگیخته روزه دیگر نیز بهین پنج قوه
بهی صافه بر آتش افزون عرض مستی مردوزان چو نایکه از صدمات
توبه چهار قوه مانند دل قوه کبان تر زلزل یافته یکطرف برج و درخت و در آن
مبدان بنزد یورش برده شیر حای را از قرف کردند اغانه بعد از آن
این حال از در آستان در آمده بر و او دیگر که هیچ صاف و بیغ بود و انگیخته در قوه
افق بر آمده کلاستر سنگان بیشتر آستان را بکلی کردن ساخته دست و پا
نماست روزه و مقبل و اون سورسات و سپردن قله بر پشت و دو باره بر
کشتی بسیار و نهاد این و غنچه آتش قهر قهرمان زبان شده و کشته بقوه کشته
چیشش انجم خسته لغو مال آن سر در قوه را در میان گرفته مشغول سپهر شده
و در شب منظم به نور بخوبی تصرف آمده مردان و زنان ایشان غرضه قتل و سپهر
کشته آتش زبانی لکد کوب چو نظرات و اموال و اسباب قوه عمل علیها
کوه توان کشت بعد از آنکه کار قوه کبان ساخته و قوه را غرضه به داخه شد جز را
مستحقان فرارانه از راه رسید که مفت مزار لغو را اغانه مراتب عانت ال
سنگان دارد و نایان کشته اند کوه و الا بنز بهرم مقابل بر آید و خوف را که در کتب
فهرستی سنگان و افق و قوه حکم و حکم مزمن بود قتل فرار و او به و یکی با دستفر
برای مردانه و کرده منزل و مکان مقرر شده بودند و روز دیگر که اغانه جنگ آمده
چون در می ربه قتل بسته جری بودند و در لعل و لبری و در دو و در سه جی و در و
همایون کشته غل از آب که کوبه سپهر است و در غنچه موشش لک
موشش است در مصاف پلنگ چون چشم مردم ایران عماران اغانه غنچه
بود و در آن و اول جنگ اغانه و سپاه جاسان بود و حضرت ظل الهی که و
یاخته و مورد آله و عیار هیچ لغت حیات لشکر و سپاه مرگ و جنگ میدان را
مغزون به جهت نماز است بدینجه استند که آهسته آهسته غازیان را با بی خور طبع
خصم انگیخته ساخته و در کج بقوت و لهای باخته ایشان هر داخه بعد از آنکه ایشان را
و در در غنچه و دشمن نگاری سپهر بر سازند و حضرت میدان جنگ و اندامه لشکران را

خبر نمود که در میان لشکر که تیر و تفنگ دست بازی می کرده باشند تارفته
 رفته جری بعد از خود سازی در جنگ میدان کارهای تیغ و دلاوری کردند پس
 آن حضرت بعد از مضابطه لشکر استحکام سنگر با لشکر افغان و ایران که تار
 نموده سوار و در تیر رس مسکن حضرت اثر و نسیم جلوه با پای خاک نور و
 افروز و نایره جنگ و یلغار شدند هر چند غازیان به تمنای مسکن از جانی
 آمده تماشای نموده رزم با قشقی رفته حرم عمارت نوشین عزم ایشان کرده پس
 تان کرده آغاز و سبزه بتوب و تفنگ خود نموده به کثرتی از افغان
 خطبه شمر حرب و لولای نظیر با بخون ایشان حرب کرده الحقه تا چهار روز و هر که
 قتال با این پنج آراسته هر دوخته غلبه و نصرت از این طرف بطریق خواسته بعل
 آمد در شب چهارم که سپه چینه لیش ماه در مکه سپهر از دایره هاله سپهر
 انداخت و اختتام هجوم بدامن دشت ملک هجوم کرد و افغان حرب را به حرب
 بدل کرده یکایک برات برانیدند آن حضرت نیز نقاب را معقول بصدا
 انداخته حرکت بر سر مرات را بوقت دیگر تحویل و موقوف و غلای نهیب گیتی
 نمود و عین ستم را یکایک از ارض افغانس معطوف ساختند **و در روز بیستم**
در روز بیستم سال ۱۰۰۰ قمری در روز بیستم که در روز بیستم که در روز
 که در منزل حوت اظهار نهنگی می کرد و در روز بیستم شهر شعبان المعظم در ملک
 محل از سنجاب بهای افغان، صولت پلکی نموده با تیغ شش و روح و سنگان شش
 کینه انگیزی کشیدند و در داخت و خد بود و جهانیکه بهار که شورش از دیوان
 قضا را در ساعت عجز انظار یافته بود و دوباره بر باره حاکم نشسته افغان
 وی را در دارالمردمین بر انداخت سپهر از بند مقدر جانیان که از زور بازوی
 قوت نمیدادند و ملک کلزار دست یافته و مبرولا امید داشت و حاکم خدای تبار
 و فرمان هوای پروردگار چون آب بر سبزه خاک جاری شد مجلس تجویز شد
 لوارم پیشین عید با نصرت و تائید بقدیم رسید چون از دیوان بعلل آمد
 و یکی بایرید قضا بزال آفتاب دولت ملکوتی نصرت بر و بطلان انکار شد ملک
 نصرت کشنده بود و در روز در امور حسن از کین غیب جلوه ظهور میکرد که عقل صایب
 درای مستقیم آنرا بکبرالقیع اسباب آن دولت مجسمه قرار می داد و مجدداً از زبان

ضابطه
 بابت

احوال اینک در آن دولت پادشاه و اهل آنجا سبک مغزی را با کمال چنان بخت
 دلی را باست رای جمع کرده بقدر پات اسباب شکست برآمد دولت
 والا درست می کردند آنچه منافی مصلحت بود و جلوه ظهوری آوردند هر چند در
 نقل آتشی بلا حظه پسر دولت بیشتر در مقام منع می گذاشت و نادیده آن
 جماعت در می آمد ایشان به فساد و بی فکری می پرداختند و دولت آن را نمی توانست
 با وجود اینکه عسکر و نهی شان با از چار و دیوار دولت سرای روی می گذاشت نیک
 جهان کرد دولت خامورا در چهار حد جهان بود به زبان و چهار زبان در طلب حب
 منافع خسته می گردید بر آن ساخته بسکت روی و مرز در آبی حلقه کوب و دولت
 و دشمن می بودند و آن حضرت بنا بر رعایت خاطر پادشاه همه وقت مراعات حال
 ایشان و منع مضایق و به اندیش و کفایت نظر می نمودند و آن وقت که
 می کردند مقصود آنکه آن طایفه دست به دخی را از کربان حال و ابلات کو تاه
 سازند تا آن حضرت با تمام کار امانت به است و همچنان بر دارنده بعد از آن
 و حکمرانان این اراده باشد چون ذات آن جماعت سرشته آب و کلی
 و ترک عادت بخوابی العاده فی الطیعه آن به موجب مرض می بود از عیان زبان
 که بری چشم طمع خود بنوشیده از مضمون عزیمت فرغ و ذایل من طمع غافل گشته
 کار و تن را بیک گداشته در غفلت کار دولت نادره میگوشتند و تحقیق پادشاه
 چنان در باب توجه موجب جهان را بکاتب اصفهان مکرر آن حضرت تا آنکه
 شده به نموده آن حضرت هر چند در برابر گفت و آقا به معاذیر و بیان موافق
 و محامد کرد و میفرمودند که مثل احوال دشمن قوی در هرات گذشتن و ادبیت برین
 بیض و خشن دور دست از ایشان رویه لازم و متعین استقامت رای عزم منبت
 اول به بنده دشمن هم به باید پرداخت و بعد از آن کار سفر اصفهان به به سخت
 شاه طای سب این سخن را به می از بهانه و وضع الوقت میبشود و او را از جدی برد
 تا اینکه چنان چنان معتمد شد آن حضرت از ارضی افسوس و شاه و اهل جاه و برت
 بکاتب سلطان جهاد و ترسزد حرکت کرده در آنجا سبک جمعیت را منعقد نموده
 بستند و اقامت متوجه هرات نموده پس مرد و و او و سلطان آهاده گشته حرکت
 نقلی از آن برتبه کار سفر پرداخت بعد از آنکه شک کو که و انا شرف برتبه در آمد

نرم

ایمان دولت شایسته و کبر بر بطور افروز و زده تراشیده کردند و از او بره وقت
خارج آنست که شسته غیبت ما زندان نمود با حوا و حذر داشتند که انجام کار بر
و امور خواسان بر دهنه خدو بهمال بود و محمد علی خان ولد اصل خان نائب السلطنه در راه
سمت عراق و آذربایجان باشد و کجاست نقل اقی پیغام فرستادند که بخوبی
که تخفید کرده اند متوجه هرات شوند و خود بقصد ما زندان متوجه سبزوار شدند
پس خدو بهمال از راه خواف و با خزر عازم هرات گشته با پیروی ملک
میر چند منزل را از شکست منازل ماه بنر ساخت ایمان دولت شاه و اولاچه شریف
با جلال کار حراسان و در درون دیک از خود هر سال کرده با هزار نیکو
اکنه و در خصوص کین و منوبان حبسی که از ملزمان معسکر فزوی افرو و در موب
و اولا عازم سوزوند لغتی آغاز و دست نظام و در ار کرده خوانستند که باین
تقریب سنگ لغت در بیان الشکر آن حضرت اندازند آن حضرت چون رخ
کار را چنین دیدند از غیبت سوز هرات محرف و بجانب ارض اقدس منقطع
گشتند آن کی حالت شایسته باز از حرکات ناهواب خود متقاعد نشدند
بر سر فاجه مشکین که مابین سبزوار و بنش بود و اوضاع است و بکنی و بکنی زانوار
اختصاص داشت حرکت کرد **و در توضیح** بمقتال آنکه چون طایفه از افغان بری سکنه
قلعه سمت هواخواهی کجاست نقل اقی داشتند و که در آن سرک رشت علی تفریق
و استیصال این نوع طوایف می گشتند و حرکت یعنی از ایمان قتل و در میر الطایفه
را نصب العین بنهر ساخته با جسد و همراه داشتند از سبزووار بر سر الطایفه
ایغور و قلعه را تصرف کرده بنیب و اسیر قتل کین برداشتند و در حال احوال
بعضی و ارا رسید که موسی و آنکه در و ساری امداد هرات بود و جسد از آن غنای داشت
ناجیه با چندی رفته حضرت نقل اقی در القور بقصد سرازه الطایفه که بکب لوی
مفوض کرده بعد از ورود و بقصد طایفه قبیله بود جز قتل کین مشکان نسبت خدو جهان رسید
و اولا چاه جانوش شد که مقصود ایشان که قبیله افغانی بود و وجه اکل لعل آمد چون قبیله
بهت قبیله افغانه داشتند و حال الطایفه دوپای خود بدام افتاد و چنان سمور محبت
ما با نوا و در کینه مشکان کاری با نوا نماند که را برداشتند سبزووار با سبزه که سرازه
بر موسی گرفته شود شاه طلباب در جواب او نوشت که شما بکینه مشکان نیستید که

سمت

نسبت و عام بسبب و ازین آیم که غله و ذخیره نیست معتمد اعیان آن دولت را
حکایت جزئیات آن بزرگوار اند و در گذشته همان معامله سابق را پیش گرفته مجدداً بجای و
دایات حراسان احکام نوشته فرستادند که آن حضرت را از هیچ وسیع نیست
کلی مملوک الاجتبار دانسته آن حضرت چون از کلبای حوزروی این جزا
استقام را که اتفاق کرده دیدند مردم ازین باغ بری میرسد نماز و نماز تازه
تری برسد فی العزم محمد حسن خان حاکم جوئی را که آنحضرت فرستادند که توجه
صفت قلعه بود و اگر اگر او اجدد خواهد که باور و وی شای باعزت شای بر وی خان که از
ری ب شای آید بجا نیست پروازند و خود بتجدی تمام باشند که این احتشام عازم
سبب و از گذشته از آنجا باز از راه جزوای حضرت شای و اعلام کردند که سبزه
بار عیالی شایان شال سلاطین نیست از تقصیر اطلاع در که درین چون جواب بروی
صواب نبوده روانه کنه مشکان گشته وقتی بسر وقت مد عار سبب ند که
اشباع و دوشای بیع عا بر گشته و نیز و خبر پیدا را خوبتر ساخته بخبره قلعه گرم سبزه
و از پیشتر بودند و اعیان دولت در ب قلعه را بروی آن حضرت بسته
از باب محالفت برآمدند حضرت علی الهی تسلی فرستادند و عتس را
استفرا برای کنودن در ب قلعه تا عصر از روز چشم برافشان گشته
از محل گذشت توب کعبه در دراز بسته بعد از آنکه بیرون گاه تا در بسته
پنجم چنانکه با اطلاع ما خود رسد و سبب این نیز بیات مجرمی از قلعه
برآمده پشت بیرون قلعه آغاز سبب و انداختن توب و گفت کردند علی
حضرت شاه بعد از که و فرمود که بجا نیست و سر کردن فرازی را بست
دید از میان آنکه و بر خاص سبب استند بر آنچه حضرت علی الهی سبب
کرد که من بعد از عهد مصداقت کول و از این خاطر آمده کس عدول نماز و اما
در شای این که حضرت علی الهی را عاقت کی کرد و جبهه در سبب هر جزو را
از نقل بر آورد و به محمد علی خان تسلیم و او را پس بابت و سلطنت عراق و
علمان و حرمان خود را با عتس و توبه و توکید نمود و شای بروی شیخ انو که
کنت این مفاسد و عداوت خالاست ناسد بود و فرار کرده حضرت علی الهی
شاه و از جهاد با عوازل و اراکرام و در نزد یک خود جاه و مقام و در ستر آسایش

و از آنکه مشهده مشهده مسافر بود که طغی کردید حضرت شاه و الا چارادر اسلمت
 ایند شند در میان می رسد ای شاه و از آنکه مشهده مشهده مشهده مشهده
 چون بعضی اندیشه جوان همکاره شیب طاب فرصت بودند که حرکت سکس فای و بودند
 در خانه دولت خدا داد شوند از آنکه ترکانه قد و بر لبه لب لبو و مذ که مایه درون
 و استر اباد و نوا و دشت سکس داشتند بعد از وقوع این و مایه نیمه روز است
 مینه و درون آن را دست و زاری میگردند همای با لون خال لوی لغزشت است
 مرکب شاهی بعزم بنده آن طایفه بخج استیصال حرکت آمده فرمان و الا بعز
 لغز پوشت که اگر او پیشکوت و سر اچر لوم درین سفر جزیت از مسکرم
 حشر حاضر شوند انطایفه حضورها اگر او را خور لوی بخرکت محمد حسین خان عالم
 سر اراکعت باز زده بار و سالی اگر او در مکت نامه و سلیمان مشهور بر کبره خان
 بعزم فاد و لغتی که مرکز و نه چون مرکب و الا منوجه مینه و درون بود و لکمه الله
 ابراهیم خان را با هم خان حاکم فرایا و قشون موفور به تهنه آن جاست ماکور ساخت
 خود از راه کلاست و ابرو و بر سر زکانه و دانه شدند و در موضع مزبور می این
 ابراهیم خان و اگر او می ربه قوی دست داده از آن اگر او مغلوب کنند جبر از این

غرق می لغت می چو روند راه متابعت کثوره شهر اسپروند
شرف احمد پاشای ولیعهد از دولت عثمانیه بسرداری منصوب و با
خوجی عظیم با اتفاق خانک پاشای حاکم بان و عبدالرحمن پاشای حاکم حلب
و قراصلطی پاشا و حسن پاشای حاکم برصلطی با اتفاق معفور پاشا
حلبین و شایخ حاکم متصرف قیصه انانعه مامور گشته و اردو بهمان اراکان
جمعی مرآباد و شهر زوجرد و واهان فرستاده اشی نزد اشرف پاشا
دادند که انانعه طایفه پادشاه و سر بدون اجیت مالک سیر در شهر ندر
پادشاهان و ارش پادشاهان می باشند چنانکه سید را پاشا ن سیر
از راه و رسم سلطنت عارضی بکار گرفته اشرف پاشا را اعتقاد عازم کل پاکین
گشته چنانکه فرستاده پادشاه معفور را که در اصفهان چو ازم یق جفا شربت
شهادت چنانکه سیر را از او پاشا رد فرستاده جواب این را با لایف
و سنن گول ساخت این معنی نایره افرو خشم رودیه گشته احمد پاشای مرار
ردم پادشاهان و عساکران مرالور از بهمان اراکان افرو هجوم شده در شهر مرده
و لایقین و اشغال نوابر نوز ششین چن انکرین گردید و رودیه مغلوب و شکست
گشته و رخت عزیمت بودی بدین گشته اند اشرف پاشا عازم اصفهان شد
و رسال و یکرمجد و احمد احمد پاشا بهمان اراکان فرستاده و طرح مصالحه انداخته بانی
ممالک و لایقین حدود و بجزیره سپهر بدین پنج و دستور کردند که ولایت خراسان
و ارستان قیصه پاکیزه و زنجان و سنجین و خلیل و اردو و جل دولت عثمانیه و ولایت
سمت شرق عراق و دار المرز با انانعه شتقی پشته و بر این عهد و بیثقی اللهی و
غایه نزاع و اتفاق کرده هر یک عازم مقر و مقام خویش گزیدند و در سال چهارم
بنامش اشرف پاشا پادشاهی از جانب سلطان احمد خان خواجه کار در مردم
سفارت برای تائید بنای صلح و صلاح و تعجبت چو کس اشرف اردو اصفهان
و از جانب اشرف پاشا خان لوح مکرر و مکرر پسر مزبور روانه و بار عیانی کرد
صفتی مرزبانان بود که در
سمت جنبه ساری بهر سید تحقیقت احوال او اینکه موی این شخصی بود از طایفه

کرامتی و در سال ۱۱۳۷ هجری در خلیل آباد بختیاری منبوت شده و قنات هراوه
پسر خقان شهید نموده ولی گفته که نام من آقا ابوالمصوم میرزا بود و بیایا
این اسم را که داشت نام محمد حسین خان حکم بختیاری از راه ساوه کوچی به
جناب بختیاری وجود او را مقیم نموده و مقدم او را کرامی و محترم داشته بر رقبه
الی شش کشته شد و موی ایلان از نوادر اصفهان تا به مدح کرده با و علی
خواهری و بی از بلوک است اصفهان کشته از خلیل آباد و آنچه سر او دم
رفته و در این بختیاری نام آورند و در میان اوقات کار کرده ارقام بطرف کوه
چقتره بطرف چپ زاوه بر میان دو مسجد نام شاه طهاسب خوانده اسم
خود را ثانی اسم شاه کرد و ایند و علی شش و کوه کین و و سالی اقامت
انست نزد او جمع آمد که اطاعت بستند و امر برای خود تعیین کرده و
در آن نوای کمال نکل بهر سینه تا آنکه از جانب حضرت نعل الهی و چون
که شاه طهاسب در مشهد مقدس توقف داشت بارکان دولت علیه معنی
میرزا احمد و لا صد دریافت که چون شاهزاده کی منجه را شاه طهاسب و او معنی
او خلاف واقع است او را گرفته باطلی که در چیده بر چینه آمد و برونی است
والا در جیتی که داشت مقرو که صفتی میرزا بود او را گرفته بقتل آوردند و این
قیقه در او اسطه شرم اکرام شاه بختیاری واقع شده است سید احمد نواد
میرزا او و متولی شهید مقدس تحقیق احوال او اینک بعد از واقعه اصفهان که
شاه طهاسب عازم قزوین گردید سید احمد بکاتب بر قورفته و در آنجا قتل
مشعر بر تقویض اختیار مقامات فارس و کرمان بهر شاه طهاسب بنام خود
ایران و عوام کمال انعام را از عیار این جنس کذب طهار کرده جمعی از او شمس را
فراهم آورده عازم بوناست و مرد و دشت و فارس که در دشت فرسختی شیراز
است گردید در آن اوان زبردست خان افعال از جانب محمود حکم شیراز بود
جمعی بمقابله سید احمد فرستاده در سری خان تلافی و تعیین واقع شده
سید احمد نزد کشته با بر قور آمده مردم ابر قور از کیفیت او تلبیس حکم محمول افکار
حاکم کرده او را گرفته معزول ساختند بعد از دو ماه از محبس قرار داده بیست
ششت و سکن جمیع خود را بجهت نظام داده از جرم رفته و در این

و نیز در دایره حفظ و تصرف در آورده و حیثیت موفور منعقد ساخت و رفتن کرمان
 تصرف کرده و در چهارم ماه ربیع الاول سال ۱۱۰۰ مطابق قوی علی بن موسی و اسام
 پادشاهی برخود راند و سکه و خطبه را ده بعد از چندی یعنی از جانب اشراف کرمان
 او نامور و سید احمد در قلعه حسن آباد ظهور و بالاخره گرفتار گشته و در ارباب صفیان
 آورده و بام اشراف کردن راند و هوای سروری را از سر او بیرون کردند و حجت
 بر او زداده سری از پا در آمده محمد علی نام زنجانی کرمانی مشهور بعضی میرزای کرمانی
 است که بکثرت احوال او اینک در ماه محرم سنه هزار و صد و چهل و دو هجری موافق
 تقویتی سل و در لباس درویشی و در گوشه نشین گشته و ادعا می کرد که عقل مردم در چشم
 ایشان نمی باشد چنانچه از الوط او آورده می گفتند که چشمهای این شخص در نظر
 چشم این صفتی میرزا شبیهی دارد شاید او باشد و او متعجبی داشت عوام
 از عین حقیقت محقق گشته و خیزه را روشنند و نایب گوشه نشین باستان این جز
 محاسن گشته اراده پنهان او نمود و او فرار کرده و کوزه رفته از آنجا از راه بصره
 بعد از شد اعیان دولت قهری بیهوش است اینک ش هزاره ایران پناه بدولت
 عثمانیه برد و است بدون تحقیق ش هزاره کی او القدری نموده موئی ایل را بدر
 عثمانی احضار بعد از ورود او کوالی اسلامبول همانند اربعین و در اسکندریه
 سکنی و اطرافات برای او فرار دادند بعد از خلق سلطان احمد پادشاه روم نخستین
 بعضی حرکات او را بشهر ساجکت که چنده منزل از طرف قیصریه و نز و یکت سبه
 حد فاصله است فرستادند بعد از چندی او را بنزدیک پیر به پسن فرستاده کن
 او را در محض خستند و بانه احوال او در پان و تابع سال هزار و صد و پنجاه و هشت هجری
 سمت نظامش خواهد پذیرفت سید حسین نام قندهاری بود که از هزاره بغداد
 رفته مدتی در قندهار و بلور و کرد وادی سیاهان می بود و از آنجا همراه افغان در کوه
 درویشی با موهان آمده بعد از تنگ صغی میرزا کرمانی جان جاست جوانیکه از راه خوزرا
 یحیی کس میرزا موسوم و ادق می برادر می ترخوم کرده و چندی سهری کوش کلاه پیش
 بر تنگت و پرسند این دعوی دروغ راست گشت و از مردم جوانی و طراف
 اطراف بمی را از نام آورده چون که رشنی به داشت جاب آسا بهوای است
 سر بر آورده و از سر کرمان عدم کشید و شش و شش چون از قوه می داشت

و فویدان رسید شخص در سمت شمس پسر سید باو غای پس خان
خان منصور خود را سلطان محمد نام نهاده بشهراده عزت و شرفش بقدر شمس پسر
و پانصد نفر از احوال بنادر بر سر خود جمع کرده از آنجا بنزد و بعد از خان حکم بجمع
رفته جمعی از بلوچ با عیانت او برخواستند و از آنجا بمیان طایفه باورزی آمده آن طایفه
با او متفق و عزیمت میکنند کرده با سید احمد نوازده میرزا و دو که آن اوان او
بنزد و آن سمت را رایت استقلال برافراشته بودند و با او سید احمد بنزد
ساخت و بنزد را بمال شمس و میان طایفه تصرف در آورده و با آفرین از جانب شمس
جمعی بدفع او مانور گشته باو میاربه و موعی اید شکست یافته بکابل هندوستان گشت
بنزد را بمال متصرف بنده و ضمیمه ولایت افغانا کرده و در قتل نام قتلدر است
که در لایحه بپیمان بهم رسید و او که ابراهیم نام مژگونی بود که با چند نفر از دور ویشان او
کرد و تلمذ را ن ابراهیم نواز در قتل گشته در قریه لغمان من اعال و دیهان بموضون اینکه
بعد از ولایتی اگر هیچ نباشد شاهی از کلاه غده و پوست تخت بپوشس پس
و سر بر او زده بدین شیخ لایحه بفرستد و افاده و از چادر تلمذری پایه فرخنده و دارای
سلطنت گذارشته باو غای پیری شاه سلطان حسین خود را اسمعیل میرزا نام نهاد
و جماعت صفویان در لئون و دیهان را فرقیته رایت مکه برافراشت و دیهان را
تا را نگوه تصرف کرد و آن اوان محمد رضا خان عبدالقو قورچی باشی که سپه سالار
و حبس اختیار گردان بود در لایحه بپیمان توقفت داشت این جز را شنیده و
با دو سه هزار کس عازم دفع قتل گشته در کوهستان دیهان باو میاربه نموده
و شکست یافته بتهنگین برگشت و چند دهان روز داخل لایحه بپیمان گشته را بمال
با پیمان عاده متصرف خود کرد و این قدر رضا خان دوباره بعیت حمزه انصاری گشته
عازم لایحه بپیمان گشته و در آنکو غایه واقع و قتلدر مقهور شده با جانب کدم
کر بخت و در آنجا محبوسه سلطنت بپیمت او از شاه مهران و سایر رجال انتظام یافته
نموده من اعال را متصرف و از آنجا عازم حلال گشته بر حکم آنجا نایب آمده با
رویه که در آورده میل بودند در حواله آنجا جنگ کرده شکست یافت و بعد از آن
بپیمان شاه مهران آمده جمعی از شاه مهران را با خود متفق ساخته و بپیمت انصاری
آورده بمقامت رفت و با عقل خان شاه مهران که دم از موانع ابراهیمی رو سیه

در یوم شنبه پست و ششم نهم محرم سال هجری مطابق لوی کل در قلعه دستر و دره بزرگ
که در آن مکان با الفل عمارات عالی احداث و بموقع انوشیروان شهرت یافته اتفاق
افتاده با سیم جند خود ملاقاتی بکشت مومنان گردید و در بازو و سارک قدم بر جای نهاد
که داشت در میان ترک و تا جنگ و خورد و بزرگ منظر طاری بکشتگان گشته در
مبارای حال آثار دولت و قرآ قبل از نامه احشاش طاهر و امور عظیمه از دست
مؤید شمس صاورش و در عالم خود را در آفاق بین الامام بنو اربک مشهور شد **در بیان آنکه در روز شنبه در آنجا که نقش سارک طاری و وجود رطل و پوند**
مرا و جت را تار و بود و دیای بقی بنی آدم ساخته و باین جنس کون طراز عمارت قوام و دام
بر و دوشن بنی نوح بشیر انداخته بخود مخصوص خداوند خداست و لغو و شایسته
بکانه الذی لم یلد ولم یولد ولم یکن له کواحد حضرت علی الهی در آن اوان که آن
شهاب و جوانی و بهار کمر از زندگان و شکام ریحان ریحان عیش و طمانی بود و بایل
تا نعل گشته بپای شک کوه احد که از دوسای افشاریه ظهور و بخت و در آن ولایت
بازگشته و او را بکینه مکه آرای دردم بزدی بود و از خانه خانه نسبت خویش اند و میان
دیسای شریف و محضی مغرور در هر خویش داشت آن حضرت آن حضرت طاهر
چونند و در غایت کجاست که ری بخت آن سعادت مند شده اکثری از احد ایشان
افق را ملک طریق امتناع و بتنگه آرای جنگ و نزاع گشته جمعی از دوسای آن
طایفه باین علت تم آغوشش شاه فرقا و جم حباب رنج و عاف شده و با آن حقه بکافقا
امر مواجعت صورت و نوع یافته از آن محذره سر اوق عیانی و در سال هزار و صد و سی
و یک هجری در شب بکشته پست و پنجم نهم هجادی اول و دو ساعت و نیم از شب
مبارک گذر گشته شاهزاده رضای میرزا بوجود آمد و بعد از پنج سال آن سینه بزرگ
زاد بکشته و بجهت دیگر او را در سلک برده باین جرم عفت انعام و امانت که نظر
میرزا و امام میرزا کوثر آن پنج و اختر آن پنج اند هر چند که در آغاز ظهور کوب
اقبال این خدو بجهت و تابع و اموری که در دست دره جز و او بود و مشتمل بر
و قلع جات آن پنج دست در آن حضرت با فخریه و عزت و کینه و اراد و او را که
و سایر ادب غدا و بوقع پوست و کوشش و سی که از اهل ایران و در آن
در احوال کار این نظر آور آمد و جنگهای که با او و نزاع و ترک و آن جنگ

در ملک خراسان پیش از آنکه آن جناب اندیشه مند و مرامان پیرو معتقد را باز
مندان بنزد او روانه کرده پشیمانان منو که بعد و میان فرستاده که مارا آرد و درین
بار من آید پس بغیر از اینست حال مملکت منظره ای نیست اگر در عالم انبی
فرغی کرد و منجی خواهد خیر و باعث اندواید و غیر خواهد بود آن حضرت
قبول مینمود ملک کرده عازم ارض اندک شد که دور وزی با ملک انبیا شد
کرده و حشمت او را رخ که در خلوت و آشکارا شود و چون دفع کند حشمت او را
و جادیه که در خدمت آن حضرت بودند ممتد گشته فرمودند که در هر بد باری خود
سازی کرده و چنان باشند منظور اینکه آن حضرت در آشنای بازی و اسباب بازی
جلوس ملک را بر آورده با تمام کاشش بر دارند و مواخاها نینز بکوشان و
اتباع او ریخته او را از ملک محلی در اندازند روزیکه در میان ملک سلوک مشبه ملک
کرم جوید بازی بودند بعد از آن که ملک دست انداختند چون زمان رفت
امور در دست رایش قطعات پشت دست که یکبار آسمان در پیشش اند
پنجه آفتاب پشت دست بر زمین گذاشته دست آنحضرت بر زمین
اسب ملک خور و جلوس پیشش نیاید ملک از آنکه که سر مت داده بودند
نخوت بود نفیر پس این معنی نه کرده بعد از انقضای میسران بجایست شهر غلظ
عنان کردند آن حضرت پیوسته در کین وقت پیود تا آنکه بمشایع
الله قلب تیغ خان و اما متعلقان کرده باظهار التماس این را با خود رام ساخته بعد از آن
که فرستاده مقدس تر غیب آشکارا کرده ملک بخوابش آن حضرت ملک از
پیشتر حرکت کرده و حضرت علی الهی روز دیگر قلیح خان و اما متعلق خان را بتقریب
شمار همراه برد و بعد از او و در بقریه با فغانه من اعمال مشبه مقدس چون صید دام
افتاده را از دست رها کردن بمقتضای عقل خدا داد و نبود آن دو نفر را که در
خیال چون قبضه تیغ لاف و دستاری و در باطن این دم تیر از خون خوری
می زدند از میان برداشته و از آنجا عازم پیور و گشته ابلات آن ناحیه
جمع کرده حشمت بدفع کینه جو بان گماشتند **و چون رسیدند به آنجا**
بلاست که در آنجا رسیدند ملک محمود بعد از وقوع این واقعه و چون از آنجا
چون دانست که از شهر خلاف آن آراوه سرو حدیقه راست گیتی جز برکت

میان

برک پدید آمدن بری گناه خورد و باکران زیاد و سری که بر دوش دارد و بر منزل نجات
 گناه بر دوشند و جانش لایع این مقام کردید روز اول که دیدنش
 گفت آنکه در دم سید کند اینست پس باکر او جگر شک توشت که من شفق
 شد که بدخ خواب نادری پر دارند یا کار جگر آماده سازند اگر او با جواب دادند
 که آن خواب کردن فراز است و بیدار است بر سواد و شفقش بس و
 استیجاب مش در غایت اشتیاق تصور این معنی از حوصله ضمیر ما بیرون و این خیال
 از حقیر گذشت و از دست ملک چون عذرا یث از محبوب بگردانست از کل
 رغبتی جواب آنکه در استقامت را که دور کی غم بکن آن طایفه کرد و چون راه
 کلمات و چهره و منتهی بر کوهستان غم و محنتی بر قلعه جات حکم بود و غایت
 آنست را مقول بمصطفی ندانسته با بیخ و شش هزار کس از راه را و دلیان
 روانه جوانان کردید در منزل مرز و محله و اگر او کس بمحضرت خواهر بر نزد ملک
 فرستاده پیغام کردند که حرکت او باعث وحشت اگر او موجب نزاع و فساد
 است ازین ماجرا در که در آنجا که ملک نمود و آماده خود یعنی و باغی شده فرستاده
 اگر او را قطع چینی کرد و این معنی سبب پیدمانی اگر او شسته بشنای لوازم سرگشتی
 پر داشتند و بعزم مدافعه پیش آمده از فساد عدی بخت گشته فراری دور تلک جات
 خود و مژوری شدند و ملک بلا مانع داخل جوانان گشته بنا که داشت که ملک
 اگر او را تاخته هیچ از عورت و اطفال ایشان را در عرض انداختن سال ساخته تمام
 اختیار ایشان را بدست کرد و اولا تحت قلعه بزرگوارانه در دو فرسخی جوانان واقع و بقیان
 آن جماعت بودند و خاطر خود ساخته محاصره کرده در خلال آن حال حدیث
 به حال مانند بلا تا که آن بر وقت اش رسیدند **این** مقل آنکه اگر او را
 وصول جز ملک نیست جوانان حضرت نعل آبی چون بجز جوانان و در عذر و در
 با شرکت دشمنان و افواج رزم کوشان از راه تعجب اینست بعزم اعانت اگر او
 باغی را در در اندازد و در دو فرسخی جوانان لغوی از ابداع ملک که اسباب
 توانا در انداخته سیدی آوردند و چهار گشته اکثر را مقتول و معدودی
 از آنکه در از راه ملک جان سلامت ببر کردند ملک نمود ازین واقعه به خبر رسانیدند
 گشته تلک گیری را تاب و بیشتر عاجز گشتی را آب داده کرم گرفت و در قلعه در

مغلب

شرف تسخیر بود که دفعتاً حضرت علی با جوانان صف شکن و دلبران
 مردانگی عریضه جو و نوره زن از یک طرف نمودار گشته بجهت زهره شگفت
 لشکر محمودی را شکستید خود را پای تکیه و سران تکیه خود را پای او رسانیده از
 تنگای محسوری بکات یافتند ملک چون پیش از وقت مبارزه را رسم حرم
 در حواله تکیه سنکری ترتیب داد بود بهدار و وقوع تلافی و طهور گشت از دود تکیه
 خیز و در سنکر خود گنجین اختیار نموده حضرت علی اقی عورات و اطفال
 اهل تکیه را با مال ایشان از تکیه در آورده و در یکطرف تکیه در جانب و شتر و دله
 و در آن شب اگر او که از خوف ملک و بر بولیا محلی گشته بودند از ترس زده و در
 مرکب اندکس حیات نازده و بهیچ بی اندازده یافته با و ساسر قدم ساخته بکثرت
 آن حضرت پیوستند و بخت بد از روی مصداق عهد بندگی گشتند از
 دیگر که ملک ملک بیزورانی خورشید جهان از روز از تکیه آفرین گشته
 آتشک خود نای کرد ملک محمود نوای عزم از راحت و طبع جنگ انداخته
 چون در نصف راه بود دست مضطرب را بر داشت گشته غافل و گشته سبیل
 روی بر داشت و تفنگی و توکانه را حصار خود ساخته بطرف ارضی اندکس گشت
 آن حضرت نیز به جامه عشرت آباد و سر حد شد و جوانان از اطراف ملک
 ملک کرد انگیزی کردند که شاد بد ملک از پناه توکانه بهر که جنگ آید نایده و کرد و چون
 طایفه افغان را از زمان منکر راق و تفنگ و میله تا بیخ و دندان خشم و کین می
 دان جنگ پلورید آن حضرت ایشان را در آو کجای توکانه و تفنگ نایده
 حرم داشتند ترک رزم در عشرت آباد از او مرخص ساخته خود کباب زدی
 ایستاد و صرف زمام عزم کردند ملک نیز عمر و دبار را مشغول یافته و از ارضی نفی
 زمام کرد به
 چون صحایب است ایستاد که در تصرف افغانه اکتودوی بود محمودی شده
 صد و پنجاه نفر بود از آنجهت جماعت امیر لوسنگه بکانه بودند که در دود و غریبی
 برود واقع است هر چند که میسر و نشتان و لشکر سرماند و از آب
 نتوان بود و کین حضرت علی را آنجا که همیشه بر لرم نشاند و آب بود و
 پشتت بر دوزخ عزم نظر بر درو افسرده محول سر و گشته با دلبران

(در قتل)

از دماغ

نقبت
نقبت

عوضه نبرد قلعه مرعور را احاطه و اطراف آن را خاک و خاشاک انباشته بند کرده
آب رودخانه را بقعه است آبی بر روی کار نیامده پس حواله و سرکوب ساخته
تغویگان را هدف تیر و تفک ساختند بعد از چند روزی که صواعق طاعون
همی آتشفشان آتش افروز بود اهل قلعه بحال الباقین ایستادند بحسنه معذرت جواب
و ملائمت بویان کردن بر بقعه اطاعت گذاشتند آن حضرت اسس قلعه را
برگشته و اهل قلعه را که چاییده با پر و دو سابر کمال برانگیز ساختند اهل قلعه
بیز که ممکن طایفه کثرتی یافتند و در زمره اتباع ملک محمد بن نظام یافتند و در
کشتی برآفته بودند بعد از کشتی کارنگی قلعه را بت توجه با ضرب افراشته و بت
سه ماه آن قلعه را بمقتضی محصوری انداخته تحت از دو طرف حوالهای ترتیب
خاک ریخته بند ساخته است و آن نقبت و چاه جریان خاکنی آن را نقبت
زدون کردند معارف و مصل نقبت بر جزیره قلعه از کتب کادی پل و ملک بقره
پنی برده سر رشته نقبت را بدست آورده خواستند که آب بر آن بسته
آتش فتنه را فروکش کنند پرویان نیز پیش دستی کرده نقبت را باروت
انباشته آتش زدند چند نفر از تنگیان را که داخل نقبت بودند و در آنجا
هستی را آورده با دل سوخته و جگر شکسته روانه دیار عدم شدند و دیوار قلعه نیز منهدم
گشت اما تنگیان باز خوب و خاک آن موضع بخته راه و خول بر سبیل
پناه بستند چون به نقبت کاری ساخته نشد پل و دران از اطراف جمع آمدند
به چهار حد قلعه را بفاصله حد نزع کا پیش از خاک و خاشاک بنیاد پل شدی که
پست و سی نزع عرف و نه نزع ارتقاء آن میشد بسطح کوه سه نزع آب
بر آن جاری کردند و در عرف و وساعت آب احاطه حصار کرده رخنه براس
نقبت و قرار دیوار انداخته بنیاد قلعه بر دستی آن سبیل امان چون خانه
حاجب آب رسید و در برج دیوارات آن را خادیه علی و شجاعا کار کردند
و مردم آنجا کوک طالع را در برج آینه منقلب دیده دست از جا برداشتند
عین اضطراب مانند هر ملک از خانه چشم روان گشته از روی ندامت بانی
سدر دوران فرزند گشتند حدیو بجان چهار نفر از روسای آن طایفه را که سر تافته
فدا بودند مودعی تیغ با سوزده برات نام که خدای قلعه را که مرد و شکیست

رسانده بکلی این معروض تیغ نیست و تبارک هوای است کشته شد
 خان نامی از دودبار شاهی بسرداری خراسان تعیین گشته از عطف راه دور چین
 که سردار عازم خراسان بود بنا آواره شوکت نادری که سامه او دودور نزدیک بود
 اعدام کرد که آن حضرت تاورد و او عازم خوشان گشته سکنه حجت را با کرد
 انعقاد داده به پرتی ملک پرورد چون برای والا معلوم بود که محله اتفاق از
 آن حضرت متنع الوقوعت بنهایی بود الا نکرین و درم از همان نصرت و کیا
 بود آنچه بکاتب ارض اندکس افزوده منزل موسوم بکبر بزرگ در یک روزی
 شهادت مقدس در سمت چپان عا واقع است جو لایحه باد بای شمس
 ملک نیز با شمس و تمام بقایه شتافت و چنانچه نایره حرب است
 یافته و در آن فقر توام تیغ نیز بر این حکم و جسمی از حدیه جنگل شنبه با
 رکن بیان مانند صید رخ خورده شکسته بال خود را به پناه نه کشیدند حدیو بهال
 نیز همان روز اطراف شهر را بر اندام جواد و مرغرام ساخته شرفه فای قلمه و کس
 که موسوم بقلمه حاجی تراب و در ته فرخی مشبه متفکس در جانب غربی واقع
 است مقول که نصرت انساب کرده راه آمد و شد را بر ملک بسته در هر
 سه روز یک مرتبه ادم نیز کام را با فواج خون آشام در حوالی قله جوران می دانه
 و بزخمهای تازی سیف و سنان زبان زخمهای اندوه بردل محو میان میکند و بند
 محمود چون رزم ساری و سیدان داری آن حضرت را می دانست و معلوم بود
 که بچنگ میدان حرفه نخواهد برد از شهر حد انکشته پشت یقین داده و کوفی بود
 و بسیار از مردم آن توابع و لوازمی خدمت آن حضرت را آستین کرده بهان
 چار و دوازده را ملک مالک گشت و در سبب این حال رضا خان را بود که کعبه
 اینک نزد و برشته رضا علیانی را لطمه کردند که بهادری باین نحو عذر ملک
 تنگ سازد و لوازم نام نکت افراد و سرداری تو شایع و لغوی در شان و شوکت
 تو واقع خواهد شد رضا خان بعد از استماع این سخن کاسم بر نهو پیش خود
 بکایت نادری فرستاده بخام کرد که جنگ با ملک مقول بکرم نیست عنان
 هنوز را کشیده قدم پیش نگذارد و بعد از وصول فرستاده او ابلاغ این

آخر
 لایحه
 قولی

متنع

صدم
 قضا
 فرام
 بر لایحه

او هم
 کینه
 یکن

نیز
 فوج
 غلب

نقض
 الملک

این
 صورت
 است
 که
 در
 این
 صورت
 است

مجلس
آخر

آن حضرت نیز دست از جنگ برداشته با تظار و رود و سواران با تدارک
تزاب را مقرب گردید و فریادی تاب نداشتند سر در نیز در سواره اگر او جوانی
جمع کرد و عازم شدند و در حمله بجای وادی مقصد گشته ملک بعد از آنکه
شدند که سر برشته کار و زمام اختیار بدست سردار درآمد چون حالت
او و لشکرش معلوم ملک بود خود را مژده و نظیر چشم روشنی یافته با خاطر آسوده
در نشاندند و پیش بعزم مقابله با تفتی و توبی نه از راه سر و پایت روانه گشته
بدون اندیشه و محاسن کلی مسافت کرده وارد و خنایه و سر و در نیز نه و
در قلعه حاجی تزاب گذارشته از راه و منه با تفتی اگر او متوجه ارضی جانی بند
گشته در باغ خواجه ریح بدست فرسخی مشهد نصب خیم اقامت کرده
در آن شب جز ورود خود را با اهل مشهد اعلام و این را با حالت خود و کودکان
در دوازده تا ترغیب نموده منگامه صبح اهل مشهد برق لطف ملک اتفاق افتاد
در دوازده تا را کتوفه با تیغ ملک که در میان شهر و بازاری بودند در آن شب
مبینه و چند نفر از اعیان را محرق بر پشتاب برای ابلاغ نوبت این فتح ابدا
روانه نزد سردار نمودند از امور و شایسته اینکه ملک بعد از ورود و بجایه سلطان می کرد
که سر در از راه و منه و این صحت نژاد و عازم ارضی جانی انتاب و احوال و اقبال
او و لشکرش در قلعه حاجی تزاب مانده و در خنایه ملک نه نژاد و صحت قلعه
مرزبور روانه و سر در میان شب که وارد باغ خواجه ریح می کردید این جزو حشمت
افزای خاطرش با جمیع خود بر سر راه ملک رفته تمامی و اقلی و اقل و قوت
سردار دسته دسته از اطراف بحقیقت ملک آمد و گشته تا چون ملک
تو بخانه و تفتی را محیط لشکر خود ساخته در قوتان سردار این مقدار تفتی و استعداد
بود و حکمت آن فوج رخنه کر بنان ثبات و قرار ملک گشته کاری نتوانستند
نمود و سر در جنگ را موقوف و غایب بجای شهر طوس موقوف داشته
بستر امراخت کسرو و بر بالین غفلت نمیکرد و لشکر میان نیز سینه سپار
خویش را پیش گرفته هر یک در کوه رخت آسایش انگذند فرستاده
اهل مشهد بعد از ورود و باغ خواجه ریح که جای سردار را خلاصه بدست
او شتابان گشته در میان مرزبور وارد و مسکن سردار و مژده رسان این اخبار

در میان

کشته بود و در نیز به بل خان حاکم افغان و علی خطیب خویش خود را بهیچ ارقیون
 و محل یقین بجانب شهر کابل کرده ببطع شهر پرورش کردند و چون ملک محمود بیست
 حرم و عنایان خود را بهمدی نام کشیدی که در آن اوان و کل محلات و دوشیزه بود
 متول و داشته و او را در آن گذاشته بود و مهدی لقب حرم و کل ملک را
 هر دو داشته بهیچ اطراف در و از در آن متواری و متول دفع و خود واری شده
 بهائش کس فرستاده ملک را درین واقع آگاه می کشید ملک و العز با تو خانه بوقت
 بجانب شهر افغان کرده از در و از در آن که در تصرف مهدی بود و داخل شده و بواسطه
 جنگ کثرت و قربان کشیده را پای ثبات از جا رفته و آن هر و قرار و نیز را که داشته و در
 کردند ملک بهر شهر را تصرف کشته به شهر بیان لفاق اندیش راه مواخذ و پریش
 گرفت حضرت ظل الهی هر چند که از این آغاز صورت کجا مرالین الیقین
 دیده می دانست که مال کار سردار نماید از بی قرار خواهد یافت اما بعد از آنکه غنچه
 سر بسته این امر بهیچ در کلین روای عمل کرده معلوم نظر ره لیان این پس گردیده
 و وجه رفاقت آن طایفه را بهر نیز مذاست باری و کلستان احوال این ترا سید
 به باری نیست بدون اینکه سر و دار را عادات فایده عزم ایستاد و کرده سردار
 نیز متوجه خوشان شد بعد از دوسه ماه باز تبه سردار برار از سر قربان کشیده و
 از او گرفته بهیچ جنگ و باظهار حیات اعاده این تمامی مرد و زن که از
 بر سر شهر کشیده آمد و دوباره ملک محمود بمقابل او بر و اخذ او را بسمت جزایان
 که بر این ساخته این دفعه کار سردار با المزه از حیل از نظام عاری کشته و دیگر گویا
 اقتدارش قد علم نکرد و **سید احمد شاه در زمانه دولت**
 در آن اوان آذربایجان متفرک که پادشاهی می بود چون این
 خبر بهیچ اعیان دولت رسید مشغول بر صفی احوال رضا خان کشیده
 محمد خان سرکشی را به سرداری خراسان منصوب ساختند اما پیش از آنکه محمد خان
 وارد خراسان شود ملک عمره ملک را خاله دیده او را شیخ خان بود را پیش نهاد
 ساخت ملک سخن بر او را داده خود را بر سرش بر فرستاده و محبت بیات
 ناکش بود چون در عمره خراسان گویا جانب نادری کسی که امید باری بود
 کاری از او توان داشت معنی دیدند و در مقام استغاثت در آمده حقیقت کار

بعضی شش اعدام آنحضرت نیز بنوید متوجه کوب والا و تهدید و کم سن قریه الهی
با سیاهامه و در سال کوشمال اعدا شده خود را مستعد و ملک جمعیت خود را
از افتخار و اکر او کلمات و دره جز و پور و معتقد ساخته متوکل بخدا بیگانه و بعون
اعدا و ایشان روانه گشته اکر او خوشان نیز بموجب اشاره اقدس بمعکرها
براون پوستند و بعد از ورود به لث بور ملک ایمن مغلوب و مقهور و بعضی از
اتباع او از مر حیات و در گشته خود باقی میقیق شد بعد از وقوع این امر
عالمی ب غفران تات عاریضی یکسانی مانکی ارض اقدس که سر آمد و فضائی
عصر خود از جانب ملک برای اصلاح و ات امان و اودیت بور گشته
چون شیوه جزو المزدی و فطرت اقیقائی حاجت طرف عاجز و زبون فی
کرد و زوت کر بیانه میقیق آل شده ملک استی از ارشاد شکی فی سخن مرخص شد
ارض اقدس سازند که بعد از عاجز نوازی ملک راجحی احسان و سر وازی ساخته
استیغنی فی رای و اراده او نیز درین زمین کرده باشند طایفه و حشمتی نهاده
اگر او بنا بر واقعات دینا می باین معنی رضی گشته قصد کر یافت مال ملک
استیغنی کرد و اراده ابائی چون نیز اوفان از دیوان جناب نوری مدایت
در عقده احتیاج مایه و در ملک فی که نیز این اندیشه را بیان خاطر اکر او را و کشت
و نایره شرارت ایگز موای ترک تازی فعل و بایا درون ناز و درانش است
ملک محمود از حقیقت حال واقف و لبرعت تمام عازم نشا بور گشته در منزل
قد ملک پای ثبات افشوده و اکر ادلت بور لوای مجا و له افراشته چون
ملک محمود از بنیم تیغ و سنان جان ستان و لزان مهابت کیش تو خا و
سنگ خوش ساخته با خدیو ظفر و جام هرگز بیک میدان اقدام نیکو کار
ایش شش نهفته اکر چه اسس و زارش مقدم و بعضی از لشکر با شش مقدم
گشته اند چنانچه از این کلام نیز زحمت بسر منزل گشته ابراهیم
خان برادر آن حضرت نیز از مقدار خود و بنا بر اینک جمله کوسن مرشد طایفه
اگر او در مشرب به پاک آب به جام خورده و بیان خود سر کرده حال آری
و بسا که بدست آمده بودند از بموت علی از غلبه تو لیسیم کبک سر و
وراه سانی خویش و بر شش گشته و از م غایت کل جماعت عاری

باز

نشان
نیز

ملک بعد از وقوع این حال نیش بور را محصور ساخته اهل شهر چون خود را در معرض
خطر و تنگی می فرموده بایستند از در غیبت در آمده قلعه را تسلیم و ملک حکومت
آن ولایت را بفتحی خان پات حاکم سابق تفویض نموده آن ملک ارض را
کرده بعد از ورود و بارش افسوس در خود طمان استعدا و اغار و مانند می و
کرده از بسکت سری چقه بر سر و سکه سلطنت بر سر و در و چون خود را در
ببین می دانست کلاه کیانی برای خود تزیینت داده کفن با کف قضا گرفته
نیل العیوب این بیت بگوشش میخواند نه هر که چهره برافروخت داری
داند نه هر که آینه سازد سکنه داند نه هر که طرف طلوع نماید تنگ داشت
سپاه داری و آیین سروری داند چون اهل بلوچیه که قصه است مابین شهید
و اهورا و سر از اطاعت او بر تافته اولاً آنکه شیخ آن کرده ملک استی را باین
امر با مورساخته مردم بلوچیه نیز از حضرت ظل الهی استمداد نموده تا وصول آن
حضرت بمرکز آمد و کار از کار گذارشته و ملک استی بلوچیه را تصرف کرده برشته
بود آن حضرت بعزم جلیلی شهید ائمت را وطن لغت فرموده ملک بزرگ
شهید مقدس پرور آمده که بدو آن حضرت پرور و در آنجا بر سر خیمه
آید در اشتریکه از مواضع شهید مقدس است تعلق فریق اتفاق افتاده
نزدیکی لغت تقدیر بر او و بیست نفر از ارباب آن حضرت قبل و دستگیر گشته
بقعه فرار و عزم خانه و دیار خود کردند آن حضرت با و و لغت و او و ملک
تاخت جوئیان کردید بعد از مدتی و این و این و لغت و او و باب مد و
فرصت افشا و یافته از راه قصور اعتقاد گرفته از نظر طایفه سمت درون استعدا و
آنکس لطیفه بر تو بگفت این تارک عهد و اتفاق گشته آمدند که بآن حضرت
می گفت گسترده اهورا و تصرف نمید آن حضرت با و در ملکات عدم
و در خارج قدم موکه آرای بزرگشته افشایده اهورا با و طایفه شکست داده فراری
و می از این و در محله بنیست مزاری ساخت و در آنجا بعزم مدافعه ملک
تو را ائمت جوئیان بر آنجه تا وصول بر یک آن جناب بیاب ملک اکراد
ناخته و سالت بجهت این را متفرق ساخت و ایت مراجعت از آنجه بود
آن حضرت یکایک اهورا و عطف عنان مشب کیتی نوار کردند بعد از وقوع

این مقدمات محمد جان کرخان که از دربار پادشاهی لهر داری ما مور بود و از حرایان
 کشته فتحی خان بیات از جانب ملک شمس و حکومت لشکر بود اقدام داشت
 بسبب وصول خبر آمدن سردار جری و با ملک در مقام خود سری بر آمده شد نمی بیند
 مبارک رود ملک و دوباره از راه راست آمد ملک لشکر بود کرد فتحی خان بمقام خود
 با فتحی خان تقدیر و دستگیر کردن او عذر ضرب نشتر کشت محمود بشهر استیلا یافته
 ملک استیجی را بمحکومت نجفین و عزیمت ارض فیض قرین نموده بعد از پیروز
 لشکر بود در آنچه در آن حضرت جایگزین شش کشته ملک استیجی را با لشکرش
 لشکر بود طلب و خود با کوه و از دهام بیاض خارج شهر نقل کرده از اقامات
 خدیو بهمال نیز بهام از دشتال را بهت افراز جلال بجانب ارضی خلد شمال کشته
 ورود چند دور آنجا بر محمد نام که قبل از این در مجادله نون از فتحی خان او گردان شده
 ملک محمود بر سر است بود آن روان از جانب او سردار و مستحفظ آن توانی بود
 بدافته پیش آمده و مغلوب کشته بشهر بزرگ و مرکب و الا نیز بطرف ارضی
 اندکس عزیمت نموده بعد از ورود و بگوشت محمدی و دو فرسخی مشهور از عزم
 ملک واقف کشته حرکت ملک را دلیل آمد کار و ملاقات لطف برود و کار
 داشت بهمت کوه سبکبای یک فرسخی مشهور حرکت و در آنجا که پیش از قدر
 در سه ایام اسباب این خدیو جهان دارد بدو دست در زینت و سینه انگیز و
 سی آسمان در وادی حاجت روانی این خسر و بلند اختر از کواکب آبله
 می باشد بهمان حسن القافی و تاجیه خداوند اعظم و آفاق ملک استیجی حرکت
 با قدرت و ملک محمود از حرکت یافتی مژ نور با قدرت و نور است بهر موی
 نکاو و انگیز حضرت ظل الهی نیز با در آن کردن و از بهای حدای بی نیاز با
 هر دو طرف هنگام آرای میدان نیز آ و در گردیده تا قول کوه سلطان روز باران
 تیغ جهان کوز و دوز و در نهان و خرمی خبر و قرار ایشان بر آورده و می گیر را طعمه نیز
 آیدار و می را که فریاد ساز ساخته تو نمی نه و نفاذ خانه ایشان نیز از طرف کرده
 ملک محمود و ملک استیجی هر دو روی از کوه که بر تافته بجانب غلوه شست خستند و
 مانی نزاری حصاری شدند و از کفر خاران آن سو که آنچه اعلی شست بودند از دشت
 احسان خدیو بهمال حمله اندوز و فرمان بجانب و مکر که خواص و کثرت ملک بودند

منوچک است که کوک و الا کجاست کلمات انصاف است آن محمود و بعد از وقوع
این شکت بقوای فائزیه که در سر کشی بود پدید است و در سلسله انجمن
پایست بود نزد ترخانیه و درون و کار او جوانان کس فرستاده و
آن جماعت سازش و این را مطمئن بودند و او را شش کرده بموافقت محمود
ترغیب و بجا گفت آن حضرت کجاست کردند ایشان نیز بعد مرافقت نیست
کجاست و ساووس سر رشته اخلاص را از آن حضرت بجز استماع
خبر تینه ترخانیه را پیش نهاد و خاطر انور ساخته وقت بیج که ترک بیخ مهر گیتی دور
جلوه کرد بدین روز که دید از او بود و در یک شب در پست و بیخ فرخ
ایضا کرده بیخ روز دیگر در بانو و بنا بر سر ترخانیه رنجی لوازم قی و غارت ظهور
رسایند و در آنجا مردم را شمع و دلالت و قلوب ایشان را قرین است
باز از اراد میاب و کجاست بجانب ارض اندکس جلوه فرمای پند عزم و
راست افزای لوازم رزم گشته حوادث بیابان را که از رسم خدایان عذاب
بر میر گشت و دود گشته کرده و در و کوشه لیکن از راه لیکن رفته کردند و خود با چهارصد
و پانصد نفر سبک روح از لیس سحر و او و کوه و کوه به چهار ملک محمود نیز از
بعوم مدافعه سوار شد و همکده ملاقی فریادش واقع شد آن حضرت بقصد اینکه
ایش را بکلیان کاه و در آن گشتند و آن حید خون گرفته را رساند جنگ بگریز آغاز
مزد و کشت برق نیک را بهست نمودم غمان و بیکران کران را کجاست را نانی
تلقه سبک جوانان خسته ملک چون بی بدعا بوده بود نیز در نظم جماعت
خود مدافعه بهیات مجوی مناقب رسیده بازار کردار کرم کردید و کرد و کردار
بجلی آمده چون در آن اوان شدت بر ما غلبی را از حد برده و دلهای بیان از زانو
برف مانند آب در جو پاران سده افشاده بود و ملک جنگ را کرات کرد
شکسته شد و ملک بجانب ارض اندکس و آن حضرت روی با آورد
آورد و در آنجا بنا انقلب اوضاع متوجه آن ناحیه گشته شد و بیخ
آنکه از قدم الامام جماعت قد جاریه مرد را اصرار و جماعت تا به و عرب و راضی
مرد سکنی در آنست و باین قاجاریه کجاست که مقتضیات عالم کون
و فداست احداث اتفاق و نزاع شده آن جماعت دیده ضرر را از ملاحظه

فصل
کشته به آن حضرت

مردان

عاقبت کار بسته و مرکب از تار به پوسته محبت بجا عت ایشان بدفع
 یک دیگر بر داشتند تا تار به یمنی را غنیمت شمرده در صد لغویت
 ای فاسد ان جماعت در آمدند تا اینکه رفته رفته قاجار به ضعیف و ناتوان
 قوی گشتند آن طایفه بعد از ظهور آثار انگار در احوال قاجار به جماعت بیست
 را که از خوارزم او رنج آمده از محل موسوم بقرقوم بورت گرفته بودند با خود و نفیخته
 در مقام تاخت و تار در آمده قاجار به بیچند نفر از روسای بیوت را بقتل مجبور
 و دغمت بر سران این بغا کرده می را مقتول ساختند بعد از وقوع این حال عت
 تار و اعراب کوچ کرده بلوچ مشهور بکمال که در دوازده فرسخی مردواغ و مراب
 زراعت سکنه مرد بود رفته اقامت و از او بایقه ماروچانی و ترکمانی
 کرده چون بر سر آب مرو نشسته آب را از قلعه کین منقطع و اهل قلعه را بکشت
 و زراعت ممنوع ساختند ملک محمود را اختلال حال و اوضاع مردمان
 کشته بر طبق استدعای تار به بکفوز ایشان بگومست آنولایت نین و هاکم
 مزبور را با اتفاق اکثر امار و جانی و ترکمانه دست تطاول و تار و تاخت
 سال آن ناحیه را تاخت و تار کردند چون اهل قلعه را از قتل آب و آرزو و تار به
 خلعت و زنده نگذاشته بکشت و بکشت و بکشت و بکشت و بکشت و بکشت
 مرد و دودلاری آن حضرت زاده و عت احوال خویش بر داشتند و آن
 نیز از راه تعقیب و ابیت و امن نیست بر میان زاده بجا عت حضرت عزت
 جل شانه بوزم بنیه آن جماعت ابیت عزیمت بالظوب اوجا شدند
تاریخ التواریخ چون مرکب جهان کنه را دور و بطون با عت و نور آب عبور
 از رودخانه بکشته درین سمت آب ملک واقع شده چون از صیدگاه بکشت
 دست تار و کشتن ناگوار حوصله شهباز طبع عبور و می لفت طایفه اویا بیه
 شمس سرگردی مورد و بقی خان بقای حاکم آنجا در ایستاده و از راه مذکور
 بود از طریق آن ملک تاخت شمس کرده از ابراهیم متوجه مقصد گشته بکشت
 دست آمده بران شدیدی شده که بکشت سیاه فام خلعت و بکشت
 شب بکشت آب مبدل کشت و سپهر نیز کرد و در آن سر زمین از کثرت سیل
 و آب پای بسته ای و کل کرده و آن سیل کوه را بکشت که آسمان اوج منع طرح

بعد از

بن موج یکدیگر کم کرده هر یک بسمت افتادند و از شدت بار و کثرت غلغات
رگوب بود و نه قدرت نزول سرشته جاوه از دست بکند نگاه برفت
بطریق است در خانه بن بر سر رده هنگام طلوع شکر فجر تا پنج رسیدند فاعله
مرد و قتل سلطان چون نوازل آسمان بر در خانه خود مهمل و بد جزایق و
چاره ندید ابواب معذرت گشت و ده و پیر خود را با نزل پیشکش گشت
و اما دست و سر کرده گمان طمع و دیگر نیز از اطراف طریق اظهار کینه
چون تو بماند همراهِ بود و بجای رفته پراخته بگویند یعنی از اجابت همراهِ
غرضه در بیانت مجمع سلطان حقیقی که بجای طاعت قلبی است اقدام داشت
در مقامی لغت آمده و اما آخره مغلوب و منظم گشته بقصد حق بخت
باز اهل قلعه از در طاعت و آمده مجمع سلطان را با عوان و اقبال گرفته بخت
آدم گس آوونند آن حضرت این شراب سه هزار خانوار اکیلات سرس و نواح
کوچا بیده بسمت کلمات و ابور و فرستاد خود نیز سایه و مول بر سر بپوشد
با آن انداخت از قلعه قیامت افت ریه قلعه قورغان بود که مغربی می نوزد یک بالو
بود و تا آن هنگام سحر آن در عقده تقوینی مانده بود چون عانور بک نام وجود
است با آن دو دمان هم فافت در زمین دل کاشته و حق اعلی را کمال یکن
انگشته جعفر قلعه بک نام و لو نیز از دسای چشم کرک بود و در حق لغت این
استان هدایت گشته با عانت او آمده بودند بعد از الوای نظر انوار بکایت
قورغان شقه گشت در اطراف تلوار جهای میان و سبهای حکم زینت
داود تخت جعفر قلعه بک اظهار عمت ز کرده مرمت خط پوشش او را با لایف
او رخصت عبور از ران داشت چون عانور بک بقیهای با بخت خود نقشه واری
پروخت در حین توقف کوکب منظور در خارج قلعه منور اتفاق افتاد
آنکه چون در از راه سابقه ایام دولت صفویه سه هدایات خراسان از او تات جردان
او بیکه خوارزم و ترک بیه بود شیر غازی واک خلیفتم بر تصور ایام ماضی در عهد آن
حضرت اظهارش جوی و رزم سازی و بار سال جنود او بک هموس ترک
نمانی کرده هر دفعه او بیکه مغلوب بیان و مقهور یک نادران معارک سه باری
گشته پس شیر غازی ترک نظر اول دوست و رازی کرده بار سال رسل

و در میان آمد و شد بخار و قوافل ناکند داشت و در میان او با جمعی از بزرگان خوارزم
 و ارد و ارض فیض نمودند بنابر اینکه ولایت بچه و لکنه در حدود او داشتند
 و مردم آنجا دولت ملک را تابع بودند ملک باین اعلام کرد که بفرمان
 بفرموده روان کرده این زلفه را رساند اهل چچه و چچه بطلبه بایک از آن و از آن
 بقتل رسانیده ابراهیم را نیز مقتصد کردند و چون در آن اوان بود از آن
 داشتند از آن حضرت که اکتی مایه الحیره مزاج ناسد خسرا و از سلطنت
 خون آتی شش دلهای دور و نزدیک مرایان بود و شیره غازی از شیره
 این جزیره بی گذشت آن حضرت فرستاد و تمنا می استر و او را مال
 میبوی به نمود آن حضرت آن لازمه مهر بانه بست بهر ستاده او میزد
 و در استخوان مال و استرخای کتیر بطلبه القات معمول داشتند این
 معنی و سید رخ غایبه نور و شیان و باعث ایام فنان شده با رفد
 نفوذ علما و اهل خاص معلوم با لوزن جلور بر سر خدمت و انداد روانه موبل
 محقر بنیاد ساخته بود آن محاسن در پای قلعه تورخان و اردو معنی نظیر اثر
 و از لوازم داشت جلوه فرخنده و فریاد و کشتند و نیز بسبب انقلاب
 اوضاع مرد و روسای قاجاریه را بایک نقل و قرار از جاز گرفته بود و روی هم
 بدر بار آن سپهر شمر باری آورده در پای قلعه مرزبور بقای بوسه
 بلند می جستند او هم از جانب شاه طلب که در آن اوان در مارستان
 بسوی برو حسیب که امانت لک بفرست و استغفار و کفایت که آن
 بگو که علی حقیق الا نادر که از افعی حراسان طبع و فزوزان شده روز بروز فزونی
 و خیر عالم افزونش بر دور و دیوار شستان کوششها بجا می آید
 در ایام کاج حره آن قلعه دیده لهر به سیمای غبار مقدم و الا نادران و دست قنار
 از کله از خدمت و الا بجهت محلهای رنق رنگ سحر است کرم کل افش
 ساخت آن حضرت فرستاده و زهر را بکلی داشت بعد از چند روز
 او را مرقع و گو که پادشاهی را بستم خوانان زینب و خیرین فرمودند چون
 ترطیبه علی ایلی ساکن در و ن بار بکند به محاسن گرفته بر عادت سابقه
 از کربان سرکش بر آوردند بنه انظار بفرستاده و وجه همت منصور و ظهیر الدوله ابراهیم

میر

خان با جسمی از جنس نقره قرین با صفتی تواریخ نامور است با این در میان
جسمی از جنس نقره خاص چنانچه بقوله خورشید که ممکن تر گمان بود انداخته اند
و در آب آن طایفه را عرضه غارت ساختند ایشان نیز از قوه بر آمده و بهیچ
و جمعی از ایشان در شمع پنهان شکنی بدین بزرگوار قوه تفکک کردند
و در بر این بسره قوه پوشش برده شیر جانی را کردند و قوه در شرف شجر
بر آمده اهل قله در دامن استخوان آویخته حضرت نعلی محمد از حرکات
ایشان عذر بریز گشتند و ایت انصراف افراختند و بعد از در و دو کوبه را
بر نزد قوه نور خان عاثر یک قله واری را به فایده دید قله را بسیم نمود و سر بر
القیه گذاشت پس کنان شیر غریزه که در تنها در لایب سالک طریق
سرمازی بودند لوطی آب و خلعت نورانش فرموده مرخص ساختند و چون
تیمه تا به پیش نهاد صمیم نورش میبود از راه چپ و حوض خان و جانش
مرور و بطریق فرغ ما به لوی خورشید ساخته اولاً کس در لایب فرستاده
آن جماعت سر را اطاعت بر نداشتند آن حضرت متوجه ایشان گشته
بنیانهای آن را به واقع و انجاست تیمه و جسمی از ایشان معروض تیغ پدید
گشت کوه و خلعت خود را گذاشته است بر و شمشیر نهند و کوه بهال حال
و نوان و عیال تصرف و آید پس حضرت نعلی مال و عیال را بخیران
عزیزت و اسیران ایشان را مرخص ساخته عزم القاب فرمودند آن جماعت
آن جماعت از در اطاعت در آمده آن حضرت طایفه مرزور را کو جانیده
اصل قله مر و ساکن و باقی جاریه صلح داده هر دو کرده را مر و عطف غیا و سوا
فرمان را از فرمان راجب و الا ساخته اعاب را گمانه کوه بهور فرستاده
عازم ارض اندکس و باها مشهور فرمان نوشته مر و در سان توجه کوه
مقدس گشتند در میان این قله و قله دیگر و قله دیگر و قله دیگر
در میان این قله و قله دیگر و قله دیگر و قله دیگر
مر و ملک محمود چون که پان خود را از چنگ خصم قوی دست رها و بهر ضرورت
هم در خشنده چه پنهان نمود و شب پره دزدی که میدان می شود
فرصت یافت از شمشیر مقدس بجای چوب و اسلحه این مرحله پان دید که

که شاید در آن ناحیه باشد و طهارت تسبیح یافته با خیال کارش می دارد و سرشته
 و دستش را از نظم اندازد چون صبت مردانگی و فرزادگی آن حضرت در حد و
 خسران بلند آواز و مظهر افسرد و اوضاع آند بار از زلال جو پار تیغ آید
 تازه تازه قرین طراوت می اندازد کشته و لایات و لوازمی الهی و مظهر
 لوی ملک نوزاد آن حضرت می شود شاه طهارت که در آن احوال در حق
 بر نظام توقف داشت بعد از استماع حرکت ملک محمود و چون با سبب
 فتحی خان قاجار به سبب داری و مظهرت و اعانت و مددکاری آن پند
 شاهی از راه جاجرم و سمرقند روانه در حین حرکت خود حسنیه متوجه
 رکن خدمت آن حضرت فرستاده متاعی مقدم آید در فرزانة و زینة نفه
 اما ملک محمود تا آن زمان در سر راه قلعه جوین را محاصره کرده و تصرف و
 تسخیر سایر لوازمی بود که آواز انصراف موکبت نوری از مدد و عزیمت آن
 حضرت بکاتب ارضی اندکس و حشمت افزای خاطر ملک کشته دست
 کریمان سایر گال بار داشت به دست مشهور و شستمان گردید و عقاب
 آن حسنیه یک از حضرت شاهی بخدمت و الا بهیچگونگی جز آمدن شاه
 طهارت بمانع و توقف و احوال عتبه دولت رسید عزیمت ارضی اندکس نمود
 و عنایت یک ران جان با بار بکاتب جوین معطوف آید و عنی راه عبثه
 خاطر خطیرش خطوری کرد که چون بنمایان آن حضرت و اگر دوباره خراج و
 اتفاق و عذر تقدر در رعایت ارتقاء است احتمال دارد که بعد از او و موکبت
 جوین آن اقله در میانہ احوال فتنه و شتر و کار آن حضرت فتنه طهارت
 بنا سازی میجر کنند از آنکه که بیدارند مسبب الاسباب و سبب دیگر است
 دولت آن جناب بود و کس این معنی از پرده تقدیر ظهور نمود صد هزاران
 غفلت بر بریده شد تا یکم الله عز و جل وید و شد شرح این احوال آنکه
 فتحی خان بعد از ورود شاه طهارت بخراسان چون بعضی از لطایف اطراف او
 بهرگاه شاهی آورده اگر او بهجت علی الغیا و یافته بود شاه طهارت با خود
 سر کرانی وید و بهجت اندیشش را خوبش کشته و سید جوی آن شد
 که بعد از این بد پرست نفوقه در میان الطایفه اندازد و خود را در امور دولت

بقدر سازد و بختی بکشد و لور که از معجزین چشمه است بود نامور سخت
 که با اتفاق ایل خود به تنهایی بر سر مشید رفته با ملک هنگام جنگ کرم کند
 ناکبت کوکب نام کرم تک و پلوت شده و از دین چون جزو شد از قول
 انکونه تکلف تخاصی داشت بختی بکشد سر امت در پیش آورده و طایب
 به تبریز به فتح خان اورا کردن زاده این مقدمه باشت و حقت آن و حقت
 کشته چون ابواب قلعه را بروی خود بسته و به هجوم عام و از دحام نام و دیوار
 قلعه را گرفته بنات مجموع بهای نام به یک فرسخی شهر جنون ایل گرفته و در
 بنای بخت کدراشته و در این غلغله غوغا و میان اراد و قتل استراده
 بلند و هر جا که وی دست می یافتند از بس ویرانش میمان میمانند
 اگر چه از راه کدرا مورخار اتفاق میمان آن حضرت و اراد متفقد بود و من
 وقت چون آن لایحه دست از او این چاره بسته و به نه از نام به حرس از
 ایشان شکایت این حکایت عازم خدمت آن حضرت گشت و در منزل
 سبب و حمله که آن خاب متوجه جنون بود بر طاب مستطابش بستند
 و تکلف و دین عهد نه گشتند و حبه حمام بکشد و کل چشمه است که راهی بود
 نایج این نام در امان بخش نامزد آن زبان باطلا جلا دست کردند و برای غ
 شکر آب شرمین خور دند و مفاد العبد به زده و به لایحه بنای به هر نسخه
 صورت نای شکر مطلوب او کشت و صورت حصول مقصود آن خاب فرود
 الحاق آن حضرت در حد و امتات اراد و منع و در آید چند نظر از افرا
 همراه کرده نزد محمد حسین بک و در سام بک و کل شیشه خوانو بک فرستاده
 که مصدر امر گشتند و نظر ورود و ملک و الا باشند و از همان مکان عوالم
 را نزد شاه طایب و شتی خان فرستاده و بنام کردند که هر چند این نوع
 سازی چنین و تشر که مقام دولت و عزیزان عاری مگر که سر بازی است
 مقرون به صلاح بنزد حال حکم تقدیر چنان اتفاق افتاده و من متعجب و از
 اراد که مدت حضرت نامی آید و در روز دیگر که خبر دستاره طین این ملک را
 بنزد حضور خویش آید است و آن حضرت با کوه نام و از جنون و شاه طایب
 ملاقات کرده عذر خواه گناه اگر او شده و رفع عاده از جانی رفع کرد و در

و به نزد شاه بک

منتهیان

حکومت جزانشان با نثاره آن حضرت به محمد حسین خان تفریق یافته بطاب خان
نابین شده پس لوی جهان کت در پست و دوم از محرم ۱۱۳۲ هجری قمری
لوی بکر از جزانشان بوزن شجر ارض اندکس نهضت فرموده او ملک را از ارض
راه باطاعت دعوت کرده چون او را بسر بچه غفلت کر پان بکر گشته بخت
او شکسته ملک تقدیر گشته بود به ندادن جواب او را در سر گشتی رجعت
و در آنکشت و راه نمرود گشوده در شهر بخت و موکب مظفر در دوم ماه صفر
و در دخیل مشید محمد شمس و در دخیل از جانب کوه سبزی در دخیل علی
و طایبی با کوبه بکر عبور و در او به مقدمه خواجه ربیع را مظفر به مقصد بخت
و در حین عبور در آن شهر ملک محمود از برج شهر شروع بانداختن توپ
نفرمانی و بخت برداری کرده صدای رعد آسای آرا بکوشش گشت میر سید
چاب قل التی بانو بی ارادش کوشش کوب تا وقت غروب در پانچصد
ارک با شمسو دیان آتش افروز نایره حرب شده معلوم نام مانند خورشید
چان بکر عازم آرا ملک گشته و ملک خسرو از دخیل طایفه نیز طلعت جذبو بهمال که
هر روز به مانند خورشید انوار از آن برج عیان میشد برزوال و وبال اختر دولت خنده
بیل زده و در شش در جبر است سرایکه گشت تا هر روز جذبو بهمال با طایفه
افزایه و باقی ایامی حصار کشیده بودند از طایفه نیز لوی بر آمده پشت بقعه کز و قری
فی کردند تا اینکه بقعه قتل مرحوم مسیحی خان لوقع بهوت **در روز بیست و شش**
قاریان چون در حین توقف شاه طایف در بطام جز آمدن ملک محمد
مسامع اعیان دولت شاهی رسید و کت قاجاریه اسرا با و بدین ارک استند
اتفاق افتاده بود ایام مغرب است او دو مسیری لشکر دی استند و یافته
سپاهیان را وقت بیابان غامده هر چند که مسیحی خان معده رجعت یافته
شده و برین وقت نیز پیشرفت کار سلطنت را منظور بهداشت آن چون
مزاج شاه طایف مستند به رجعت کرد و بدین استرا با و افه تهنه سپاه کرده
بزرگ است ای حوت حاضر لوی ارکان که در خلعت او در حین وقت مغرب و هم
دولت هر چند که امر او آن سرکار لوی اظهار رفا سندی را و نه آن را باطن بکر
دفع او را تا چه چون بدولت اعانت ناری از سرده کوفته او نیز توانسته بر آید

شاه طهاسب که درون را در میان آورده آن حضرت فرمودند که کشتن و
 بشماره هفتاد و شش و همان جنس و قید او را کلفت هرگاه که غلبه
 شاهی باین معنی متعلق باشد او را کیرا بکشند و او را کلمات فریاد میسر و طراوت که کلام
 دفع میسر شد پس در هر حق باشد شاه طهاسب نیز برین پنج اقرار نمود و در
 روز چهارم ماه صفر آن سال فتح خان را با روسای قاجار که در دربارش
 حاضر بودند کیرا بکشید و فتحی خان را در حین آن حضرت مجبور ساختند
 شاه طهاسب چون بدانست که آن حضرت بقتل فتحی خان راضی نخواهد
 بود نظام را زاده خود را که طرف غصه که آن حضرت بولایتی به آن سزونی
 بود در دربارش می نمودن رقی و فتی بهات سبای و رعیت بودند
 بعضی از نزدیکان شاه طهاسب که کینه فتحی خان را در دل می داشتند
 فرصت یافت و در جزو مقتصد کرده مهدی قاجار را که فتحی خان موفقی بود
 از جانب شاه طهاسب بقتل آورد و کلمات آن حضرت را آنجا که
 شاه طهاسب خود سر مرتکب این امر شده باشد آن حضرت حاضر بود
 جرات می نمود که در مأمورین با تمام کار او هر دو خستند سرش را بکند و او را
 دین پس حضرت قتل آتی متکفل امور سلطنت و مقامات ملک فرامان
 کشته اینک آتشی کوی و لولان ملک است یک و له با یک و قتل آتی
 کوی ابله و حکومت آن موفقی است که فتحی خان موفقی یافت و قتل آتی
 بعد از وقوع قتیقت شاه طهاسب
 حضرت قتل آتی بدیناری بن برادران که است نسج از غیبت اندیش
 هر دوزخ بر سر نهاده و کوه نیز آورده اند و دینک داشت آن چون نمود بر قتل
 مرحوم مطلق شد حیات تازه یافته این معنی را موجب اجای دولت حق
 دانسته و از آن مقام شد که عوام جنگ بر سر او روی پادشاه آید آن
 حضرت از نشینیدن این خبر سبقت گرفته سازد و از غیبت اندیش
 خواهر بیع عزم کرده ملک نیز با لولان و استعدادهای بیست و دو نفر
 خارج شده ملاخ فریادین واقع شده و کشتن عظیم بر سر ملک راه یافته خبر
 از انوان او را بر ابراهیم خان نامی که نوکی باشی بود بر خاک ملک افتاده ملک است

کشتن

قلعه بزمست و تحقیق جست و دیگر را تا در لکه بنادر و مدتی قریب بدو ماه قلعہ کجور و
جلادت کین ز ملک گرفتار در لکه حیرت و کوشش بود که نامعلوم دور نزدیک
شد که او را پنج و هجده بود طر او را تا می نمود بخت نزدیکی او رفت و رفت و من
بیک جتی از او در چیدند از آن مجله پر گدائی که در سوک لونی بیک بر سر نه بود
سر دور و چون دولت علی را نقش بر آب و نونه فوج سر آب دید
در جزو حال نام یابن خود را بخدمت حضرت علی ائمه که از نامه حال می پرسید
او را به امید بانه ناسند و بنور سید و پیغام کرد که مرا اهلان علی از جانب آن
حضرت حاصل نمود شب فقط که در دروازه میراث آمویی می باشند گشته
در دروازه را می کشیم نمی از لشکر بیان در فکین بوده بخود اعلام من داخل شهر شدند
و در شب بی تردید ریح انانی است امروز و صدوسی و نه مطابق قوی بل مطابق که گفت
قبل پرده غفلت بر روی غنوده کان بستر خاک آویخت و سپهر را در اوج
آبسم و اختر را به شمشیر نهد سپهر بر بخت آن حضرت داد و دروازه
همه نظر و نا در پاوه از راه و خواهه ریح آینه کای قلعه کرده و دست دروازه
معبود و در کین کین استاده ظهور و عده هر کجا آمده شد ندر محمد برونی معتمد
آتش پاسبانان را گشته سرای الیث را پای قلعه انگشت در دروازه باز کرده
حد و آواره دل بنروی بخت جدا داد و پاوه کان بیخ رن و دلاوران صف
داخل شهر گشته آن حوضه خند فرین را تا سخن چهار باغ مصرف شده محمودان
که در هیچ و لکناست متولی کار است بودند از میان به این حال سر اید خود را
بارک رسیده متحقق گشته ملک نمود ملکام طلوع صبح از دو طرف یک از
خیابان چهار باغ و دیگر از سمت خیابان غلی در لکل جلادت کوشش تر شد
لشکر در آنکند نه حضرت علی آینه را ده کان رزم کوشش و سر داران جوان
پوشش را پیش انداخته به شمشیرهای آخته از دو جانب بخت پر داخته و پای
اوک کفی حیات بسیار از ایشان را با برکت سخته آن جاعت را با برکت
فرموده اند و آن روز نام نهر بقرص لشکر جزو از او در آید و بعد از آن حضرت
شهر از خواجہ ریح عازم دیار ت و طواف دیوار است اندر انقی است نه
معدن ملائک پاسبان ابقم ولایت و در لقا کفی حد لقه علی مرفقی سلطان ابو

[illegible]

وقتدار آن حضرت در مقام کما علم طبع ایشان بود و خفته در صدد خلل برآمده
 شاه طاهرباب را به کمالی مطلب این مطلب ترغیب و تنجیب نوری
 رقیب کردند و نهایت لفظ قول الالدیه و قیام عید آن طایفه است
 عید جهان بخیر تحت شده فرستاده حضرت الهی را علی بن مقصود و بارگزاره
 چون درین شب امور کلی را حوصله مردم بازاری که از اعراضت عاری می باشند برقی
 نماید بچنان سرور و غلور چه رسد آن حضرت قطع و فصل این امر البقیه بکثیرتر که فاکم
 کار مردم و است ارجع و مردم با خواهران جان فشان عازم جوانان گشته نه از
 جوانان مضرب چنان عز و شان منظور اینکه در جوانان که شاه طاهرباب و اگر او همه
 حاضر باشند هر نحو که مقدر شده باشد این کار فیض یابد متان آن شاه موعود
 پیشخوانی حاکم سبزه دار نیز از سبزه دار و در جوانان گشته محمد حسین خان حاکم
 آنجا نوشته را که حضرت باو شاه در خصوص این مطلب باو تیر و جابانه گفت
 نقاب از چهره شاه باو انصر کرده بود بچینه کند آن حضرت ارسال داشت
 با وصف اینکه آن جناب صورت این تنی را در پرده خفا داشته قطره که در نظام
 صبح که خسر و نیز در مهر از نزال سپهر در طلوع عید من تنها لری شش رستن عز
 از کشتاب شد شاه طاهرباب راه های تدبیر همزمان و طاب انقیادی بایام شتاب
 درون الملک سدر در نیک حسن بر اسی لاری و همتری از طایفه اصطلح باور فقی و بارگزاره
 خجسته و دنیا از اسی لاری خود را بشهر رسانید و هیچ که حرکت او بر تری چنان
 آرا انکشاف اسباب و کارخانه جات او را که در مسکن نظر اثر بود برای پایل
 تعقیب دوست فرستاد تعرف و بکران و ملکوس میبخت که برای او در کار بود
 بخوشان ارسال نموده با خود با عرض اندکس رود و از منزل مزبور حرکت و در آن
 آید که دست عزیز جوانان واقع است و سحر اگر او بود نزول و راه آمده و شد
 بر متوکلان مدد و دستخشد و در حین عبور مرکب و الا از احوال جوانان را را کرد
 فوجی بر سر راه جنود بنیاده بارقه بکلیان بزرگوار گفتگشتغال نابره جنگ
 کرده انزام یافتند شاه طاهرباب بر توکل سباب تهرت مبروی خلی و
 احیان دولت که برین شناسن مزاجش هرگز نودیده و از روی می برداشته
 ارقام با جلاف فاکت خصوصیت کلام کرا و و استر اید و عازمندان نیا گشته

طریق

حضرت علی (علی) را بجا بست اسناد و از آن کرده است و او کرده که ملک
اسمی و در سای سپاه بنزد که در او روی بیاورد بودند از مقام فرستاده که ترک
رمان آن زنده آنفاق نمود و راه تلفیق پیش کرد ملک محمود و اگر چه نخست امر از زبان
ش برآمد لیکن چون دانست که عاقبت پرور خواهد کرد و بعد از چند نظر احسن
رسانده هر چند که این معنی سبب لغات خاطر و لا کرد بد اما از خواسته آن ناسکین
و حق نشکستن بجای فرمودند بعد از چندی از ایام است اطراف بدو تقدیر آن آمده و آن
حضرت بزرگوار از این اندک حرکت نموده و رفته طوایفی که بدو آمده بودند از نظر
اندرون بهریت اجتماعی که از سواره و پیاده هجوم آورده شده مستحق قتل گردیدند
حضرت علی (علی) با دیران افتاد و اخراج کشتن جان نثار میگرد که کارزار آمده برآمد
و یقین بهم در آورده شدند و عمار عرصه همچا بر سرخ و دوار بر خیزند جعفر قلی پاشا
شاملوک از مسارف همشکران بود در آن دور بجلوه زینوار کشته شد و کشته شد
عمر شکر ابدار و بقید گرفتار کرد و بقیه ایشان کرم خیز میدان فرار شدند و در
دیگر جماعت فراوان بود که در میان طوایف که در میان طوایف اراک و صاحب شمر
و بدلاوری مترا و شهر جمعیت نموده و بزم ادا و شاه طایف آنکس نموده
حضرت علی (علی) بعد از ظهور سیاهی آن راه زنان سه راه برایشان گرفته در آن
جماعت نیز جمعی قتل و اسیر کردند چون در محراب و دشت حبس گرفتار آن
طایفه وحشی قصدت نمود و داشت چاه طولا را حفر کرده ایشان را با آن مکان
انداختند بعد از چند روز ایشان را زنده مرگوت دانسته بمقتضای محبت
رعایت ایت مرتضی خستند با وصف اینکه سه روز آن سال بکدی افتاد
داشت که کوه و صحرا متغیر از برف در جامه پند و در بستر پر و و آتش بران اگر از
بستر بجا خاکستر بر بیک و بر جای خوابش سر افکندگی می برد و جزو شاز و در حال
شدت محصور کرده و قوه کینا و در تنگنای جبرست انداختند و آن حضرت پند
کوه پادشاهات قدم در زنده آن جماعت چون از ضیق صحرایان آمده بودند و سایل
بر آنجناب آن حضرت باز که مطلب آن حضرت بزرگوار سبب قطع جواب
آن حرف بسیف مردانند که طایفه مزبور و چون دیدند که از توسط و سایل کاری انجام
نیافت مستعد شدند که آن عزیز مصر اقبال از بوسف آباد حرکت و از مدتی

مقتدر شده ایشان نیز مقتدر شده طاهرب را از خوشن باری نین جنباد
 برده امیر محمود را حضرت دینداران آن دولت را عرض اینکه شاید از خارج حکام
 ولایات که از ایشان استمداد کرده اند مدوی رسیده اند و از خود نیکو و امیر
 برای شاه طاهرب که آن خوشن پیش جنباد که شش ثلث این مطلب و حضرت
 حصول و اندک وجه دلاوران طاهرب از سلسله کرم رضاجوی آن حضرت بودند
 زمست را بستر قائم تصور کرده از خدمت اظهار دل سرودی می کردند آن چون
 مرابک و دو اب از شدت سرما در موی تلف بودند بجا حفظ موی کار و طاهرب
 حرکت و عزیمت ازین بابت کرد و بعضی از اسبهای خاصه شاه طاهرب
 برای او فرستادند باز حضرت شاهای و اعیان دولت بنابر ابدان گذارند
 تا قلی محمودند تا مقصد کرایه واقع و از رسیدن گوشت مایوس شدند
 اینکه محمد قلی خان قول کرده سی سابق و ده اصلان خان که در ایام اقتدار شیخ خان قاجار
 دربارش هر روز و از اقرب بسطامچور مانده و در مازندران می بود بعد از قضاة فسخ
 از حاجی شاه طاهرب نامور شد که خزانه و اسباب سلطنت را که در مازندران بود
 باوردی شاه قلی نمایند را به بروفت و زمان علی و جسی از غلامان و خاصان
 نیز که از خدمت وی سرودی در قضاة مازندران متواری بودند و در آن
 بطام و روی دل را از ایام دیده افشا شده همراهش را به بزم اعدا و اگر او آنک
 خراسان کردند بعد از ورود و بجا بزم من افعال کرایه ای رحیم خان حاکم آنجا از قضاة
 بر سر منزل شرف الدین نامی که ملازم حاکم استرآباد که در ایام بزم مرجع
 جغت و شجرت و استند او شده محمد علی خان بوسه بود و بخت یک سابقه
 نزاع او را بقتل رسانیده روز دیگر که صبح از آن قبایع بزم بزم بزم
 آنکست منزل محمد علی خان کرده محمد علی قاضی اسار سلطنت را که از شدت خوار
 خان که آنها را بخونده خسته شمس در آورده و از آن خبر رسید شاه طاهرب و از او سپه
 پاس که باحوال ایشان راه یافت لابد شاه طاهرب از خوشن حرکت کرده
 در احوال نورد و وار و ازین اقتدار شد پس حضرت علی آفرید نزد
 رحیم خان فرستاده قاضی خراسان و اسباب مراد را استرآباد و اصل سکه کار
 نخست و در همان اوان حضرت قلی آفرید بخوار و بجز از اعلیای جهان و

و در این مجلس فخریه با نقال بجز دست عتیقه و مشایخه صورتی و دستفرازان و در این روز و واقعه دیدند و در عالم رویا مشایخه فرمودند که مرغ آبی بزرگی که از آفرینش تو کویند و در آستانه آن حضرت تفکک در دست داشتند کاتب آن قوغالی کرده و قرار بدین اینست که از چنی رسد زود و در این گرفتند بعد از آن بخیه آنقت
تقی که محض آن جناب بود و در برابر آن خیمه چشمه و حوضی در میان حوض ماهی سفیدی بود به بزرگی چهار شاخ قوی داشت آن حضرت کجا فخران فرمودند که آن را بکند همه فرستند نتوانستند گرفت آخر امام خود دست انداخته صد کرد آن را نیز بزرگی گرفتند و هیچ این خواب را بزرگیان حضور بهمان نقل کردند شکی از حق این شورا خواندند اگر در خواب بینی مرغ ماهی یغری بر روی پادشاهی و تفسیر این خواب حقیقت فرجام که آینه صورت غایبی و الهام است فی الحقیقه نیست که چون قور بزرگ ترین مرغ آن آبی است پادشاهی این خود به حال بزرگ عظم سلطان باشد و بعد ما هر چهار شاخ سفید نشان برانست که تا بعد از مملکت چهار پادشاه با آن حضرت تقی خواهد گرفت چنانکه ابراهیم و در کستان مجور و تصرف ایشان آمد
روز نهم و ششم شهر رجب المرجب خسرو سبزه دکان خشت بگذرستان حل کشید تا به کل بران بهار و شبها چمن و دامن جو پار آغاز جلوه کردی که عروس دل آرای لاله در میان در جلوه کاشن به لاله و با برخواست و مشاطه قوای نامیه چهار لاله رخسار لاله در میان را فازه و کلکونه و کشید بسیار است غلبه لاله به حال در شوق کل شیخ خندان شورا بگوشته بان و تیغ زبان تیز و فاخته دل از موای سیر و سحر بخت و جوی رفیقان دی کو کوزان از سبزه نوخیز مبارک دشنه و جگر خون باز نمود و عادت کرد که سخن ایشان مانند آب و رنگ بهای است بهای از آمدن تافته و رزید اگر او سکه لحات و دره جزا به فی لغت برانچینه آنی بینه در حال و دره بسر کردی شکر نام حجت که آن حجت نمود و تا غار کورش کرد و تا تار به برو نیز خجرت یک ملک نمود و بلای کوی که کوفته می ررق جاریه را معقول و مظهر ارفاق کرد و لغز به اسم ملک نمود و بنو ارشش در آورده پس آن حضرت بگذر

مانند آ

ابراهیم خان را به تبه اکراد دره جزایقین و انطاغیه پسری شری بر روی
 با بر ابراهیم خان از در ستر در آمد و جمعی از اشراف خان مرغور نور انگریز شکر
 شربت و قاپوچی نوشیدند از یک طرف کدو تر و نبار طایفه بزمه ملاطفت
 و از سبب محمد حسین خان زعفرانلو و شامی بودی خان شیخ انوشیروانی
 اتفاق داد و با عدت و استعداد و محافضت اکراد و داخه ابراهیم خان
 از دره جزایقین رفتند حضرت علی اقلی بعد از شنیدن این واقعه
 طایف تمام دره جزایقین و در راه جزایقین رسید که جمعی از اکراد با کوح
 و بنه خود را روانه خوشان کردند آن حضرت شاه طایف را در میان مشهد
 و خوشان در قلعه مود به سیر و گذار داشته خود و خوشان ابغار ششی با انطاغیه
 حاکمی گشته اگر چه برای اعانت آملین ناموس داری تعزیری زمان آن را در آن
 نگذاشته اما قاضی اموال اینان و باقی روسای خوشان را غارت و کلام ایشان را
 لذت اندوزی و غارت ساخته و در آنجا متوجه دره جزایقین شده انطاغیه را طایفه
 یمنی معروفی جمع میدیغ ساخته که تاب مقاومت و از برای آنحوالی خوشان
 در پیش گرفتند جمعی از دولاران عرصه ستر در موبک آن حضرت مقاومت
 و از برای آنحوالی خوشان نگاه داشتند و از یک سو فوجی نیز داشتند و برای احوال خوشان
 و هم بنیان محبت ایشان شدت عزیمت را برین ملک و در هر جزایقین ساخته
 نامرین جان شتر عرصه آویخت و ندید و سر کرده آغاکانت را که سلمان نام
 شیخ انوشیروانی بود گرفته چون از محلی رفت همه یکی آن حضرت چشم پوشیدند
 بود و بکم و الا چشمه های او را بجزه لاسطین از حدقه بر آورده و قلعه خوشان را
 کرده سر کرده خان از قلعه بر آمده و یک باره متعقل و متعقد شدند آن حضرت
 نیز برای اتمام حجت قبول درای جهان گشتی را با کاتب ارض اندیش
 انداز و موصول نمودند از آنجا ابراهیم خان با شاره آن حضرت روانه مود و بند سلطان
 مود را شکسته تا تارک که در مقام طغیان بودند از پادشاه طلب کردند و قلعه مود را سپرد
 در مود و ایستادند و اکراد خوشان را از آنجا خود کول نموده راه گزیده
 پیش گرفتند آن حضرت بخوابی و تنگی الا و نه تنگت بیم دارد باران
 عزیمت را با کاتب خوشان جولان داد و راه طایف را چند و بر باقی طایف

مقتول و منکام شام که دیران خون شام بمحک خود برنی کشته اگر او بتو
 این هجوم آور کشته جنگ در پو کشته این دفعه لشکر ابراهیم خان
 پای ثبات و قرار از چاروفه و شکست فاحش خورده فریب از نه زلف از غارت
 درین محله و حشمت نشان برهنه تلف در آمدند و ابراهیم خان بمحسب خود
 بصدار شمشیر بفرموده باشی رسانده و کجایی شد و جیم خان و سرکردگان
 دیگر از همان خارج قتل و غارت و کتلهای خود غنیمت کردند ابراهیم خان ببله
 سه چهار روز در خلعت شب که کار قتل را آشفته داشت از قتل مرز بفرقه باز گشت
 و در فخل احوال ربابات نصرت آیات تا کمال داغی که در دشت قحطی
 واقع است رفته از قتل و غارت ترکمانه با شتران گشت و غارت و غارت
 یافت بود که در عین راه این جزیر بسج همان در رسید با وجود اینکه حدودانه
 و سلطان در درون شش بر کوهستان سپهر منور و برف راهوار آمدند
 نزد برادر بسیار و شور و آواز و آوازه و اهلان و اهل و روانه ارض اقدس از ره
 و چون دایان والا از راه حبس کرمان بباغ و همه جا پاوه کمان را شکستند و
 کوه پیدان برف را مورس جسته بر اثر پای این انصاف است آن را از طای
 کرده و از و سلطان و کوه خان کشته ابراهیم خان با بقعه لشکر از قتل راز
 عازم خدمت جدی که درون فراز و درازی فحالت همه سالی نماند چون از
 پاره والا که کوه پیدان برادر ملک حسین خان فی و منیر بفرموده بود بشان نظام
 ضوابط ریاست و مقتضیات قوانین سیاست ام و انجیس و دو عیار
 کشته اگر و بفرموده و ملک با هر روز زنده تا چند روز از مقام و مقامات عیار
 آتش جنگ می افروخته اند آن معانده کوی خیر الله چیزی می افروزد و از ره
 تا اینکه بسج کوه پیدان بفرموده رسیده با چار متحد خدمت و چاکری و متقل
 اطاعت و فرمان برای کشته نموده اند که بعد از انصراف ملک والا قای
 سر کرده کمان برسم کوه خانه کوچ و روانه ارض اقدس شوند آن حضرت
 برونی است و علی و کباب ارض اقدس شوند آن حضرت برونی
 است و علی و کباب ارض اقدس حرکت کرده در عین راه ابراهیم خان و
 محمد حسین را از حبس مرخص و قای مزارف الکر و بر طبق تعهد کوه چاکری

زمین
 نفس

درین شهر و این شهر و این شهر

خود را متعاقب برده و در شهر متعاقب است و در مقام خلاص و دور
قول ثابت است و استقامت کردند و از آنجا که جمعی از کرایه را بدو راه معنی
قلب فرموده بایات استرآباد و نیز در استرآباد کشته شد **در این شهر**
استرآباد و در این شهر و در این شهر و در این شهر و در این شهر
که در دراز که مفیده کند مثلاً واقع شد شاه و آلاجه هر خود را در خفته از بغل در
آورده آوریز کردن اجتناب نموده خان ساخته که علی خان نیز با فوجی از اهل
و خان خان شاهی که حاجب سلطنت علی حقی چوب ترود و مع او پیش پای
ایستاد که از استرآباد و در این شهر و در این شهر و در این شهر
مازندران لغت و از آنجا آورد استرآباد کشت و بعد از چند ماه در آنجا کار
استرآباد و اهل آنجا و فساد آنجا میدیدم و او در آن در این شهر و در این شهر
نیافت بایات را به قلی خان قاجار قتل کرده بجا بایات مازندران کشته
و قتل آن را جسم خان کرایه که از حاجب علی حقی بایات استرآباد و در این شهر
کشته بود و در استرآباد و در این شهر و در این شهر و در این شهر
آنجا جمعی از قاجاریه را با خود متقی ساخته مراجعت و چون در میان شهر تبریز
اهل شاد و نادره و فراغ استرآباد و یافته کفایت رسید و بود که اهل محلات
خون و مال یک و در اهل محلات استرآباد و در این شهر و در این شهر
و دیگر در این شهر و در این شهر و در این شهر و در این شهر
خان در اخل استرآباد کشته شد و در این شهر و در این شهر و در این شهر
و در این شهر و در این شهر و در این شهر و در این شهر
کشته و دست تقدی بدو در زندیک کشته و بعد از چند روز که سیرتجه بود
بایات کرایه که خاطر و در این شهر و در این شهر و در این شهر
او را کرایه شب که سفید و در این شهر و در این شهر و در این شهر
بسیع خدو کرایه رسید بهوم دفع آن ماده فساد و بخت زیاد و بخت
برق و خدای باو عازم استرآباد کشته چون آواز و نوحه بر لب جان
مسعود و در این شهر و در این شهر و در این شهر و در این شهر
مازندران و قاجاریه را در این شهر و در این شهر و در این شهر

خبر قیام انداز سست کشته را هر کج کرده کزان بهلو انداز بجا بست مازندران
تاخت و بعد از ورود و موب جهان کن به بیظام خبر فزاری او بعضی و بهار سیدی
پادشاه پادشاه که در ارض اندکس توقف داشت روانه ساستند چون
در آن اوان ترکانه و بلوت ساکن متحقی اظهار بی و شقاق میکردند تن به
از او ازم دانسته بعضی نیاوده را روانه استر ابا کرده خود از راه دهنه بعضی
موب ایضا را بر تیر تیر و خود در عیش از بیظام وار و کن در هوا ترک و فونی
از آن کرده بدست راعضه مدارک ساخته وار و استر ابا و بعد از پنج و شش روز به
شاهی ارشد بعد مقدس بن بختل وار و شده آن حضرت متوجه مازندران
گشت و شاه طهاسب را در آن طرف متوقف ساخته حضرت ظل الهی بجهوش
بهر خروش عازم باز فرودش گشته محمد علی خان که از توبه موب منصوب شده
منه بدست عامل رفته بود بعضی خطا پوشش آن حضرت مسکینه شده ملا
خان که از ساست تنور چند منزل پیشتر از محمد علی خان پیشینه مبر و فرار را بگو
لا بیکان فرستاده بود و مغر شده بود که حلقم و اهل بیکان را بآن خبر بریزد
مرد و غایبند متار اید کوچ کر بر را بسته یافته روی عزیمت بر تافته و باجمعت خود
بصلت بشیر و جرات منوش بکاست باز فرودش ساست هر چند
که در باره آن غوغای می مکنون خیمه انوری بود لکن آن کم عقل زیاده سر با عز
از داغ بدر نه کرده باجمعت اطراف در طحال رعای و خود غای عزم آمدن
کرده در جانی ورودش بشتک و انداختن رنورک و لشکر کرده
طلطنه نوکت نمود را کوشش زد و در روز و یک ساخت چون این حرکت از
اوب دور و آتارن و از ناحیه او جلوه کر عرصه ظهور بود و بعد از ورود به پیشگاه
حضور و شش او را موی کر ابر سر داشت از بار سبک ساحت نه با بر
آنکه حواری و طهران و را بدین در آن طرف امانت بود حسیه را به عابر و شوارع گشت
که استند و فونی را بر سر زد که محمد خان شطوطی فطرت راه سمت سمن و
حسین تیا خان زنکه را بر سر داری بکلمات که در آن طرف رو بر سر بود و متحرز
ناخستند که با اتفاق او غوطه جان نیاور غلی در منتهای ولایت مازندران و
حد و بیکان پر دارند و چون عزیمت هرات در خاطر آن حضرت لغتم داشت

بعد از آنکه رخه کران نشو جوار از عمده دولت زایی و از انظام مقام مارند ران فرخ
 حاصل کردند ایچي بطلب کلمات بدلت رو سبه دست و در جم خان کرای
 را در حکومت استر ابا و کن داده ام فرمودند که با سپاه استر ابا و اولوای
 در استر ابا و روز بهو کب فرور علی نو چون حرم محرم حضرت شاه در سالی بود
 مذاکرات لایق بکلمه ظاهر خاصه او و اتباع و منو مان آن سهر کار دیده با و ت هر
 در مارند ران که داشته که متعاقب در موعده مقرر بجوم بوزیرات در شش
 حاضر کرد پس عطف غل بجانب حراسان کرده نو کلمه را از راه استر این
 و جزوئیان روانه و خود را از جاجرم و بیایور با یغیر ارمی اندکس سهر کو که مقرر
 خسته متعاقب اعلی حضرت شاهی و بعد از آن حرم خان با قنول
 مامور در ارمی اندکس آن جانب پوشیده **در جمع قوی شیل سالی هزار**
و صحرای کین بجهت در چندم شهر بخان اعظم نقل کو که بزرگترین
 منزل علی گشته خدو بهار ساز برک یاقی کلر را کرده کردن فراروان علی را بخود و نظر
 عینه و از بهار و در و حقایق و خوش حضرت و خستری سهر و بر آست و
 شکوه را مقدمه پیش لشکر اردوی بهشت و نموده لوی جهان آرای استر
 سبی بر افر اخت پلان نوی شاخ اشجار را از دوده و استخوان بزرگ و سنان
 نیز نموده و هر دو دستان چار از اوراق بخت ختم اعلی گو و ند لاله سپهر ساز
 انگنه و دلبی نمود و بخت دوست گرفت بزرگشندان در خان از دست چای
 بک و راست بزرگخان برداشته و نیزه و ران **در این** سنانهای مشکین کلاه
 افر گشته تقی کن بکنه پوشش ابر آوری کلاه های قطره بر قاب برک کل
 یستند و آتشبازان برقی نو بهای رعد را بر عزا و دگر دون کشید و جنود و
 و دیوان سبک خیز نسیم را با افه لشکر بهمن برانگشته و خط کلر را از راه
 زمان مقام افغان را غن گشته بود و از اصداد پلانه برداخته کلی نیمه سراسری
 عذیب خاستند و محموده چن تبار که پای گشت سلطان بهار و مقرر فرمایند
 کل کردیم حسن حسن بران لشکر و عظمی جیش آراسته گشته
 بعد از تمام لور و سهر در بخت اسباب سهر و مدافعه ختم خبره سهر برداشته و هر
 بک و دوران عرصه رزم را با عظمی افند و اسب و صلح و اخور بجایش بهر میند

نوازش و نیش ساختند و در میان تنه اسبهای افغان ابدان و قوت
ایستادی ایشان مجازا احوال افغان ابدانی هرات و صدکتاب نگارش
یافت که از ده ختم سال هزار و صد و سی و پنج که خسرو غلغله باصفهان بر سر
شد محمد خان افغان که در آن عهد حاکم هرات بود و بهر کس لشکر فرستادند
آمد چهار ماه قتل را بر بیتی محاصره انداخته با آن طرف اطراف و نواحی را محاصره داشت
عزیمت منکوس ساخت و بعد از آن ورود او به هرات افغانه برادرش برادرش بود و افغان
خان ولد زمان خان را از شورابک آورده در هرات حاکم ساختند و در سال
هزار و صد و سی و هفت مطابق ابدان ابل رحمن ولد عبداله خان که پدرش
نیام حکومت زن خان در هرات نقل رسیده بود بهر مومن خون خواهی
پدر و در هرات کشته احوال نفی و نزاع کرد تا اینکه افغانه برای
اطلاقه و نیرد شد و الوافغان خان بکامان باختر و رحمان را نسبت شد و
فراه روانه کرد و در بار خان برادر محمد خان را در سال هزار و صد و هشت از زمان افغان
بر کس حکومت یکین ساختند و چون عبداله خان که کشته شد بهر احوالی
خان داشت ازاده بار خان خوشش چند وقت مدارای وحشت آید
کرد و عاقبت پرده از روی کار برداشت و در الوافغان خان را در بار خان آورد و
نفی بر افراشت و شش ماه نیرد جدال استحال داشت تا اینکه افغانه
و من از افغانه مرده و در چید و الوافغان خان را بکامان فراه و در بار خان
را بکامان مار و جانی فرستاده هر یک کتل و نایب را ملک شدند و افغانه
حاکم و نیرد کرد و بسری بردند تا اینکه جز توچه بویک منصور کوشش زد و آن
کشت و چار بایک بکوشش و آغاز سازشش کرده فراه را بهد الوافغان
خان و هرات را بهد بار خان اختصاص دادند و در کار افغانه و در سال هزار و صد و
چهل و یک هجری مطابق یکین سر حضرت قتل آید آنکس سفر هرات کرده
را باست مقام بعد از اجتماع عسکر در روز چهارم شهر ثوال الکرم که چهل و شش
روز از نوروز گذشته و الوافغان پیرفته بود از ارضی اندکس حرکت کرده
اولک با قوت را که در سبز و مردن طنه بر جبهه فرود کون میزد و نفوذ را
لعل حقان ساختند و از آنجا کوچ بر کوچ عازم مقصد گشته در تربت و جام

چند روزی رحل قامت انداختند و در آن مکان جزر سبید که هزار نفر
از ان غنه آمده قله فروستند آباد را محصور کرده اند حضرت نعلی بابت چهار هزار نفر
از ویران موک که از رزار باغزار رفته بعد از ورود و آن مکان معلوم شد که ان غنه
برگشته اند باز بر تریست تمام مراجعت و حرکت یک لوی آسمان سا کرده و در منزل
کار بر بر تریست مین و فراول و لیون طرح و مبراول آرا بلس ساخته و در لوبه
مین و مبر و قول برداشته شب که فراول ماه با دیده دران روشن نمیرانیم عید
بانه می بردار است بر فراز این نیگونی صهار بر آمد خسی از سپاه کار آگاه را
بعزاول مامور و خود نیز بعد از ظهر غلامی لوی منصور کرده فراولان جزر سبید که
الله بارخان با جمیعت و از دحام تمام وارد و کوه سبید شد آن حضرت اولارای
استخراج شرمی بردسای ابد لا کاشته کلاک صلاح انیز و ایش را با جمیعت
ارث دو کربکی نمود آن جماعت جواب را حواله بزبان بشیر مین کردند و در کبر حریف
و غار و در مضرب بنام سپهر نمود گشته طلا به دران مرغ صلابت و پاسبان
گردان جماعت ان شب به پاسداری لشکر ذیل جلادت بر گزیدند ان غنه آمد و با
دو بار است که فرقه را حریف خود ساخته است راه برداشتند پس مرکب متوجه
دفعه دوم حرکت کرده و از این فرسخ قله بکاب کوبه منحرف گشت ان غنه
لا به زن سبید و سبک و آن کت مقابل لشکر حضرت اثر کردند چون
بهینگی سبکی دیگر یافت که لایفه ان غنه بکاب کوبه بکشته دیر در و ماه باری
شیر کیر شده بر اهل ایران استعدا در ولایت ایستاد داشتند آن حضرت
مجهز گشته که تخت میاهدان غاری سپاهان با لایفه جزه سبوت
بازی نموده بعد از خود آرای و خود آرمای قدم بستان لای کدازند و سبوت
سنان جان ستان برود پس از از نوح کار لایفه جزه حروص سبوت باری نموده
بعد از خود آرمای بر دارند لهذا تو بکانه و نفکیان پاده را حصار لشکر و قیطه لشکر
جس از کواران نیزه کداز و بکانه تاران غرض کرد و در برابر قول می بون لوبان طرح
لوبی و لافان سپاه کیری بکانه آرای موک لای شد ان غنه اول کاب
مین و لک در گشته پاده کان طرح بکونک مین و آدند جنک در پوسته
دران اثا فوجی دیگر از افغان دست بشیر بکاب پادکان مجرم آورده

و داخل ایشان گشته چرخه کی را از خنده برده پا دکان پس نشسته و از بهر گشتن
دوران بجز سر رشته خنک را از کف گشته نزد دکان بود که دهنی رود بد
که مقدار آن آیت فتح الهی حضرت اقصی با ششتر نیز بوی سبزه نثار و بکر گشته
بکفر از پیشته در آن آن رفقه بکاک چاک انداخته و باب تیغ جهان بر در پیش
بودت خیم بادها را ساکن رختند اگر چه از روی تکی و شکسته لب اوضاع بانه
را میدان دانند و دوران افغان را از پیش بر داشتند اما پای راست آن
حضرت که سر کوب سر گشتن چنان بود زخم نیزه برداشت چنان شد
دست آمد و گو که نظر قرب در همان مکان و انا غنه در حواله کافرتکه نزول کردند
باستبار اینکه آن مکان از آب دور بود و تشبیه جوشش کفر و خوش از به
آیه اندک قنایه کردند و بجز چاه آب بر آتش افشانند روز دیگر که سبزه بجم
از کافرتکه خلعت کوس خلعت کوفه بجانب غرب میل کرده انا غنه حرکت
و از راه کوسیه که گشته در کیم آب هرات رود فروز آمده و از روی همان
رفته در بک طرف فروز آمده آن روز را از هیچ طرف بکاک اقدام نکردند
و ازاده خاطر اندکس این بود که روز دیگر بعزم کوسیه لوی ظفر افشانند و سرهای
چون نوب از دور دهان افنی خلوت آتشها همدار از دهن در انداخت و غنه
جهان از سبزه خلعت شب برداشت مکرم شد که انا غنه در شب
نوکانه خود را بجای دی و از روی زهرت قرب آورده و بجای خنک گشته پس
آن طایفه دوسته شده فوجی از از رودخانه و جسم از جانب برهجم آورده
پس تر روز پیش آن چرخه که کرده نقی ن پاوده را که سفلی آن گشته
از جا برداشته در آن آتش باز بکته نار میدان و از روی و طپنه بر دور که تری
و غنه جانب نادری مانند شیشه عزآن با بزرگ بران خود در قتب آن کردند
و ایشان را از میان پا دکان دور و مفاد کرد پس از آنکس من الطیبت بنظر در رسته
تا وقت ظهر بران قتل استعمال داشت نجد از کله نکست چشش بر احوال
الطیبه را یافته و جسم کثر از ایشان لواء می عدم ششانه بعقت السیف روی
بر تافته عیال و اطفا حقه را که در قله حاست سراه بودند بر گرفته و روئین
محو ساخته تا روز نه هرات غن با رنشدند و عا کفر زری می شز

واصل کفر قلمه مشرق بهنیم غارت و اسباب الطایفه کرده بگویند و لغز رویت
 آن جماعت بدست و از منزل رباط حیره خد شاه طلب را با طروق و توتوهای
 بزرگ بقوت ساد و روان کرده حق بگویند و جلوه از راه تیر بل غلام هرات شدند و
 بارخان و امانت بعیت خود را بگویند و دست کرده ما این تیر در رباط برمان
 فسرخی تیر با استقبال آمده سوزی با عریفه مشور طلب بخدمت و امانت
 بعد از آنکه از راه تیر بر آورده از پشت لشکر لغزت از یکدست طبع و لغز
 افتخار کرده سکه را شسته بستم پشیران پخته و انداخته بعد از کوفتی بهشت
 تجوخی با تیرهای آخته در کمال جدایت و جدایت بلب سبب لغزت پناه نیت
 به پا دلان جلو در آوریدند و حیره که آن جماعت بجای آنجا مید که کار از تیر
 لغزت گذشت بخت کار و و مشور رسید و از اینست و طبع طبعه مهر کیتی
 فرزند تا تیر و در لاری حیره و تیر و در لغزانی کوزی بود هزار لغز متقی در آنجا کرده
 لغز سبب آید از بر خاک ملک انداخته نه قلب اشتناک شدند
 از با و جانشان شدند هر چند که مقام احمقای تقاب میکرد و اماعت
 روتبه حرم منع آمد احدی رخصت یافتند که قدم بپوشند همان در سگاه لغز
 کو کعبه عز و جاه نشسته بهیچ آنوب جنگ فرود نشیت بدست میدی بر
 خراست کبی که نزدیک بود که کوفه خاک بیا و و علم امان غفر از با و در
 دستها زور و طبعین از کثرت کرد خاک چشم از جنگ بر کشید و در میان
 سلطان ملک کردند و در ستم کردند با و کثرت غبار لکین بزرگشت
 با و غرور از دماغ ملک هر دو رفت بار از جانب اند بارخان آمده طر بجا
 مصالحت حبت آن حضرت بر زبان حال **بسته** بر عهد تو با و اسباب از آن
 فادام که جمیع روسای ابدار و در و حضور نکرشته لغز خدمت سکا نکرشت
 مصالحت در آینه حصول صورت پذیر نیست پس از جانب ابدارخان
 عبد الغفر که کورای و چند نفر از مجربان آمده عهد اطاعت بسته آن حضرت
 بنز سبک آن جماعت را قبول و بجای مویزک عطف نظر قبول کردند
 و در و دیگر جز از ابدارخان و عبد الغفر رسید که سر کرده بپوشیدند مشور و کعبه
 و در لغز رخا حاکم فراه با جماعت بسیار بایست ابدار آمده آن

طایفه پادشاهان از سعادت و استیلا پشیمان گشته بعد از رسیدن این
برای نفوذ و گران معرکه رزم جوی را بخت و آنکه مقدر و الفخار خان بود و روانه
و قریب شکیبانی غنیمت آورد و وی با یونان حشمت و دور در آن مکان رحل
سنگین انداختند و دو الفخار خان شب و بخت بیل از پشت
شکیبان گذشت و در میان کاه لکین نشسته و در نیم بر جمعیت افغان نمودار
و در بار خان با فوجی از جانب شتر و آتش از کوه و از هر طرف و در کار و
خان نیز جسته بود و در کین و در آمده بر سر آورد و وی با یونان رزم متوجه کارزار
گشت حضرت علی قلی فوجی از غازیان را بدو الفخار خان مأمور و در
بتر و در شتر آتش افروز بر سرین و در کرده از افغانه جسمی که در
کوه و توب و قنات و در نیم بر و شتر گشتند و هنگام شام در آن از طرف
دست از خاک باز داشتند و در حوالی قله موسوم بیا و کار در محاذی بخت و دیگر
لقب لوانی قرار کردند و در دیگر که کوه ازین مهر خاوری آغاز جلوه گری کرد و آن
حضرت کسر فرستاده شاه و از جاه و از شاه و در و به و آغوش و
جست از فغانی و در منزل شکیبان گذار گشته و در باره بکایت بر است اعلا
اعلام حضرت فرجام کردند افغانه باز پادشاهان و کوشش با و صاحب جبهه جنگ
بر داخته بعد از تقارب فغانی جمعیت تمام دست بتر و شتر گشته و ازین
طرف لشکر توب و قنات علیه رزم را از کشت گشته فغان بر جا و
جبهه تنگ کردند صبحا بان که مهر ازین لوانی ما بجهه فغان فرستاد و در حاش
چند نفر از افغان و در و از جانب امه بار خان طالب صلح بران شدند آن
حضرت فرستاده که در هر که در پندیده پیغام دادند که ما دام که غلای افغان
خود بگذشت اندکس نرسند تا یک نفر از غازیان را جان درین در می و درین
جست ترک رزم فسخ این عزم نخواهد شد بعد از آن جست از رزمی آن
طایفه شیرینی خدمت سهر در کردن فرزند و در روی اعلا در جبهه سازینی
نبار گشته و آن چند بار و بعد از آن افغانان مالک قرار ملک سلطنت بود و تصرف
کردند و ما را به تمامه با و احوال بر ایران با غلای و در مقام جنگ و جهل بود و دیگر
بقتضای قنوت پیش ازین بخت و ما را فی و در مقام مواجده الحال

ماضی بنوده عطف علی نظر توام و تینه علی را اتم و اقدم و اندک بعد از تینه آن
 کرده اند از زبان و بر سابق در صد را بی وانی است بود و حلقه بسند که در گوش و بی
 خدمت بر پیش خورشید کشید هر چند که این معنی مخالف رای شاه و اولا
 و اعیان دولت او بود و آن حضرت رسول الله را موعظ قبول کشیدند و
 حضرت الطراف و علی غریب را بکاتب شکان انعطاف دادند و روز
 دیگر بیست و سی نفر از عطفی ایشان با پیشکش و هدایا متصرف اند و در مقابل کتاب
 و روزگاری کشید بکلیغ حاضر بهر دست و چند نفر در و سالی موقت انداز
 چاکر کی ب سعادت پیوند کشید حکومت هر است باز باز به بار خان پیشتر
 و در قسم بیست و سه در یافت پس فارسی زبانان را که در قلم حاکم است
 هرات بودند با طایفه کشیدند که با رعایت کو چایند بهال جام و دیگر
 دولتی ارضی اندیش فرستاده و مقر آن علیه از راه بار خان رسید که غایب
 حضرت لکن که از منزل شکان با ناحت فراهم رفته بود و خواه را تا خانه و سایر
 و غنیمت بسیار بدست انداخته از جمله اسرا جسمی زمان و آقا رب و اولاد
 خان را اسرای مرگور یافتند و خود نمود و زمانه و الله با طلاق اسرای مرگور و
 و صد در باغچه در چهارم و آنچه اگر تمام لغز و زان و از ارض ارم مثال کشید
 و مدت نظر بر نور تا روز و در دستبرد و در ماه اتفاق افتاد و در آن
 مجدداً خان و قاضی با پیشتر مرصع برای اید بار خان و در سال و او را به وزارت متفق
 متصل ساختند در میان این وقت اشرف علی اصفهانی بعد از حمله برای
عکس فروری تا شیراز حضرت مراجعت با طایف خود داده میل نظر طایفه آن
 بود که از دستستان آن سال بر سرز طایفه داشت و فیه موسم بهار را در است
 متفق سازند و نزد یک موضع حاصل لوی ملکات گیری یکایک امضاء با و
 بمقدار او را و استیلا به اسباب چون حکم و قضا در سر انجام دولت همه
 چه برادره آن حضرت سسقت گزین هر گاه که بعضی خطور در خط خطی
 بجهول و قیصر قرین بکون امیک مید را چون اجل آید کو بیا دود سیر نخ
 لشکر بر زبان بر خاطر و عنان عدلیت را رفته خواهد نمود و ای بخت حرام

و چون خون گرفته نیز لذت غرب دست و اسباب را چسبید **توضیح** بمقال اول
بعد از آنکه نهضت لوی تنگ فرسایان برات وقوع و این خبر در سیم ملک
شیخ یافت از طرف علی که مقتدی امر سلطنت بود و عمر اخلا و حذو بهارا
مشغول کار ابداء دیده با محبت موفور و کثرت عجز و سرور در دوستانه سیزدهم
بزرگم اکرام سه هزار و صد و چهل و دو یجری مطابقی بخاقی میر محمد و خراسان را
افزای رزم و پیکار بجامه چند روز که منور سرفراز جهان منبع دیرال غشید و در
بزرگم بهادران چون امشب ازین حکام مهر و شکر نیک و روی طریقه است
و آدم مذنبه بودند این جز بخت از سیم خبر و جزو فرار رسید و این قضی آ
آبان با جماع لشکر و در تو کمانه را از راه سر ولایت مشهد سلطان سید شاه
و خود با نقاتی حضرت شاه طهاسب در پیچیده هم به مهر از راه شب پور و سبزوار
تحرکت لوی رودها پیکر دانه اشرف بزرگ از طرف ناسن آمده و اولابر
نقد میر سید علی قاضی سن که در آن نزدیکی بود و فتنه در انصرف و غایب است
آورده و از آنجا بجا هر سن برداخت حضرت علی الهی بمقدار استماع این خبر
بجای طایفه مبارک و اهل سنان بابر رفتی قاضی در اودن نقد راضی نشوند و
چند نفر از اقربا و قهار استر با و خبر زد اهل انجا فرستاده که انان را از آنجا
موجب منصور چهارمین ایشان ساخته و به ثبات قدم و صیانت نقد بکشد
نابیند و آنها را سرور و مرحله بهار کشند اشرف بزرگ از آنجا و الا مطیع گشته
سیدال افغان را که سرور و در مقدمه به پیش او بود و بر سر لوتجانه در دانه و در حقی
که لوتجانه نقش نام وارد و نقد میر سید علی اعلی سلطام و در انطرف و در سخی فتنه
مربور و مصلح بهیچ اعلام مغرور جام گشته بود سیدال از سلطام جدا گرفته
بکشد فرسخی فتنه رسیده و از آمدن که به منظور آگاهی یافت و در انجا مله بار
گشته روی بر تافت و در شکای که نثر بند سلطام مقرر گو که بهر سمت گشت
چون سبب کثرت و از دهام سپاه لوتجانه در خارج نثر قرار گرفته بود و شب
سیدال با ان غنای **توضیح** بر سر لوتجانه آورده کاری نداشت و یکان از طرف
روی بهر نسبت اعراض پس روز دیگر ایامت چنانکه متوجه مومن آباد و از آنجا
گشته سیدال از مومن آباد روانه همان و کثرت و از طرف هم ایمن است

در میان دوت یک دیگر بپوستند روز شنبه ششم شهر رجب الاول سبیل عاویج
 و دو کبر تواج در خروش آمد در کنار آب مهاندوت طرفین دست از جان
 شسته بمقابله یک دیگر شستند در آن روز حضرت نقل القی عاویج
 خروار را یک قول قرار داده بفتی ن پاود را که هر یک با سام سوار بر بودند
 فوج فوج با نغانه صاعقه بار محبط آمدن یای خونخواران خشتند و معترشت که افواج
 قطره زده و دیران آبهم شکوه همان پنج کز کرده در جای همان در محله آرام
 و نوا خط غل ثبات و قرار کرده بدون امهال یون ازها در بناسند و دست
 با ستم آلالت حرب کشاید می خد بوی که در میدان از چمن سبیل
 عرش سکون بحرانی است غلبه موج لسنک در حطمان نخ و نهنگای که بخشش
 کوه لران امر نامیده محضه صابک برادر یکت و ان لارود و رستم لیکن چون
 منع آتش افزونی کشید برن راقدر است و نوت جفای رادون نه باشد
 وقت شب که چون کز او می فرمان دهد صبح را جرست نفس کشیدن نه افغانه
 نیز بعبت خود رات دست کرده از نه جانب جلوریز با یقینهای کشیده و دستهای
 نیز بجانب قول نما در اینگز و متول ستیز و او بر شدند جسم از جوانان نامی این
 که جلیده سو که در دست پشته و در عرصه خضم انگنی از دم ساز بودند پیش آن
 طایفه از بی یک دیگر روی به بیت حمله در گشته همین که به بر راس کلوله رسیدند تو
 بچنان فریاد آتش دست بدست جاری نوار شد آمدان برسم سر کوشی کوشش
 نوب رعد خروش رسایند از از کم نوار آسمان آثار بوم تا از آسمان به چنان
 آشکار کرد به زمین آیت نبی انش به اعداب الیم بر آله خصم بهید آورود
 کلوله نوب آن یک تاران عرصه و با ک با چند نفر بنوا بر و شتران ز نورک که
 کخط مستقیم در می و است نوب بودند از پیش بوداشته افغانه را از پیش
 این حال مانند نوب آتش بکان آفتاب و نور انداختن بر آمد و آن طایفه از طرف
 که هجوم آورندند خود را در دریای آتش شستند و دیدند و یکایت بت خود کشند
 پس قول امهال همان طایفه و تر بیت مزجه بیت افغان کشته به نوب یک
 عذر ایت از پا آورده و طرف نوای اقبال را سر نگون و به دم علم کرده و
 نوبانه و حجام اسباب خود را انداخته مانند نوبت خود بر گشته و کبر بر نهادن و آن

روز ار سه ساعت تا عصر نشست نوام حرکت و نورق توب و شکست فروزان بود جمع
کثیر از انان و عظمای اربابان مغول و زننده و دستگیر شدند هر چند که بخت نیز
کام ثوق و دیران بقصد قیامت اینان سرکش و جویان میکرد و چون هنوز کجایان
را در رسم خنک نبودند حضرت علی الهی این تراغندار غوده فرمودند که هر
وقت خیزانند پس نوام دست غیبی مقرون بصلاح و اند بخت و اذن خوا
ساخت **در بیان امور دیگر در شاهی آنکه بر قیام چوبخت** بعد از وقوع شکست اهلان
که رایت عزم اشرف کوفت شد موجب جهالت و اورداد افسان گشته که از
از کجایان آرا آینه صورت غایب و آینه در تو حال ماضی و مستقبل بر
پشگاه خاطر الهام پذیر آمده است سر پنجه بخت را پیش از وقت
ملک زمام دولت دیده اند اهلان مکان معتمدی را طلب و ایات آورده بایان
برسم سفارت روانه دردم فرمودند پس بی کجی آرای اهلان اتفاق کرده که در
از شرف کجی که کج عزم اهلان شوند بآن غریبت توجه منزل آسمان گشته در شاهی
راه پادشاه و اوجاه توجه بدی که بودند گفتگوی حقانیت آئین حضرت علی الهی و اهل
قر بر طبع مبارک شاهی ناگوار آمده و فدا کرده خانه و اهلان خود را از مرکب برداری کوب
جدا کرده و از روی طمع و چشم روانه شدند آن حضرت کی چند رنفت کرده
بر خنده لبیک شفقانه الفکر رنده معینه بنفای آن روز و اورد و توبه دار شده و رنفت
انداخت حضرت علی الهی محمد علی خا و سپید جان عرب را که داخل کابل در مراجع
پادشاه داشتند بارش و تقوی و تزلزلین روانه شدند که بهر زبان که بشت و در
سر پیش پادشاه آورده و بر گردانند و در روز در سنان با نیت پادشاه و اوجاه و توب
کرده با دست بر این خفا ریش افاده حاصل شده و بار گشته را که در راه کینه آن حضرت
شنیده به بلایت از رفتار از خاطر ملک دیگر زد و داند پس حضرت علی الهی
بجین قی خان از کج سر دور و اولوز لویان را با او غایب و خفا بستی که در دست
کلیات بمحافظت حدود و مأمور بودند معترف کردند که در بیان فردین و اهلان و
س و غلامی شوند و خود با همراه شاه و اوجاه بهرم تعاقب اشرف حرکت کوی
عز و اشرف کردند **در بیان** که در آن اوجان بطور سپید بیکه با نیت از آن
عبد ار رسیدن خبر شکست از شرف بموجب اعلام او معجزین بلند را که در بیان داشت

کنر شهر احوال کرده بودند بسج و بسج در تیغ نیز بنادجات ایشان واقع و
 و ملو و حال نموده بکباب اصحنان شمشیر و حال و عوام انکس شهر بغداد
 فرزان غنایان ارک رختی منقول بنسب اموال آن طاعت گشته و در آخر روز
 نوبت سبب بجهت خانه افتاده آن ستاره مورخان و بار نادانی که هرگز خان روز
 در سجد روزی رختی و تصور کرد و بودند و از خط سادی ارکس باقی شمشیر
 شعل افروخته بجهت خانه آمده تا که آن شعله از آن شعل بار و افاده چسبان
 شعلات رسید و را که از خاندان افغان بیا و کار بود و روشن کرد و شعله و
 متجاوز از ایشان را بر دانه و در با شش بر دای لوخت *در میان چنانکه سرور و قیام*
و کمر را بست و شعله افغان به شعله شعله در میان اما شرف بعد از واقعات
 و در و این و در آنجا اسلام خان افغان حاکم طهران و او طلب گشته با تو گمانه
 مستعد و چهره نظر از افغان جنگ جوی آمده سر دره خار که در میان و کو
 واقع و سخی مجر شش مور را مانع از ورود است بوجود و این قول و شش حده
 آیین بست و اق که در راه تنگ را با تو بهای او در سکو و هزار کوه را با نفی
 و در گرفته خود با سواران جلالت آیین و این شست غافل از اینکه شست
 را بر آنکه کوران و شش شاک بنزوان بست و بیشتر مغر سر سنگ خاری تو
 شست پس فرادان دیده در و دیده بان نیز نظر افغان این جز بسج خود غنچه
 فر کرده آن حضرت بعد از وضع و توقف برین حال از سینه نیز باده گشته
 از کس در نفی بایان حرفه که تنگ فله جوی بودند فوج مقدمه انکس کرد
 شرف و غزنی کوه بایان دو گمانه در بنورک خانه را از وسط راه راهی کرده و خون
 کوه پاره ها و من است بر کمر زده بسور شش بر دستند حکم با خون نفی و در
 چاکت دست آملین جنگ از میان آن و در تنگ بدایع جالو و تو بهای
 اخذ و الق و زار جنگ کردند و تو بچیان تنگ پوشش تنگ نیست و در آن
 بهرام کس مریخ سلطنت از جانب کوه تنگ بکر در دار کرم و با شش افست و کوه
 نفی دل چون سنگ خصم را نرم سخته این طایفه را چون پای تو ای
 بسنگ آمده مانند سبل در نظر کوه آملین شش نموده و در آن این
 نیز از میان و در گمانه و این شعله را که شسته و در حال جلالت و خاری از

بسک
 جنگ

بر مایه کباب شرف که در دریا بن میوه قرار و جسی که به بویله فانی شده
 شرف بعد از ملاحظه ای خال خوب نبود کوب که از اصفهان هم آمده و در ده
 و نعل از آن در دریا بن که آشفته بود در میان کاشته و نشین کریم را کباب
 اصفهان بعین خود چون خلوت فروین در آن اوان از جانب اترش فیهل
 اخصاص و شرف و کویج و اوج و اول و جمعی از اربابان و در فروین میوه و کباب
 خواست که محو از افروین رسانند تا بر اینکه حسین خان و اعوان و جان پیشتر از
 وقت بود و ملا محمد دست ساق و ملاح و تسبیح فروین بودند سببه ال را در ده
 فروین را میوه باقیه غایت و خاصه در رکعت اترش بود و در ده
 با امانت رحمت کبابی بنامین قمر فروین کاشته و با مویله میوه و کباب
 اوقفت که آشفته اترش کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان و اترش
 عام سک می بلان و کرده و در اترش فروین قمر و مایه و کباب و در ده
 میوه کبابی که آشفته و در اترش کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 تنظیم و نشین کبابی که در اترش کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 سببه ال را در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 علاج کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 خان اصفهان در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 بر آرد و در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 پنجاه نفر بود و در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 آتش را آتش میوه و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 اندکس و در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 حضرت کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 آید شیرینان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 پیوسته است و در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 شایان به دست او در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان
 با کوبه و دست او در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان

در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان کبابی که به بویله و نعل از آن در ده و اصفهان

پرو خورشید انحضرت از آنجا که بهشت خلوا و عالم را بارود و کار و قرار و شب جهان را
در نظر داشت یکین و هموار شد استند بعد از سخت و سستی ملک و شسته گی
ایشان روی آوردند چون شمشیر با جویان سخت را بارشاد و هر طرفه را بهیای الهام
خداوند حمد و در هر جنگ بختهای مختلف وقت روتیه خاص و اسلوب عمیده آ
درین کسرت طرح جدایی در جنگ گشتند اولاً لعل کمان بهرام کین را که پا در
شکر خرد از غرمانند بشیر و ملک و اتحاد و شطرنج حکم جذب و با فرزند ملک بودند
سلسله خود داری او کردن بر گرفته با جنگ و جنگال و برای بر سر نو تکان روان
و متعاقب ایشان اعلام نظراتشان را تفتیش ساخته قول لغت قرین را
حرکت دادند پاویان و دلاور صدای زنگ و زنگ را آواز چنانچه و نشانی
افت ز تو بهای فرنگ غزا و در از جهان خورشید ثوب شمس کلن در دم و فرنگ
لقطه کرده و در آن دریای آتش ننگ آسای غوطه در گشته کوهرت ملو
طرح را بهت آوردند یعنی به دل محلمان و در ننگ پوشش برده نو تکانه افغانه
بجز دوستی اقبال جذب جهان لغت کرده باب پنج آتش بر آن شعله جان
را که زبانه شعله آتش بر زبانها میرسد فرزند بنده جهان را بر سر عظیم
که بر رسم طرح و ایکی سراره و جبهای امر و اشاره بودند دادن آن حضرت بران
انداخته مرکب جهادت بر انگیزه و ازاد جانب بکند مکر آ و خشنده **طریق**
چه در بای خون شده همه دشت و داغ **چنان** چون شب آسمان چون جیب
را آ و از اسبان و کمر سپاه **نه** خورشید بهمانه تا بنده **عاده** دور آشنای کمر
و از که شمشیر و باره کسان خیره کن و خشم کارزار و دست اجل سپاه
زن چهره روزگار بود سبیل با طوفی عظیم از پشت لشکر نظر مشر و کمر از انان
هم از دست دیگر کباب قول ملکه در گشت آتش حرب و حارب بر او گشتند
تا لطف خباب باری و اقبال جذب و کار مددکاری و در جوان ساقه پا داری
کرده لب را از افشا را از کسوت جبات عاری و ترم حله های وادی و دشت
و خزاری ساخته اسباب لغت انداختند بعد از آنکه مشرف کار خود را
تبار و در از اسبها و بهر جسسه نو تکانه و انان سلطنت را گذارشته و دل
انکار و خاطر لبش در کلمه خندان و نو لبش سرخ لبش در راه پنهان

و پیش گرفته دقان روز از دو ساعتی روز تا حواله عصر بزران قبال استعمال داشته
 و در نده بسیار از آن طایفه و در وقت بدست آمد و آنچه از روستا گرفته
 نموده تهر دار و بزران شیر شکار گشته بودند و در بولک مکار غایبی را در خرمن
 و مورد و نواز شش ساخته هر یک از ارباب نواز طربانی را بقی راه نواز دادی
 و بقلب طایفه سرور را فرمودند چون در روز جنگ که در میان مشغول سیر
 و در بزر بودند حبس از سبک نگران تنگ بایه که در سندر مسی حوزدار
 متاع کی سدرتن برستی میباشد از مل نوب به نوب غرض شیفه دار
 نوله نقانک بود که فی شش فرقیه گشته بسبب و آخره بر خاشه مطابا
 آمال حوزدار را اندر ساخته بودند و معاضات این مانی که با دافا حایان شمس طارنا
 اخرا و نه مال کرانبار و در فک جنگ باز مانده بد جزه اندوزی که سر بایه تاک
 و دشمن جان بنی نوع این است گرفتار کردند غایبی فواخر ملبوسات و در زمان
 و حینه مزلکه و او را و سقر لاث و اسباب بقیه که از آن حیده بر جا مانده بود
 و قاضی هارون از آنها شجون قیمت آنها از بزران فی شش بیرون بود یک
 حبس کرده چون در نظر قیمت و الا خا بود مانند خا شش را دند خا که
 شاعر گفته *شش شش دشمن از می خواهی* باید اول نوی تو دشمن مال را نمیک
 منقول اهل عقل بود دشمن مال هست دشمن مال *در میان شش و در میان شش*
در میان شش و در میان شش چون از طرف از موزجه خورث حرکت دارند
 بکانت اصفهان منکام شام بارور سیاه و در و صفهان گشته و کال با امانه
 بار به نخی بر گشته بخی بسته سمت سزاره قرار کرده هیچ قریه نشینان حواله
 شهر واقف گشته بشهر هجوم با اهل نکات که در خانه فرست کر بزر
 یافته بودند در سزارای زند که بیرون کرده به بهمن و غارت اموال آنها
 مشغول شدند و بعد از آنکه محارف اصفهان در و ب نثر را بسته بقی
 حال را بجزیت نقل الهی عرضه داشتند و زیست و چهارم نذر رس این
 سه نذر و صد و چهل و دو مجری که کوکه مقصد عازم طرف نذر بود این
 جز بوعین حلیو جزو در سبیه کس برای بطل طراین و غایب یقین و خود
 بدولت را دست نکات بکانت نثر ادا شده بعد از آنکه خاک اصفهان بقی

در شهر
کربلا

با عشت به نامی آنحضرت در پیش در روز یکشنبه خواهد شد همان بهر که با راه
خدا سنان را مصاف و کربان را مشکلی درگاه جهان مطاف سازند که اگر او من و نظری
رود و هرگز در زبان حل بر تهاون آن حضرت نایب و مجلس گفتگو با حضرت
است و اینست بلکه که نزد ما است بود که آن آب در کف سلطان عصر بر آن
خسرو درین آنسر سپهر و هم که هر یک را هر روز باین دانه شاه و کباب آشپزی خاطر
باطن ظاهر کرد و از روی علاج آنسر از سر و سر از بطن بر آورده و بر زبان روان حضرت
چون دیدند که این سخن بطبع او نامواقی و عورت هم بر آن اقام که رنایانی است در مقام
عزت دار توقف اجتناب کرد و اظهار نمودند که این مسکول معقول خاطر باور است نباشد
راضی ما من شرط برانی این آن خطه بودیم که پای تخت ما به دست آورده و عزت ما
نگین ما به دست ما این معنی اعلی آمده است و الله و الله را با الهه آواره و با هر کسی ساخته آتش
دایست مرا به دست می افروزم **از قتل ایام** توقف بلکه جز رسیده که معنی که در
معان به دست آدم باین شده بود و در نیز معنی آنحضرت است اجتناب کرده اند از این
خانی شایسته و در عوض او باین امر مأمور بودند و حکام نیز بگوید و گوید و بگویند
و دلا بایست تا به معنی فرمودند و چون به کربلا رسیدن باین طرزش یافت حسین قاضی
را که او و عذر و خان زمانه او علی با طوخی مأمور بکشتن سادات طایف و قزاق بودند پس
سیدالاحمد را بظن طایفه آنحضرت در این آنجهت و معانی آن حال شبی بکشتن
غافل نموده با کعبه و اسباب یکایک بکشتن که در آن طرف او میر بود و فرار کرده پس
حکومت فرزان حفظ مال امانت بجمعه و این مأمور آن خان شایسته طو مقرر گشته
حسین خان را بکشتن فراموش و علی با کربلا مأمور گشتند که در آن روز بوم از
جانب عسکر دوم جز در روز و دست چلی روز در آن ملک و لغز و در نظر
بلکه کربلا و حکمران آنحضرت اند و در آن **و در این تاریخ بکشتن**
در این تاریخ بکشتن در این تاریخ بکشتن در این تاریخ بکشتن
جز بکشتن و نامی بر اصل در این بکشتن و خلعت سلطنت و آن حضرت
شخص سلطنت فرمودند بکشتن آنحضرت سید که از طرف ما نماندند و کربلا
عبد المظفر نایب ما در آن طرف دست و زبان از کربلاش را از کربلاش کرده
در شیراز است و متوکل است و بکشتن اعراب سمعانه و هر که در آن عشت

سمت فارس فرمود است حضرت ظل الهی محمد و اعیان ائمه بیعت برفع آن رفعت
بسته و در درگاه سیم جادی آقا عزرا کو کس قیامت عزرا بوزن ساری بلند آید و او
را بیت جهانگیری آسمان فرستاده در عین شدت زمستان از راه ابرو
و شعله و در زمین عازم شیراز شدن و شدت سرما بکدی بود و لاکر
قد در حوض آغازه مانند بر خورشید لرزد و اگر دوات دیگر برداشتن
دری گشت بدو طوبت در پیش آفریده کرد و بعد از ورود و مکتب حضرت
طرز برزقان شش فرسخی شیراز از طرف باز بگذرید جهت و جهت هم فرموده
است خدا و تمام بقا بدو رخت و از طرفان کتوبه صفوف و تربیت اعیان
سیرت گشته تخت نامنه بهات بجوی بکانت قول الله در گشته خرد کار
مده به کینه اعتدال کدر رسیده به پادگان جلوه دادن شدن نوکیلیان حاکم است
به جلوه های جانورانی زاریست گزیده نوبت دیگر از طرف بنیامه هجوم آورده
بانه احسان زیندک و قنات عزرا و غنایه پسرخ فرموده رانک رساندند
حضرت ظل الهی با فوجی از دیوان عرصه روشن می هر با بدو میمنت شت فقه حاکمات
دیده کداز و صدمات طاقت بر او از اساس انکس بنیان قرار آنکه داشته قبی را
ایش از نمناک بهاک انداختند از طرف با نامنه بکانت شیراز را بیت
افزود قرار افواج خشم انکس و فرسخ به قنات ایشان ناخن قضا ۲ موی را
خون دشمن لاله کون و ادا من و شت راجای رعد و چون گزیده و دزد و دیگر میا
صدیق چه صافی از تلقی زعفران بر حسن نمودن صدیق و عا زعفران افتاد پسند
برسم سپهبدان و در درقان و سترف انداز بقول عبه جذبه جهان گشته جهه ندرت
مادر فعل از خروج من سپهبدان این ساری اعتبار ساخته از جانب جذبه کور و در حفا
انچه جواب باین کوشش در راه جانی راد کانت با بکن معتبر است که اسرای فغان
معتق را پسرای ایران که همراه در اندک و امانت نم فرود نموده دست در می انداخت
سلطان اقامت و سرگردان ایشان نیز از رطب حضرت اعیان خدمت
فایده داشت را بمنزله امان و وعده معوض بایستی میبونی و مرغی ساخته صیقل
که نظارتی بهشت آسمان بود و ازین عهد تا باین آراشته گشته حازه بان قضا
محمد کس این ناری در لنگار شد به صدیق و عا زعفران محی محمد علیا و ستر لری

گرفته که آنقب سایه پرورد حفظ آلهی و دره نامیده و در دودمانهای بودند خواجه
 سراسر ای بسری دولت رسیده دوباره رفتند که اثر که نامش این باشد
 بیادند اما سیدال که در روز پیش با و روی ایون آمده بود از خلاصی کوح و ولد و
 منسوبان خود که در ارک فرودین تصور بودند اگاهی یافته ها نشب اثر که نامش این باشد
 کبریا آورده اهل حرم به برودن و نظارت بر اوده گفتا کرده ایمیل و ابراهیم بدان نمود
 با نفع از اولاد و بی اتمام و مسند و نظارت بر اوده گفتا کرده ایمیل و ابراهیم بدان نمود
 و نمود و مرد پس بودند فرصت برودن یافته در شیراز که آهسته بود خواجه بود
 صورت را برای نقل آن جهات هر یک پس عین وجود و ثواب و کبریا کایب قند هر یک
 داده و خواجه مایورها نقد فرصت یافته بود که دو نفر از زو جات نمودند و بقی برینند
 ام الف و مار نمود و از هم منکر زاده نم جان کرده بود که بدین دخول لشکر نظارت و او نیز
 جان بقای از روح داد نمود و با صدق و عا از غزای با شرف نه پوسته بودند که اثر که
 از غزای نظارت ضبط مکه قرار نموده قرار و خادان موبک نظرت عمارت ایست ای کربلای
 افغانی تقوی این معنی کرده برای آسب بکندست عذوبی و طاری آمده که در غزای
 بیامید و عا از غزای دو چهار دولت را با و ده یا زده نفر از افغانه رفقای ایشان با و
 را رسیده آورده حضرت علی الهی ایشان را در محض سخته فرمودند که چون خجسته
 خود با این راه آمده بودند نگذاشتن در پیش مرصت و ستر قوت جبار نیست عجز
 در جنگ رخا نمیشد نه بمقتضای وقت عمل میشد و بعد از محض ایشان با تراج
 نصرت نشن بقاقت اثر که نامش این باشد به نزدیک اهل که در و آورده و فری مغرور
 واضح است رسیده چون بس شدت انقار لب غزایان در ظاهر و مرام
 رفتار مانه شب نیز رسیده است آمده انتظار رسیدن عقب لشکر عا غا که رسیده
 و در پی فسه کنی بل منزل کرده اند **و** با نفع از غزایان را به و اولاد و فراد و
 مقدمه پیش سخته از موبک نصرت میشد منقح همه جا و در پیش بودند
 در سر بل خان از عقب افغان رسیده اثر که نامش این باشد اول از و خانه عبور و بر نگذشت
 بیامید که هر دم شش و سر و اثر که نامش این باشد بود در میان افغان صاحب عز و شرف بود
 جمعی از سره بزرگان و مذا بیان افغان که فی ظنت او حفظ سر بل را داده و نگذاشت
 بودند خادان را بکمال سخت که با عا با خاطر جسع از بل بگذرند و با و

آن انچه در جمیع جان متماجم حسی ز غلبه خوف آب غرق گشته متع می
به بود و داده از آن روزگار اطفال حوز و سال و پیشتر خوانه با بسیری روزی از زبان
در آن گفت لیل که روزنامه بوم بفرمایم ایضا و آنه و بجهت و اینها انداخته نشسته
طریق ای الفجر کردید نه و فرادوان سرور و نه و آخر نه بسیار بدست آورده و از
حکیم مقتدی باین میگوید که بعد از کرد و فرار غلبه گشتن لیل و باین سرور و از آن کرانه
و از فرزند کنایه میاید و معارضه آن که اچان بر تفری البان زاده هر دور اسیر و با شسته فتره
و لا در آن که دید هر چند که در محراب خدمت میایست که در آن وقت بطلی کردید
که حضرت علی ایمن را همان وقت ازین واقعه آگاه گشتند و از آن جهت که
آن طایفه بخیری و در انتقام قتلاری زاده و دیری نماند بود و در حین که بسیار از آن
طایفه در پیل گذشتند بودند آن حضرت با لشکر جهان آنرا بچون سبیل بیان
بر سر بل رسید و پشیمانای سر کرده اگر او را عرعره قتلان با اشاره آنکشت و بجز
ریز از حدیث بر آورده سر کرده افشاید و با قطع کوشش گوشمال دادند و کس
جسم کردن بر او اطفال باین و خود با بومی از جیش منصور بن جاف آن کاره
انبار و در جیش فرسخ راه طی کرده چون افانده بچون گذشتند بودند با بسیار عظمت
عن فرموده ارقام نظام با طراف عمارت اصداریانست که از هزاران گمان
طایفه عبور نمایند بر راه بان بکونه و از آنجا اولاد و پیغمبر و زمین محمود و طرف از
راه کرمان روانه ازین اندکسی و میاید و معارضه آن که اچان بر تفری البان زاده هر دور اسیر و با شسته فتره
با عنوان و اسیرای خانه ال خاندان معقول که از شش هزار فرصت بران مانده
بودند روانه اصفهان گشتند و به دید خود حد بو بهمان که حرفه
نقود شناسای و سحر حقیقت سحر و از القرب بنای و رانی است آنکه
در جای روانه کردن کرمان از زبان الهام بان میباشند و فرمودند که معارضه
و احوب محافظت فرمایید که خود را از آنده با صفای کجا اهر رسانید و در آن
ارباب الله دل ملهم صبر است وقوع یافته در سر بل رود خانه شیشه که
محمد بن معمر بنی غاصفای عبور میکردند معارضه آن برای رضی دل خاک می
خود را سبکت از با و باب انداخته آتش سحرش حیات را کجا می
بجهت را اطفال با صفای رسانیده در میدان نقش جوف بکر لک فرمانده

نیست در عهد هم به شجاع بفرمود است و او کما عراق و آذربایجان متوجه است
 نهادند و عراق و لرستان و دشت لرستان و کازران را روان گشته و در هر طرفه از روبرو
 منزل نخست من اعلیٰ کورستان مضرب مساوات عزت و شان گردید
 در میان این و آن سبیل هم می‌رفت و آن سبیل هم می‌رفت و آن سبیل هم می‌رفت و آن سبیل هم می‌رفت
 در شجاع لم غظم خسرو کو اگر چشم ای بی چشم و زنه نماند حوت شجاع
 صلح علم افراخت و از ابرو آن حذب و فقه امین منشور و البکری عرصه خاک بفرست
 خط بر کمان نام نای سلطان نیم اهدا یافت سر و حجب لوی کلبی از غلج و سر
 حجب بخت و افسر کرد و به جنود قوای بسی رویان کم فرصت و بر آنکه در آن
 در سر زبان چین و دایره بود و در این دو اسبند و مالک کلدار و رادکوت
 بنچیان فخر جوی حوادث بهین عسکران را رسیده و شکر شسته که در و بخت
 آتش افروز گری می کردند از هم وصول موجب سلطان ریح و حوت ملوکیت بسزای
 بزمیت کشیدند و جنود اف و دیگر سرها که کرم غارت کوی کشش بودند
 طغیان لشکر نوروزی آورد و با برادرم کرد و بر ارض اندکس کلدار از قزوین
 فر پرورین با انواع ربا حسین مرتین و اعانت که ساری لاله و احتاج محمد اقلان
 رکن و سبیل ابوعمان فخران بهار در افرات شت و حوت کل شت دست
 دست بورت و دین معاین گشت و اسب سوار و سرور و بزمین چن فبناش
 و شیر و خنجر در شجاع و در آن خوش کلبی آرا سیده و سرورهای با کل تلوار
 و واج و عروسی غ از نوید بخت و مریت مزید و افغان فبناش کل ریح و بزمین
 یافت جشن نوروزی و در آنجا وقوع یافته قای روسای سپاه و غلجی اعانت و
 که در لب لضرر سمات بودند بختی فخره و دو خوش آرا شدند و چند
 غلجی مشت و جب را برادر نوروزی کرده بی مهای بودند و در آنجا یافت خوشی
 بر آنست که روز آن عرصه دل فرود مقرر با بات فرود شسته از آنجا روانه بهمان
 و از راه مهر و از کوزه و من کج اعواب و پیکر کوی بختی با روسای آن مالک
 از جانب شاه مجاهد و از دزدانی فتح شیراز افسر کل کوی برای آن حضرت
 و سینه دست خلعت برای روسای سپاه آورده خبر رسانیدند که حضرت
 شاه محمد علی را که اشرف بوساطت مباحث و علما و عرفان از شیراز بران و
 حضرت شجاع آن جانب ساخته اند و چون شاه و از آنجا در ایام توقف و از آنجا

چنانچه شاهزاده رضا قلی میرزا را نوید مرگ برست میرزا درین صورت که میرزا ملک
 شد بگذرد و او را با تفاق میرزا ابوالحسن کاشی که در ملک بود در دانه دربارش
 و از عزم سلطنت از دواج کثیر از بابات ملکرات خان معفور از بخت شاهزاده
 رضا قلی میرزا خواستند شد و پیغام دادند که چون غاربان را حق التبع در این دولت
 مست ملکه خراسان را از ملک سلطنت بوضع و اختیار آن باین طرف قول
 و مرجع کرد و هر آینه خراسان سده سده بی پین و پش و ملک شاهی خواهد بود
 پس کوب اقبال از راه میرزا بخت و بر قول بر تو وصول انگند از آنجا و از و بر
 و بابت آن ولایت با بابا بولاق خان خویش بگذشت خان قول که آتشی رجوع فرمود
 چون بند رودخانه نوشتر که از بناهای شاهپور و ذوالکف است بسیار
 و مورد قصور یافته بود و دولت و لا در دست مادم و اسکندر است برست آن
 بند پرداخته می ران نموده و کار آن درست اندیشه بر سر کار لایق
 و احراجات آنرا از طراند عامه مقرر ساخته چون از طایفه عرب زن زنی بسپارد
 عجم واقع میشد متعین و آن را از ایند روان خراسان و از حوزة دار حقت
 الاطراف داده و از آنجا عزم و بر قول بعد از در و مرکب و از باقی شهر خان بنوعی که از
 طرف اشرف افغان باطنی گری مردم رفته بود در همدان استیصال دولت افغان
 شدند و چهار دور و مسکو فرود می افتد و فرسخ سیر گشته دانه و کوشش آنکه از
 جانب سلطان احمد خان حوزة کار مردم و اعیان اند و دولت آورده بود و نظر اوزار
 رسایند چون از در بند گذر آمده بود و بنایت خاص انگند و بابت کوکب
 سر بنند گردید و بخت اینکه رودخانه و بر قول عین داشت بهرمان و از
 ملک که از قریب یافته بهر سیاری است و از قریب آب در آن جزو مسکو در آن
 رود و چند روز بهر از ملک مانند بجزم از و در ملک گذشتند و در عین
 از ایلات که بکوه و از بختیاری و بیخ و از آب حوزة و بابت طایفه هر جا که
 معینه و قیاض بود و بخت و سیاست شرب و حلقم بهک و دیات منضرب
 گشته از راه حوزة و حکم با و فیض و از و بر و دشتند و در بعضی بزرگ و حسین بی خان
 زنکه که بسره داری حوزة و از آن مامور بود بهر موجب حکم و از با هیچ و شش هزار گرس
 و از و از و دی لغرت طرا و بابت که مانت آن سر از از گشته از راه راستن فیض مامور
 بهر شش که مانت آن و عزم انگست بهر سده و شبان فرودید و در میان منزل حقیق

بسی هزار کس از تو سران گذارسته بعزم جنگ وارد ملا بر گشته اند حضرت علی
 که همیشه این قسم کثرت را از صحبت ایزدی بشمارند و العزیز الحق فی نظر دوم
 را که با تو مقین خداوند از برشته کشی اعلام نصرت بر در گشته از محرابی ملا بر که سلطان شمع
 و سپهادر بود بسیار همی مکر و تبه نمودار شده و رویه نیز بهجت خود را به قسم نفی
 داده و پای جلاوت پیش نهادند و ایت افرازه عرصه کار و زار و نذر و افروز و عرصه
 و یکا گشته چون رود آب از میان ناله ناله بود از هر طرف گفتش
 فغان آیم که کرم سر نه و بقلعه آواز برقی غمگین کورد جات و دران جلاوت
 نمود گشته بمسند باز او کرد و در گرم درانش دود و گفت کرد و دران بنی
 قرین در آب گذارسته با شاره و الا یکا یکا بصره رویه تاخت و شیخ لکن از پیام
 آخته تا یک ساعت از کثر جنگ می کردند سر و موسی جوانان از خون سرور
 سرور خفتاب کرده و نهال بکر دران از شکستن شکوفه های شکوفه جات
 کل صد برکت کشتن مصاف کردند و سر و قامت دلاوران از رخا راهی بزرگوار
 و کلهای جرات کلبین کل لوری کرد و بی یونی بهادران جا پنهان پند و دیگر در آینه
 بودند که عذر از رویه لبر دست دران از پای در آمده علم نزد یک را به
 اندکس سرنگون و لشکر رویه پای شات و قرار از چاه برون شده عقی و بصر
 و در آب و آب و اسباب خود را ریخته یاب که در چنان اوقات شاه
 عاقبت و کربان دهان دست و پا کم کرده است که بخت بهادران حراسان که کوه
 و پنهان بکر و بر و پیش شیب برق غان عرصه حلاوتان یکا نیست سنگین
 انوادی بر شیب و قرار را رخا و عرصه چمن پنداشته تا تو سران و حوا
 حمدان بتنا قب و یکن سرک و لری بران بخت چون اسباب رویه در اصل
 فرعی بخورد و خواب متع و دوم آب برق ملک دلاوران همه که بکر و حور نواد
 بودند با بخت از رویه و لکم کشین اسیر دلاوران نظر قرین گشته و فوجی عظیم
 بیشتر تدار و فوجی دیگر با پاشای مسترود و چند نفر از پاشایان میرزا زنده که افرا
 گشته غلام بسیار و اسبان قوی به کل دور قمار با حوزه انساب در آمده پس
 تو سران مغر که به حضرت افغان گشته بهادران لشکر سرور زنده و بزرگ
 و افواج فوج عرصه لشکره لغز سخته عرصه جواز و مصلح یا گردیده و در و بکر و موب

کشت بر جنح حرکت بود و بعضی از اسبید که عبد الرحمن پادشاه عالم امدان نرسید که
 منفعت خود دانسته با عسکری و حربه بران رفته مرکب جزو کشتی
 از انوس کمان و از امدان کشتی حبس سباب و نایب و توکلانه و قورخانه و رسته را
 که در شهر مانده بود و بکلیت ضبط در آورده و در هر روز از انوس کمان و اسب که روستا از امدان
 و عراق و آذربایجان بدست آورده بودند درین وقت فرصت بیرون بردن
 نیافته بودند خلاصی یافته جدیو جهان بکرمانی سلیم النفس بقیل نمود و کجای را جمع
 و حشرات و دوا من عفت ایت نرسد از آلبش کشت پیکان و دست نرسد
 مستحده صیانت کرده و محض ساختند که روانه امدان جزو کشتی و عبد الرحمن پادشاه
 بعد از کشتی خبر از امدان آفت و غرض کشت از امدان نرسد که چیت فرستاده است
 در کشتی که کرده از امدان راه نرسد پادشاهی و امدان و ششانه اکر از امدان در حقی
 عبور اوسه راه با و عسکر روستا گرفته با نقد نظر سرور زنده امدان بدست آورده
 بودند که در رس مقبولین با کفر امدان در امدان مخطوطه عاکفان در بار عظمت مدار
 کرد به روستا سنج نیز از مخطوطه این حال ترک سنج کرده امدان مرز و بوم کجای
 حبسند و بعد از پنج بوم که کوبه عزه و چشم امدان مقام داشتند جز شکست
 حسین قی خان رنگه حاکم کمانت بان که از امدان و بوم به ششانه امدان مانور شده
 بود و رسید به امدان انتقال آنکه حسین قی خان از کشت کوهستانات قیاس
 از خلاف جاده عازم کمانت بان و از او فرستنی قلمه حسن نام که حاکم کمان
 بود با عسکر روستا به قیاس به برداشته و حسین قی خان نایب آمد و حبس از امدان و کله راه
 عدم بود و امدان مجروح و وصول این خبر بمقام آن حضرت لوی توجه کجای کمانت بان
 را فرار کردند حبس از امدان و غایب رسم منتظر بکفر امدان بیشتر از مرکب امدان
 داشتند حسن پادشاه بجن شیدن آورده و منتظر رایت منصور کمانت بان و قورخانه
 و اسباب بخوار رفته کجای بعد از کجای حسن قی خان بدون نزاع و منازعه قلمه
 بکلیت ضبط در آورده چون نشیبت کار آذربایجان کنون بمنبر خورشید لعلان بود و بعد از
 استماع این خبر از امدان با و امدان حرف زده و عفت کرده کس رسته اند که امدان
 کمانت بان قلمه حربه کدر است از حشرات آنکه و کله راه کجای امدان بود و عازم و کله
 و لایب را منتظم ساخته و بکلیت حاکم را حزاب سازند و نیز سابق امر و امدان بخوار

بود که حاکم بخشیداری و ولایت خانوار از سرافختیاری را که چایند در حوالی
 اصفهان همچنان جا و بسجنی دهد و درین اوقات که اتفاقاً مرکب دلا را دیدند با
 بستگیام جا و مکان نمودار شده اند از آن ناوان در اودن خانوار فرمانه کردند پس حکام
 حاضر شدند که هر از نظر از آن جماعت را که در مسکن نظر افشاد یک طریق حد متکذاری
 بودند از آب و براف عاری کرده و بعضی از دوا که سرکران راه فرمان برداری بودند بخت
 ساخته بر کج سلفان حاکم جام سپردند که بعد از اخذ سبلی تر جان بجای و رست
 خانوار از روستای آن جماعت را با یکی جام نقل فایند و نیز چون طایفه و جزین در
 آن مدت داناغنه و زردیه لازم شد راست و اسیر و هفت غارت بظهور رسانید

مبعضون آید تا خدمت اطفالان و هم طاعون در باره آن کرده بودند و منسوب
 آن با قرخان بخاری را روانه شد که رفتند چهار هزار نفر از ایالات حوالی
 استرآباد و جمعیت متکظم نمودند هر وقت که از ترکها بدشت باغنه هرات
 بافرغانه ظهور شد با هم در استرآباد ظهور الله و امر ایسم خان مرا اسم خدمت
 بنفهم رسانید پس بدت بجایه اولاییت را نقل آتانت موبک از فرست عدا
 سخته لفظ در لفظ امور و نظام بر مبنی سپاه لظرت پناه برد و خسته کارهای انکارا
 دادند
 در این نظام همایم امدان و کرمانشاهان فراغ عیترت بهوس شجر نیز خاطر اندیش
 بعد از آنکه

شوق این گشته مستقبل حال را از دوانان لب لباب خایه خایه شربازی تنگ
فرمود این عزال **مدح** اگر چه باوه فرج بخشش باوه بکمر است با باک جنگ
مجزی که خجسته جز است بفراف و نارس کرفی بفراف و نارس باک که نوبت
بعد از وقت تیز است **در غزل** تهر غم سه هزار و صد چهل سه سلطان است ایل
راست کی گشت از اهدان بعد از نسیج آذر به کمان و اروس سنج گشته هم آذر
علا غفران نام از جانب حسین ولد میر و بیس برادر محمود و داد و بزرگوار بنامه
بر انداز اخلاص و استغای رحمت اولاد و لزان محمود که در شیراز کوفه رفته
بودند نظر انکس ساینده جز قتل از غف را به بن خط و پاچه خجسته غمی طلب کرد آید
که بعد از آنکه آن بر گشته روز کار که از شیراز مکره بای وادی فرار شده بود بایان
رفته و چون همه جا را تمام نشناخت فرجام مکره در باب منع عبور اطفال عذر صدور یافته بود
اول قله نادر و بروی آن جامع است راه می گفت می گویند ایشان هم از شیراز
جان و دانی فرار کرده گرفته از راه هم و زنا شیر وستان بهشت قندار فرار و زخم
نوع حیات مکره همه جا بوجوب اندیشه و اندیشه خوار ساخت بر سر راه
رنگت بقدر مکره و با توانی ایشان را بسنگ داده نالوان مرستند از غف
چون بسبب قتل محمود از قندار گماره بود در آن راه رسید راه میان آهنگ مکره
خروجی که از اینجی آنکه می یافته با جماعت کامل از قندار وارد ملک بنی نعل کرده
گشته ابراهیم نام غلام خود را با حسن طلب او یحیی مکره ابراهیم تقی و از
بنیاقب از غف از غف کرده شب در سیاهی خلعت بر زد کوه در کسب خطای
نور ایک واقع و نژاد اشرف بنز در میان جانشین افتاده بود و در دشت از غف
در نعل و کمر از غف زاده بدر برود و ابراهیم هم بنیاقب او سپرد و در آنکه بنیاقب بنیاقب
ماده او گشته بهشت که قبله به خاشن میر که خجسته از غف گشته به طرف ابراهیم
یز بنزد دینی نموده بنیاقب را بسند از غف بسته عقده از که در دل لغت کرده
گشته بود کثوره دل خود را مانند بنیاقب از غف خاله کرده و از آنجا محمد بن علی است
مقامت خانان منفرد را بر داشته بنیاقب را میر و بعد از ورود علاء غفران جواب
عزایه حسین باین گونه فرستاد که بعد از آنکه است مراده کان مکره دار و ناله می نماید
او در خلعت خواهد یافت **در غزل** آنکه در ایام توقف در ایست ای یون
در شیراز قریب هزار نفر از آن غنیه در مجربین بهشت مکره فرار کرده و فرات است

مسافت کرد و بفرست که آثار فرار روید از او اند که در خواب که از خواب بیدار شد
 از نفع یافت حضرت علی آبی نوشید و با حبس از نفع آن در آن طبع که در
 خوف و ترس و در آن نیزه که در بزم این که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 از بیدار شدن آن نشسته معلوم شد که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 سمت نیزه که از او فرست که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 کربان را بنحایت فوج پیشین و خود با بقیه مردان و لشکر بان پادشاه و نیزه که در آن
 شد که مقدار آن فرار از جزیره شد که فوج اول از مصطفی بان حاکم نیزه که در آن
 آنجا می رسد بر پاشا بایست که در اول شب از نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 راه مرقن خادم فرارند که از آنجا که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 داشتند از فرار بان پاشا بان این نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 که در آن راه مرقن پیش بودند که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 حبس از این نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 از او با بیکر جنگ و جنگال صلح بکون فوج دوم نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 شد که بعضی لغزب قتل آن قتلایه قتلایه زن و زن خود و اسرای آن را با بیکر
 که در آن داشتند که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 دفع است که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 سنان نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 کوه میرجان را از منبع لاس نام محل کوبن ساختند بسیاری از کتفم مغولان که در آن
 این فرار از حمله قیاس و نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 از آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 کرده کوی سر حمله را بچکان دست از این بانک و نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 شام که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 کرده خیزه سندان که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 نظر قرن نشسته و نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 و نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن
 بدو بان این رسیده که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن نیزه که در آن

بدین عاقبت ایشان واقع شود پس از دیگر که پست بیستم شهر محرم بود و لوی چو کشت
 بخت نیز نور بخش گشت **و در این روز** بیستم پادشاهی که در دولت عتیق بنده حکم
 دستور و بود با فوجی با عانت مصطفی پادشاه عالم نیز عازم و در راه نشب چند برای اصلاح
 جز پشتر روانه نیز ساخته چون بزمیان هنوز رسب بپای رسیدن از حواله کرد
 بودند و عالیق بسیار آن قتل بودند و نیز بزمی از آن قتل شدند بود لشکر پادشاهان را از
 نیز کرد و متصرفی شد و ایشان را در ساکنه از لشکر فرود رستم پادشاه را ازین واقعه خبردار
 ساخته و چنانکه پادشاهی را بزمیان با بزرگ بگرفتند بود و ساکنه از لشکر قرب و خارج
 نیز با و دو چهار و او را با همی که داشتند گرفته بگرفتند و بزرگ را آوردند و او را گرفتند و او را
 آنچه پادشاهان و بهترین بودند و همه حال گشته مورد احسان گشتند و گرفتند و انفراد هر
 بخت اسیر را برآوردند گشته و بختی که مأمور فرمودند و در آنجا قتلهای کوه بنیان و جوانان
 در و پان آنش فشا که در کار باست و درجه بدست آمده بود و روانه فرامان گشتند
 و با بر اجماع پادشاهی و وزیر عظمی متوسط گرفتار آن پنهان و دستاوردند که از مرآت صلح
 و صلاح فرستادند و متفران **و در این روز** خضر سلطان احمد خان خاندان دارم و جلوس سلطان
 محمد خان برادرش و قتل ابراهیم پادشاهی و وزیر عظمی سمرقانی و دلار رسید
 و گفته و قتی که نیز احمدان در آن طرف مصطفی پادشاه سر عسکر رزم و عبد الرزاق پادشاه
و در این روز قادی فرامان و کالای و رقابت آن و ولایت کرد دولت عثمانیه میری که بطلان
 و درجه عبارت از دیوانه باشد و در یافت و پادشاهان اکمال پادشاهان بسته عالی بیایند
 بکری و صاحبان اوجاق آنها را بازن و فرمان میری بآن حاکمیت بکشد و مایه صاف
 کرده نیست و از ک مبلغانی خطیبی شد گرفته صرف عسکر کرده بودند و بعد از آن
 رضای خان شاه از جانب آن حضرت بطلب ولایات بفرستاد و مأمور و او را
 اسد بول شد سلطان احمد خان و ابراهیم پادشاه وزیر عظمی بنا بر نیت را آورده
 و ملک علی الهی را محلی بجزول مصاف و در نمودن ولایات گشته طایفه بکری و دروسای
 جاق که از آن حضرت در ملک و ولایات محکم کرده بودند نیز عسکر از متبع بدین
 مثال توقع از آن سرزمین برنگذارد و عا برخواستند که در یکی ولایات را با
 میفرستند و یکی بجمعه آویخته اند اگر متعلق میری هم بودی قبول این نمی گردیم
 چه جای اینکه در داد و خریده باشیم اگر سر عسکر جان و مال و عرض سیرت جسم صاف

[illegible]

را دیده مبدانست که بفرمایند و ایران بر ویس پیر محمود برادر او شده اند بعد از قتل این سفر
 نوبت که او خواهد بود با طایفه ابدالی در درباری رسائی در آمده ایشان را باین لغت ترغیب آن
 جماعت را و کور مقرر داشتند موسس تخت درین اندکس از غیر ایشان سر بر زد
 اعتبار خان بابر اختیار اخبار فوجیات متواتر از روی عاقبت اندیشی دست برداریدند
 با از جاده همان منحرف فرساخت باین جهت جماعت ابدالی از او سرگران گرفتند و جزو
 کس طلب و ذوالفقار حاکم قزاق فرستادند و او نیز بقصد خلاف از خلاف برآمد و در
 ناحیه مرآت و آید بار خان از روی لغت در آمده و در قزاق در میان افغان بهم رسیده است
 بر این موال نایره آثوب و جدال استقلال داشت تا اینکه ذوالفقار خان غالب آمده
 در ششم ماه ثوال سنه هزار و صد و چهل و دو هجری داخل شهر مرآت و آید بار خان با کونج
 و اتباع خود روانه قندهار و جاق کردید پس طایفه ابدالی در حقوق عیانت حضرت غل
 الهی چشم پوشیده و در نقض عهد کوشید و ذوالفقار خان را بکومت اختیار کردیم
 بخت درین اندکس اعلامی لوی ایستاد کردند ابدالی بار خان بزرگوار و ملوای حمزه را در
 و روحانی گذاشته بامود و در قیام بختی حاکم سرخس و بختی از حاکم ابدالی
 که باو لفاق داشتند سه روز پیشتر از ورود ابدالی وارد مرآت اندکس کردید و در شتاب
 بکبر اندوه ابراهیم خان شیرلیا و کرم و مرآت نام بخت باو بعل آمد از ابدالی که
 خبر بزرگوار حضرت غل الهی آید صورت غل الهی احکام قضا و قدر و بمقتضی موشه بندی
 ندیده باشند از اسرار ابدالی بر با خبر بود باین می دانستند که آن فرقه عهد شکن و در
 رفع حاصل آینه تاحات مرآت خان را میزدند بعد از بسجرا منتهان فوجی از جنود محمود
 از موکب حضرت نثار روانه مرآت خان و از همه ان نیز بخوبی باین ذکر یافت
 با فرخان بفری را برای جسد آوری سه هزار نفر نواهی اسرار با دو و نواهی فرستاد
 مقرر فرمودند که در همین ضرورت بمحکم ابراهیم خان بپایند و با ابراهیم خان هر چه
 فرمان و امانت و اقران یافت که غله و افر و غیره بشمار در ششصد مقصد کس با
 کرده بعد از ورود دشمن ببارا بقتل آوری گذاشته از مرآت ابدالی غایب اند ذوالفقار
 خان بامش هم از مرآت ابدالی غله آمده و در راه و به حواصیل جمع باب منزل کوه آغار
 تاحات و ناز کردند ابراهیم خبر از روی ایشان را عرض نمود و با نزد و در هر دور پشت
 به بوارتند داده که زواری می کردند تا اینکه مقصد در میان میک سبندج مقرر کرد که محمود بود

معه و من است چنانکه شده مجدداً در باب منع جنگ میدان تا یکدست باشد
اعلام شده که بدستور از روی حریم و پیداری مشغول خود داری باشند که است
نظایر غریب رونق تیز از آن مملکت بیرون کرده خود را با نظایف کم فرصت می
رسانم و مقارن وصول این جواب با فرخان نیز با هم یک و تفکیکی بیرون داد و از آن
آمد که گشت بعد از چند روز با وجود این که از اوج سحر و خاطر نقل آتی
در باب امر جدال و قتال مکرر خطاب یا ابراهیم اعظمی من بدان نازل شده
می دانستند که کلام و فرموده آن حضرت مظهر آیات و مایه نطق عن ابوالوا
است بجز یک جمعی از ملاحان معذور نیز عن کوشش طبع غیر است معذور
برداشتن از زود سه روز و ماه و سبب در سمت کوه سبکین با کوه که در میان
جنگ افراشته اند نیز یکبار به پرداخته در آشی که در فرخان که سر کرده
تفکیکی نپاوه بود و در گذشت فوجی از سپاه طحان او که لوا آمود را در رسم جنگ
بودند دل از دست داده روی بر داشتند ابراهیم خان با چند نفر اسب
آمیخته که با ایشان را در راه که بر بزرگ دارند تفکیکی که در پیش شکایه سیز و آویز کرم
کرده بودند حرکت او را محول بر فرزندانشته سر رشته جنگ را اکتفای میسبید
و لشکر بدین نیز عن خود داری کرده و بشهرستان نریت می که اندر آورده
روز سواره بسیار از کتب مستی پاده گردیده و حبسی با و طحان خود را بکاه
و قنوات انداخته و تمام کتب استی با پوشیده ابراهیم سخن جنت و این
دفعه در سیزدهم ماه محرم سنه هزار و صد و چهل و هجری در سمت صحرائی گذشت
و در کران مشهور مقدس اتفاق افتاده بعد از ظهور این ساجده حیرت انگیز
ابراهیم خان از جناب حالت عرض نداشت که هزاره رشتا نقل میرزا این مرد
را بوسالت چهار معروض حضرت خدیو که ساخت چون حضرت شاه
مکرر بر زبان جاری می ساخت که موافق عهد نامه نظام کار عراق و آذربایجان بر
ده اولیای این دولت شاهی و جناب دوری را ملک علمده است و با کوه
کشی است که کار و جستجو نیست لهذا حضرت نقل آتی امر عزرا سال اهم
ریشه سرکشان است عهد مراست و لازم دانسته بند پر ایشان میسبیده
مصحوب چهار سرباز استریش مراده اعلام کرده که در حصار استوار کند

داری پشت بر دیوار اهلین داده رخنه در بنیان ثبات و فرارند بمنزله که بنایت
 بر در و کار با دلبران لغزت بخارسانند چاکبک سوار جسیخ کچی فرزند از اهل بنی هاشم
 نش و در روز دوا سیه مرحله بجا گشته بسر وقت خضم تبه روزگار میر سیم پس
 بستون یک افش ر بایالت نیز و خطاب خان و کسر داری آذر بایگان
 سر بلند و جسیخ غلام و اسباب و ذخایر و تبه که در قلعه نیز مانده بود و صد هزار
 تان پشتی شد باو غایت و امر و الا صادر شد که هیچ از ایالات مقدم
 و ترخان را که چایند و در نیز سکنی و شش هزار نفر جوان کاری را در سلک ملا
 زمت منسک سازند و حکومت هر یک از ایالات اختراعی را بکمال روان
 نفوذی و مقرب فرمودند که ایالات را متعلق بحضرت شاه طاهرب و دانسته در وقت
 گذری آن استان بایگان و جهان کوشند و در آن سفر فرخنده اثر ایالات کار
 نارس و سوار آذر بایگان کو چایند و اسب و الاغ و خر و دود و بجز اسان
 دست ده بودند و عدت ایشان به پنجاد هزار خانوار برسد از آن جمله و در روز
 هزار خانوار از افشاریه و در آنجکه افشاریه هزار خانوار قزو بودند که در شرف
 ایست با حضرت داشتند و چون میاب و کویان بهجه که سبقت و گریخت
 بورت قدیم آن حضرت و سکن طایفه فرقه و جمعی از آن طایفه کو چایند و چار
 آن حضرت در ارض اندکس سکنی اختیار نموده بودند و چون ایشان را در قزو
 جدید که در میاب و تبه افشاریه را در ایالات ما و او دند و چهل پنجاد هزار خانوار
 دیگر طایفه و اگر او و جسیخاری و سایر ایالات منفرد و طایفه بودند که سیزده
 آنجا نذر آن و بنده و باره مالک حراسان موطن و سکن داده و مکان بیلان
 و قشلاق بکته هر یک از ایشان متبک ساختند و در آن وقت
و در آن وقت که در آنجا بعد از آن فقی و لبط امور و لبط و
 کت و کار نزد یک و دور بنه و آغز و قی را که داشته با که تازان عهد دنیا بک
 حراسان ایلی می گروید و در نک و در و قزل اورن گشته در آنجا
 چایار از ارض اندکس و در و جسیخ سینه که بعد از واقعه ابراهیم خان انان
 انان گفته بودند که حال ترکیب این کار با قاتل شده و بیشتر عدوات بر وی این
 دولت کشیدیم و سینه این ماکه پروان می کنند و بیکای که خد بود کردن مقام

عطف علی بن صوب نمود به مقام انتقام در آید چه جواب خواهم داد پس
ایکری شدارت و دوازده و فرا و مزراع و خزائن کسول و توانی شهر را در
نویز ناپره پیدا و فروختند که نزد یک شد که از شهر آتش افروز شد
خزین فیه و ده و ده سینه و انبار کنگر در خوش پروین و مزراع سبز چمن
برین در کوه و بهبه جهتی و یک روز در حواله ارض احمد سن نکت عید یک
کرده و مزراع و عطف تیغ پیدا و حاشا شدند و بعد از ظهور کمالی و وف و در
جرات شدند آن حضرت از استی این جنزرتک ایغاشی کرده برت نروم
ماه صفر در فردین و آنچه نشون عراق و فرقهائی گفته بود سواى عراق سانه قمار و کج
محمد خان ترخان بخدمت حضرت شاه طه باب فرستادند که در دایره امر
آند دولت بوده پرکار و در سر خط اطاعت شاه بنده افتد که اندر و در
ایک جنز رسید که ابراهیم پاشاى وزیر اعظم قبل از مقدمه اف و اسد بول
محمد آ از جانب سلطان احمد خان پادشاه و کجا در دم برسم سفارت عطف
صلی روانه خدمت و الا نموده مخصوص و از یک باین تقریب احوال و اوضاع
خل الله را عطف و در راه و قبل از آن حضرت لعل الله را عطف و در راه و در خیال
آن حضرت مطلق نموده امر و الا بوقع پوست که گدازا مزبور در بعد از در و در ترز را
طرسان غایبند و سر گردان اعانه که در و در برین می بودند باروسى در برین
از در استیج و در آینه کشف است اکمن سلطان افغان که در ایام استیجی
حاکم یزد و بعد از استیصال و روی بناد باین دولت عاجز نموده آ و در و در
جهه سالی سه سوات قرین گشته و در آ آن طمان مزبوت آ این نظر
کوک عز و تکین گشته از راه طمان و در و ایران کیف در چون ترخانیه پوست گشته
دشت فیجاقی جهت طریق نموده و افغانی مسدود و ترخانیه کوکلان که در حرد و در
سکنی داشتند در نقدیم خدمت و وادون هزار یان بندان چو یک سبت
و کربانت رسم فرمان بری مزبوت می داشتند و در منزل مزبور بکینه بندان
کرده چهار هزار نفر از دیران جهاد و در آ از راه بطام روانه و کب
از راه مازندران شقه گشتی اعلام خطر فرجام و جهند شد که در و در یازدهم
مسح ازاله و کب و الا از نورش سیدان چهار نفر سنی و ستر با و بر سر

وایتان از دهنه کرایه بر سر کوهکمان چادر اندازند که تا تحت برود طایفه در آن
 اتفاق افتاده آن جماعت جز بیک دیگر نتوانند رسید پس کوکب مقصود
 صبح روز موعود از آب اثرات عبور و مکان مشهور بقا و را به طاهر عقاب
 نسیرین شکار گوی ظفر المذا ساخته و در آنجا معلوم شد که آن طایفه بتوسط ترکان
 بچه که در میان کاله دریا سکنی دارند توجه را بایات اقبال آگاهی بکست جنوق و
 جماعت کوهکمان بطرف آله داغ و سیب افشردار منو و اند پس صحاحات بکرا
 کرده فراوانی مطاع ملوکده الموم سرحدات حراسان نوشتند که راه معلوم
 بر ترکانه متطوع وایتان را از کرفتن و خیزد مسموع سازند و در عزه ریح افغان
 از آب مرجان گذشتند از آن ردشت و حدود و مانده و سحیفان روانه خراب
 و در حال فراخ من ای لکرایا جمعی از همزادین و روسی کوهکمان از در جزیره و در آن
 وارد خدمت آن حضرت و مستند عفو لغیر است و متوجه دادن پورانه مال
 نشسته رسول آن طایفه قبول و فرمانهای بون نافذ شد که خانواری و پورانه مال
 را متعاقب روانه خراسان نمایند پس سر کوهکمان را از آنجای نفع مرخص
 شدند که روانه اوطن خود نشسته در بستم و لو بهوم سفر نه است در از آن
 اندکس جان فزونی و در آن مکان از جانب آله یا خدان اتفاق که در از آن
 اندکس ملوک طایفه مشغول بر التمس عفو لغیر است ابراهیم خان بدو
 مرحمت نشان رسید جواب او برین پنج از من عزت اصدرا یافت
 آله علیجاه الله یا خدان ممانند
 که مشرقی که در خراسان ابراهیم خان عفو و استعداده بود که چون
 متعاقب از ابدا طایفه خود مشرکند و از دوقی شکست که از قضا آسمانی بود که
 دل و سر اندکند است من بعد بر بان قیام او را بنایا و مشرکساری
 و محبت را که خفته شش که از باب عزت و حکمت را به بر آن بنیت
 و آنکه دریم بر آن علیجاه فتنی و مستور نخواهد بود که طایبان نام و تنگ را در میان
 جنگ و کشش بقدر امکان در کار است اما بعد آنکه شایه پنج از پس
 برده غیب خواهد ظهور کند موجب علالت آن طایفه که با جنف و بلط جان
 منظر دارند و در تقدیرات انجیارات الهی ندانند نخواهد بود زایل که بجهن

کرد و چون نصر الامین عند الله ابواب فتح و ظهور نمود بتدات حضرت
 است که بر تکرار سر سجده می نشاند و وصف این سبک بتکرار آنکه اگر بزرگت بهره
 دادند بجزوه و سنان اعدا سپید سازند اما بطعن بر داری بجزه خلقی ملک مثال
 و اقران من بیدمند و تیغ نیز دشمن سرکش را کون بشد می نمایند و بکوت ری
 خانه عسای پدر و برادر یعنی می کردند حرف تند را کشنده تر از اسب فاش و
 روی سرکش تلخ تر از زهر جابل می دانند در روز خم بپلکان و نام که بمن
 کشش کمر می عرق القفال نیست از صده و در جهان امری مدام انکس است
 شکست خجالت و کفر قریب طاعت بوده عادت بر حیات راجع می نمایند
 چنانکه الظاهر من انشست که سپید زین همه جداره آنکه از مو که سپید
 تیغ کشیده و بر بزرگت میگذارد و از رنگ زردی برین فرو میرود و در دینی
 که آیات جهان شای ارم که نقطه نصف النهار در طرفی سازد و از طرفی
 آفتاب عمر حقه را فرین زوال می بیند هر چند که با برهان مرگوده طاعت بر
 من راب و اوردی آید که چرا از دشمن شکست یافته و نتوان گفت که چرا شمع آسا
 این همه سرکش بخور و اساخته از تیغ نیز رفته و لکن سخن در اینست که
 با وصف اینکه طر از جانب مادر باب جنات رو بر و منوع و روز و دوچ سبیل
 خاطر العام مقام خطاب با بر اسم اعظم عن هذا و در مجموع شده باز بر خطا
 مامل متشدد و بگونه چلی و قصور کشیده بایست بر سوزن فحل طریق مصلحت
 پوید و باراده رفیق خاطره را بر و فنی ارشاد و جود درین صورت که نظری احمد
 و تا بلع لول آیه کریم و بهاء العبد کن نشسته فتن و تو بیج را سزاوار و شایسته
 رنجش و ازار می باشد حال چون آن عالمگاه در مقام شفاعت و التماس
 آمده بود و حب الزل آن عالمگاه این دفعه زبان قلم را از آرد و او کو تاه و بهان
 نویخت سابعه او را شب و نیم
 سر زخم چون حضرت نعلی نازل از دست م اهل را

لور

مالک

از کفر شرع

بان آفتاب و مهتاب برسم ایوار و شبگیر میروند در آخره ربع اثنی
 صبحه بان که جدار اقدم چهارم و سر بر روی این بلند طعم جانب غروب
 انصراف یافته از در و آواز افق قدم بشهر بندینا حصا کشیده که است گزیده
 شرق

خس و غن سروری بطوت برای ^{مهر} غنطفری دارد از غنض ^{مهر} مهر و در غارت
جنت سرشت چار باغ مانند روح در قنبت عنصری قرار گرفته و چون در
آن اوقات حادثه شکست به لهای مردم آمده باز راه یافته هنوز در مانده
چون خویش برادر رسیده لبش بمضرب ناخن چنگ زدن و در جور افتادن
دلفر و نه و افغان در کوس رویین فلک فروکش اکن بودند و دل
سوختن طاقی دلرا از استخوان ^{آتش} شسته خوب بندی نمود و لایهای دماغ
طرح جراحان گشتند برای کرمی هنگامه از نور چکر آتش بایر بهای آتشند و
آه آتش زبانیان هر شب با همان برفت و کل عزان و دل شیر بران در
هر طرف در آتش علم خردش بری کشید صدای کوس و نغاره کات
سور و سرور بود در آتین عزت دور دانسته در رور و رور و اهل شهر را
از لواحقین نغاره شادمانه و آتین بسندی و چراغان و منج ساخته بهان قوام
رعد آواز دبدب جهانگیری و طغنه در و دهم و دوست و دشمن رسانیدند و بعد از
سردرد کسفر گشتان در راه ^{مهر} آمده آسایش گزین شدند و دشمن رسانیدند
و بعد از سخت بلا حفظه سال آفتاب و ایامه کز غار کس و عراق و آذربایجان
فرستاده بودند و داخه و جمعی از جوانان نانی ایشان را بر سر ^{مهر} ساختند
ساخته در سان فرستاده و چاکت سواران فرستاده اند که را برای غنم
غزون سپاه کری برایشان ^{مهر} بایان که ترک سپه پست چشم خوان
بردم حنجره کز در دیده فغان با جان سپه نو را بر و بر دله در مرغان ملیشکن
و قبیحاج اندازی گشتن و غنم ^{مهر} داخه در آندک رودی هر یک در غنم
سوری رستم بل در خوشنوری فرزند ^{مهر} شد جمع و جهاد اجل شدند اگر از کار
فرار روی دستنی در میان باشد ناخن سنگ را آینه بهما بتوان کردن و چون
سفر هرات در خطرات آن حضرت نفیم داشت ابدیار خان ابدال کاتان زمان
در ارض اندکس همان و لواءه حوز حوزان احسان همه مستعد آن شد که
در راه و جاق تو تف و متغول دلالت اناعنه شده باز در سر هرات با و
راکت ملازمست پر دراز و لند او را بنمود و افزه و خطای ناعزه و جگر مع و خط
یای خاص اختص داده مرخص و روانه در و جاق ساخت و چون به کونکه

مردم کتاب یافتند آن پیکان که گمان در فراغ محل گزیده بکندمت آن خیریت
انگهارا بخت و لغتند کردند که دولت خانه و در برسم نور نه مال ششم
آورده سنگ و سنگ و چون در آنجا آمد تا بحر بطور رسید اجتناب از راه
شد که قشون استرازا به بهانه سفر هرات آمده در خواب توقف و
مشطرحه در ام آن حضرت باشند و حضرتش در دوازدهم شهر جادی از آنجا
بقلیاء و زخا خان مرید و سبای بزم پخته الطایفه روانه و مقارن آن ورود و کوب
والا کجوشان ترکان نیز بمثل فرمان و او کشته حضرت ظل الله علیه
بجانب ارض اندکس فرمودند و آن جماعت خانواری ملود و راه را ارض اندکس
آورده سنگ و دوده و متعبد گشته که جس از جوانان سبای را بر در سفر
حاضر صارت و چون بهی که کور شد حضرت شاه
الکلب و آه صدف سلطنت و نظیری ناطق سلطان که خواهر خود را نامزد بهین
از دواج عناصر و ابرام و همین فرماندهان و اقامت بنزاده از نظم رضا
میرزا ساخته بود در وقت کوکب عقد سبب است اشراف ارض اندکس بخوبی
نمود و نام مطاعه صادر شد که غایب ام و حکام و سران سپاه حضرت فرجام و عظمی
احتمال آنجا احتشام در بزم از نظم نور و غفلت عیش و سرور حاضر کردند پس
کار که از آن بجای طراز و نگر سندان صنایع پرور و در مقام فرمان بزرگی دست
بزدی نه روی باز دیده در اندک روزی می راست چهار باغ را نمونه نمشت بهشت
و به این بندی و طرح چراغان رشک چرخ بینا سرشت ساختند و در درجه دم
نهر حجب المرجب و رحیمی که قبه حضور در آنجا است رشک چرخ و سبب بود
عزیز در فرخ گشته خجسته افزای جگر عروس آفتاب خداوند بهت بود و سر
که خدای خانه زهر زهر اسر و سرای چاک و جفا بود مجلس لوی با هزاران
فر و سبب تربیت یافته و دوزار دست خلعت کران بهادر آن روز بکر
نشان نشسته و امیران بارگاه و سنده خان و دیار و چاکران جان منار از جاده خا
نوارش غایت یافته بر و دوشش هر یک مانند کوه آورده خفا خا
سنگی و لبان شخ کل حلقه پوشش انوار پلوت و در میان کردید نشان
عرصه خاک لب طاق طائر استند و توج چشمان انعام پای کوب

سرور برقص برخواستند تا یک مشت بر پنج چشمن و چراغان و آیین بندی و
 خفای از موبد کون کون لذت اندوز انواع کبابی و غریبی گشته این مذهب
 بهشت نماند انیم و کلکونه جمال شهر و اعیان ساختند در شب بهشت و مذهب
 سحرین و اقبال بربن واقع شد و این عمارت دل نشین از پرتو وجود محمود
 آن دو اختر برج سعادت رشک بیت اشرف آفتاب گردید و بعد از سرانجام
 کار طوی بر رسم سیرتکار یکایت ایورد و کلمات که ممکن اصلا آن حضرت
 بود توجیه فرمودند بفتح و رحمت سایه کسرت فرقی آمل سک آن و یلار نایزال نور
 بود و نه گشته و چون ترخانیه خوارزم الکرامات آمده و وطن که مشایخ سعادت
 ایورد است پورت است و کجای آن و ایورد اطلاع دست لقا و ول و اضرائی کرد
 اگر چه ابراهیم خان ظهیر الدوله کجای والا باقیست موفور در نایب درون متوقف و پیش
 آن خلیفه مقرر بود تا چون عزیمت کنند و است آسمان بودند آن حضرت هرگز توقع
 امداد از کسی نداشت و کار را به سید کابرد و چاکری گذاشت لهذا ظهیر الدوله را به یاد
 احضار در بیستم شهر بخان باختری از اندویشان جان منت رو چهل پنج فرسخ راه و در
 رودی کرده و در حال طرس خوان طرن بسر وقت آن کرده رسیده رجال
 ایشان عرضه شریف و احوالات ایشان اسیر و بنیب و احوال و اسیر
 و احوال پورت و مسکن آن خلیفه بوجه اعلی اهل آمل و ابراهیم خان نیز به کجا
 مامور به بنیه ترخانیه گشته آن خلیفه سرکش را به سبزی می و ایران کردن
 فرد کوشمال کمال گشیده روی توجیه یکایت ارض اندرس نهاد و مسافت
 صورت نکارش یافت که حسین علیا در حاکم توجیه ریاات منصور لطف
 آذربایجان امانت هرات را که باین دولت والا عهد بندگی بسته بودند و در
 بخان لفت نموده سر حجاب فساد میورد و این وقت که خبر عزیمت موبد جان
 یکایت هرات و ملک و لای نژاد یکیت و دور گردید و از افشار خان کس
 نژاد حسین فرستاد و بخان و العزیز بنیشت بلی حشیش از او استمداد و حسین مزبور
 نیز با کرده ایوه بوزم ایست امداد دارد و اسرار شد که کتیه بیاری یک و یک
 از دم سینه بتور طالع خوار و پیکر ضدیو جهان پرده که جبر و انزاع اکیده چند پاس نشسته
 و متغی لن کس و در آن پیدا و تصورش در علم و هم چاک اکن قلوب اعدا
 فکر

رخت بودی بخت کشید و کاشاک راه بر سپید و بر رخسار او که در آفتاب
 بندند بعد از ورود به طرز پیشانی او از طریق صورت استقامت بنام چنان
 اسرای خود را و سپید استار ساخته عرقینه استقامت آینه مشهور استعدای
 رخت اولاد و لولان نمود و نداشت کله بنام مندی ساخته مصحوب عازم نظران
 معتمد خود را اسحق سلطان ناصری حاکم سابق بزد که از بکر آرد و کردی خود خوانده بود
 روان خدمت و الا نود و مسلول و در هر چه قبول یافت غایب اسرای او را که دگر
 و اما با چهره نغمه بودند تسبیح فرستاد و آن را بزرگ کرده او را از این مرام و حصول نام
 در کرد و بنام حسین بزرگ و نغمه از کف دست سدا و قی سطلت متوجه را که در
 اسار و حیات استوار داشت با عازم نظران روانه و در کد سپهر رواق خشنود
 در جنگ و قتال و در نیک بنده از فراخ عازم قند در کد و با انا و جف
 میده این نوع لطف و قدرت که با بسته با دام یکبار سر در با بقعه صداقت
 نه چینه با دلف و درون را با هر کرده و دست هر از نظر از علی نه را بسر کرد که سپیدال
 با عانت امانه هرات فرستاد و حضرت علی اقی بعد از وصول این خبر محمدی
 مبعوث کرده آن دو از خرمج عفاف را از زبان راه با عازم با بختان روان کرده بزم
 سرای شاهی می رسیده

و در چند شنبه چهارم ده
 فرخنده فرجام خیم که بزرگ عظم بودم شیر نهر محل مایست اعتبار افراشته سفر
 لکن شهرستان ریح را که از ریح یاق دی و در سراسر ای جو بهار و دوازدهای مانع
 و کله در قتلغ داشتند و کسب حرکت و رسید و فراتشان بفرودشان فوت
 به اطراف چمن و فرای باغون را از جوشش لاله و ریحان بسر برده و ریحانی
 و خیم کلان آراستند و الا از قنبر و او با به شمش و دعو با سار برک نام به عکس
 حلیو بهار آورده و افواج فاخه و قری طوق بند که خاقان ریح مگردن گرفتند
 سبزه و شنبه و خنجر و دست برک سپهر و شیر بر داشتند و جهت سار از مجموع را در در
 از شکوفه کلاه خود را بر سر نهاده و لاله و زرد و زرد و شیرین هم از لاله و دی آورده
 و جزو دردی بهشت راه فتنه بر بی کران رستم بست و بهجوم شمشیر
 و از داریت رخ سرکشان شاف و از شکست بزم خسرو و از تربت یافته و دیرا

آراسته خلع زمار کونا کونا چپ دایا آمال شان از زر سنج سجد مال
 و مشون کشته بعد از اتفاقا چشمت کشته و در آیام عیش و مشور روز
 پانزدهم آن شهر سوارت فرجام با فرزند و دو کوکب یکجا و وی از ارض خراسان
 بمنزل طریق نصب خیم زین قباب کرده و در آن که چند روزه از خونخواری و کثرت
 چون دهن روزه و در لب فرو بسته بودند آن روز را عید خود دانسته از لذت
 خون آشامی کام جستند و در آن نشسته خون خشم و کج زدن مال
 نیست کینه چشم بودند نیز کج ابراسی حال توال انگشته مهر روزه را در کف
 دهن رزم کشته بعد از وصول موکب ظفر فرجام بمنزل پوچکان من مال جام بنه
 و از دهن را که داشته موافق آداب سپاهبری و رفته رزم کسری یقین برده
 بجای و فرود و تربیت بت کوهرا دل و لوتی منقلای و قیل نموده لشکر شمر
 راست توال معزز کرده و برای بر قول سابقه وصول و طبع یقین از بزرگ کداریان را محو
 و نقیضی منج آهین و تو کجانه و وزیرک خانه جدا گانه یقین و با آرزو نشسته روزه
 در راه رباط قومان آغاز نمود وادی لیکن شدند و فوجی از مقدمه چشمت و روزه
 از لشکر بر جوشش و بطش از رباط مرز بمرز چپاول بحال بشش و شکبان و
 غریبان انداخته قالی آن حال مبرض بنیب و فوجی در آمده فوجیات و در سه راه
 واقع بود و بعضی حرکت مضحک اراده و در آن مضحک و مقدمه ظفر و فوجی کشت و در روز
 چهارم بمنزل آل المکرّم مکان موسم شفره سه حرکتی هرات معزز و این مقام ازین
 کمر و آهین خایان فساد پیکر کرده و دیده و دیده خشم ز دور آینه یکته تار ازان سینه جوار
 شش جهت روی مرک را می بیند دیده بعد از آن روز با فوجی از جنگ جویان از
 طراز و در آن کینه پرور در حواله کمر را با است افزار رزم کشته و اتفاقا رحمان نیز بر
 انظر رجهر جلالت از خلاف بر آمده آن روز و در آن از حضرت نشستن با صفت
 حوصله تا عصر نیک از دیکت باغی است نظر با آنکه فوجی جنگا سار و عروج
 کشته حاد شام که طریقت دست از حرب و بار از مضطرب و در لب کشته
 و بر کشته سیدال غنی با جمیع کثر از کوازه و پیاده بزم ششون کشته
 که باوردی ها تون بر بسته بود حاد و مقصود است خسته از میان آن چون
 سید و بنده و لشکر نظر اثر کردید جو شش بحر خروش از پرورداری خلعت

خاتمه خبر در: قصه

و تمام کردند و چل دیده شناسای سست گشته در جبین کفنجی و لب
 چو نو بچان کویان نهیب دست از صند صفوف و نظم تربیت منتظر
 و استیگرانی در منزل خویش آسایش گردین و جیسق بنور و رخانه
 زین بودند که آن کرده دخت و در کنار او و بعدای ششک گفتند حلقه یوب
 در جک شدند بر جی در سر نه که یکم حدیو هر هر اعداد یافته بودند جش
 حضرت بعد از وصول با در روی جزوی سبک با لوط برای و صوت
 مرغی برای تفریح از قهر بروج غنچه آسایش بر آن بود و صواب نمود آن را
 بویک بروج است سستند عقار آن نیز امانت از میان قهر یافتند های گردان
 مانند چل بنوم از دو کله آن ظاهر شده جمعی ادایت آن اخطای بروج کرده آغاز
 چرخ را کرده حدیو بنور دل که در هر یک در بروج سپهر از لبتش آب میشد
 با دست نظر از اعداد زمان گفتند که در آن زمان در موقف حضرت حاضر بودند و در واقع
 در بروج تیغ و گفتند آن بروج خاک را بروج آتشی تبدیل ساختند و در آن
 خیمه آهن و بهادران قلب شکن نیز از مسکه نظر اثر سپاده دست ایشان
 نیز از دران و در آن بخت از جوی تیغ آوار آب بر آتش آن فتنه رخسار
 در ایشان از سر منزل هستی و در ساختند و در دیگر طریق مسند قبال و
 و تپای جلال گشته رایت نظر با ثروت و فقر تائب سرفراز اذاعت و
 عزیزانی و کرمی و دل و حواس بر رخ جی آینه س اذاعت لواره و بنا
 افغان سبقت حبشه برای ساز و جنگ مانند زردیم نگر بر لب و دراز
 کوه گشت سز انداخته آن حضرت با کوهی در تفکیکی کویان شکوه
 متوجه سر کوه گشته جنگ در بخت اعداد آنکه در آب خوشگوار و
 اعداد اخطای نایره حرارت و لشکر شزارت شده جانان جنگ
 مراجعت کردند و نوبت دیگر که مواصف و آینه خورشید شفا بود
 طبعین عزم مصاف کردند چرخ آتوب طلب بخت دیگر بخت
 گردین گشته طرح نورش انگشته آبر بوزین آمد و بعد کوس حرب
 کوفته برق آتش از درونی نایره شزارت از جاربخت آسمان کلاه
 نگرک فرو رختند و باران آغاز نیزه باران نمود جانان لایه بر آمد گشته

نشسته کلام بمقتضای مقام خود بارگشتند بعد از چند روز از اناعنه با دو نفر افتاد که بعد
 اب خود دسری در برابر دو تن جلوس را با دو چاداشته خود را و تنگ
 نای را برون دیده نزد یک شده که جامه جان برتن در نه عهد و پیمان را در میان همه
 متکد با جان ساخته نموده که این دفعه تا جان در تن و در تن در بدن و در تن
 یکشش و کوشش بر دارند که یک کوی از میان نمیدان توانسته بود و در و دیگر
 که شتم سید درون رنج و سنان ثوابت کو اکب را در زنگ خلعت میخا
 و متع حوزتیه را با کسرت صیفا ساخته دو الفکار نظر بعد دو شینه بارود
 افغان کدل و یک زبان بهیت تجوئی هر دو آمده قلوب ق سنان را که در این
 بهر که نظر نشان بود تصرف و در آن مکان توقف کرده هر روز در اینجا
 هنگام آرای جمال ثونه از بنظر نیز حلیو کوثر بر سر دسری با خود و فرزندی صف
 آرای عرصه و دلاوری کشته اول الفکیان از دو جانب برابر یکدیگر را از نورانی
 و بهلو بر جلاد دست شش عین را دند تا سه ساعت در برابر و قطره نیز برقی ال
 اجل س عتة انگر نو و پنج یک از دلاوران در زخمی بهلو تحلف بهلو ترقی کردند
 آه ای که تا عید است الفی پای نبات دین از پیش رفته بس پشت و اند
 که به بسجینم ایچ دیو لون الدین بطور روست آن طاه که تاران عرصه دنا جلوه
 ریز بر سر آن طایفه دنا حله در کشته جمع کثیری از افغان عرصه سیف و شمشیر
 و بقیه را نیز و طریق قرار و حلاوان کشته تو تاجه و نظاره خانه ایشان بدست آمده
 و حجت و در و در آن مکان تصرف اند در متفر که فرود کشته بر آورده و در آن نبر
 جنگ به نوید فرخ مزید و حکم از مخالف کثرت تا خذ و نه و نجوی مایست و ن فیه و در نه
 مزید با دو چای معلیت را بچای اول اطراف نیز و تنک ساخته و نسبت بهار کو بخت
 برای سیر و در اب و اموال بجهت البتاب در آورده و آن حالت از تله که
 پشت به صارت آنجا رزم سازی کردند و در جانب دلاوران ستمانی بکنند که چا
 کوز و ملواری و بنوک سنان سر فراری میافستند و در دای غنی که شت که کثرت
 خطه در آن چون خطوط انچه هر تابان سری از خطه فلک چاه نمی کند را بسند و
 ششی نیست که مملکت بهادران مانند در العول با دست و بهت هر چون سر سر کنی
 نظر الود غیر رسیده

بیاورد

آمدند از خدمت آن حضرت مرخص و روانه ماروجاق شدند و در منزل
 جمعی از او یارانی بود عیانت و ماروجاق بهم آید و در وی می بودند
 و همچنین محمد سلطان مریدی از منزل مذکور بانه هزار نفر از لشکر خود را با خست توان
 فراموش کرده بودند و در میان مصطفی نام ابداله حاکم قلعه خاش خجست
 را در حاکم منور را با حبس از آنجا مقتول و سر او را با کفران انفا و حضرت
 و عیال و خجست خاش و کده را کجوز و خضرف در آورده چون دست جمعی کشی
 مقتولان بود که اطراف اربعه مرات محصور بودند و در دست و ششم
 هزار تنال ده هزار نفر از سپاه حضرت قریب مایه کرده که کار آنها را در دم
 دیده و بویجی و اسباب و اوری بکاست سنگر علی لغره منور ساخته
 چون آب مرات رود طغیان داشت در کت زنده جان و کجوز خان که کت
 که اسیر نسبت بسیار جا به بهتر بود دعایم اهل محله کشند و هنگام ظهر مردم
 به نوحه نزل و او در وی حضرت نشان کردید و قزاق تا مره از چند میل راه سر به
 کشیده افتاد کشته تصویر جابجایی نشان نظر اثر کرده و در آنجا از قلعه
 آمده به پشت باز و در پشت فرقه نمک با دو که حصی عامر بود آمده جنگ
 حضرت نقل القی که مشتاق جان روزی بمردند و القی در برادر بدست و نظر
 لطیف حذای یلجانه آورده است که در میان حرام کوز قهار کار در آن کشته و نقلی
 پیاپی و نوحه را با قول می بود از پیش او بمقابلت فرستادند که آن کافران
 مشغول جنگ شدند و آن حضرت با قوی از دلاوران از در و در لران
 غطیف فر که حضرت به آید و از جو دارا و پیکر و دبر قیسیف و سنان بزرگ
 عمر خشک و تر را نود و خاستن می خاستند از پشت ستران کرده آورده
 مابین ایشان و نوحه حاصله و سترهای اهل راه که بر ارجیل شدند از بیجا بود
 و آن آتشبار محاب و لنگر از دم نغشته و ناله انصار فیه را حرقه
 متعل خجست و از طرف دیگر راج و سنان زبان طعن در آورده و محاب اهل
 جزون آلا کلمه نعلون بر آسانی برداشت آن طایفه چون بفر حذای یلجانه از هر
 طرف حفر دو چار سر به پیاپی آید و در آن کت را در آورده شیر نکلان که تا آن
 زمان در تقاب القی نفاذ مع بر کردن داشتند با آن حضرت سر

جهان

سده خود واری کشیده روز و طرف جنگ و جنگال و لری باریده کشتن
 و لب تن و در بدن و شکست بر داشتند و از آنجا که مردم بیشتر آتش بر آید
 کشتن کرد آن رسید و فوجی را از نهر های عین آب کردن رسید و در سر گذ
 سه هزار نفر متجا و در کبر و آن و بلی روز و در جنگ و آب سر با و فدا داده علم و فدا
 خانه ایشان را بدست آورده پس خدیو ملک جناب مظهر و کامیاب بجای
 منزل عیان تاب کشیده است و صلاح مفتوحه را بد لران و نقد است کف زان
 بالک بزان عطا فرموده اینکه چون جمعی از قزاق بیات از سر سفره
 رضا بطه مقرر در آن طرف رود خانه بقرا و اقدام داشتند از همین کرد و رفت
 نیز کرد رسید استند و فرار آن طایفه کرده از صفی دشت سر دشت طاران
 فرقه نه روز کار را که ملکات قضا بکف غبار کشیده بود و ریاضه بکر بن سر راه
 از بهرات رود کشیده تا جنگ رود جنگ جنگ سر و پای حصار است
 محالف نوازی آغاز کرده بمضرب بیشتر زخمه زنی چابک بکر عرضی ایشان کشید
 رود دیگر که خسرو و جزد جنگ جز کشیده واری با لکه یک اخروی آب یک سر
 پای مظهر است این رود و بیل خام علی مال کشیده در چاشتنه بوقت که گمان
 کرد در آن بیل واقع است لقب خاتم امانت کرده حکم داد و عزم بر جهای میان
 اطراف رود و نظر فرین سر بر سپهر برین سوده هر یک از سران و سر
 و در آن لشکر در دست خود خندق و مورجل بر زمین داده همان فوجی و در و خلط
 نهادند و بقا صلا و دویم که شستم و فی القعه اکرام باشد و در فتنه با غنم که حکومت
 او به وقت ملان و غنم و یک طرف که بلند داشت با بنه هزار نفر تا کشتن و او یا قیسه
 و در و سر جزو می آفر و از نو از نجات خدیو بنده برادر و کشید

اینکه در همان ایام روزی خدیو که طرف عصر از کواری مراجعت کرده بودند و در
 میان جنبه ها چون اسب حرب از خود کشیده و بگویم تفرقه جانب سر کوشش بلند
 که کلمه و در آن باشد بود بر آن نه می نام تو بچنان افغان خدیو مبارک را بطرف آورده و تو
 انداختند و کلو کوشش تعقیب چادر ایشان در راه که مسند و الا انداخته شد
 که در شش زمین آمده یک از بیشتر کمان نشست و همان که شش این نوع
 خطر که از واقع عجب است سپرداری حصار است و در و هرات جنگ مظهر فر

سوز و ملخ

ع

شد و بکمر نهشت و چون به نوبت قیسم و حکم پان کردید سمت غرب هرات که عبارت
 از منزل نغده باشد مقر و ران این خواجه جنب جنوب شهر که در سمت اول همان بود
 معترض بنام ملک فرستاد طرف شرقی شهر حصار بود و بعد از چهارم دی قندهار
 در و ران لشکر نظر انرا در دو کجانه و نه اوقات شبان همرس خستند و از آب پل
 رود عبور و در محاذات را دو کج و در جانب شرقی به نهر لوی توقف افراخته
 را در عبور و مرور از آنکه سد و سد سازند و در و نیکه تا نوزدهن عارم سمت شرقی شهر
 حضرت علی الهی را مستقر و محال با عسکر کسکه در میان وجه شهر شد که آنکه
 بسمت شرقی نواهند بر داشت و نامورین و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 مقام و مقر بروج و کسکه برای حوا نواهند سخت مهذب اسیدال باغی از
 انان علی و ابوالا از در جهاد است در آمد و سیر را در برایشان گرفت و نیکه
 در پوست و ران (چند) غیره و سیر در کمان ملک و طرح با مقام نواهند که
 اندام کرده آنکه نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 آورده و بعد از چند روز چون محل توقف آنکه در و نیکه تا نوزدهن عارم
 حضرت بهمت بنقران محال نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 حی در حوا جنب آن طرف کرده و در و نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 ملک عارم کج و سلطان زمین نگاه مهر با رایت گیتی فرور از کسکه شرقی
 آغاز طلوع و خروج کرده و در و نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 فرسخی نوزدهن عارم نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 تا نیکه تا نوزدهن عارم نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 برایشان ناخته تا نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 نای ما اسیر فرم فرات سخته شتر و اسب بسیار بهمت آورده و نیکه
 حضرت نصیب بضا به و نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 کسب آمده و نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 بهمت نظر کرده و نیکه تا نوزدهن عارم و در و نیکه تا نوزدهن عارم
 نظر دایم احرام سه هزار نفر از در و نیکه تا نوزدهن عارم
 و حکومتی اعمال بخ روانه و نامورین بموجب فرمان آن نواهی رعایت

و حسی از اشتهار او را بیکه داد که در آن سمت مظهر آثار شرافت بودند و بلیضه متج
 نیز ساخته با اسیر موفور و غنائیم نامحور و در و معرک گشته سرگردان و طمان پرابه
 پوشش خلایق خورشید شمع و بهر یاب انواع احسان و اصطلاح شده و هم
 در آن اوان محمد یک مروی سانی از دربار کرد و در بارها حکمای می یون نزد
 عبداله خان حاکم بلوچستان رفته که او را از آن طرف بر سر قندار سپارود
 مراجهت و خبر گشته شدن عبداله خان را بطرفی و دلار سینه
 احوال آنکه عبداله خان بعد از وصول خطاب مستطاب حدیو ملک خانبخت
 انام عبداله آتایا الکتاب لب آداب گزیده آن را تاج تارک مباحات
 ساخت و مبدارک سفر قندار برداشت و در خلال آن حال خانبخت او را
 خان عباسی حاکم سند و افع شد و در آغاز اشتغال نواب حرب لکوه بر سر عبداله
 خان خواجه از پای درآمد و بوجه چون دیدند که بر سر در ایشان این بقعه
 درآمد روی از مکر حرب بر نداشتند و امر محبت و امر اعتبار و در آن از عبداله
 خان عریضه مشور بسنج این واقعه نوشته محبوب بن مرغی خود بر خافت و مکتب
 بک فرستاده از خوف اعلی نیز فرمان ایالت بلوچستان بهسم امیر محبت
 که ولد بزرگ عبداله خان بود و اصداریافت مرای او و هر یک از او و اولاد علم
 خان بزرگ خلایق و انواب بقعه و تقاضات بمنی را سپید و در حشمتند
 بخو که با اهلایا از آن
 شد محمد سلطان مروی که از سیکر نفره تا بخت توابع فراده نامور شده بود
 بعد از قتل مصطفی ابداد و ضبط قلع خاش و در بجای توقف داشت نمایا ایل
 و بروی یک دیلو یونین نایب و ارلامان زمان با حاکم سیستان و قشون زمان
 و سیستان با اتفاق محمد سلطان بجای حره و سیخ فراده نامور و مقر شد که تکرار الله
 ابراهیم خان با قشون سرحدات هزاران از راه مجلس کنگر عازم فراده گشته
 بعد از ورود او قوی سرگردان حسب الصلاح او بقتل این خدمت اقدام
 نمایند و در حین آمدن امان و دیو سرک بهی از قشون او بموجب فرمان امان
 تا بخت کرکنت و بر طمن توابع قندار مبدین گشته و نامورین بط مستور
 و اهل قلع را قتل و غارت کردند و معارف آن شهر را با غنای علی که از جانب حاکم

بر سر دکه درو خان نام که در ایام سبیدی افغان حکم کاروبار بر او بود و بعد از آنکه
خواستند به سبیدی سرکاران کشیده و نامورین با سیر و غنیمت بسیار کشیده
به نام دیوی بختی در کج سبیدی ساخته به تخت فراده و دستند آه افغان
ورود و بر اسم خان بر و قف فرغان آمدن خود را موقت و عیان بزم قینه
ایشان معترف ساختند ^{موقت} آنکه چون در جایی توقف مویک
همان روز در عرض خضر خنون اول متعهد دادان ^{حکمی} لازم گشته درین اوان
مادمان مزبور با بنوی نقشه سرانجام روانه ساختند و بعد از ورود اسرار این عسکر
نیش را چهار مویکش آن طایفه ایق و نیره شرارت و دواب و اسباب
یای آن محل را غارت کرده عیان برانستند تا بر وصول آن جزایرا بسم خان
بعاد و دست نامور و فوجی دیگر را بشکر نصرت اثر بشکر کرد که اسمعیل سلطان
خرید و تلقیق بک دعانت ^{موقت} اموی بک نامزد گشته فرغان و لا بعز نقاش
پرست و امام ویوی بک تا ورود و سر کرده کان سبک عیان نه کرد و چون
جهدت را از جانب قلمه کشیده دارند امام ویوی بک بر خلاف حکم
اولا نظر ورود و سر کرده کان کشیده برای انظار رندای در میت و مستم
دی حجه اکرام بنده از مکان سابق پیش برده نواز که آتله فراده بمفرخ بنم
دار و سبک کرده نزول و در روز ورود ایشان بشکر و نوعلی مردان برادر و ^{نظار}
خان اید که در فراده پیود و طایفه فراده و رجولایش کوه فراده سر راه ایشان
گرفتند سلطان بشکر کرده قوتون کرمان در مویک مغزول شده و انانچه چری گشته
روز و دم و سیم بهین محله پیش آورده روز سیم در انانی کرد و در سر کرده کان عبیه
و یک کری که از سبک نامور شده بود و بسر وقت جنگ رسیدند به پاییزی و ^{کینه}
بشاکت قدم دست قضا بخت تاب و طاقت و توان انانچه کشید ایشان را شکست
بخش داد و پانصد نفر از ایشان قتل و حبس فرادنده و سبک کرده و بقا بخت
قلمه فراده فرادنده امام و پردی بک بسبب این خود سری که سبک را بفراده
بر او حرم و نه بر او دست لغز سر کرده معتبر گشته شدند از انابت کرمان و سر کرده
نشان لغزول و بخت سر کرده کان و لا و ران و رانیز از این فتح بنیات ممتول گشته
و بعد از ورود مویک و لا بمنزل ناکه که روس و اوطا به سعادت و نیت سیم در

سپهر بنیان شده ایش را بس کرد که سر در سلطان فرا جو رلو بهرم و دستر و روانه
 در بخت خسته نامورین شست و اعلی توچه چنان و در کلبین کین نشسته بنظم سفیدی صبح چنان
 افزونده و دی جلوه کسبیدن ظهور و در در کشته انانکه عکس نیز بسایه ای آن جمع
 قبل چشم بخت حسابه کرده پهبالی نه از تلمه اسب جلالت برانگیزه روزم جو پیا
 بهرام کلبین از کلبین در آمده و بیخ و رایشان نهاده سرور زنده بسینار و آب و آ
 چنما به دست آورده و در یکشنبه به خدمت محرم سه هزار و صد و چهل چهار بارانانک با
 الفقار کجده بهمد کرده تاریخی از جان ایشان بایست و در شش و کوشش گوشتند
 پس در روبرو فخر را مانند چشم بایست خود بسته با جعبت تمام از رودخانه
 بهرات رود عبور و با قزولان آغاز کشت و شور را دند حضرت علی اقی از فرزند نظری
 که برای قاشی قشیری شکر و دشت آریب یافته بود و بی دست هر روزه منقول
 نظاره بودند که به پیدایده دیده و دراک این معاد کرده قبل از آنکه قزولان خزان
 بر مرکب اقل برادر با فواج خونخوار عازم کاردار شده فوجی از جانب شرق به سر
 ایشان بایست و حوچه بی آتش روی آن طایفه اسب انداخته سرور زنده
 موفور از ایشان به دست آمده که از فرط اضطراب خور از آب روزه چینی نه زنده
 را در آب نشسته و دو الفقار خان نیز در رودخانه از آب غلبه و نزدیکی
 طالع بدر رفت اما اسب نواری او باری و اوراق به دست آمده و همچنان بک و دونه
 نیز چون نعل زباده بر سر بنا کولانت و بهرات نیاب بود و در وقت شب
 فوجی از اقل بایست شناس برای کفیل نعلت بایست که آنرا فتنه بودند و کلمه و
 فوجی به پند الفطایفه نعلت بیکر هر داخته کیمیز زهر آلود و چینی نو از جان بشیرین از
 برانگیزت و هر روزه دست فضا برین پنج از پر ویزن جمع بود چشم نعلت بر چشم
 اتی کرده ای بی بخت تا اینکه زمان نماز چهار ماه است و بایست سیدال که از جان
 غلبه با فوجی با عانت آمده بود چون اکثری از لشکریان ایش در قیامات
 عارضه بیخ فنا و بخت از فقدان فوت گرفتار جوع و غنا شدند و در شب عزه صفر حیات

مقرر و از شهر آمده روانه وادی کرد و زنده
 انانکه چون پای بخت راست و اسباب شست را در دست دیدند چند نفر از روی
 ابدالی نزد ابدی بار کانی که در خدمت آن حضرت طبع روان کرده به توسط شفاعت

مستقیق بنای کارهاست و منتهی دادن خلوصی بحسب اراوسای ابدال کشند
هر چند که عقیق بلند پروار است آن حضرت جرد و قنقاف سخن از آن
ملک دلیز بر لبین کی کرد آت بنا بر صلاح وقت بسنخارج کار آن طایفه بکشت
از در سخت گیری و ابا و ریا نه بعد از روان نمودن فرستاده خان ایشان چون
ابراہیم خان میزد آن روز از او ردوی جایان روانه فراده فرمودند نه مظنون انداخت
آن شد که حسین از قند هر باغیست ایشان بی آید که باعث رفتن ابراهیم
خان شده بعد از اقول کول کرده پنجم کردند که انچه برای تحقیق این جز کس روانه
فراده کرده اند بعد از رسیدن جز بمقتضای وقت علی خواهد شد این حرکت مرد
جانب بابر عقب آن حضرت فرمود و زن والا بعد از یافت که مقصود این بر
حواله بیشتر است من بعد انچه اراکدن منع بود در می گفت بقیه واری کشند
روزی که بند وی سز روی شب در انج کواغب سنگ فراده از او من فرو
رکبت و آفتاب زد کوشش بعد از پنج کشیدن بر دامن جسیخ بنی
آویخت از پنج در در راه هرات از مردور و از چند نفر از سر کردگان ابدال
وارد از ردوی مع و منتهی انجام امر مقرر شد و مستبد علی بعد در سنخو امان و بنا شد و
تقولین ایالت هرات بابر با خان شده و با باد این متا برای ایالت کشیده
با رخا با یالت سر از و فرمان جایان را ریب فرق افتخار و استوار خود خسته
بسر کردگان در همه هم ماه مذکور روانه هرات شده بعد از سه روز با رخا
بسیج نفر از عقیق پنج در و در راه روی صاحب نام و آوازده وارد و ردوی
نظر از و پشت گوی لایق مروض بشکاه نظر سخت و بر طبق عن آن حکمت
مقرر شد که ذوالفقار خان بابر در سر احمد خان مرنق بوده روانه فراده شده
اقامه کرین زاویه است اما کرد و داند با رخا بسر کردگان رحمت انصار یافته
یا نت صخر در و دیگر انچه قلی با یو خان افغان را فرستاده درین که چلی هزار نفر
از عقیق بعد از ابدال فراده بی آید از موقوف فرمان اندهس مرنق باشند که اولا چیه
علی را در اند چون این حرف و سخن دروغ و امری عادی از موقوف یاد آوری از
لاف چیه وری مسیده او آن دولتی که بمطابق سالها بر سیده راه
و خود بر آورده علی و ابدال هر دو با یک دیگر ارتباط صوری و ممنوی دارنه این

ایشان باید با هم اتفاق کرده باشند با سبب حضرت بناد در موعه لیکن خود آرمای نشیند
و آن وقت در محال بود بر روی هم کشیده پس مقرر شد که دیران بفرستد
چنانچه کشیده بنیل نیزه و سنگان را که در آن چند روز با نظر بهار سازگار
راوه در حدیقه نظر خشت لب و کشیده طام مانده بود از جو بهار خون خشم سر آید
سازنده اند با رخاں بفرستد که در آن از کشیدن این جز آنوقت حال کشیده با روی
بناد بدرگاه حیدر و منن گزار آید چون عهد آن طایفه را مانند آفتاب رستگان
و سیاه تابستان استباری بنود عبد اللهی با بعضی از سرگردان نامور
بترقیف در اوروی ایلیون و در بار حضرت می دودت بشهر یافت و در
رجع الا و در حایفه از جانب سرگردان اسفرار رسید سنی بر آنکه دوا لفغانجا
بعد از ورود با اسفرار رسید لال که از وقت فرار در اینجا توقف داشت امانه
اسفرار را کو جایند روانه فراد ساخته چون این ملی اردو لایل و آنچه اتفاق بود
یوسف سرگردان هند بدات و خشت اکبر و بهجمات دشت
آبیز فرستاده و فرستادگان بار کشیده خبر رسانیدند که امانه با بار
خان بطغان هدایتان کشیده در مقام سرکشی می باشند پس عبد اللهی
با چند نفر از سرگردان که در اوروی ایلیون بودند بودند حبس نظر شد
باقی سرگردان را که از موده اردو و چهل مرکب بودند مانند مداد بر سپاه
چال انگند یک قلم خط الطول بر اوراق سازگار کشیده یوسف بر نور
چون با او صداقت و در زبیده بود از حکم اتکو یوسف او طر حود ارضی مصلوب ماند حضرت
م دودت یافت

چون اند بار خان بفرستاداری حصانت صحر و سخت روی سخت
دیوار کار خود را در اتفاق و دوری یک ^{چنانچه} او کرده دشت اسب خود را از جمل ایلیان
این دولت پادشاه گنجینه و برست بر دج و استحکام در بند با پرداخت رنگ
نستیز روی رنجت و از سبز دیم رجع الا و فوجی از اردو کوشان اتفاق بود
در شب سیاه بمست قلعه سفید فرستاده آن طایفه از پنج تیر و دیوان روی محله
سرخ یافته مجتواهی را بطرف باد عیش روان کرده ایشان به پادشاه
باز آمدند و هم چنان موسی دایم با حقیقت کاملی برب از حواله چیده و نقل بناخت

باو بیست رفتی فی الخور با هر دو اسب نجابت او را مورد و گوید و الا باو فوجی از بها و در آن
جوار که هر یک در قفسی و رخ نماند و را بنی بودند عازم قتل می نمودند که هر یک که میبرد چنانچه
بود کشته اند و نیز بهیات اجتماعی از غله بیرون آمده چنانچه ایشان را از جانب
کوه و کوهها از پشت و پوز است تا یک ساعت شب آغاز جنگ کرده و نیز
را بستاند و بزی کوه کوه رود و قوت و لشکر شود لشکر و در نزد یک سطح بنی
را بموضع چرخ میل تمام هستند و انشب را چند بوج و در روزی در همان مکان
پنهان و در و سبج بود و در راس بند صحرا بان باران باران آمده و در سبده
نشان شیر از چرخه سری و سنت عبادت گوید و پی قرا نشسته و در از قرب
دست و در آن سبک کوب بلع یافته را در کبر سپرد و در آنجا بوجی رسیده
که در آن روز که مورد نجابت بودند با لفظ بفرخواست و در آنوقت تا یک سیف لاس
بضرب و در آن برهانت قاطع بسیاری از آن غله سبب نشین و بوار عدم و با
ش هفت اهد شده اند پس آن حضرت عطف بطن بشتر حالت فرمودند
و نیز در آن یک دفعه خاک عرصه بسیار و آن را بستر قضا تیغ رو بین تن جوان
چون خون بسیار و نشان رنگین و بار و دوش نشان را از اجساد کشته گان سنگین
سختند و یکی را در دست کوه در آن در جنب ارات رود با جود و در آن
قوت نموده آرای غره که در آن کشته گوید و الا باو کجا نه بقاء به پرداخت از بستان
صفوف خصم یا غنی نزد منی تو کجای انشین دم کلهای انشین و سبده بر سبده
و در آب رود از دهان زبهرک زبانه انشس بر زبان میرسد بطنی بان
قدرا اندازد در بار و جمع و شری لفظ جان را سرخ و صحنای کاری همرا از خزان
لشکر بر یک و بگری شمرند و در آن بکته باز کمل هستی اعداد از روزانه
ایام بجز لکت تیغ جانستان بر زنده هنگام شام که صورت غله در سبده
و در زین چهار شصت طایفه عازم جاد و مقام خویش گردیده و تم چنانچه هر روز و مکرر
آن کس چنان و بای قتل در راه کجیل آذوقه در خورون زخم سیف و نشان
جانستان از جان سبک بشد و با وصف اینکه هر طرف که از کربان چهار
سده بدر میکردن تیغ محقر لطف و در آن در سبده انشس ایشان سده می خوف
واری و نیزه بلند به در آن کوه می در دل آذاری می کردند باز از شدت جفا

آن کس که امر گشته بودند طریقان مانند نیش و جگر و پنه و سر و پا یک دیگر
 جی در آن گره مبطوره عدم توطن و بقیه بوبرانه حصار و درو یک فریه در آن بود
 سخن جسته و بران نیز با حاکم آن مکان پرداختند هنگام ظهور خورشید و ازین
 خبر هر یک با یکدیگر آمدند و بهر یکدیگر گفتند که این امر مان جهان را بر سر
 و لیکن با دلاوران نیز فرین موجه آنجا گشته اند و یار نیز از قلع برآمده قوی از لشکر
 کزین را مقصود بن یونان کرده اند و ایضا همه جا و شش به شش در زم ساز و عرب
 با دلوله و افغان رو با نکلان گذاشته و دریای لشکر فریزی اثر که محیط آن ویرانه
 بودند بجز یک عصای موسی اعمار یعنی انگشت اندر ده دانه بدلول مافلق البحر فلق
 خلق فری کا الطور و الطیم که چه دادند تا القایض داخل حصار گشته بداران خود بپوشند
 پس آن حضرت که اماران خود بخوار و دلاوران نیزه گذار را دوست کرده بودند
 را در می و است راه باز داشتند اما غنای تعداد کمی در نیک پست به پست داد
 مانند سمج در یک دیگر روان و چون سیل کو بسیاری عبده کن بیا ب توشه
 گشته جوشش بحر و شش نیز بطوری قضیم من ایلم نا غشیتم اطراف این
 فرود گزیده و مودی و جاول بینهم المروج فکان من المرفیقان بطور آورد و جسته گزیده

از افغان عزیزان کشته و آب سینه نهند و در آستانه آن کشته و
بقیه اسار که فتنه گشت روز دیگر مجلس عزت آن آراسته عبد الغنی و دیگر
کردن و افغان را که در او دی ملک مثال بودند بکفل اندکس مصلحت آنست
بیک نرزه بخت گشت بود که هر کس بجهت نرزه سر بر سر نرزه بخت کرد و هر کس
مرد و عطا و دلال و بر بر بزرگانش در عزت بخت و افضال گشت

بعد از وقوع این جزو فتح دل پذیر در همان روز طرف شام
جز رسید که امانت قوا به القرف کردند و از آن روز با سقا طاعتی گشت بود
در برادران ابراهیم که در پیش است که در آن وقت بکومت غویان سر افرازی و
در قعی است که بقتل رسیده اند اینک چون غاری را با آن اوبه در جزو با غنه
و سر و در شتر است هر روز بودند اسمیل خان با رفقا به تحقیق احوال این که می گشت
با سلام که در اوبه و در هر روز افغان بسر کرد که اشرف سلطان و ابدانم از اهل
عزم اوبه و شب در خارج قلمه لیکن کرد و سلام صبح که در یکم هر روز مغوغ و در در و در
قلمه گشت و در امانت از لیکن که هر روز آمده قلمه را صرف و اسمیل خان و رفقا
او را بقتل رسیده اند چون قلمه میخوانند به جزو و از قلمه و با امانت و آری که استند پس
حضرت علی الهی قلمی را می خورده قلمه که بر لیکن و قلمه این مقامه واقع گشت و نیز
این احوال خبر قلمی در و شمس خان هزاره لغوی و الا رسید

و در و مومک و اینک که در امانت چون در و شمس خان نه برجا و رات با و غنه
قلمه بار از جهه س و در که و آسمان حاده سر مار زده و در خان تا غنه با جهی از
دوران حراسان به قلمه او مومر گشته که درین یورش برده قلمه را که ممکن او بود و در
و در او استیکر سخته بد که و من فرستاده و مومی اید و در و در و در و در و در
سر که بر س و سر گشت آن بود خنجر نیز برون لبیم درش را در غنمت مار کون گشت
بر داخست

در او ای که نه بر جعبه ابرجیب است
خان شیخ الاسلام امانت را با ستم نام مسمد خود روانه در با غنمت مدر خنه
قلمه مومر که در که و امانت در قلمه اوبه مومر سپاه منصوره با کوچ او که در و در و در و در
مر بیده مر خنجر کردند بدون عذر جهه ساری آسمان قلمه راست خواهد بود و از جانب
آن حضرت نیز این سول نیز برای قبول و وسایط مومر بوقت گشته حرمان دلا

در باب رخصت کوچ امیر بارخان و اطلاق محصورین او به عز و صدور یا فتنه از بارخان
بعد از حصول طم و نیل مرام سپرده مرد بارخان را گذاشته رفتن صف را بدانست سخت
باز سپرد شری بر سر کشیده و رایت مخالفت بر افرخت و در چهارده
م ماه مزبور که آن حضرت با فوجی به سمت طارخه توجیه فرموده بودند از راه چهل
و هزار اوارز بلند آدای بل طوغه فتو و نفور بگوشش و بران غنور رسیدند و ماهان
تحت سفر و کارزاره بمعز که جنگ شتافت و جبهه عمری بباری از امانت فتنه از
جبهه پارسیمز آمد از دست و ثویافت و حمزه سلطان قو طرای در حین کایالت
هرات با آنکه بارخان مفرق میشد بر فتنه و کالت اعتبار یافته اند بار خفیه هرات
شتافته در و این آستانه تافته منشا مترو استنکار اند بارخان شده بود در نمانی
فرار گرفته حقوق عیالیات جذبه و طارک رگشته چون قیظت بگذر و از راه از جانب
اند بار بلطف قو طرای محسوس بود متهم گشت که هر طایفه از قلی اوانی حق نشود طایفه
مزبور در و از راه بار برای کاشتن این دولت خواهند گشت و برای امتیاز این امان
در شب ششم رجب قبول فرمودند امان قو طرای که از جمله ای قسم افغان
بود و چندی قبل از این از امانه بار و گردان و داخل دار امان هرات اید چنان گشته
بود از خدمت آن حضرت مستدعی لغتیم این خدمت گشته در و از راه بار
والت که حمزه در کجی بند است از در مع و جدال بر آمده امان در امانی می ربه
بقتل رسیده بعد از ظهور این واقعه حمزه نیز حکم زمان فرمان متوج قضای به امان
در عقب امان شتافت پس در هر طایفه از اطراف شرق و جنوب و شمال هرات
نزدیک بعضی بقا را که غنم بلند اندکس بنیاد از هم سنگی فوجی از راهداران را بعضی
مزبور در و مقرر فرمودند که لشکرت می حمزه کار را بعضی کین شک و عداوت فتنه
مخبر بکلوت و تب و قنقار سازند بعد از چند روز که آن حالت دیگر مقرر گشت
مقام امانت مقرر مذکور اند از باب استیذان در آمده مستعد رخصت اند و از
عفو ذلالت و متهم است که با کت غارت عافیت گشته پس در و از راه ماه مذکور
صمیم که با شاره ابروی بدال نیز در امان لب از خون آشنای فرادسته و در امانه خانه
اقبال بعضی امان وضع فریب برخو است و رفته خود شست غذای شش آویزه
کوشش می لغت گشته با چنان کوان سلامت برای ضبط و ادب و کینه

تقدیم و بطریق افعال بود هر یک از دروازه سمت خود کرده کرده آغاز در
کرده بخوابی و گوید و نماند و راست او مدخل اول را ای و هم بچرخ رخت کجای فیه
و قزاقی نازی کشیده از بار و رفقی او که شمول غلبه این شده بودند بمنشور عفو و
عنایت سالم و خانم روانه سلطان کرده و برای حل کوچ بانه امانت هم جواب امان
سر و کجایم یافته از استدا ارضی اقدس و ابرو و ملا منتهای راس که سنان علی
سکن بجهت ایت ن تمیز و ابث ترا فتح قوج روانه هزار سال ساخته و هر چند سلطان
حکم جام که کیفیت احوال او سابق نگاشته بود که خبر کرده و با بایات مرآت ایت
سر بلند و خطاب خان نیز و بهره مند کرده و در مقام ماه رمضان اکت
با جنود و نصرت قرب و دیده و آیین داخل نگاشته است و نیکو کرد

بخوبی سابق نگاشته است
نظیر الدوله ابراهیم بعد از مرگ حجت از بیس تنبه طایفه که کلان مصمم گشته بود از نو
پس سبب آنکه بانه از کرده حرد و پنهان و نماند ابواب استبان گشته و حتی را که برای
سفر مرآت نموده خود پنهان بودند روانه و در ملک مدار بسته ملازمان و نو
در غزوه محرم وارد درگاه جهان پناه و ملو رفاه گشته و رسم خان بزرگوار انجام
این امر بطریق معایت سرحدات هزار سال بموجب استاده و الا بپناه
ایور و در سرحدات وارد و دوی ملک جاه و ادراختی روانه فراده کرده و در
نزدیم مکرر ربع الاول بر سر قله فراده که ملک لای نصرت الزا کرده و حتی این
مکرر واقع و مستحکم گشت کمال تطایفه راه یافته سرگردان امانت با جمعی بولان
قتل داده و پس ابراهیم خان و شاه را بولان در مقام بغیر سنگر برآمده و فریه بولان
بغیر برای نزول خستبار و با فوجی از بولان با بملکان آمده متغول بنای برج حصار
ساختن شد امانت از شد این حال متبای قتل گشته از نماند برآمده از طرف
مجموع آدر شده و بولان هزار سال نیز تا سید کرد که در چند اوقاف جلو بولان
صف آرای مکرر کارزار گشته از کرد و انگیزی جان که منظر آمار و خسارت لغز
فته و در مکرر و در اول و در ثوب بهادران که حاکم از مدلول و بولان امانت
برنده این المکرر بود و قیام قیامت مریده گشته در یکاست هزار و چهار صد نفر
در طایفه سبب این چون کوی سلطان گشته سرگردان جان سبب این بای

اختصاص یافتند و چون در آن اوان مذکور شد که فریدون در حسین بنیاء استعداد
کرده و از جانب او بجای ایشاق ایستاد و تاخت بوجه کمرسری کرد
حوزه اجتناب حسین بنی علی را بدیده مطیع نظر آفتاب از نو و لهذا طهماسب بر یک جای
چرخ بایستی نشاند نظر از راه باغی روانه فراد خستند که اگر از انظار غافلند و از انظار
ظاهر ننگ و انظار ظهیر الدوله ابراهیم خان بداند و در اندیشه و انظار طهماسب یک از راه چاه کیم
الذین و با باب تاخت قلعه حیات بلوغ را بیت عزیمت فراد بعد از روان شدن
طهماسب یک چون مجدداً کین حسین برای انظار اقامت و اخلاص پیشکش و بزیارت
مالقه دارد و در بار فرزندی اختصاص کرد بدین امتناع علیه خبر حقیقت شناسی اندک
اتقانی تاخت کمرسیر است مذکور طهماسب یک را می و دت با مور خستند
ان مردم فراد بعد از آنکه مرادان را در مانده روز خویش و گرفتار خوف و از بلبلش دید
از اعداد ایشاق نابوس گشته چند نظر از روسای فراد را برسم استعداد نزد حسین
فرستادند حسین نیز هر روز نظر از جوانان نامی خود را بر سر کرد که سیدان مجادلت آید
داشته بود مقدار آن آن الله بار و در فراد و از راه کجی از فتح برات آگاهی و مطیع
سیدان ای عفت این دولت را در حوصله قبول امر محال دانسته انظار علی را از راه
طرف شکام شام داخل قلعه فرامیان نیز از انظار طرف آگاهی کرد و در سه کجی فراد
و جان کمر بوزم کند و در استوار بسته از صف این جز بایستی و قوادان
بهین ظهیر الدوله رسیده و ساعتی از سر ایدان عفو و در برابر تاج ایشاق
فرستاد و در سر در مانده بسیار بدست آورد چون اگر بسیار درم ساز از راه غلبه
طمع در چنین اوقات حجاب دیده بنام و در دفراده ششای پیا شد بر کعب
و نسبت پرداخته بودند بقیه السیف منور البسر منزل نجات رسانید و قلعه فراد
با دلاورام و توانج بکجه تصرف در آمده قای احوال اهل قلعه بر جا مانده بود به بران ظفر
قرین عنایت و رحمت شد و مقرز کردند که ابراهیم خان با انواع انصاف غنم
ادانه بزرگ مجنون کرد پس حضرت نعل الهی بعد از طواف از خط و خط امور ملک
و عام در نواز ام ماه فرخنده فرجام صیام بسر برد آنکس خائف سنگ آلودی را از خرام
اشتباه هر ملک عزیز رنگ و با نعل به خشن هر ملک فرمود از ملکون بر و در آن
این خلعت و از آنرا محمود آیه البقی و همین آیه انهار مبرک را بطور پوست و نقش جان

وزمق ابطال در صفحہ وقوع نشست خدیو غایت قدر مانند بدر ازین اثر که نشسته پای
میلای خارج شهر بند شریف برده طرف غرض مستقر دولت ماحبت فر
مروند

سابق خبر یافت که حضرت نعل الہی بعد از فتح تیر سبب وصول خبر کنه
خزائن شمس غریب سمت ابروان و بخوان کرده لای تو جی بابت ارض اندک
اخر خستند باین جهت دست رو به را که در کار رفته بود برای ودل اراست و
ایشان را سنجی حاصل شد باطنان خاطر به حفظ دیانت پر داشتند چون
نش و لباس مکرر نظاری کرد که نعل الہی را مملکت جدا گانه است و در اثر واد
دیانت آذربایجان احتیاجی بود حوادث ن نیست بعد از آنکه دیانت
عقاب یکدیگر بجای نعل نای پر خم نظر بکانت خزان کرد و ان دیانت
بنت و ملا حاکم را بعضی آنکه بهای موی دست افزاران طرستند بال
جمعی رویه راز ایشان قلع روم کرده مرغ را در پرستند بام و کین مت در بسته
مقام ایشان در خواهد آمد هنوز ارض اندکس مفر کو که دولت بود که برای رفع
بجای اراوه خاطر و کین غیر را بگذر بکثر بر اعلام کردند اراکین که آن حضرت
دولت است مرا در و سبب آن جنگ جری و مملکت واری بلند استند تا مملکت
یکی چه رسد و مقام مع در آید و این را به نقل و تامل امر فرمودند لیکن حرف آن
حضرت در حرم طایف سماح امرای صاحب رای شاهی بار منزل نیافته در ایامی
که مرکب دانا منقول سخن مر است بود بقیه آن حضرت که اجتهاد بر میان
در ماههای الاخر سه هزار و صد و چهل و سه نفری مطابق است ابر از اصفهان
با کو که تمام و احتشام مالا کلام بوزم سخن در دیانت آذربایکان راست
اخذ در منزل نشسته بعد از ورود و بعد از و بیضا خان را برای ثابت جلوس سلطان
محمد و خان با به عزیز بن شمس و یک عمو شمسه زین رودند و بار روم ساخته خوف
وارد تیر و در آنجا دیانت تیر را از دستون بک افشار که بقیعت کامل مستعد
دلیل حشام را بهای خدیو مشکدری منعقد سخته بود تغییر داده حکومت بر
به محمد قی خان سعد و تقوی و در تیر بانی قزوین عراق و آذربایکان و حکام
دیانت ایظرف رودار کس که عدت ایشان بهجده هزار نفر میرسد

بجای ابروان نظر در انگیز گشتند چو عت ارونه اردو باد و کجوان انا بقعه ابروان نزد
 علی پاشای حکیم اوغلا که در آن وقت از دولت عثمانیه سرسکر روم و بایستور پاشای
 عی مستطیع آن مرز بوم بود شتافتند علی پاشا نیز از ابروان برآمده در کرا رود
 خانه کراغه سه فرسخی ابروان مرز چلی و منظر لیس ترتیب داده و راه بر جهود قزلباشیه
 بست که کوه کت هی با در بای لشکر از کراغه جائه شد از سیل عبور و علی پاشا نیز بقعه
 آمده و بنایین خانه واقع و رو به تاب صدمه بوج منظر ریا ورده مغرب و لونی نه و او را
 خود را بر جا که است بهی ابروان منظم گشته قزلباشیه لفظی توکیانه دانسته اثن
 پر و آتشند بعد از اخذ کتب مولک شاهی از قلعه ابروان در قلعه حاجب عزت
 قلعه و در قسبی در قتل موسوم بکن کر خیم منزل افراختند و بعد از چند روز قزلباشیه را
 نرسن جهاد است سرگشته و غلبه با دپای عزور ایستادن در آتش بود عن خند
 داری از دولت دود و همه جای مجا با و در ملک مرکب بمر که جنگ دانده تا با
 قلعه حو با رن گشته نه رو به نیز با قلوب و قلعه از بالای حصار و با این قلعه از
 در سیتر در آمده قزلباشیه اغان خود داری از دولت و پایی قرار از جا رفته
 روی بر تافتند و بجای او و وی خود شتافتند و چیده روز آن مکان محقر
 تو که شاهر گشته چون راه آذوقه مسدود بود غلظت با کله طاعون با افعال روی
 آذوقه و دیگر در آن مکان مکت و توقف کرده حرکت و از راه و قوت
 بولم اراتاب ارس گد گشته از راه حوی و سلس در او و نیز شتافته و در آنجا
 جز رسید که علی پاشای از صاحب ابروان گد گشته و همه پاشای و اهل قبه او عسکری
 منصوب و به سحر آوار با کچان و عراق نامورند مولک شاهر از ترز خادم دکن
 و سلطانیه گشته بعد از ورو و بمنزل ابهر محمد خان قوتلر آتاسی سنجلیک بارس
 بقون خود با و روی شاهی پست و این معنی بایه اعطاف و دو ماده استنظر
 بایشان گردید و در آنجا از راه در جزین خادم محمدان و به هیچ آوری قون و حریب
 امدان و دیایات و غنای پر داخه در قریه موسوم به کور خان من کمال امدان خیم
 توقف را افرا گشتند و همه پاشا نیز بعد از استیج جز شکست و اوجاه الله
 صلواتم کرده اشی دولت که بنزدستان متاع خود و سرمایه با خشن را
 خاشاک غش و شعور در بازار نیز بیکت و به نوانند بقعه جان عزیدار کلاهی این

این سخن گشته یک از عظمای اور و در ابرسم خارت ز نو پا فرستادند و در دگر یکدیگر
رو می نمودند گشته اندیش می کرد بان حیرت آن در گشت گشت سر بیخ خوف
در جامع صلح و جنگ و ایمان خاطرشان گرفتار خاطر گریز و درنگ بود و ناچار
گشته جمعی را کارزار شده درین اثنا فرستاده این طرف از لبت عکس رویت
اطلاع نموده مصافی آن کو دشمنان آید اینک باب را ده بنویسد و درودی می
نیز گشته بود که از این طرف بغیر خوش نظر گشت که کوب کوب آرام اضطراب
گشته بود و از این جهت تنور فراتر گشته را کوشش و بیان رسانیده و در آن
از حضرت شاهی قلب را بجهت خان بلخ و مینو را باغ ام اسیر و ده و ده و ده
جانب یک مایه قلب قرار گرفت و چون بهر امور جنگ حواله رای
به هر محمد خان بود و رای به جیسع از قول جدا شده به هر ضرب و به هر یک طعن
و ضرب غایت جانب حرب گشته نوسن نیز نام خوف بر کنی کرده
بسیر حارده نظم قرار میرسد که مستقر کوی خاص پادشاهی بود انداختند
و بعد از آن رویه بکتاب قول هجوم آور گشته رایت قرار ایشان نیز نوسن
گشتند و چهار و پنج هزار نفر از سوار و پیاده فرستادند و در آن سو که کنگل
و کفر و دقایق تاخت و آوازه شاهی و اعلی اردو و بقرق روتیه و آید پس
بقیة السیف لشکر قرار کرده هر یک به بار و اوطن خود شتافتند یا
شد باقیه در حوضی و درام عازم اصفهان و احمد شاهی گرفت بان و بعد از آن
به سوار شتافتند اقامت افغان بکجه تصرف در آورده علی بابا و در اس گشته از
راه حوی سراسر آمده فتنه دهم را که مکن دیو گشت افغان گشته حیدر کرده
آیا رخ در اس سگشده واری افغان ریه نخواستند اما بعد از ده ماه رفته
مراغه و در تزار لغت کرده محمد خان در منزل اسرار و قمن احوال تمیز بقایک افعال
خود برده به فاجعت بلخ و هزاره فرود و غزو اظهار کرده به ملا محمد کهر علیخان و حیدر
گشته بخدمت شاه آمد
حضرت شاه طلب
را در و داشت موم با سمیل میرزا در حین که محمد علی بی امر بقتل میرزا
خان نموده الماس نامی که با شتر خدمت و مور فایده مستغنی است هزاره ملک
بود چون با سمیل میرزا الفتنی داشته اند و از هزار در جاده کرده از میان متوکلین

پهرون پروان برده اسماعیل میرزا حیران بهر طرف تنگ دپوی میکرد تا بهو سرش
کو بکوبد اتفاق افتاد صفی میرزا نام قبول که خود را برادرش به طعنه نامیده
بود که در کوه بکوبد لوی است در افراشته بود و صفی میرزا را برادر اطلاق یافته
اورا احضار و کشتن و یعنی اورا بریده و خنق و اسماعیل میرزا باز دست صحرا نورد
وادی حیرت می بود تا اینکه او را صفهان و در گنجه عباس آباوس کن کشته اند
و اوقات که شاه طعنه از نظر بردان ماحمت نموده بود و موجب بی یون تحول
می کرد مراتب اطلاع اعیان و دولت شاه می افروخته بر این معنی مطلع و تحقیق احوال
او نموده بعد از ظهور محنت نسب او در جزایر و راه آسیرشش که در همه کس
شده بودند که شاه طعنه را بهر طرف و اورا برادرش می میگویند
یک روز اهل طعنه نقض عهد کرده شاه و اولا جواهر ازین معنی واقف ساخته و در آن
موقت بودند که کنون درون را ظهور بر زنده پاوش و مباحثت حسنه در خلای که
اسماعیل میرزا در حمام بود و جیس را فرستاده بر سر او ریخته او را دستگیر و بکوبد
طعنه و بعد از جراب سوال و تحقیق علامات و احوال از صدق مقال اسماعیل
میرزا احتیاج می نموده در حضور خویشش برادر را به متعجب کردن زده جوان اورا
بگردن گرفت

چون بهیچیکه سبق نظرش یافت رضا خان شاه طعنه از جانب جانب
ناری بطلب و با دست و دلیج خان کنگرلو از طرف شاه به منتبت مجوس سلطان
احمد خان با دست که سکن در خانه روم باقی مرز بوم نامور شده بود و بعد از آنکه جزیره
موجبش می بر سر بردان و شکست او با دیبای دولت عثمانیه رسید رضا خان
خان را بقعه مار وین و ویشا خان را بجزیره فرستاده و چو کس و احتیاج صلح و حاکم
با محمد پاشا والی بغداد تقوی بنمود بعد از تسخیر واقعه شکست بعد از آن با حاکم
مبادی جانب نقل آتی در باره این دوباره از خراسان بعزم اعانت حضرت
شاه و قصد دفع کینه جوی متوجه روم شود و احمد پاشا با دین و فرمان پاوش و اولا ج
روم را غلبه صلح کشته رغب آفندی و فرزند برادرش هر فرستاده که امر
مصلحت را انجام دهد از دولت شاه می نیز محمد رضا خان عبد القادر که در آن اوان
قوی پاشا می بود نامور با کجام این امر کشته بر غلب آفندی روانه بغداد و مقدمه

صلح را برین پنج بنا گذاشتند و بنا نهادند که جناب نادری مفتوح و استرداد کرد و اند
 به دولت صفویه متصرف گشته این طرف آب از سن ایران و آن طرف
 به دولت عثمانی متعلق باشد و بعد از آن در کرمانشاهان ایران بوده بصفت
 آذربایجان بسراحد پاشا مقرر کردند و بدین دستور حد تصور در زمین این قرار یافت
 از طرفین و تقاضا مجتهد مرقوم قلم می برد شد و برادر علی نام مصحوب حسین علی بابا
 میرزا علی لک و میرزا علی خان خلیفه بدین متناهی فرستاد و چگونگی را اعلام نمود و متراضی
 آفرید و شهادت در جایی که کار جرات نزدیک نام بود و در بار سبزه چشم
 جذب کرد و در غلام شد و چون این قسم محکم و محض شد بعد از شهادت با طبع خبر
 حضرت علی آقا درستی می آمد لهذا صلح مزبور را با بعضی قبول مقرون ساختند و در
 واسطه نیز مصافح المبارک محمد آقا می که در عهد سلطان احمد خان بر سر سفارت ارجاء
 ابراهیم پاشای وزیر اعظم آمده و بسبب خلق سلطنت از سلطان احمد خان و قتل ابراهیم
 پاشا جواب آن در عقده فتوایی مانده مهرانه در ادبی اندکس توقف داشت و در
 بدایت طلب فرمود و با استقبال روانه اسلامبول و به پادشاه والا جاودم اعلام کرد
 که با قای و لا باات ایران رو نمائید و آن آماده جنگ باشند و جز توبه موکب
 والا را کجا نب لوباد هر کجا باشد باز نخواستند که در توبه کار بوده همان پزیر باشند
 و سمعی از افشای ربه را نیز روانه اصفهان و خسته با عیان دولت است هر نوشته
 حالت شیعیه به بلاد ایران ارقام مبعوث مشعر از توبه موکب نظر اثر این مصلحت
 اصداریافت در این ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲

آنکه کمانتران و اهل واعیان کمالک محروسه بتوفیقات پزدان موفقی و بتوجهات
 خاطر و استواری بوده بدانند که اگر آنجا که بهر کات عنایات ابرزد و اور جن
 شانه العزیز تیغ ملک فرسای هلال آسای والا در فتح تهر با خاصیت ماه نو و
 موکب سعادت قرن را بهشت نصرت و نظر پیشرو و جویش اقبال پوشش
 سر و شش عشره رمبر و بزدوی با بنزوی کجاست برزور و در گشت لیشت قلع و
 دست دیگر است درین احوال نیست نشان با لطاف تادیشان انا غنای
 هرات را از دم تیر غاربان غطف فر و به دوران از دور که نیم هر مستقره عزت
 من قمره قرار و بمصدق و طغیان ما نفتم جهونم در مانده هرات سخن و متری

طالب علی بن ابی طالب علیه السلام که آن یک روز در خیمه تعاقبت کردن استند و سر
میدین را در دو قطعه احدیت سائل میگردد و آن را تقابل بعد از عبد سید فطریه
جنود غنیمی و همکاران پیدات لاریب از خدمت سلطان انیم ولایت دارنفا
علی بن موسی الرضا علیه السلام و آن سرخس کشته با چو شش پر خاشاک جوی توی چنگ
و یک که بزرگ خود در جنگ بدون تامل و در نیک کوچ بر کوچ عازم کعبه مقصود حوام
شخصی **نکته** میار که خواهد میش به که باشد و لا تقون شیئی الا فی غایب و الله اعلم
ان **نکته** و آن **نکته** در حفظ اگر قدم نمی درره خانه آن بعد از مدتی رست و نوبت
شخصی **نکته** و دشمن آتش نهاده و با برابری خاک بر سر کن که آب رفته بار آید
بگو هر کس درین امر داخل نباشد از کوهت محبت عاری و بپرهه ابراهیم
واری و سزاوار حق حضرت باری بوده از سوره اسلام خواب و محمد و در ذریه و خواب
خواهد بود

در پست و دم رمضان ابرار اتفاق افتاد و کلم نور و سلطان افواج ناهم
ناتج آن که نور توی غنیم و غنیم در بسته از بازگشته و سرخ ناله و غنیم شکوه محتر
سلطان بهار از کوه و دشت خاشاک آتش کشته و نور انیم و نور انیم و نور انیم
بهین از سر سید همین تا به این درخت با این کشته و قوت نایه که پیش خاشاک
سلطان فریدون حشمت فروردین است از بر با جین الموان خیم کلان و اطراف
دشت و چمن و صحن گلشن گلشن قدم داد و خدیو افسر ده مزاج وی که باشد
اختلال اوضاع بستان بود و هر قهرمان طبعیت از شعل علی گوشه کشین و لوله
کل که زاده قوت مولده و بخت نفیس نباده بودند و از امر غنیم خاک و سبیل زمین
کشته در دراز الرطب بین زیر سبیل علی کوری و در هم و در بار لاله عباسی بنام نای
سلطان نایه مزاج یافت و خطابی قهری و هزاران نایه و در بار نایه و در بار نایه
و عای پادشاه و زفاف رطب انسان کشته و بخت کوبل تا بین جیل تربیت نیست
نه هزار دست خلع خشنه و از انواب از زنده بستان سپاه و چاکران و در خانه از
جاده خانه احسان غایت کشته بعد از انقضای جشن نوروزی که آن سلطان
و الله امر بکاران بخت و بخت سطر عراق برداخته از عبد سید فطریه از اهل خانه
در حاکمی کردن قباب حله آسمان جاده بزرده هر دهه از او و دانه نگر

از سر اوقات رنکین رشک کستان چنین خسته نیکر الدوله امیراسم خان نیز در آن
 روز با خواجه نصرت نشین از جانب قزاق وارد اردوی نصرت پناه وارد و بزرگوار
 پیرایه پوشش خلعت آفتاب شمع کشته ایالت قزاق مابعد ده حکومت قزاق بمجلس
 خان خزیه و حکومت امیر از راه بمجلس سلطان لکزی و بدین سلسله که در زمین
 و اورسک داشت معقول و در یکبار را روانه محل خود ساختند و در یکبار
 چهار بار را بکومت محل را از قوش خان و چرمخان و حاجی بک خطاب خان سرافراز
 و حسنه مانعانه راه را کرده معزور داشتند که به هزار نفر ایالت و نقیض بر داشت
 آنچه عازم گرفته و درین در چند بر که در جانب دشت پنجاق واقع است تفرقه یکن
 اجداث کرده در آنجا توقف و در وقت ازینکوست و کوهکدان حرکتی می داشت و در پیش
 ایشان پرورد و در بعد از انکام امر مزبور لوای جهانکشت یجاب عراسان در این امر آمده
 چون پیش فتح و ظفر و واسعه باستقبال موکب همایونی آمد در آنکرام از
 جانب لطیف بک کوه احمد و لوای بک پاپا که از توقف فرمان نامور به
 بنده از طایفه طرین بودند چهار و در و جز سبب که فوجی از طایفه انتمت بکند که
 و چشمه چنان من محال بود و بعد از کرده آن ناحیه را تاخت و سر کرده کمان چینی
 به نقیب ایشان پویان و در دست صفای قریه پویان سر راه بر آن نشسته
 جوان گرفته سرورنده بسیار بدست آورده اسیر او غنیمت را غنایا انظار یافته
 استرادر کردند پس کوکبه دلا در در راه نژاد هم ماه مزبور وارد و از این اندک نشسته
 مردم و به ایمان از ادراک طاعت مهر بر در ششم و دیگر از چشم روشنی
 گفتند و و من و شریف از شرف اندوز خدمت فرخنده کوکبه شش تار
 شد آملی را بمقتضی زبان نهفتند چون حسین بک و میرزا طایفه بخون که در کوکبه
 شد در اوقات از خدمت تهر برای اطلاع مراده صبح آمده بودند معذرت
 معز عراق و عزیمت جانب بغداد و صلاح و دفع و بعضی مواد بابت ندادند
 کشت ایشان را بر فاخت ملا علی اکبر طایفه و میرزا ابوالحسن طایفه در این نژاد هم
 دی انعقد روانه اصفهان خستند چگونه را پیش از وقت کثرت شد
 عی و در این بین که این محاله معزور بمصلحت نیست موکب تهر بجانب
 تم و طهران نهفتند و نمایند که در آنجا ملاقات و علی طی کماست واقع شود

صدر است طرح انکند بودند و اردان ملک کشته بکجه بر آن آینه دل نشین
 برین مقدم میمنت از دم عزت افزای ارباب پشت و خرد وین و درخشم و
 احکام ارجن اندک سراسر مقرر کوه سپهر بزمین شمشیر و مقادیر آن بکلیان رنگینه
 و کوهکدان که منور چرخان میبیدند ببار کران اطاعت و در مذاقه بودند
 و در دارق اندکس کشته امر دوان بعهده ورسوست که کوچ منور را که از دست خط
 رود خانه خانه بکایت جنوب آورده اراسته اما حد کرا کسک و هزار نفر از جوانان
 طاری کجه منور غان در سر راه حارط راند و در دهم ماه منور بدم از جانب
 سر و اردان روسیه که در دشت میبودند پیش کش و کشته و از دشت
 عراقین فرار است آری منور رسیده یعنی بر آنکه مقدمه کشته کلمات حواله برای
 ازین اندکس موقوف به امر دوان ره منقدس است ^{ازین}
 کثر یافت که حضرت داری در جانی که مار نذران را مقرر کوه فروریشتن
 ساختند ایچ بطاب و لایات در اکثر نمرود پادشاه خورشید کلاه اوس
 خورشید و نه مهر آرا که خرفیخ اصفهان دیز و نیز ملک رومی با نطفه رسیده
 بود کشته رشت و با بهمان قوتی و انجام این امر را بسره و اردان خود که کیدان می
 بودند قتل و مکرول و ایچ را حضرت اضراف داده در هنگامی که امر است
 منور بکرامات دولت بود ایچ میعادوت و حقیقت حال را موقوف
 داشته بکجه دست و الا رسیده و از ایچ بموجب اوین و فرمان می یون
 روانه او دوی پادشاه شده و بهای اعیان دولت است ایچ و سر دوان
 دوستی امر مصالح چنان استعفا یافت که قتل کیدان با بظرف کیدان
 متعلق بایران بوده بود و به و در بند و بر حال اضراف که در عهد آرا که
 اردوان و ولایات که در اضراف و بیه است انتران باید مقرر این دولت
 داده شود و از جانب شاه و الا جاه و زبری هم بر است فرستاده چون
 دوست سلطان و است نوری را باعث قوام بینان و موجب فرزند
 و نبات اسس در اردان است ایران میباشند و بمنور طاریات
 فیصل یافته نمرود بک و در جیش همراه اضراف و کوشش و در مالق طاری
 میبودند لهذا رو به در کجه ولایات بنا را بمنق الوقت گذاشته و زیر

مذکور از این بانی بعضی شایری افراد دفتر حیرت رود شب رسید تا آنکه کار هر است
ایم و بنویسید و الا بطرف عراق تحقیق یافته سروران روستا از
عاقبت اندیشی کسی روانه خدمت الله کسی نموده تمثیل این امر
منوط به وفای آن حضرت ساخته پس از جانب آن حضرت نیز
دو نفر از باب و آن نامور کشید که رفته و روستا را از راه طراز اعراج کرده
هرگاه آن طایفه بنا کوشش طایفه با و بان کشته غنیمت بیفزایند و در
دریا کناری طبع لنگر توقف اندازند چگونه را سرای و قریبا بعین والا رسانند
و چون به
چند فراخ کلی از انتظام بهام عزاسمان حاصل گردید روز جمعه بیست و هشتم شهر
والله الحرام سینه هزار و صد و چهل و چهار مطابق سبقت ثانی حکم فرمان فرمای
خطه قضا بیست و چهار دقیقه از ظهر الفضا یافت از عمارات چهار ناحیه عزم
طواف روضه رحیمه رفت و آسمان از روح مطهر آن پادشاه الهی کثیر روایت
و در تقاضای عمارات قدیم را باقی ماه سر علم رشک بیست و شش
بیت اعظم و در شب افتخار محرم لیل کسری و جم غایب شهر را مغرب
خیام انجمن چشم و مقر او روی کواکب حرم شهنشاه در منزل راوده گان
تو کمانه و قور خانه را از سر راه سبزوار فرستاده ملک ای یون از صاحب
جنوبان کویج بر کوچ عازم مقصد گردید و چون ترطابنه تا آذربایجان هزار نفر مهرد را
بروخی فرمان حاضر نه کرده بودند بعد از ورود و بسجواب تعزوق را با انواع قاف
از راه بسطام روانه خود عازم ترک گرایه شدند و مقصود آنکه اکثر ترطابنه در ادای
نعمه اظهار نهان و غرض غایب در راه داشت به بنده ایستاد با ستراد
مصرف و از روستا نیز در تخمین و لایات احوال غایبند از استرادی و بنده
المانه بلای ناگهان و نوازل آسمانی نیز در آن عرصه جانفش را برادر خانه
ایمان جهان بماند و در روز و روز و یکا جرم بالقد نفوذ ترطابنه نامور برسم
یافت و در موبک خمر کشید اشتراق کشته بقیه بیست و شش هزار کردند
چون مردم شست تا بستان و آب اردوشت نیاب بود و در روز
مادیان از اسبان کواری غازیان انجمن آب کرده و هزار نفر از اولاد و آن

نصرت است. باینکه راجع به ساختن باب و آزاردهنده و در قدم اولی بفرار
 گذاشته و چون در حین حرکت از جرم معترض شده بود که طایفه سنان جدا
 در چند بر منوال ساختن قلعه بود از راه دشت به جلو و نظیر ملو و طغی شود و دست را به
 جهت خود عازم خدمت خدیو بود و در عرض راه به جایی از ترکانه پیوست که
 از لحاظ سبب نصرت شش فرسار و در آن مکان اقامت اجتناب کرده بودند چرا
 گشته روان ایشان حکم بشیر آبدار و لشوار ایشان حریف اسار گشته با طایفه
 بسیار بگوشت و الا پیوست با حواله کوه طغان و مشبه مصریان بتعاقب آن طایفه
 اینک شش کرده و مانند رنگ پریده و مرغ رسیده نشاند از انظار بیخود ظاهر شد
 لهذا حرف زمام عزیمت نمود و در حین انصراف طلب خان جلایر را متوجه
 افسر سرداری خدیو با سرافراز و مقترز فرمودند که رفته قلعه چند فرسار از آب آرد و بی
 و در است حراب و در آنجا عازم بهرات گشته او و بر محمد خان بفرستد بهرات
 یک شش فرسار نظیر اراکلیات و طایفه ملازم که آمدند گرفته با اتفاق یکدیگر
 و بهرات اقامت را از نظام داد و قیامی که رفتند و با طایفه شوکت و افتخار
 رعب انگیز و لایه های سرکش آن آید با پیشتند و در آنجا که محض و روانه شدند
 موکب و در آنجا از ترک مسقط و در بهشت و چهارم ماه مبارک و در حین روانه
 از او و توجه به سمت کبدان در خطر بقیم داشت که طایفه محضان و اهل کبدان به
 مشور بر اینکه روسیه محض نیست را آوردند و در موکب منصور قایل کبدان را با
 کرده سپردند پس حکم به سمت نشان با حضار عقال و روسی کبدان عرق و نظار
 با قوت حرکت و در راه به بولاق و امنان روانه و در منزل قوت با روی همان طغی
 گفتند و در آنجا ولایت ایران بجم جم غنیمت گشته عقال و اهل کبدان در آن مکان
 شرفیاب بقتل عتبه سپهر کبدان گشته بعد از تفتیح عیالات و تشخیص
 ایالات است این زمان خرق و شرف عیالات و سبب جزوی نوزاد کرد و بخوا
 هزارگان برای تجدید اوضاع و تدابیر است و سبب برسم انعام با موزن راجع
 عنایت فرمودند و در منزل شش فرسار محمد خان بلوچ که از جانب نشان و در راه کبدان
 کوکب و به سرافرازی داشت بگذشت و در آنجا که طایفه بلوچ و اهل کبدان
 از پنجاهات ابواب قیامات کردند لهذا بموضع مصافحه آمده و هر یک از

چون خبر بود از این

سبب شدت کرد و از پیش آفتاب چون ماه جهان تاب که در نواح کواکب شهبه
 طغی مارال ناپید برسم سبکتر قطع ماسک و در اعلی میفرمودند و در یک سه شنبه
 چهارم خرداد ماه اول در سبب قبل از طلوع صبح از منزل حرم رخت و امرای که ازین
 ش و ملک استقال آمدند بودند اردو در پیش حرکت با بهره در اردو
 جزو نامه در سبب برسی در بانه هنگام طلوع خورشید بخوابیده در آن وقت
 نور بخش صفای شهر نشسته در حرم و بود و کوه در آن کوتهای اردو در دامن کوه
 خزان که در هر دو روز در میدان جهان و جلوه نورانی که یک بر عزا ده و بی سپهر
 جان داشتند عهده غم را در دل راه داده بودند و در دامن کوهی شنبه در اردو
 رفت و از دامن انشعاف و آتش در کوه و از نظر بدین نوعی آتش بین و در
 اول اصفهان که مانند حرکت خود در خواب بودند بهادر در در سبب سستی طغی
 کشنده و قاتل و تشریف داشتند و صبح آفتاب را بدید در یک طالع طالع
 یافتند القوه حضرت قلی آتشی در هر دو روز و از اردو در حرکت
 آداب خسته و الا که نبرد و از کوه نزل انداختند و باب طاعت کشنده کرد
 و انقیاد می بخشید در عمارات خلوت لب نشسته و کسوف آفرین و انشعاف
 عرفت لب به بخت انداخته و از ریحانه کوه نزل کرده از غلظت و در حرم
 از بزم خلوت آن بود که آنکشت و حضرت که هر یک بهمان کرده بودند

نقش

نوشتند و در آن گشته ها در گذشته بمحض وقت و موافق گوشتند تا بعد از آن
 کار رو به و انفراد آن حضرت بخیر آن کار حضرت شد و بدستور بی
 بروی خنجر حواجر حاکمیت پر دارند و هر یک از این کاران ملک را که خواهد
 لقیل و دحیل دولت سازد هر چند آن حضرت از در الحاح در آمدند و در آنجا
 با لغت و جاهای به حاصل برداخته چون آن حضرت این وحشت و غارت را در
 طبع او ملکه رسوخ دید روز دیگر با چهار سواران سپاه و روی کار آگاه و زبان آگاه
 مجمع ملک سخن آراسته و گفتگوی دو شسته با بیان کرده فرمودند که اگر در مدافعه و کین
 توانی و دقت الوقت واقع شود معافه عقیده مقتدر و اعلام باقی شود در صورتیکه
 پادشاه همه جا برای مخالف و با مخالف موافق باشد چگونه اطمینان برای
 ماست خواهد بود اعیان و اهل بر ملک عین را که در سر رشته نظم دولت ایران بکشد
 و دشمن قوی بنی ارفاف افه بود بزرگواروی حضرت ملک آمدند و اولا جا
 از برای و اقبال بری و تاهیت ابلتیش عاری از طرار سردری است مالک روئی
 از توجت و سلطنت حقانت اقی حضرت از قبول آن تماشای کرده چاه
 در بخت او وقت بزا و عالم که عیاس میرزا ولدش و اولا جا و در آن وقت
 هفت ماه بود بدین بنا بر نظام کما و محضت ملک خسرش می را بجایس بر
 گذارشته فوجت سلطنت را بنام اولیت او اساختند و عیاس و عیاس
 بجهت سکنتی که طلب مقرز داشتند که در استانه معتزله رضویه بجهت
 زبانی بناد و سندن که پادشاه بنده بود که سلطنت عالم معی عبارت از
 سربود و در چهارده ماه مزبور اودا با اتفاق اهل حرم با عیاس اودا و مقارنات
 ست بیان از در راه بزرگوارانه خراسان خشتند روزی شنبه منهد هم آن ماه
 در آن کار طایفه بزم خسران ترتیب داده پنج هزار دست خلق کرغانیه و انوار
 مهر بر این و از هر رتبه و پایه با میران عظام و سربازان کیوان مقام عیاس
 و چون سکنی که از آن راس علم و ان خان شعلو با لغات روانه هندوستان
 ساخته بودند مدبر وقت نیز که عیاس خان قوکر آتاسی و دیگران فارس برای
 آوری ای مطلب و احمد خان نصیری آتاسی و سردار خان یحیی اروس
 برای تبلیغ جزو کس و مکرر شده در در سلطه خردین منوقت عالم حضرت

میکش

[illegible]

هم چون و قلوب خفته نیز از زوایای نام زاده سماع حرکت کرده در کمالت با
کجاست آمدن سیرت و نیز در لیست سیرت خاوار زنده که در ایام استبداد
افغان تا آن زمان در دست سربلند و سید خورسردی و شرارت مغول بودند
حکم و امان بعد از بابا خان چا پشکو که در زواید بودند عزت امداد یافت که بر سر آن
طایفه گرفته بنده مل در باره ایشان یعنی آورد و جمعی از روسی آن طایفه را مغول
و مابقی را با خانه کوچ روانه خراسان نمودند بعد از آن افغان قاهره که در لرستان و
برزو جرد بود و در وادی و در معرکه لغزشت از کوه کمانت بان بود و حرکتی چون
نظر بدیدار پوشتند

از کمانت بان اعلام کتی نوز و ملک فرما و غلط نوشت در لیست زبان آسمان گشت
در پست و دوم ماه مهر و او از خوشن بود و بر حوت کو که نیز از غلیم یعنی محوای
ماهی و شت منزل ماه سرزم کردید چون امداد بانی شیخ آبان از جانب امداد بان و
بعد از کجاست و تاب که در شش منزل کمانت بان واقع است منظر خوب تخی
از زبان و سلاک عشاق در آن مکان بجا فطرت مقرر بودند آغز و قی آوردی
هم چون و تو بهای اثر در کمانت رادر ماهی و شت که داشته معزز کردید و کوچ کوچ
مقتضی قی آمده باشند و خود به دن کش و در نکست با جوی از نشتان طایفه
جنگت از ماهی و شت لغزم سنجون انبار و بعد از وصول بمنزل رانه معلوم شد که کتی
از رویه و طایفه کوچ و راههای معروف که گذرگاه لشکر قزوینی اثر می توانست شد
بعد از آن امداد دارند آن حضرت بعد از ملاحظه اطراف بیاين و یک روز جانب جنوب
کو که میندی بر فراز کوه که کوه کا و روان استنباط داشت بنظر در آورد و بعد از ایام
رباعه و راههای آلود است سجده عنان عزت و کلف محارف ساخته شده
مهارت پنه که صحرای کوه کوه و آن وادی قریب بعربی و پنه پنه بودند بدو است
کج و دینار یعنی خوشن عزیم خطبه و حسب اندیشه در آفرین عین کرده که طایفه
میچ میبند بر داری و دموای عبور این خطه بود حسب سده یک و دو که یکدیگر معنی مکان
بر و بال کشوده و غلفای عزیم میچ کردن فرار بعد از قاف این کوه غلک شکوه و شک
صیحو و می نمود قبول این معنی کرده باز میبند بر وادی را و دموای عبور ازین مکان بود
کشوده و مر جا اقبال پشاپش لشکر افتاده کرده کوه و قهوه لاهی آن موضع را که پایه

ولی بی سوره چو ندانستند و آن راهی بود بسبب صاحب المملکت که راه عمویش چون چشم بنگار تنگ و پای بر پشت انداخته از آنجا تیر برت و بلند چنان کشید بود آسمان بظلمه غمشش هر روز کلاه آفتاب را از سر بر میگرد و بار بار سرگردان آن امر می گشت و مجمع مفتوح بر پشت بقصد غلبه بر دشمنان و کشتن ایشان افتاد تیر را روشن برای آن سنگ میانه بار سرگشته همان حالت القوه آن کوه بلند و آن غله آسمان می نمود را به صعودت طی کرده هنگام غروب آفتاب بر پشت آمد و چون پای کوه بقرن زول جدو ملک شکوه سر به سپهر برین نمود افواج منصرفه را دانسته بدسته مرتب کرده باز جواد تیر تنگ را در حد پهای خستند و در عرض راه بابر برده داری ظلت لیل سر رشته جاده از نظم کم گشته آن جهت خود بخوبی راه برد خستند و قدر با قصد و سید نفوذ را در آن گذر اطراف رطاب و لاجم و در آن شب تا بر روانه جان سپاران شمع بودند از خدمت اندکس غافل نگشته بقیه لشکر از عقب می آمدند لعنت اندک معنی که در طلب جاده واقع شده دیده بختش منسوب را زدن خواب و در میان پذیر زمین رطاب خطر اینست ب شدند معانی طلیعی ضح که آن حضرت حواطه می رسیدند این معنی معلوم رای جهان کث گشته از آنجا که بعد از آن حضرت جیوه و عینی را بار بار سپاه تاسید اکثر را مددکار خود دانسته در فتنه قتل و کشتن و قتل و حشر منظر غریبه بعد از ادای کار با حاضرین رطاب بر سر دایان پنج اول آغاز و ملک زنی را جلوه داد کرده رویت از سیل مسلمان و لا در آن پیدار گشته بخوابی ناخوشی در این جهان اجل را باختر فرین و میانی که سر از بستر خواب برداشتم که در بر سر بالی دیده سر اسیر آنکس که بر بزرگداشتی در این عالم می گشت و او مدد یاری می آید آن با اکثران سران و میراف رویت را نه که فرزند افتد از او جان خاک را از جود او در میان خاک طوار و اشکین سم یا آخره و کعب بسیار و ملائیکه و حبیب جانان و نظیر آن گشته از هر راهی که می گشت تا دایان میست و چهار فرسخ مسافت آنکس که از راه او و کوه سر و پنج فرسخ می بود که آن حضرت با وصف آنکه کوه را برف بسیار زده بود بهر ای تاسید اکثر در کعبه روزی می نمودند و تازان میزد بعد از پنج روز بموکت والا پوست و اطراف غله دایان را شکم تربت

و او ده جپی با برای حفظ علقه و ذخیره و ناخت قزای حواله بهرگز لویان نموده و زمانه او
 که لطیف بک کوسه احمد لویایب نیز با شهادت آذر با بکمان حرکت و قشون های
 اردلان و همدان را در سر راه با خود رفیق ساخت از راه قزوین روانه اردوی صفی
 لشکر بغداد را تمام این تمام روز جمعه عزادرجب المرجب از راه باب ابهر نزد لویایب
 انقباض گردید چون استقامت قلع بنهاد و معلوم و تحقیق بود که اگر موافقت و ملازم
 لغز او نخواستند با شهادت لفظی و قیاسی خواهد بود درخت منزل منزل از راه قزوین
 عازم کرکوک شدند که شهادت احمد با شهادت نقریب میدان را وسیع دیده
 بفرک جنگ برآید میفید صف و اردو را نابلدی بدهی از اسباب و در باب اهل او
 اردو در حواله عبور از آب و با و فاضل آن حضرت که در سبط خاک به
 ترمیمی ادراک آتش سالم از آب می که در سینه کشیدند بکرا با در عبور رخ
 و بعد رنج فرسخ بالا تر بر تپه ای از دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود
 و فضا لغت که در سینه دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود
 پوشیده نه هزار نفر از بهادران را منتخب و در دست مرتب ساخته و هر فرد را
 لویان و خود فوجی را بر گرفته بکاب کرکوک انبار و هنگام طلوع صبح چادری بستند
 انداخته سرور زنده و غنیمت بسیار بدست آوردند از غنای نامور بهر سمت شادمان
 تاخت به سرور زنده و اسیر و مال کثیر با دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود
 لطیف پات و درخت فرسنگی کرکوک سکنی داشتند این ترا کو چای سینه روانه
 حراسان بستند و از همان مکان بهشت هزار نفر از لشکر منصور را بجای مره قلع کرکوک
 مأمور نموده لویایب لغزت انتمای را بجای داشتند که بهشت روانه از راه قزوین
 عازم بغداد گشتند و در قراچه لطیف بک نایب سرکش از راه قزوین عازم کرکوک
 و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود
 بود معترف شد که لطیف بک با جمیع برسم منقلای از راه داشت کور با عبور و
 شهادت از اجوه که در منزل سپاه منصور سارند و کو که واد نیز از دوشش کرکوک گشته
 قزاقان حیات است از دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود و دود
 دیده جز را سینه نه غنای حذیو قزوین جنگ با جمعی از کینه از آن بر اثر این
 شهادت معلوم گردید که فتح نام سر کرده عسکر دیر بک است که با دود و دود

لغز از رویه از جانب احمد پاشا بقراول آن ناحیه آمده و در آن مانند رک رک
 که بر بروج غنی تا رخنه بکرنات فتح استفتح کرده و جسی نام مانند پهل
 امانت و در روی همایون آورده گرفتار در ملک عوده گشتن و نظام
 باشند نوکانه و الا در دیکر بعد از ورود بمنزل سلطان سینه فرسخی نهاد
 اوروی همایون قطره زان از کمر لنگان آغاز عبور و خیل کواکب در شوارع در است
 نطق عزم دور کردند با فوجی از اعیان منور منزه بهر رخنه که خبر بهر از از قدرت
 مستطین در آنه آن شب تا حال صبح انظار کرده غفلت نباشد و در
 و صول بطلب کریمه در آنجا نیست لهذا چاول امانت در بفرسخی جسی از فرا
 و آن رویه بر حق قتل در آمده و همگی از انرا بکند و در کار عبور بودند بهر
 و جنب در آمده و چون بسر حد یعنی پوست که احمد پاشا در کاره دل را از
 عبور لغز و کربش خاک بر سر خسته لغز واری برداشته است لهذا کجا
 به کجا بخت قرارگاه اوروی لغز گشتن بود و غلط عنان فرمودند
 جز گرفتاری فتح و مسکنه قراولان که بعد از رسیدن بود محمد پاشا حکم کوی بهی
 انباشتایان و در ساری سوخته و در هر طرف سوار جواریزه که در از جانب احمد پاشا برای
 استیصال حال جنود لغز نمود و یقین نظر کو که معود از داد راست بخت عیبت
 کرده آن حضرت است و دیگر بر سر بعد از قدم فرمای استنباط توفیق شدند و
 هیچ بخت از آمد و رفت یکدیگر واقف گشتند بودند صبح که آن حضرت در راه غلب
 مستقر دولت انضباط دادند نشان به کمانه میسود دیده و در آن فرار گشتند
 بر سر آن روانه و عسکر روی نیز گردید و اور در دادیده سر اسیر نیست لهذا
 می گشتند که در عرض راه و اقلین و چهار یک دیگر گشتند و آن حدیو بی مکار با بهر لغز
 از و در آن نامه که پیش از ویداده دشمن تکراری را استوار نیز بهر در بودند و نشان
 در آنوقت بهر نیز شیری و بهر ضرب دست و لری را از پا در آورده اند آهنگ قرار
 کردند اما چون جنگ جریان از هم سر در میان راه افتاده و توفیق نزد احد نبود
 راه که برانرا فتنه در طوفان العینی مملکت آن در عرض تیغ لیس و بسته هم نمیدانند احوال
 نظر فرین گشتند محمد پاشا نیز زانده بسلسله گرفتار آن پوست پیش را بابت چنان
 بفرج و فروری و در منزل بخت گشتند یک روز برای غنیمت غنیمت در آن مکان توقف

ذلکو بنده اولان و اولان
 او سر خسته آدم سر آد اولان
 نظم استعلا من از نه خانه قد
 سخنان کرده اولان الشارک دایم
 لا لعلول با غزنیه با چاق بلیم
 در با غنند اولان شاد اولان
 کول آید استدر آکا
 مخراب اما سو آلا او
 مان رسد غنیمت
 ۲۲

و در دیگر احوال حرکت کرده برای همین مکان فرود جنگ ملک سیر نظر در اطراف
 را تفرقه گرم جولان بسته سراسر آن پنهان کردی و می مزار مطهر و در وقت محضر حضرت امین
 همین ناظرین علیه السلام در دو فرسخی غذا و واقع است جنب و در طره بنام شهر
 روان نیکوت و نشان را در آن مکان هد و شش سپهر دور ساخته اند
 و در روز پیش که خزان با کمر پاشا حیدر پسر ملک آن کشیده بند علی نام و فخر
 لغز عشق خود را از لب بسته در انداخته سرش را آویزه فراکت عبادت سکرم
 محبت بود که در ارتفاع و در افتاده و سرشته عاده را از دست داده شد در آن
 صحرای سرگردان بسیر برود و در جنگی که ترک نشد هیچ سر بریده خوب شده اند
 و این دور و دینه بی حضور و در کفر و غیور دیده معارف آن چند لغز عشق غریبی
 تکه سر و دست او رسیده و چون پانی بر گزند داشت تیز و سنی کرده سر را در گویا
 پنهان و در لایه بایتن مانع است کرده گفته بود که از خدمت حضرت نادر می
 آیم و با محمد پاشا پیغام دادم پس او را بقیه نزد پاشا برده و پاشا باین پنج دور
 جانب آن حضرت ادای پیام در سات نمود که چند روز است که این ولایت
 جولانگاه خیزل و در آن نظر نشسته است با پروان آمده جنگ کن یا ملکه را پس
 احمد پاشا در جواب گفته بود آن حضرت برادر و در زمان خراسانی در آن
 و در آن دولت صاحب محلی و قضا امور است لکن ما از جانب حضرت فخری
 نبی سرور تفرقه ما زود ایم و به جنگ کردن ما سر پس حتی از یونان همراه کرده
 او را با پنج قلعه میرساند بعد از آنکه این مقدمه معروفی خدمت آنده کسی کرده
 فتح سر کرده و بار دیگر را بعد از خواهی اینکه خلیج این پیام با بغیر ما جذب و جسته
 فرجام بود و صورت واقعه بخوبی دیگر بود و پاشا فرستاده و در چهارم شهر
 بنجان جسد ملکه کوکب نشان نشان برای شفا بهرین صورت انجام اتمام یافته
 و حبس از جزایر جهان بجا شفت امام اعظم ابو حنیفه معین کشیده و اصدای از
 عوام خلاف احترام کشند و چون ملک بن و خیره ای و احوالی را پیش در
 وقت بقیه کشیده بودند معترفند که اب سبزه جزوی جاب از عوام
 تو و دباب و بنده بجهنم آورده محلی و نقل او و غایبند و بار دیگر کشیده می و جلد
 را تا رویه در آن طرف و جلد جمع و بطن کرده بودند بعد از تحقیق سیر چسب

کشی درین دوونها یافت شد بود یکی از انما عنده الواران کرده بان طرفت
فرستادند که شاید سبکی در آنست ساجده تو اندیش فوجی از قفق
کبان بد اندیش آن برداشتند چهل نفر را مقتول و بقیه بکشته شدند خود را
ببطل کجاست رسانیدند چون احمد پاشای وایانغز او و قزاق مصطفی پاشای و
عزت آب و حله را در میان عاجز دیدن فوجی از او بر داشتند که بخدا آید و در
میدان است او را روی مقبره در آن طرف آب منظر سر و سر چلی کرده با تو بوی
و اسباب کباب را در لای قرار نصب کرده بودند و چون خاطر اندکس آن بود
که شاید این را بچیز دریا بند باب رسان بندی شخصی فرستاد چو با بروی آب
نقده یافت که آب و شیر بلای آن میگذشت
در خلال
این احوال شخصی بر نور برسم سفارت از جانب احمد پاشا بعید وارد در غلط
مدار گشته بقیه او و حکم حکم حضرت ظل الهی فرمان بر آن جانب دست ایشان
آن ناحیه کشته های سبط عظیم و جویهای بزرگت چو بطل چهار و پنج ربع قطع و
بکل کشتن آن کوه کوپان در کل موسم بدو خانه که در غفلت فرسبی نمیداد و این
است عاجز کرده حدیو بزیان جانب بعد از نقل اسباب بکلام شام با هزار
هزار رسان چون آشام رفته آن مقام و هر یک از الواران تحت جوب پیش زین
رفته هیچ وارد حواله ندادن و ده فرسخی میزد و گشته آفات خسته را در میان
حکم و طایفه های قوی بیکدیگر بسته و چنگهای بزرگ را بر باد کرده بر آن
چو بکاسته بنده جسد بروی آب کشیده و در طرف آن را بقایه و عمود بزرگ
حکم کرده حدیو در یادل داد و هزار پانصد نفر در آب عبور کردند بکام شام که در
عزمه ماه صیام در کشتن هلال بر لظرت خاتمان میند اقبال برات استبداد
میکرد چون آن حضرت از سپاه و انزل چنود لم نزد با از عالم غیب بشنود بپای
مقیه بکرو سبای لشکر گشته دهان فوجی قلیل آینه که کرده معز و در گشته
که بقیه لشکر هر قدر که معبر باشد از بل و از خاک در آب گذارنده مناسبت
بموجب جزوری از طریق کردند تا فکر روز دیگر هزار پانصد نفر هم فرصت عبور یافتند
که بلی سر گشته یافتند و در زیر پای آن کردن فراروان در دست دادند
که بخت فوجی ثانی هم مناسبت موجب اندکس روان گشته آن حضرت

نقل آتشی از شب تا صبح ایضا کردند تا بدینکه بس وقت پاشای روم که در مقابل
 او رود ای ایوان و حضرت او بین ایوان علی بن علی السلام پای آسمان نشسته
 اند برسد بسبب سستی بدن او و او عوج و گنگی راه به کام طوع و خیر و کذا بگفت
 فرستی بغداد رسیده فراوان طربان و چهار یکدگر گشته و اولی از اقوال آن رومیان
 و منقح دلیان زنده بدر نشسته خبر عبرت آن سبیل جهان آنشب را در آتیب بر روی
 رسیدند رومیان الهزار نه و از فوق را در کجته سراسر یکجا بگفت بعد او شتابان کردید
 چون در آن صورت ایضا بدیده بود آن حضرت آن روز در آن مکان توقف
 و طرف شام از آنجا عازم بغداد و حواله جمع که روز سه شنبه دوام نظر مصطفی المبرک بود
 کجای مسجد برقرار رسیدند و هر چند که آن مکان منتهی بر لبش و فرار بسبب بود
 لیکن در هنگامی که رسید آتشی بار و بزرگی اقبال پادشاه را در کجته بر پشت و
 میندی در نظر آتشت عالم نورد و سهیل و صوار است حضرت نقل آتشی آن فوج آتشی
 را که پروانه به پروای شمع جهان افزون حیدر بود و بدیده بهفت قسم انعام داد
 و است ثبات و قرار اخلاص شد احمد شایعاً لحاظ کرد و بسیار بی شک در قدرت اثر
 نموده بقتل ایشان کثرت حوز در مسطر ساخته چهار قلعه را بمن عاضبت
 دانستند و هزار نفر کوراه و پاداه رومی و دیگری را با تو کمانه و اسلحه و ایم بر سر کردند
 احمد شایعاً و الا عزم و عزامه مصطفی پاشا بمقابل فرستاده آن طایفه فوج فوج از
 اطراف سیران که ماضی بصورت زهره شکاف طمع جنگ اینه
 بسمت اراد قراچور بود و نور گشته که در صحنه بلختر بر عقب آن کرده اند و در آن
 مکان بر منک که اکثریت جاه و کورای حکم خانه زنبور داشت پیش سران
 لذت نشسته زنده کار و کام ایشان کج سارند پاداه طان رومی که شایع را بر
 نفقت کور کرده در کجین کجای انتظار بودند و فوج شتابان گفتند آتشی دم
 و در آن سیر و دشمنان شیز از آتش دم کردند پس ز کجانه کوکبان را بمقابل
 ایشان نمود ساخته آتشی نیز بهین سوال روی برافشاند و هم چنین دست به دست
 و بر و الا مبرک جاد است بمیدان ناخستند و تاب اله تاب و تابیر گفتند
 ناورده باز گشته کورای و لاوران افغان که در جای خود نشسته پادشاهی پیش
 رفتند هر دفعه که رومیه ایشان عهد و مرگ شدند سپه را هدف بر تیر و کمانه

سهم قضاوت بر زبان سنان و دانا نوب و تفکات جواب ایشان می دادند
چون انواج رفته اکثر پیاپی و کثرت عدت ایشان از حد زیاده نوجانده و استعداد
ایشان آموخته بود و وسپاه انظر لبسیدکم و هم بوارها چند روز بود که در می و ترو
قدم فرسای بودند آن حضرت در مقام دلداری آنها آمده ایشان را بهر وکل انظر
و نه بر چند معلم و ازان می بود که اگر از دشمن روی برتابند مانند و حله عدوی خود بخاری
در مقام است آن چون معامله کم بسیار کمتر موافقت می کنند و این حرف
شکوف بر آتش افروخته عزت عارایان را انظر گشته نزدیک بود که جفا
عین الکمال گرفتار کردند و بگوچر جمله را ازین واقعه دل در بر بند ما هر در سبک
انظر از افتاد و لطف بطح و رخا که چهره سی نیاز و طالب اند او از حدای کار ساز
بودند که در خیال آن حال کرد و سیاهی فتنه نماند که از آب که گشته می آمدند از
بل مادیان گشته سر چشم نظر و غبار دیده خشم جزه سر کز به پس حلیو فراسر
بک ران جهان بهار پیش نمانده غلوار ایشان را در گرفته مانند لیمه برق و لطف
سر از بخت و دوست افرا نیز از گشت و یکدیگر بکاب روی حله در سینه
بناید الهی و لطافت اقبال نقل الهی اسس قرار رفته منهدم و بکاب
بند او منهدم گردیده تنج عیان نای قله سر افکند کرده و بجهت در نظر می آورد
از ایشان بر آتش دهنه سیف سنان آنگون از پشت و پایدان خاک پیک
افتاده نوجانده و انان ایشان تا گشته نماند و سر سر تر صرف در آمده و نکام
شام به میل نظر و بوی فراغ و می ذی دور روی نظر فرجام سکن رویه بود و بار گشته بکاف
اعلام حضرت ارتام فرموده در آن روز طایفه افغان چون مصدر خدمت
شبان و در حقیقت منت این فتح غایان شده بودند بهره یاب جابزه
و احسن و مشمول غایات هر آن گشته و چند نفر از قرا چرو و در کینه که روی از
دشمن بر تافته بودند عرف تنج با سار گشته سر گردن ایشان را بطین سنان با
زلفوی کای ری برد و جهان را دهنه و قوی لفظ سترن رای و حله و کف شرف
و کربای متع و حله و در حجه عین منوره کس آن حال را بکجه تصرف در آوردند
و همان قله نماند و در تصرف احمد پاشا مانند آن را هم نوب و حواله سر کوب
بسته هر روزه تزلزل در اسس خاطر پاشا و قله گمان می انگشند پس حکم

چنان شد که اسباب بل چوب را که از نهر روان از روی آب باقیان آورده
 در برابر روضه مقدسه طایفه علی الستم بهمان طریق که مذکور شد از نو بستند
 که افواج نظیر قرین با آن طرف آب آمد و شد نخواستند کرد پس از سران
 پته کوچ کرده در نزدیک امام اعظم قبه شادروان عز و علیان را سیستریه
 شهر برین ساختند و از جانب حیدر کشتهای بسیار حرام آورده
 جسر متین ترتیب دادند و نیز می روی عزم میانی غنچه حکم در جانب اعزیه کشته
 لغزاد و از طرف سفله و علیات دیگر از جانب جنوب و کت شرق و دم
 چنین حصون استوار درکن و جمله صورت انعام یافته بهر یک از قله جات فونی
 نامور شد و در سمت شمال قله درکن و جمله قله جات هستند جمعی را بی نظمت آبی نامور
 و کشتهای خاک رفت علی حد و ترتیب داده لقبی که قدر اندر ابراهیم نامور کرده
 در میان نقطه لنگر انداختند که همه جهت راه مسدود و چو تفلوکیان باشد که از روی آب
 بسست برده و مجزیه نرود نخواستند کرد و در آن اوان شیخ عبدالعلی شیخ المشیخ جمی امام
 که صاحب محبت زباده و بلند تابع لغزاد بود و از درگاه معشیت معزز شد
 که با والی حمزه ملک محبت زباده ایضا داده و مؤخره بصره نون
 منیر خان حاکم بهم با امیر خان بکت نابیب غارسی آغاز می گفت کرده و از او رخصت
 ری در آمده میرزا باقر کلانتر لار نیز جمعی را از احوال تفریحی که ممکن شیخ احمد مدنی
 بود و بر سر و کله امیر خان بکت حاکم لار رخصت و احوال او را عارت کرده
 مکرم سیرات نزد شیخ احمد مدنی که کتب حیات و سرکردگان حمزه و احوال باقی
 امیر خان بکت به بنده آمده و معنده نامور شدند و در این هر دو را بر او به عدم فرستاده
 لغزاد انکه
 سرسلکینه حواد وی از خوشی مرزوش میا ب اظهار رعد و برق و صاعقه
 خراسان زباین شرف نموده با قتیقی ایضا بعضی زمان جمود گلشن را با بار و برکت
 و ترخان فرزند خست حسن را به ترکان می عاری از خوشی بست بود سپهر دار انکه ختم
 جیف چهارم در سیم شهر نوال سه هزار و صد و چهل و پنج بزم کذب و اوضاع جهان و
 منزل محل قبول کوچه عز و عثمان کرده ساز و برکت قوای ربی نمود کردن فرزان عشق را
 از عزت موی خدایان داشت شد و چون محبت در عروق انسرده لاله و شقایق

بچش آمد بنزد یاجمین در ساحت و شست و کلاه بر داشتند آن بنو فروردین
 بشکرمین آغاز می نمودند و در میان یزد منور سر راه اسب شات و قوز را ب
 و بچران فتنه انگیز برقی و کج را از ظهور طلوع از بهشت زمره آب راه عدم بگویند
 نوزادی بعد فرزند است از خارج قلعه بغداد زمیست بافته در ۴۰ ساله بل عبار در خان
 تر از اخزان در کلبه های سبیل صلا تر از اطاق آسمان بر اهل بزم بذل و این طشت
 بر دست خلعت مهر است و از آب خورشید است و بسران لشکر و غلای
 عسکری است و در آن اوقات ارشاد است می مرده که رفته کین بغداد
 که اضطرابی سبب نوعی استسفا با گرفت که هر روزه جسم از حفظ
 کر سبب از بالائی حصار و برج خود را بر انداخته و در مصیبت نظر ارشی شد
 و از جانب خالی سالار خروست و احسان قاتل چیرشم مواید که ناکشته مطلق
 الحان در او روی جان بسرنی بودند و در آخر محرم را غنیمت افتدی که فرورد و مهر
 آتی که خدای بغداد از جانب اهد پاشا برسم البسمان وارو در بر سپهر امثال و در باب
 سپردن قلعه بغداد تا آخره صفر نهند و استیصال کردند الفقه بر روزه آمد و رفت
 و سفر او و ابواب لشکر در میان احمد پاشا و امان دولت آمدت و از منقح بود و در
 خال این احوال توپل و عثمان پاشای صدر اعظم و سابق که وزیر اعظم و سر لشکر
 منصوب بود صد هزار سپاهی که خواهر دم وارو که کوک و جوابیس در لاسن
 این جزا القیو رسیده اهد پاشا و ابقا محمد است و در قله واری سخت کرده و در
 و در حوض عسکر مزبور مرده حضرت نعل آله و در روزه هزار نفر جنود قاهره را بسرا
 ایران که از کاه به مرده و می فطنت بروج و طاعت که در اطراف قلعه زمیست داد و
 بودند با مرده خدیضه مضبوط کردند که بر قلعه کین معلوم نکرده که قلعه از آن
 بکر بکران و دره رز بر نو خورشید تا بان کم گشته پس افواج حضرت روانه راجع
 فوج و کرده کرده و قبل از حرکت را بایت ارشد با بکر متعجب و متوالی بکر کرد و
 لشکری لشکر سخته روانه و حوض و در شب زمیست به صفر با بکر متعجب و متوالی بکر کرد و
 خارج بغداد برسم انبار حرکت کرده و بکر حواله جمع لشکر کشش پیش طعی و در آن
 طرف بنر کوکب عسکر به کنار دجله نمودار گشته چون رو به ارگرد کوکب بهر حال
 بهر خود سخته می آمدند بهینکه آن و بکر خوگزار و دورای آتش بر خیزان گشته

در همان مکان که مرغ شکسته نام دارد دست عزیز آن فرد و جلد و خمار بود و نصیب جنای
 قرار و دست طرف دیگر را بر روی منظر پس قرار داده تلو آفتاب و حصار است
 از عراده و توب و باد و بوی در اطراف منظر پس بنا نهاده توانم آنها را بر کمرهای کمان
 پیکت و دیگر بوند بود بزرگی که مقام انامست و استوار توپچیان و فقیان کردند
 پیش از آن این بمقابل برداخته هر چنان لشکر جدا دست اثر که میباشند
 ستاره سحر که پیش رو گو که خورشید انوارند بصورتی که ترک بزرگ در هر سبک
 ظلمت را در مکتب و هدایت محمد این را از پیش برداشته لشکر سیف
 و سنان برق خرم مستی جی در این بوخته کشته شده و اینک برناه
 کوکب که بر بزم مانند نجوم آمد و هر چنان چشم گو که عقب او بایست
 جرم شکسته آن طایفه عیان پاداری را دست داده بنظر پس خود تحقیق بسته در آن
 آن شروع به فرود آمدن نایره توب و تفنگ و پشت کرمی توپخانه آتش فشان
 آهنگر جنگ کردند زمانه بسته بنامه کرد و در کرم بود تا اینکه حضرت ظل العالی بطحان
 القایه میان است بسته بنامه کرد کمان فقی را در دست طرف مامور بر سر بسته
 با فوجی از فقیان جالاک و مانع به دلت بر سر آن حصار آتش محدود گشت
 چند نفر از او و نیزه سواران در آن و مغر بفرز نیزه برق اثر گشت و داخل گشت
 و بعضی از توپچیان را تصرف کرده از دست و دیگر توجه منظر پس این کشته شدند
 آنکه در همان روز که این تفصیل رسیده در ایات کتاب پیکر بزرگ نزل کرد
 در پی جناح آن انوار داشت بودند بر دردی سر کرده طمان به دست سر هم
 ظفر از هر چه درین بصدقه ختم امن مال هر کثوده هم در امر قدر مومن از نشان
 معجزه پس آمده سواره و پاده پیکر دیگر آینه و هر کس ایمنی حق است به
 اعنای لمحتی بر اینجست الفقه زمان قرب و او ان طمن و قرب از این شکاه تا
 حضرت تنگ است او ایات چون موضع جنگ و دست بشرة معجزه روم
 در جانب دست اتفاق افتاده آب و جبهه و در طرف روم و موسم شدت
 متور بود از یک طرف لشکر شد به الصلوة نوبت کرنا و در یک جانب
 سپاه طلب بر عطش کندی نایره لیکن استحال داد که حوت در تاج
 ملک بران و عین انوار بر نشسته کانی شیران پشه و غار بایان میشد

و در پیشگاه آن مژگانش آمد و بگوید آتش من چنان آتش است که چنان آفتاب آتش افروخته است
 که بکشد زبان در دهان سوختی چه یعنی شد در دهان او جوده کرد ز تاب خورش سوختی بال و پیران
 خاد و کباب در آفتاب تاب سر کوه را چشمت آت بود سمد کرد و آتش افروختی را بر روی
 آت آبی سوختی و لغت حدیث و پهل در چینی که لغت پهل و گان در سر سفر بسپار متول کرد و در بود و نظر
 از پهل و گان در رویه و در بر دست و پای آتش بد زین ستم آن حضرت و ده ده جیسع لغت خود از دست
 آمداری بخاطر رسید و مرکب بازی نواذ و ایوان در بر پارتان سرور و در او را است سکندری
 یافت پس چای کرده و به سبکی بنام کرد و در دهان واری را بعین اقبال موار و منوچه
 کار از کشتن چون شفته طاعت آن شهر باز مهر گستر که در میان آن جهان شکست یعنی به خوشبید
 انور در برابر فوج اختر ظاهر بود و سر در دیده و در کشته دیدند که حدیث و بر سر کشته سندر را در آتش
 رود بی تا به کرم سیر گشته و اطراف آن حضرت تفکک هر خاد که در دهانه حفظ الهی
 سپهر دوری و غایت حضرت باری نگهداری نوازه که زنی در است سمد سر رسید و آنچه
 ایوان جز در پهلوی که بکشد عرش با و باغ فواید با و پای که بر نواذ و در آتش و در یاری بزو
 شد و بود و چند نفر از نواریان و در بر بزرگ سنگ جان ستم کافک هک انگشت مرکب نظر
 بجزه رفته که بود و مرکب بود و بعد از غروب آن حضرت بسط عطره در بر سر پوش بزرگ
 کرد و در مرکب دیو پیکر آن شخص حواری دوباره بسته آمده که چشمت که از خباب خاص کشت
 آورده آن حضرت از خدوم بر حلقه چشم مطاب که در آتش نواذ کشته چون نواذ عرش الهی
 این جگر شیخ و تاب و قلب سپاه از حفظ تشکیب در تاب بود و عید آن آب کردن
 غلام آن حضرت بنز عاده کشته و از اراخان آن شد که مکر سرور که نواذ و جاداری را از غایت
 و کل اقبالش در کشتن دورنگ جان مرمسم خاری رسیدن زمام آتش را است و او در کشت
 زحل پیکر و نقیض آن منظر از حفظ نظم لشکر عاجز شد و دست باز داشتند حدیث کردن
 توان چار و از دست به و این حال جنگ کسان عطف عیان کرده که کس فرستادند که او را
 مایون و پای که قله جات و اطراف کج کرده بود که مایون فی کمر و در کف کجاست ببرز منوچه
 و در آن مکره می از نواریان از پله آید دل و بار کرده خود را با آن در بار آتش زده جود کوشش که
 فاش کشته و بر می دیگر از چاه با و در آن حاکم و زبان نقشه شب و جله روان کشته و دست
 از آت روان زنده که کشته حقی حق اینکه به جبهه و در هزار نفر از روان لشکر و با کسان پانی
 و عله نواذ که عرضه تلف کشته و تاب خانه نواذ و در آت جیسع که در دست شتر و جله

بودند با نفع آغاز کوچ کرده در بهر زیل و کوب پیوستند چون از وقت مقرر از روی
 که سخت این جز را به بغداد برده بود و حسرت از قتل کسان پرورن آمده جسم و جود را قطع
 کرده حسرت که در جانب غرب و جود و قتل و جات آن سمت اقامت داشتند راه
 عبور را بسته دیدند محبت از راه عله و شکست با عانت بی جفا یعنی امام و جلدی شیخ
 و او و خزاعی خود را با من عاقبت رسانیدند سر سر کعبه از این واقع خود را و او
 بغداد و دوسه روز را شکست کرده رایت عزیمت بجای کرکوت اخراجت و
 موبک بجا آورد و او و بندگی او اب شاره و کشتی بر روی سران و سر
 کرده کان لشکر کشته فرمودند که این شکست امری بود معتز و در بر و عین مستر
 سر از رشته نقد بر می توان پیچید و در حکم قضا نتوان پیچید یعنی نه با نفع
 گفتن من کرکوت محبت دولت قرآن بکرم جهان را کران تا کران کرم ملک دولت
 نیفتد بدست من و سر نوشت اول چه هست همگی سر کرده کان و سران
 سپاه با نفعی با نفع غیب با عقیده صاف و اخصاص خلا از زیر بگذشت آن
 حضرت عزیمت کردند نوان سپاه بر زمین از خطای که او و از آن سپاه منزل
 های ایشان است و نولیکن که از روی زمانه است رت زانو جان سپاری زنده اندام اندیشه
 از کارزارین و نقد بر پروردگار پس آن حضرت با جفا کشتن باین عزم
 ناکه خوانده آنچه از حین و دو اب و اسباب و بیانی میخواست که در آن سفر علفه
 قفس و تابان شده بود و بولایات حواله گشته خوانمین مژگه در باب کسب
 آنها با طرف محاکم و در قتل آمده و نیز با لیا، کستان فی و کرامات هان و هدا
 حکام صاحب اندیشه و امتنان اخلاص بی تمایز کرده ایالت کوه کبویه محمد خان
 بیج که تا آن زمان بی نیابت اشتغال داشت بعد از او شتر و دوزخول مکرمت
 و مقرر فرمودند که با اتفاق امیر خان بک قرقو نایب خراسان کشته آمدت
 دو ماهه که به او ضاع سپاه خود کرده بلوک و اطلاع کردند و نیز امام بجا
 معزوف شد که بر محمد خان بلکه کج هرات بخشش هزار کس در هرات بود
 بصیانت حدود و قریب و در او و طلب غنایان جبار سر و از قتل و هرات
 هزاره و قاتین و سیستان و جان و عز آن بیشتر از نفوذ از لشکر فزونی از آن
 پنج امر و فرمان او بودند در موعده مقرر در همان حاضر باشند و هم چنین همی از جواب

غیرتند که از آن که تربیت یافته الهی و کار آمدن خدمت خدا و نیز با جناب و سر
پیش و در هر سو که جنگ آوری بودند باستجواب و او را و دوی نصرت استمال
کردند و در بند این عازم آمدان و در پست و درم ماه صفر و او آن خطه نرسید
بنیان گشتند و چون سابق برای کوچاییدن ایل جلی افش را روی و مدارک
ایشان حدیث از تان از لفظ جنس در نزد محققان موجود بود و بعد از وقوع سکنه در
کوچاییدن افش را و او را فی و اگر او اردلان بسبب اینکه طرد در حکمت عراق بقای
افتاده بقیه حد و عراق در ایالت و چشم مقصدی مقام و ن سب وقت و مقام
نمود کوچاییدن از لفظ را به توفیق انداخته آن و بعد از احباب و حدیث از تان و دیگر
برای تجدید اوضاع و جبر و لغویان سفر دست بسته جوته کوته که بنود معدود از غزوات
احسان حکمت گشته جیب و دهان آمال شکر بیان از لغویان عیالات و لای
و هر یک را که اسب ایستاد شده بود و دست تان عطا و هم چنین از شکر و دست
و حینه و چهار و نیز و سپهر و جوشن معقبات آفات خوب و اسباب سفر حتی کل
و میخ و اب و جزئیات دیگر که بر دینی فرمان و هم دینی مقید از مالک و دوسه
روا بر دیر رسید یعنی این آن کرده و جد دست پر در بندر قسمت انعام یافته
در دینی شخصت و در جیب هم دینی که موقوف علیه حضرت ربابت آیات نصرت
فرجام بود و صورت انجام یافته شکر و دینی از و افواج تجبیت کسر در سفر و موا
بیک دیگر مانند ابر بهاری و سیلاب کوهساری که بر یک و خاتمه پونه و او را و دوی نصرت
پرورد و داخل سکر شوکت اثر گشته و در ایام توقف موبک و الا در مدائن
بوقوع پست که بمقر پاشای عالم و ان بعد از بسنج و اقامه تعداد از جناب سر سکر
نوبی از او را و و جنود و بقیه عازم نیز گشته و در آن خطه فرجه دایه کوشن جلا دست جلا
و او و نیز بیان با قوتون مانده سخن شنیدن آوازه حرکت بمقر و زبور و اصد و بخیه و او
در آمده آغاز کجی کردند هر چند لطف بک سبب نیز با لغت پرداخته بود و بقیه سخن
نظر آنها و اظهار فرمای و به طایفه کرانه لطفی بک آن روز تا شام و همه دوی از
افش و دهان عازمان که همراه داشت و در نزد حیرت بسز و براه چون
حیانت توفیق آن بهی علی در جزایم آن خود یافته و چهار با اتباع جانب مراد و نشسته
عبد از آنی حال مقدم که در آن وقت از جانب حضرت ظل الهی حاکم آن مملکت

عازمت انظام داده در ملک عراق که ولایت مالاب محرومه است گسیان
بوده از هر طرف که فتنه بجای سرکش را در آن افرازد جمعیت خود بنه او
پردار و دینی هم نکردند سلطانیه مهابت و مقرر شد که بکشش خان سردار لیلان
و لشکر بکساحام افشار و مقدم و جلوه ولایات هر یک از حدود ولایات
خود جز در بوده در انظام ضرورت بیست یک دیگر اندام نمیند

بعد از اجتماع سپه منصور و انظام دولت فی امور درست و هم تشریع انان
بجایان نامید است بجای با توکلت اسکندری و فرستاده بشوق ملاقات عثمان
پاشای سرختر از جمله امدان رایت افرازد لایق جوی و ملک سنان
شدند در روز و روز دیگر پاشایان بهای منیان است بیان جز سید
که فولاد پاشا و الی ارمنه و مشش با و محمد پاشا و چند نفر از پاشایان مجرب دست بزرگ
نفر از عسکر و هم و سپاه آن مرز بوم از جانب سر عسکر که در لایق کز توکلت
توقف داشت در آن آتب و دیار پشت فرسخی ذهاب در ملک که بر حم
اشتهار و در لایق خیم داشت کرده منتظرند که اگر توکلت ولایات پاشا
اسکندریان بجای پاشا پاشا در است جهاد است افرازدند و چنانچه منوجه
که توکلت و تعداد خود بمقابله پر دارند جذبه و فیه و ن فرج و استماع این جز نبه
و اعز و توکلت است با فوجی از میان کزین و به و در آن نظر فرین انبار و جهات
منزل را در دو شبانه روز رفتار خشنه هر چند مطیع نظر آتی بود که از لشکر
بر آن طایفه سارنده آقا بنا بر عدت لشکر و نیز بر اوج کواکب و اختر از جاده
معدرات طاعت زود تر گذشت که با هیچ لوائی شکستار در دست فرود آمد بخوار پیش
که کوبه جز در جلوه کرامت حضور و ظهور پروردگشت آن نیز جهان افرازد سپهر کوز را
که همه جا مانند نظریات پیش لشکر انصارت اثر بود بر انسانی رای آفتاب بود
بر فرزند مبه که در آن نزدیک واقع بود صعود و بدیده یقین ملاحظه فرمودند این
در پای لشکر که در آن آتب و دیار بر اوج سپهر سلکون موج میزد و در لایق انظار
و جمیع رنج قیاب را حیات نکون بیکر انقلاب دیده داشتند که آن کرده از
بیلی غبار و گرد که بر چرخ نیز گرد میرسد است به و وصول خصم کرده از غلبه انظار

فرمود بگوید که بگویند و روانه شدند در حین که کوفته جانان امر جانان
بفرمود و او بی معیت وارد چادر تواریع گشته بایستاد شد با امیر خان بک و
قزاقان فارس سر بختی گیتی کرپان بر حال مهرخان و خوار خاوندان
های باطنی خوار گردیدم عرضش گشته یافتند جوپان فارس و گوشت و بلوچ
و هزاره از کوه منتهی و در گردان و بهوای اف و بکامب فارس روان و برپا
بک با قزاقان اف و غلامان که همراه او بودند عازم درگاه متع گشته اگر چه
در چنین وقتی که مملکت باری و زمان خدمتگذاری بود صدور این امر حجت آمیز
از فرماندهان در موافقت مهرخان بایست در عزم قوی ایستاد مورث
و همین تصور و موجب خیال و فخر کرد اما چون وقوع اینگونه حوادث در پیش
دل دریا حوصله اشش علم بخشش خارش در برابر بی نظری و لطافت کیه خلعت
در جنب بحر شگرف و در آن مقام و همین در عزم و قوت در خفا آن حضرت
نافته متوجه آن مقام بایست راجع و کثرت ثابت بعد از چهار روز که به آن مقام
بگویند این یون قی شد بقصد مقابله سر عسکر کوچ کرده در بازدم جاری
الام و وارد حواله لیان ستر فرسی کرکوت گشته در دایره که سلطان خاوری ایست
محقق بر عروج عیون اخراخت بیتی لقای سر عسکر با لشکر جهان و همین لشکر
در حواله موضع مکرر بعد از آن که در محاذات قلعه کرکوت واقع است لغزیت
صفوف ظفر و زنبور و فتح و تزلزلت ع کر فزوری قاتل مابین روز قاتل
فتح و فتح و کرده کرده نظم بسال و او نه منظمه و دوران زین بزده و فتح
برین رسید که کوبه و الا از آن سلاک و نظم و فخر شکوه از آن رای و نام
مشهود دیده از باب رزم گردیده که آسمان با هزاران چشم به نظاره آن
منه خوان گشت سلیمان به یگانه لشکر نه داشت چنین و سنگهای
سنگ نه داشت کس این رسم و ترتیب و آیین ندید و ندان
شکوه این ندید عثمان پاشای شکر که بعد از مدتی از اخذ او انواع افتخار
و مجامعات می نمود و در قلعه کرکوت و خارج قلعه یکسر حولت لشکر خطه شکر
خیم فرار و بیخ و بوی افتد در اطراف اردوی حفره ای بحر و حندق استوار
کرده بودند صحت کار را در حق و ندیده روار می رفته بهلو تیر کرده بهلو بر بستر

آرگاه

نیز نهاده و در سران لشکر رفته بفرمان او پشت بقوه و در جنگ با
سیر و جرات یافت بدون مانع و در جنگ بمهر که لکن آهنگ و تیره بزو
سنان و از اخلاص تو ب و لشکرک آتش افروزانیده جنگ شده نه
از طایفه را مانند کوی در خم چکان فرایم برین عطفان و فوئی دیگر سرحد بر گرفته
از همان راه و بسیمت از زمین از زمین استبان نشسته بغتة و در طعنه نفس هستند ربات
منصوره با صحرانک در دستگاه جرات قامت انعامت افراشته و بطن کوه
تا بهی زین ات کرده را معبد ان لکن با شایسته می تواند چون از از مسکن و مسکن
بظهور سرسبزه در همان مکان نه نشسته تر از برتر برنده و از برتر مظهر آن همه
و صحرانک با ب سحر در سلسله کجتر در آورده و محبوب بطن از کوه ران فرشته
مشرع بر اینک بر شوق طمانت آن جناب راه دور در راه طی کرده ایم کمر در
مردی نشان در به مهر که از هم قدر کجاست خسته نان و نانک او با غنای درابر جزو حلال
سازند پس در شط رحواب راه در جنگ کرده از آنجا که وقت میاند اول
ننگ بود و طغف نشان مستقر و نشان فرموده و در از دیگر بهی منزل مراد
بر سر قله رفیع چون کبک عزم تو بال هشتی در مضار کمر و در جنگ دین به عقد
با کلام کار و در نمک نشسته قله کرد و اش را در دو منزل از کوه بر افرازد که بلند است
و مقام جمعت اگر او به و به بس و مشون به جزه و غله بهیسن بود و به جمعت
سیر و کس ساخته از راه آفریده متوجه است که کشت به این
من محزن کشت جرات سرسبز شده از در مقابل آید و در و دیگر که
موجب جهان کشت سیه و قهرل جان مکان می کنند قله مزبور بطنه اضراف و آید
عجی از اگر او با عبادت که از می محسوسه با سبزی رت نیست از هم سیلاب کوه که
و سطوات جزو فاعره نه به آن قله استوار کرده بود و نه مودن به آید و در و بسیاری از
و کور و دانه است لکن بهار کوفه کشته غنای موزر است آمال بسیار منصور که با غنای
چنان برابر بود و شفاک یافته و چون می مره نهاد و پیش نهاده و خط فوئی بنید و خرابان
بیشتر لغا و پوست که امیر خان به کشتن و خراسان و افرا ریه لکان که در طاق و
و کشت باقی منظر و نه بود و نه آمده و در آن آب و با کشت که آرا و در و و و
با کشت بود و در اصل انعامت انداخته بروج مستحکم و در آن مکان ساخته حکام را در آن

این مژده دل به نیر به نهای قراولان بعوض خدیو کوثر بر سر رسیده روز پنجم به عزه خدی
 اتر طرف جعفر با فوجی کزین از راه بابل که جاده غیر متعارف بود و مریضه عبور از
 آن طرف میرفت ملک این را نیز و نک ساخته از اتفاقا تا خواب غفلت آمده
 بعصرت قراولان روتیه که در خارج راه بودند بسته بود از عبور موجب منظره در وقت
 بختی و خام صبح در وقت که چاه در هر طرف در بر بند افق کوچه وصول انگشت
 خدیو عله بند کوثر کی زور بند افراشت ازین لوی تخت می از جزایر جان
 پخت صورت پلنگ پوشش و تقنی ن برق دست و رعد فرشت را بنویس صفحت
 پروا خستند از طرف باین میزان قال اشتغال دوست و باروی دلاوران کفایت
 و حوزن ریزی اشتغال یافت آنکه سرسکر بعد از روان کردن منگل
 پاش بکمال ایستاد و پیش پاش کفایت داری غالب آید و گوی بکنای از مدد
 رها به دست اهل برقا پیش رده بقربیب اندام و مقابله روان گشته در عین کز
 که باری باو بیج و فغانک چشم هر ماه را جزه و کرد بخار طریقه از راه روی سپهر بخارا
 بیزه ساخته بود عظیم رایت سرسکر نمودار و سبای لشکر از می ذات آن در پرت
 تر جان مصدقه بیج ایل فی التار کردید و چند وصول کوچه سرسکر و رسیدن
 چنان فوجی بجهت بخام و بی جزیه که نوز و سر با بست بموجب داری روتیه و مفرقه
 خاطر و از آن طفره از کرد و امان بدلول بچراحت وان که شد مطلب بزرگ
 کرد و خط طویلی چشم کرد آن حضرت این معنی را عین مدی دانسته حمود
 عینی با عانت آن داور جهان هر در کوچه فتح و ظفر گشته بعد فتنی عیانت
 رابع فرسخ رسیده بود که حدایت مردانه و حدایت و از آن افواج حضرت پرور
 حضرت رویت از پیش بر داشتند بقیب سرسکر رسانید از مشاهد این حال
 و احوال سرسکر انظار اب و در سلک قرارش ان انقلاب را دانسته
 سر بر بال اسب کوبید از آشتند سرسکر که با حال نویت و شان در تخت
 روانی آمد با چارچوب برق رقی و عازم فرار کردید که در آن سبک
 و بیان عود لیکن مقابله رسیده بایشان و آویختند و چون حضرت ظل اتم
 بود از ورود در پرت فوجی را با ویران افغان ابدان در جاسق کوه منتهی در رسید
 و مورد خسته بودند که بعد از ظهور علامات شکست سر را در بر انقلاب سبند و بر

نیز در دو جانب بصری انکس بر داخه و سر و سینه انقلاب از احوال داده و تیغ و سنان
سختند و قزلبک ده هزار نفر از آنکه ده عرفت بیشتر و ده هزار تن زنده و بیک
سلسله تقدیر گردید سر عسکر را در آتشی بزمیت ابدانم فرایط از مگر
بسته انداخته سرش را بر سر سنان منظر آنا مردداری سخت و جسیع اور
بدوی شش شا و احوال و اقبال و یوگانه و عذرانه عسکر به یک طرف نشاند
لحزت از دور آمد چون اعدا سران بگردن سروران لازم بود سر عسکر را کش
او طبعی و صاحب علم الکیم آفندی قاضی عسکر عثمانی که از گرفتاران آن موکبلو
تا تحت روان روان سخت گردید و در ملکات روم مدتی ماند و در آنجا باز
بقایه که مستقر مریک عروشان بود منظر و کلامان عطف عنان کرده بای خانه
چاپوشو بفریکه لرستان را با جسیع لیلی کرده که در احوال ستر من رای سال
و ملکات بسته از دجله عبور و کتب انزف و کربای متع کجبه خط دراز
و جزه را از آن طرف آب بر تو کین ممد و سرخه منظر و رود موکب و دیار
پون اسلخ فخم قوی بر انداخته و با تحت ملک از وجود و دشمن چهره دست پر خسته
شد به بنه بنور پاکش که در میان روم بود فور جرم جلا دست شهید بود و حاکم
و با فزونی از ابدان حریه و سبای بجا بست از در بجان عازم کشید بعد از دو
است جهان بخش بیانه از رخ بلای مکری جز سید که تیر پاش مجتو و رود رایت
جهان بخش و جز شکست و فدا و پاکش که در کین ریانه و نوعی پوست برتر از حال کرده مبار
ان روان گشته لطفی یک ناب برتر از آن منکام درم اخراج و جز تو قف
داشت و از در تر و قو از طرف کرده چون این جز صورت عینی یافت عنان
علیت بجا بست قرابت که قرار داده و در دوی مایان بود انعطاف داده از راه لیلیان
و در دوا و موت گشتند و در آن مکان جز اقامت در شهر خان بلخ بهر صورت مروری
خدمت و الا کردید اینکه بنده کجبه سستی ذکر یافت بعد از آنکه محمد از لرستان
برگشته بود و درایت استبداد بر فراشت و در استبداد احوال را خبر
را حجب کرده بختسم که که در دوا و در فوئل بود و مقبای سرشت و
از دوا و مکر آید و شست ماستم که از ناحیه احوال او استبداد آثار انضامی
کرده و از در مروری عازم گشتن گشته گشتن بای باشا زه محمد اوردانگی مداده

چشم بخت روانه برهنه کردید بعد از چند روز مهر بر سر او افتد با ابله ع بدست
مجموعه ساخت و او را بفتح خان حاکم سابق نوشهر خواستش مهر خان قونلر آقا بی
ملکومت نوشهر فرستاده اهل مقدم او را مفتخر شمرده حساب آن اهل خانه
بر جوانان اخسته غلامان آنکه آسمان عقیق رب این مهر را از انسر ایشان سپردن خوا
رود و با داشت این جنال خام آتش بخیزد کار ایشان نگو خواهد سخت اعصاب
و متعجب و حوزده نیز با و سر توانفت پیش آورده دست مت بخت دانه و او حوزده
بسته از بلاد سیستان کو کیکو با شیخ خارسس الیگز بقولیف نموده آنکه
شیراز کرد و در یک فرسخی شیراز احمد سلطان مروی با فوی از قونلر حراسان و غزه
که عدت ایشان از کس میر سید باغچه بر آمده مغلوب گشته بقلعه محکم گشت
و بعد از سیزد روز که در قلعه مژبور محصور بود از زلفان آب و آذوقه عاجز شدند
را در کجاست شده مهر قبول کرد که احمد سلطان با اهل قونلر با ابله ع بدست
و کجاست را با ابله ع بدست و در محسن کوی پهلوانین چشم بخت اهل و احوال
بنادر یزب و موافقت و در دیده شیخ احمد میانه شیخ جبار که روسای آن قوم بودند و اهل
بخت رنج با و فاق و زور و دانه رفتن است افندار شش القاع یافت عدت
شکر یا نش به مهر بر سید بعد از وصول این مرد بپوره چون میانه قلعه افتاد
محتاج کشفیت زید بنو مهر حین خان قاجار بکلر کجاست استرآباد در اسرار و قونلر
و پنهان مغربین اعصاب و سخن سید خان دلا حوزده مامور با قونلر استرآباد و
عزیز از راه جهان و بارای روانه و اسمیل خان خزیه حاکم قاین بایست کو کیکو با
مژبور و بهر یک از دلا بایست خارسس حاکم جده افند از روسای حراسان قونلر و
مژبور نفر از ارب کر و زوی تا اثر از ارفقت حکیم مژبور و دانه خارسس ساخته و گم
والا نغیر شد که طایفه حاکم جده بیکر که صاحب آتش عراق بود از دست افندان و اسمیل
خان خزیه از جانب کوده کیکو با حاکم و جندو حاکم در دوستان بخت بخت
ملحق شده بیخ آن فتنه پرورانه و ایات جنگی از منزل حرماتیت عزم ستر
گشته شرف اندوز زیارت آن ملکان فریق بنیان شده و در آنجا حواله با خان
چاپشکو نظر حجاب بارگاه سپهر حجاب رسید که بعد از عبور از دو جنگیست و احوال
کونه لغباد و بنظر آنکه شید میسر کرده از قلعه عادم بقایه نموده مکث کرد چون قون

کین را از می رسد آن که در آن ملکان واقع شد بود که عز و بر و از خوف جان و
ربای و غوغا شده بود که عسکران لشکر و در سر اجماع و برادران بکینه جوی شایسته
بروید و بخش کشیدن جواب از بی را و نه اندک روز و دیگر که ترک تیغ بند هیچ مرتبه
که حقه در آن روز و در بر و در باغیان یک است معترض روان گشته است حاکم و این
معترض تمام جاع که از راه انقیاد و شکر و موکب جهانش از سرین ری عازم بغداد
در دست و ششم نفر جادی الاقر سکر فزیم و مقر که بر فرزند بنیاد گشته است و این
جبال بی یکدیگر حاشان در یک اقل از نری او را حاشان اطراف و جواب آن
منزل محل فر و مقام استقرار بر نظر مختار شد امیر پادشاه در دست روز معتبر از
راه است در برابر ملک مدار فرستاده اظهار عجز و خجست و از دولت غنی شده
در باب استقرار معترض و سوز و فزیم و ولایات او عای کفالت و برادر فرمان و کت
نموده بعد از پنج پیک پیوی و فکر رسیده که چندی روز این عهد و متس بزبان نیاز مودتی خدمت
جدید و عاجز و از می کردید معالیم حسنه و این پذیرای این مسئول و بیستی او در اینجا
رای انور و قرب قبول گشته است پادشاه و این بر سر خط ترغیب و تعاون و همکاری
کنجه و شیر و ان و نقیض و ابر و ان و کتاب غلغله و گشته با معتمدان خود
و در این حالت همان این دولت روانه کرد و اگر چه در کتاب برودن آمدن از آنکه که گشته در
تعاون و است غنی بود معترض خواست اما به کشته شایسته که در ایند و کت و ان
اینطرف و در جنگ همدان از لشکر کت می و در جنگ غنی پادشاه از لشکر
نظر اثر در کت رطبت بدست روبرو افتاده بودند محبوب عبداله آقندی قاضی بغداد
روانه ساخت و در خدمت بقیم رسید از اینطرف نیز قاضی روسا و سر کت
اوجاق و طبقات روبرو که در می رسد عثمان پادشاه و آق و در بند گرفتار کند و در آن
نظر بودند شده بودند و منقش گشته از چه در اول نظر و نظر اندک آن
بعد بعد از فتح بغداد و فتح زیارت کعبه آنرف و کربلای معلی در می بند آن
سوارت بر می گشته بود در بنو کت که این امر فیصل یافت با حاکم عازم زیارت
امامین ای می که طایفه علیها السلام و در آنجا در راه حله و در آنک طواف می نمودن
شرفین کعبه آنرف و کربلای معلی غایر گشته عطف عنان عزیمت به راه
دولت فرمودند

مایات جهانست روز پانزدهم رجب در عین استیلا
 زمستان از خانه قتل بغداد که حیدر نوکانه را از راه حرم آبا و جیا روانه اصفهان کردند
 چون ابو الفتح خان حاکم سابق نوشتر بخو که ایام بختان بشد علی سباهی برین خط
 سلطان بر صفحه دنیا و دین کشیده از جانب قتل نوشتر را قتل کرده مشایخ حوزره
 نیز با و آمد استان و اتفاق اندیش این استان کشته طایفه کوب و بی نیم
 حواله بریز قول را غارت و افغانی سزاست کرده بودند و طار سر در حوزره معلوم
 نبود که کجا میخ شده لهذا از راه اصفهان لوی کین کشان اشتهار یافته بعد از او و قتل
 بهات هند و آخو و رار و دانه دیز قول و حسیه را بر سر نوشتر کشتن کرده خود با قوتی
 از دران از راه بیابان کباب حوزره شتابان کشته روز دیگر طرف صبح در
 حوزره کشته محمد حسین خان سر دار را که تا آن روز مملایه حلاوت بر کشته
 در میان قتل نسبت با عراب مصحح ترکیزی می کرد و ونیز فارس ای کینه کرد
 قتل خود محقق و در مقام بی لفت کین داشت مانور سخته نه کرد و در آن مکان
 بنظم مهمات در او سخته عطفکنان کباب نوشتر فرمودند در عین راه جز رسید
 که ایام نوشتر از وصول جز توجه بکبک بیا بون بشد رحمت افاده و جلالت
 چاره ندید پس حذب و از همسند و از آن قتل سپهر بودند کشته روز دیگر سلطان پناه
 خان در خلوت ای افغانی عباس سرخ و غنی جلوه آرا کردید در صدر جزو دمام ملک قرار
 گرفت فرمان قهرمان قهر بغیر بغیر ابو الفتح خان و تاج شهسوار کشته بعد از غارت
 نوشتر و قتل آن جزه سر حاکم از روسی عراق سان با بولایت لوتیان و چون
 طایفه عشقستانی بخو که ایام بختان شد در کوستانست کچه سری سر بر آورده
 بودند با خان بک که فیض را حکام از دکان و هدای و کرامت های و سبت چهار هزار
 نفر از خان ایلاری ایشان بر منته آن طایفه مأمور کرده از راه و داشت که در ایلان که
 کیوی است متوجه سر راه کشته و هند و آخو و رار در قهر میزدانسته مقرر داشتند
 که منزل بزرگ ستانست بکبک منصوص روانه آن حد و دانه در بکسرط بهمان جز رسید
 طایفه خان از اصفهان و اسماعیل خان خرید بکسرط که بکسرط از مقرر حکومت دست
 زده اند که بکسرط دیگر علی شده بدفع محمد خان بلوچ بر دارند و قهریز از سر راه
 بهجت حواله افغانی ایشان می آید لهذا بجای از بهمان کشته و در جزایر

وامر و الا جعفر خواند این مژده و سپید ایشان و در کشته میگردانید در محل موسوم بد
کندی آن بارودی نظرات آن میباشند و در آنجا معلوم شد که قهر آمده و در برین
توانست آن توقف و جمعی را مقدمه آرایش خود ساخته پیش فرستاده و فرا
وران اینطرف بایشان دوچار و بار باران نیزه و سنان بهر عرضی از اعضای ایشان
شرح در و جدای را نگذاشت و جمعی را آینه تیز خانی نموده فرار و جز و رود و جنود معمود را
هر بند کوشش میگردانیدند و هر چون از توجیه دولت الهی خبر میدادند
و از آن نظرات میشد و نمی مانند لغزان نمک و طاعت خویش میدادند آن
منج مبارک طبعه سپاه سوار از نظر کرد و بدست مقام در بند و عدت خود معذور گشته
اطراف کوهر انقباضی نپاوه و محبت از حد زیاد فرود گرفته راه عبور بر سر کوه
فرودست آن شب حلیو فرود شد و بنیم فرسای توقف و صفا گاهان بوم
و طغ و اعدای نوای چه گفت و کرد و هر با صفا گاهان میخواست و بنیزه و در آن سگ
طوط در آنجا داشت در بند و رایت سادات افراسیوند و تخت جزایر جان بهام
لیکن و انقباضی نصابت قرین را از جانب شرق و غرب کوه پوریش نامور گشته
و فرزند بران بموجب امر حلیو جهان از و طوط نایره لیکن افراسیوند مانند آتش
میل بر کرد و آتش صمود کرد و هر چند که انقباضی نپاوه از فراد کوه شاله آتشین از دایم
نفاکت فرود گشته و در آن آن را نظرات آبر و باری و ریشات سحاب کوه
نقروی کرده بر روستی قدم بریزد گشته و با پیروی استعدای آن قلعه بند
سوار بر سر مژده دست ایستاد بمانند و یک ساعت که مل از طریق نواب
نورسین استعدای داشت تا اینکه محرم بعزم نظرات شکر حضرت از بالای کوه
برآمده و هینکه چرخ زنده نظرات بر میان مشهود نظرات انقباضی کشت و دیده اقبال را
کوار و چراغ زنده که دایره زنده داشت که نوسن بخشش و مرحله عمرش طی
شد و این المقر کویان شبید بر کرد و از این منبر تر آینه داده و دایره که مانند کینه
بخزان داشتند بود و حکم و دایره حوی از راه ملکایان و جمعی از راه ننگ کریم بخش
در دایره ناده و ریح استعدای و دایره اعیان الامتکام شام در لیل و درون
دکتر سپاه آن دو سیم دست از دست تیغ و سنان مبارک گشایدند و در
سپاه و چون محمد از پیراهن برافشته بود هنگام شام عرف نام بمقر و مقام کرده

که در وقت مجاورت از نفعی که در وقت قرار یافت بود و نیز در زمانه از راه اظهار عجز و
 نایب دست کرد و در آن روز که سستی بطوریه نسبت به روان گشته و جسم سستی و
 بیرون آن فتنه جو و در کمالش بحرفی نسبت در آمد و از این مکان طاعت خان
 چهار سر در راه با فتنی متعاقب او مامور گشتند اما او از راه حمله وری با چند نفر از اعران
 خود را بکوه کشید و شب همه جا بر خلاف عاده از راه داشت و سستی بسبب تاز و در
 شیراز شده و زن خود را که در شیراز گذاشته بود برداشته از راه بهرم کنار کشیده
 سر در نیز روز بعد وارد شیراز و چون مهر فتنه بقا احوال و انتقال حوز را با جمعه خان و اشراف
 و افراتقه شیراز گذاشته جمعی از اشراف بوج را با حفظ آن جا گذاشته بود و متعلقان
 در باب استیذان بر آمده و قلوب را تسکین و مکتب و احمد سلطان را در حرس بر آورده
 مخرجی ساخته بدارست سر در را بگرفتند سر در یک روز با نظار بجهت سپاه
 مکتب و بدار متعاقب او با یک تان از کوبین کوسن عزم بازین کردند روانه شدند و
 بعد از ورود و بکوه لاری خان بوج را برسم استیذان نزد او نهاد آن جا فرستاده
 که کوه را بکوه گرفته مجوس و مهر خان را به بجمه و در نفعات اراعات مایوس ساخته
 مهر را چار بکوب کر سیر گشته و معارف آن سر در که تا خطه لاری فقط نام اعتبار بر
 بود و از او شده گرفتاران را روانه و از احوال سخت رایاست انصاف قرار و بعد از
 شکست مهر منزل بمنزل عازم شیراز و در مکتب و ششم مهر بستان و از او اثر و اثر
 و از روی همان که از راه مهر بهر جا گشته بود و در مشتم ماه میام بکوب و از او بکوب
 قرار طاعت قی خان عا که از پشت شمار را در دست هر دم گذاشته خود کاپاری عازم
 در راه چنانچه شود و سر در نیز در جمعه ماه و از او و با مودع سفارت بهت ابرش و
 یافته مامور شد که با استعداد کامل رفته از روی انتهای فرصت به تاز و در و شیخ
 احمد مدنی و با سرکشتن اعراب که مسیر و قطع مقام ایشان بر او و وزیر و بر شیراز
 علیه از جانب سر در و حوز به مشور بیکه سرکشتن و متابع اعراب که در
 قله کوه پاست و داشتند با نرسنال کثیر طالب امن و متعهد خدمت گشته
 معترف شد که متابع مامور را با اول و نارسس کوه چاینده از راه حرم آباد روانه اهتراب
 ساخته خود بس که در صورت از راه نولستان و در و امضای شود و آن اوان
 شهادت و از راه بر باز که بر دینی فتن از اعراسان مامور گردیده بود و در شیراز

و تقبل کرد و آن قدر سرافراز گشت

در چهاردهم شهر ثوال در جنگی
که خطه دکنی است برادر مقر که که ظفر طراز بود خسرو ملک اورنگ اعظم هر روز با او
حل فرامیده بخت جم سپهر برآمد که که سلطان بهرام جهانگیری منتظر فضل
عینی از پیشتر بجهن قدم برده ظهور کرد آهسته در عهد لیسان از لیسان و ابی ابراهیم
شیر نوشیدن نوشید و برید جهانگر سر شهادت را ازین مرده چشم او بخت
گفت و فادیه کن وی که رخه کر فلو باغ بودند حکم فرمان قضا ازین دست
تلع کشید و خاتون کیتی سستان قوای بهی بهرام و لیسان داد و شفا بقی
گیران سبک خیز جلال و جمال را جولان داده و بنوعی شفا می قوی که که آرمیده
جنود نظام و شهادت بود بهرام حردا و سحر و لکریه که که شفا را از دست
که که لیسان را با دست جوش نوز و کیتی تربت یافت هر یک از شهرت
را و امیران را کتاع زر ناری آراسته بکر و در شرف لباس و خندان زلفیت
حمد و شش آفتاب اوار شد نه چون از جانب احمد پاشای وایلیخدا که که
و ماه بزرگای آردون و بقیه صلح از دولت عثمانیه استیصال کرده بود و جز جرج و جرج
صیحه بنامه و بوضع پوست که اولیای آندولت نسبت به انقلاب نارس در این
اصفا و امر ص و استقرار سوز و وقع آووقت می که که را بنید که که ابرقش لطاف
خز سستان و نهاد و نارس و کرمان را اطباء بیجا خالی بسره داری و نور
موکل و انیم لیم محمد بلج و شیخ احمد بابا و قنول و میرزا انور شیرازی که که آن زمان
بستهای نارس سرافراز داشت میبست آنوقت سر بلند را
و خاطر از انظام امور آتمت جمع کرده در چهاردهم ذی قعدة الحرام بهرام بهرام
ممالک که در تصرف رومیه در دست بود را بایات حضرت طراز از خطه
شیراز یکایک اصفا و امترا یافت در منزل آسوس من کمال بزد
خاصیت چهار از اصفا و و و و جز بخت از دولت نو نوده بهارستان
دولت و اصفا و شایع میرزای خلف از بخت هزاده رضا قلی میرزا
را بنید که که روز یکشنبه و در دهم شهر ثوال مطابق هزار صد و چهل و شش هجری
بعد از انقضای سه ساعت کسری از بطن مظهره مجذبه سواد سلطنت

نامه سلطان کجاست خاتان شهید شاه سلطان حسین پسر والده مرعوم مقدم بود
 و چون که از دربار رسیدن نسیم بخت نسیم این مرزود روح پرور طهای است
 است و دشمنی شکست و از یک طرف در حد این دلهای شکسته و طرف
 این تاریخ در حاکم و حصول این توبه و دلیر در حضور اندکس جلیو با نظر مستقل
 حال آنکه فرستاده تال آن عزیز بر دهنده حلقه اقبال را بران غیب اقبال
 نمود این آیه آمد و که الک ملک فی کف الارضی و لغه من تحتی الارض
 و الله غائب علی امره و کنت اکثر الناس لا یعلمون و حب القرآن اشد من حب
 آیه مبارکه نامور شد و از منزل مزبور در کمال بخت و سرور برفت کرده
 در بیست و پنجم و بعد از اصفهان را مقصد کوه که چنانست شدند و با بار
 اصفهان بگری بنگاه است تا بر دواخته میدان نقش جهان و راسته باز از آن صفه
 ارم نشانی را از دروازه و از حجه اطوطی پیکر اغان و آیین بندی بط کلدوری
 کشیده و اهل لغه و از باب طلب در امر جافج فوج منقول است
 را دیده و درونی شکن باز از زمره و مشتری کشید و در آن اوان علیه السلام
 آفندی قاضی عسکر روم که در محرابه توطال عثمان پاشا عسکر و سیکر
 عشق پاشا می مزبور معسوب او ارسال شده بود از جانب وزیر اعظم دولت
 عثمانی بانه اخلاص آمیز بر رسم سفارت بدرگاه جهان پناه آمده و در محض آنوقت
 داشت رحمت بقیل است مقدس با فیه چون مصروف نامه وزیر اعظم معمر
 برین بود که عبداله پاشا کور او علی از دربار قیصری بسر داری مامور بصلح جنگ
 فادون و در و بار بکرتوقف و او معتمد ریز از بظرف نزد پاشای مزبور رفته
 امریکه معز و ن بمصلحت و دلالتی تلقین باشد طی غایب هر چند که بر غیر الهم
 بزر و کس بود که عرض اولی دولت عثمانی تا بخر و دفع الوقت است که پاشا
 جهانش را ازین قصد منحرف ساخته بهانه اظهار دوستی شکستهای کار خود را
 درست غایب چون حضرت نقل الهی میخواست که ابواب این مطلب بقتضی
 سازکاری معنوی شده بدین تخیل نفوس و سفالت و ممانعت بکسر پیرند
 برای انجام بخت اعدای ابراهیمی آفندی از راه غلبه او نزد عبداله پاشا روانه
 و پنجم دادند که مقصود و ولایت آن طرف آب اس است اگر بفرست

بعد از آنکه فراموشی جمیعت خود را از فکر تبه و غیره منعقد خسته وارد قلع و درگاه
نیز لکریه جازیکه را جمع و از علی پاشی و امیر نجف و اسحق پاشی و امیر نقیسه
استدعا نمود و اسحق پاشی برقی لطف و ادب را با وی کرد و چنان اراعات
پیشو تر کرد و آن علی پاشی و لکریه را با مصطفی پاشی و فتح کرای تار و شست هزار
نفر از او و ده و تا ناز و شست سرخی فرستاده و به جهت پست هزار کس
در محکم سرخی فرستاده و تمام آمده سر و در نیز در وقت امیر یون در روز
مقرر از شامی حرکت کرده سرخی پیش از وقت جمعی از لکریه و خود را
در منزل دیوه باین که از بخت بکوه در بخت به بخت انقال دارد و سر راه
جنود و منور یونین کرده پشت این را بوجود و فوجی دیگر استوار داد و از طرف
پشت ران سپاه سرور بر بخت اول این را بر خورده چون میان جنگل
بود از انبوهی و شش جزیره استند بر خور اینک خاست نام غلام سرخی است که
بقا بد پیش آمده و در این باب این بسبب و آویز پر داخته این را محبوب
و منور ساخته بغوی که در پشت آن کوه لوی قرار فرشته بودند و آن خستند
لکریه را چنان اینک حضرت نقل آید است که باین جرئت بسروقت این
رسیده خان شکیبای از دست داده روی بر خستند از بخت آن کرده بخت
شکر سرخی به پاشیان بهم بر آمده ملک فرزانان از هم بخت و می کرده از
این عرض تیغ بدست گشته و در بخت کینه و سرخی با هم و دی یک بختی
قوی که بخت و قالی آورد و اسباب این کسب و در آن طعم نصیب و از آنجا
غازیان رفته قلع حاجه میرا که احد اند سرخی و مطابق بسیار منور بود و بخت غارت
کرده آتش زده نمود و خستند و بدو قلع آتش بر خور و این جزئی را بسرا
فرزبان فرستاده و سرخی که چون از غارت بخت و یک هیون بخت متوقف
مقطع بود بعد از شست هیچ حاجت بخان قرار نکرده مرکب که بر این بخت ساخته
چنان شب از راه میان کوه که در بخت بود که در آن ملک صبح و از آن مکان
گشته جمعی از لکریه و تا تیره که از راه و حشمت طریق قرار را کم کرده بخت قوی
افتاده در پشت فرزانان راه دور دراز تا توان قدم فرمای جیرانه بودند و در بخت
کردن سینه تن بر زمین و لکریه و حشمت رستم انکس در آمد به یکی که سلطان

بنشد اختر مهر از چنگ سهر آفتاب زانول کرده مولک و لا و در آستان
 کشته بعد از لحظه در آنکس با قوتی از دلاوران نیزه گذر و جزایر جهان خوشتر از
 سرخی خان کند کوه پیکر دنیا نورد و با و رفت و دور عین راه بسیاری ازان حالت
 را که افغان و خزان بجای مسافت بیکرند قرن هلاکت و اسارت خشنند و غایب افغان
 و غایبی که در کوهستان است سر راه بود و خرف لشکران در آمد الحق و در غرض
 کوهند و در روز پانزده منزل صاحب المالک بگواستانت سخت را مانع نمی گزید
 و از کز مناد نوب و انانیت عزا داده بود و شش یا دهان از قتل محال و بحر یقیل نقل
 و نویل میشد و در آن پنج و از دفریه خنک که بکند از قرق کشته روزی که چو از دفریه
 زین بستم آمد و از راه کرد و در عرض راه عرافه سرخی مشور استعدای افغان و خرف
 و صد و شش و امان و با خیر حرکت موبک نصرت و امان رسید چون در دراز
 طبع هیولان لغز روی اند و دوجوف او قابل کشته قبول بود حکم و در چهار رشت که در
 صحرایک در پناه عفو و کجاست پیش ما خواهی بود که جهان سای اینک به حضور و قدس
 بشوی و در راه این سبیل بر آتوب را با خیر خرس اینکه جبل آتوبان است و بجز
 و امان از دم این فوج از دور مهتاب افغانی سنان توان رست اما سرخی با قاتی
 لکزی و امانت نگذیر جمعیت نموده در کنار رودخانه و در یکت فرسخی حقوق سبب
 و جل را که مبرم و در آن بود کشته معیای و مانع و جدال شد و آن رودخانه است
 در میان و تیره پس عین جاری که آینه مجمع روی آبش چهره غایب است مایه است
 و در جانشین و در شش خانه از غوغای اندیشه در سبای بعد از زمان که غلغل آواز و شلک و بزرگ
 و تفاسات از طرفین هلاکت جنگ را رقم کرده و سبب افغان حاکم اندام باطله
 افغانی را مبرم و در آن و لسی بسیار راه با یکتر از بزرگان دیده مبرم و در آن چون
 نور بصیر و بطرفه افغانی از رودخانه که کشیدند شش و لکزی را از طاحظه این حال زمام
 قرار گرفتند و روی برافشاند و لکزی که معود و متقی فوج افغان آغاز عبور کرده
 به رسیدن لشکران لکزی که در آنجا رسیده هر چند که بجای ارایش افغان
 زین ظاهر کرده و خست به بار عدم کشیدند لکن سرخی رفته بود با ممد و دوی فوج
 و کفایت خود را بر دیده و سبای از حقوق برداشته به بار چرخس و لا و او را رفته
 پس اندای لشکر پر شور و شمر در خانه و سراسر و حست فضای حقوق مجمع زن

و تصور و بیعت علیه را اساس کشتن کجای و بی خبری و ازان زمین آن
وادی را بهیچ کس سر بسته که دور و آن چنان داشت نظر کرد و
فرزیده و دین و کینه سرخای و اهل آنجا با آنچه در ظاهر و باطن موجود بود در دست
بر طبق عرض گذشت و خاص نولاد و خان و ولد و اول کراچان سخیال که بر رکت
و انستان بود در آن زمین شرف اندوز و نقل عتبه بهرست و قرن کشته بنیض علی
سخیال و خلایع حاضره سرزندی یافت و مشهند خدمت و مستعدی غلو لغیر
اهل آن سرزمین کرد و چون جنود بهمن دوی بار کلب و مول و در تنگی جبال
و طرق مانع عبور و نزول بود و کار سرخای نیز قابل آن نبود که خود را معطل سازند
بعد از این گفته که مال کراچان دوی بر اید و بخت شد حبس از لکنه را که اسار کرت را بودند
و کراچان و امانه به سخیان کشیده و در غم غمور هر جرده اهل فوق کشته و سرقت نام عتبه
کردند و بعد از ورود بنزل آخر ببار و انستان معلوم شد که لکنه آنجا سرغیان پیش
آورد و پل رودخانه سرور را که سحر کوکبه منصور است کشته و غله کوه را سفت کرده اند
موجب و ازان روز و رانست و در خود آمد و کج کردن چوب و اسباب بل فریاد
دادند و وقت غروب پل را در حال استواری بر آن آب بسته افواج منصرف
فرج قبح عامور و مجبور فرمودند و عسکری که هم ازین لوی از و و بل غلک گذشت و بخت
چهارم نیز بسپارد این کوکبه دور دامن کوه نزول کرده و روز دیگر بهنگام صبح که آفتاب
چنان آرا از پشت کوه افق تیغ بر کشیده بوزنم بهر سفتا ق آن کرده و صعود بر
در جات آنکو غلک شکوه و پر فراز که درین قرار گرفته جمیع را هم از دامن کوه بوی
که نماند و نسلان انطایفه متعین بودند روانه شدند آن جماعت را پای کل ازجا بدر فتنه
آغاز کرد و آن حضرت با جمعی از اولاد و آن تعاقب فراریان پر واخته و آن روز
از بام تا بام طی پست و بیند انزادی بون کت کرده بسیاری از اق طایفه را از
شعب و جبال بخت غلک کشند و در جسد کبر سیر کشته نموده لکنه را بطول
سیر خورده و شش ساله را از خود حشمت در میان و در ۶۰ و ۷۰ ساله را از خود
جای را برای خود مستقیم شمرده خود را بقوت ف بخت کشیده و حذر بر کوشه کبر و
آسایش از بار کوه کامیر بر آید و منزل کرد و چون بسبب صوبت کوهستان
آمدن اور دوی امانه را از آن راه نپذیر داشت امر و الا بعد از بیعت که بمنه

و آن عروق از راه بنجه و شش و رانی و البرز روانه شده شود و در زیر آن حضرت از
 راه جانموز متوجه قلبه گشته و آن راهی بود غیر مسدود که سرخانی بر لثقی موصوفه که
 کوه را از سنگ و خشت و سراج بر آورده احداث راهی کرده بود و یا ده
 بک بک در حال حش و خطر از آن میگذشت و در فرسخ از لثقی و چهار فرسخ
 میافت آن راه است آن حضرت با طعنه آن طب ثانی آن کرده بود و در آن راه
 پیاده طی کرده و بعد از آن سخن است کرده از رشته سر در کم آن راه هر پنج و نیم گز و در
 ست زار امجدی الا اول محل موصوفه بقول شمس من اعلم بقبه نقش قدم بقبه
 اتم ساخته و بعد از آن در بقعه لشکر فرود گشته و در آن می آمده بود و وی بزرگ
 منبذ آن عروق که در شانی پهلوی بر و فن فرغان لب فرود نشانی می پوشیده و چون
 طبیب غایب بود وی بقبه را خفای داشت بعد از آنکه سبب غایب سبب غایب
 از نایابان گنج و نقیض استغنی است کرده بود استغنی پاشای و از نقیض باقی در سبب
 عینی و غایت کرده و بعد از آن سبب غایب می آمده است و از راه های مزبور به باغی از لکرنه
 جمیعت و در عین راه طاعت بر سر این نایب به قصد لکرنه از رویه قتل و اسیر
 و مسلک جمیعت رویه لکرنه بزرگشته و با شرفست خود سبب غایب بقعه نقیض
 می نایب و از راه کان را در اوای این بکده هر شیخ و انواع نوازش و اصطناع بهر
 سند خسته و بعد از آن وقت روز از بقعه بزم سبب غایب لکرنه غایت از خسته
 و دیگر بقعه لکرنه و غشتان و در اسبیل و انقباض قضا

چون از انظام امور سیر و آن و بنده لکرنه در میان فرغان حاصل شد در دست جهان
 نگرهای و الا اول اعلام ظفر فرجام بصوب قاضی گنج مریم کنور گشت و در میان او
 در می داشت که جسر بنیان تربیت یافته که که عز و نقیض با انواع ظفر قرین مجبور در روز
 چهارشنبه ششم جاری الا طری در گشت طبیب گشت در گنج قباب بارگاه عز و
 بزرگ و مهر و ماه افزایشته شد و در آن اوای از دولت عثمان که بایات
 گنج منصوب و با فتح و ای سلطان تبار و جمعی از رفته و تبار بهیاضت فقه و
 شده بود و نثر انشا کرده بنابر تحقیق و قلم داری که داشت حدیث اسکندر مقام گشت
 غلام مصر موصوفه حکام را بجا بقتل سبک عزام سخته ملک سبب و اطراف
 قاضی ابیده و دیده روز دیگر از جانب جنوب از میان میدان لکرنه که پای

فتح الباب دانسته در هیئت پنجم رجب الاول ورود موبک بمالون کنار
واقع گشته سرخای او آواره توجه در پای خوشنوار و لطافت جان آتش
آن بحر و خاگر که در به یار شیروان گذاشته است رحمت بقلل جبال و استن
گذاشته فرار غلوه و در هیئت و پنجم مرابور لوای جهان گشته هر تو و حصول بر حمت
تلمه شامی انداخته تلمه تلمه سحر لوجا که اردو بیل دیانت آن مملکت سر نبندی
یافت و چون بفری رسید که معی از کفر به و اعتن در محمل موسوم با غنچه که در
سه منزل شامی واقع و اصعب مواضع است سلسله محبت را انقضاد داده و در بلکن
فی دمه فوجی از سیه نصرت تاثر را باخت ایستادن بجهنم داده پانصد نفر
سرورنده اسیر بسیاری از ایشان به است آمد تا مینا غنچه خط پوشش شیر بازی
بالطاف اسیران زمان داده بکفر کینه شیروان آنها را به سستور حلیو غلک سیر
و اصل لیا جان و چون بعد از کفری تلمه و شیخ احمد و انجام امر فارسی امر تلمه
صادر شده بود که تلمه سب قحطان سرور فارسی بلکن از خانیکن بجای بازی
ورود در بار سپهر است در کوفت راهیم در شامی شرف استن بوسی در
یافتند و در خلال آن احوال خبر رسید که کجی کز بهرام سرخای خان در بک
جعبت کرده لوای اخ و بر پا کرده پس سیر یار کتور کبر نبه و اخ و ق را با است هراده
نصرتا میرزا و فله شامی گذاشته چون موفق که در بازنده منزل شامی واقع و فوجی
و اعتن است در آن اوان ممکن و مقام سرخای و کز کاه آن منزل حوادر
بود برای اینکه او را بجای روجه بضرط اب اندازند تسخیر و تیر آن مکان را وجه
بست ساخته و در سینه توارویم رجب اثنا با تو تلمه جلو و دو دراده هزار نفر از دهان
مزم آزاره جریه و سبای آفتاب کفری کرده معترت شد که تلمه سب خان سرور
رد و بعد حرکت فرود با دو دراده هزار نفر لشکر دشمن سرور بعزم بنه سرخای متوجه بک
و بعد از انجام آن امر معتد بهجا و دست موبک والا وادین گشته از راه فارسی
و سبتان روانه بهرات گشته به سستور باقی سرور در قندار و سپهر واری
اتر زاین را محض و خلیش دارند در کفر که در کمال و اعتن خبر رسید
که سرخای در موضع مرده باقی که مابین جنبه و شامی واقع است بهر در بک
را ده شکست جانش در ده روانه موفق است

از حواله قلمه کشت که راه چاره را میدوید و یافت بکاف بر اصل ششما فته از آنی
بکشت نشسته بود بر چه قبس که ممکن اعراب موله است که بخت شیخ علق و لده
شیخ راشد موله که کوچ او در در بند گرفتار دست غریبان شده بود و چهره را با
رفقی او سیر کنند و تیر و دست آویز بخت گرفتاران حواس خشنود و در
ادای این خدمت بزارش و احسان و حصول مطلب بهره مند گشتند
و سر در چتر بار و دینی فرمای معبد روانه اصفهان سخته چون کتر حضرت
نقل آتی را عین اعان از تقصیر است او پوشیده بود منصرف نظر نیست و صاحب
مملکت و ولایت ساخته بودند و را اول مرتبه که از اصفهان عزیمت بغداد و او را
بنایت کوهلکویه بنشین و روانه می گشتند در حال قاپوئیان او را ایک بک
با و ششده فرمودند که اگر این مرتبه معصود بخت و شورش می گشتی چشمهای تو شک
بک این اوجاق خواهد شد او نیز انگشت قبول بر دیده نهاده مرخص شد و در این
وقت که این ف و ظاهر از او بطور رسید بعد از ورود او با صفای دستاره
همایون در ایام که وعده این وعید لعل آمده بود چشمهای آن تیره بخت را
عبود لقا ظریف از حدقه بر آورده و چون از حق احسان مولای خود چشم پوشیده
بود جزای عین ز چشم خود میباید و به با فاصله و دست در قدم کوری براد عدم
که داشت و در سیزدهم ماه صفر مرکب همایون از امدان حرکت و چون مقرر
شد بود که عاثر فغان کمال که در آن او ان حاکم او روی پوسته بر سر خا نوار از
افشایه او روی را کوه چایبده در میان قلمه که نقل عبور مرکب منصرف است
حاضر غایب می راید بر و نفق فرمان عمل کرده ابیات جهانگش از جانب سنج
و در آن مکان و خا نوار مذکور را مدارکت دیده روانه طراسان می گشتند و از
انجا عازم مراغه کوچ بر کوچ روانه منان گردیدند چون معتمدان احمد پاشا رسوا
نموده که با فرمایان بقصری بسوی بخند و ولایت کتبه و بشیر دان و امیران رفته
بودند پاشایان حکم عزرا بک آن جواب داده در تیر موقت بودند و در روز دوشنبه
موسک اندیش برانده عوق افغان نجات بخت بخت نقل عبت خوابانی
مطاف و در حضرت الخراف می گشتند و یک شش خان قرقلو ششدار و در فرزند
با جلی از خوابانی و حاکم مامور به نیز و حاکم مامور به افش و معتمد و مکر کار انجام

چهار شش صد و هشت رزق فاعله بود طرح سپید بگشته جزایر حیان خون آشام را دست
پسته بر سر سپید یغیان و از هر طرف دیگر مورچه ها می آیند و مقرر گشته اند که هر
فوقی بسنی و دیگر که در میان اختفای یافت و جوی از جزایر حیان فدا ندارد منارهای
مسجد خارج قلعه را که در طرف بقلعه و در بر سر آن حصین می بین واقع بود حواله داده
ساخته در سر منارها آغازی اندازی نمود و نخست نوچیان را و منارهای منور را
بدف کلوله انشبار و استشل و سنی و منار است در عرض سه روز تا سطح زمین محاور
گردند پس نوچیان این طرف منارهای میان قلعه را که سر کوب سپید دارند
ساخته بودند نشانه نوچه های صاعقه بار و در اندک روزی را بخت سرافرازی آنها
نگون بر ساخته برای حیات دلاشتن آن بزم جان بازی را حواله بقایق ارم
گردید و آن منارهای انشبار را که در جوبه باخ و نوچاری سر بر فلک کشیده بودند از
جوش صاعقه باری شکست دادند بعد از آن حواله های بلند سپهر بودند که در اول
منزله نوار دل سعاد بود در خارج شهر از چوب های تربیت داده نشسته های قلعه
کشیده سر کوب قلعه کین می ساختند اما چنانکه آن قلعه های جوبین نیست
استدای علم می گردان برج قلعه اساس سر بلند ی آنها را بصدقه نوب گران سنگ
از پای در آورده چنان میناست عظیم نموده عظیم ریم می کردند پس منصفه ای کردن
توان مرت گشته از دهون خم چاره و دهان منجیق آیات و امطران عظیم بکلی
من سبیل بر فلک کین فراست مبلد و فرغان بران آن نوچین چینه پروان بسی جوی
سپید از طرفین بگشتن نقب داد و فرغانه دست می دادند و سه قلعه از جانب
سپید و از آن نقب یک باب حصار کشیده اشش زدند خاک بنا و حصار و جوی
از سقفان با و فرغانه رفت یکدفعه نیز هفت نقب لشعربای مختلف بنا کردند
نقبان روتبه از یک از بقعه قطع شده باطل نمودند اینشش نقب دیگر که سه هزار بصد
من با روت بخار رفته بود نعل شد و حواله فرکانه سقفان نوابت سبیر بر فرغانه
این بنکون حصار با فرغانه مشعل نور و بی سر کرم کار بودند و از یک و از یک منصفه است
داده از اطراف قلعه و لوله و برشش بر کج فرود کون فلک را که بر سرش اندکند
قلعه کین را از صورت یکسان بخت بود که ببرد شد اشش لشکین یافت از غرت
بود اشش از وج و حصار از دحام و هجوم عام کرده همگی فرغانه قلعه بجز ستر مقام

استقرار روانی که در بدنه مشرق از آن آتش جان سوز بقیه‌ای دیگر افتاده
 در بنده اهل قلعه افتاد و اختراجات مخصوصه آن از همان بروج با کوب عمر و له‌های
 و البته کینه اجزای یافت از آن طرف روی نیز دو دهنه نقب بپای سیمه آورده بود
 سیمه در آن مقطع شده باطل کردند نقب دیگر عنده دل را شکافته از آتش درون
 خان و مان سوز چهل تن از جزایر چنان سیمه وار کردند و چند مرتبه بقیه‌ای طرفین یک
 دیگر رسیده از همان تنگی نقب بارگاه و خنجر و طایفه دست و گران شده و
 یک دهنه نیز وقت عصر در وقتیکه مستحقان در پشت سیمه منول حرارت بودند
 رویت باجم باره‌ای دستی و بقیه‌ای آخته غفلان از قلعه بیرون دویده هم پاره‌ها را پیش
 داده کباب سپید و اران انداختند بپز و تفنگ و تیغ هجوم آورده اهل سپید
 ت مشتهای میدان دوامیدند ازین طرف سیمه و اران را و دو اران جهاد
 بنیاد و بقیه‌ای کشیده بکوبید و آوکی بجمعی از خاک خون کشیده از سیمه دور
 کردند و چون تیر بار تاج بخش گنو بکر مراد بر سر سیمه با قدم توجه کرد که بجز
 هر یک از کار که در آن و فرزند بران قلعه کین این معنی را یافت و آن وقت بخواب
 نوب تفنگ را تیر در می‌داشتند که اگر جرم خلیفه اولو الموم و سی از او بر شعله آن
 آتش را شورش و شرفیداشت خرمن غریب سب از اراد روان طرفی جانبی بدین نشی
 جان سوز در میکرفت و دهنه چنان اتفاق افتاد که دقیقه سوز و گران فرار داشت
 سیمه روی توجه آورد و بعد بی اقبال پا بر سر سرشته کارزار داشت کار که در آن
 هر شمار میدادند کلوله نوب شخصی پراشته مغرور استخفاف سرسورت آن
 حضرت پیشه که در میان کعبه جا نه کردند یک دهنه نیز در مسجد بیرون قلعه آن
 حضرت از سر سیمه روز ۴ با تیر آمده آسایشی کردند کلوله چنان که از میان قلعه
 مسجد افتاد و کفر از علایمان را از پا در آورده و بقیه پنج مرتبه بران آن جنگ
 التیاب داشت از هیچ طرف تقصیری در زحمت و زور و کفر از رویه و اهل قلعه
 با کلوله نوب تفنگ و چنانکه آسایش می‌فرمود و محنت و در آن کف فوج عیاش
 حکم برکت دبود که در سر حصار ضرب کلوله نوب از پا در آمد و دیگر و علی
 پاش بود که با شش نقب خوشه پرا را لب کرد و از آن طرف نیز خان و کج
 پاش که در سر توجه سیمه بود کلوله هم پاره قلعه کین راه فاش گشته و تیر

جگر

و به نغز و در مصاف المبارک اوقات شبانه روزی حرف بردن سپید شد خد
 قلوب و بوی زخم و سنگهای عظیم تابا شد سپید را از خد فی گذر اسبند و بی
 شیر حاجی رسا شده چون بسبب کثرت برف و باران نو مبره ۲۶ سپید از هم
 پاشیده و نوده خاک شد دست را بردن سپید بر داشتند و آنکس
 دیگر از کجی بر پنج کعبین سمت مشرق و جنوب قله را آب می گرفتند سپید
 تر میت داد و آب لبند و بوی شیر حاجی با حصار و بروج انست انعام
 یافته نصف قله را آب فرو گرفت و آینه و عارت در روی آب حکم نموده
 خانه جاب شد آینه صحرین به دست ^{سپید} سپید را او عبد جاب پاشا کویر او علی که در آن او
 بسه عسکری منسوب به او را آید کشش روز بروز می آمد پشت به او را
 واری داد و دست او در من عله واری بر می داشتند و درین چند ماه کجی
 طازه کوشش و تمهید بود و در باب شیر قله علی آمد از آنجا که کعبه کشش
 امر در دست که بوال قله و مفتاح ابواب مقاصد و ارف تعذیر از دوا
 همت است شیر صحران غریبات چون بر شش به وقت راه رسم خد کوک
 کشای بنود خوبی را در ایران حزن آشام و عک که بهرام انتقام را بسره کرد و کجی
 نظر از حوازمین را در و ساری انجم اقام با طرف قله نامور و آن حصار اسپد را
 در کمال شدت محصور شده جمعی را بسره داری صفی خان بونایری روانه بخشید
 فرموده با اتفاق و امان آوردن باروان که بجهت مشغول محاصره تقبیس شدند چون
 شیر قلع را به راه بود سه بخت اقبال به زوال خسه و دو کور سال بعد متبرک و دو
 محاری حلاوت این داستان و لذت آن اله الوجد العزیز در من و تافع سال
 آینه ^{انوار} شکسته قلم صدق مقال خواندند سائلو علیکم صنه ذکر
 در کلام محاصره کجی چون او روی ها بولن در بر ترس واقع شدند
 سه سیدی در برابر خیمه خسه دلا کشیدند که بتر ما و کونجی لبنت می آمد
 باشد از اتفاقات و خیمه محرم روزی در بستر آسایش نشسته بودند عزم
 در آن سرای ها بولن کرده بهینکه از جا برخاسته راهی شدند به ستوری که در ایام
 محاصره جرات اتفاق افتاد و طالع نور توبه از غله انداختند و کوهلوه آن در
 بهتری مسند مبارک از زمین آمد و چون آفتی بکعبه حقه اللهی از او است ^{بجای}

افسوس گذشته

در جینی که ریاست جاه و جلال در خارج ملک توفیق داشت جمعی
از روسای مکرر به جا روند و در بار شوکت و ابراسته بهجا و محبت روز توفیق
گذاشتند که جمعی ملازم برسم لیاقت و در طب آفتاب اثر افتادند و خواستار ماند و چون
در آن موقع اثری بظهور نرسید جمعی از خوانین و حکام متغیر فرجام را که در حد و آستان
مستعد و منتظر فرمان بودند به تبه الظالمین نمین کرده و فریاد از مسخره و زاری
از مباحث و دست ایشان نمود و جمعی از کرجه کاخست نیز اسیر کرده که بطور اول
امام حق خان از آنست رود خانه که با یکدیگر باین امر مأمور شدند و نامورین که از آن
جبهت متوجه مسکن آن جماعت گشته الظالمین نیز از اطلاع و مسموم کنی خود خفت
کوتخت بقلعه کوچی که مهابین فرزندان و دو مان البرز علی البرز پر در ده و امان رقتش
بود کشیده و تند گو که کور بخت گشته دست بگرو سیری گزیده علی القلمه بازده
و پیاده خود بشکر فرزندی اثر بجوم آور شده از روی انیم چشم را آتج کلوه لغات
سختند اما خود را نشانه بر علامت را و جمعی کز اربابان بفرق تلف در
آمده و روی برافتند و ببقای خود گشته هستند پس سر ز کمان قصد و بجا
ت از انظار بفرار که در دست داشتند از پای در آورده بکشد و کوب و رفت و آید
آن ناجیه پر از هستند و قای فرای و ساکن ایشان را انش زاده اموال و اسباب
ایشان را علفه هین و حذر و امانت و دلور الظالمین را که فرصت قرار نیافته بودند
مرد و قتل و اسارت شدند چون موسم زمستان رسید و خیل سر ماکره ز لهر را
که مسیر مژ و قی میلاغ آن مکان جنت نژاد گشته راه آن نیز منجر بیکر بود
که آن را که زیاده به رفتاری عظیم و چوبهای قوی مد و نموده آب بسته بودند و هر چند
در هیچ بند آینه حقیق شده بود و آنرا کور شش صورت اطفال نموده لهذا انکم و او
غافلان بر گشته جمعی هم از روسای آنکروه که در او روی کیوان شکوه بودند
بسکه جسم رسیده و بده انجام کار ایشان بوقت دیگر حواله کرده و نیز بفرمان رسیده
و جمعی از اطفال کشتاری که مأمور فرمایان بودند از عرفی راه فرار و در کوچه است
بخشیدی انظار رسیده گشته و استبداد کردند از موقوف اعلی یا خان چاوش و بطوریکه
لورستان خناب بنده آن ظالمین جزه سر مأمور گشته در محل مدرم برز و در قلعه کوچی

مقتاق آن جماعت بود و پاوه از اطراف کوه یورش برده بعد از کوشش و کش
بسیار آن طایفه مغلوب و جمعی از ایشان در دو دهانه آن ناحیه غریقی و فوجی هم بپای
بسیار معلقه در ویران عربی کشته شد با عیال و اطفال و ستیز شدند و با نوارده آن
حضرت با الوار سنگ خیل آباد و کوه چیده روانه خراسان و در ولایت جام بهلو
نشین ایتیت رفتن کرده و هم چنان حکام کرمان و سیستان را با فوجی به بنده بفرست
موبستان و در بزرگ شهر فرموده بودند با بهای عرایض حکام مرزبور معروفی علیه علیا
شد که بای مردی بخت جبره دست خاتمه سر کشان بلوچ و در بزرگ را فرست
خندان و جهان و جمعی را تندی تیغ کج برآه داشت عدم روانه ساختند و قتل و در بزرگ
را تصرف کردند

چون وقت آن شد که در امر دلبسته بین مله های شکونه
و ربا محبان که در تصرف لشکر بکانه دعا بود بهجوم سپاه آذری و قتل شکونه
چند برج بهار کشته شده از دربار فرست نامه آب رفته بخوار عروق و آب
و آینه تازه بروی کار آید و با دهیاضی که در آن کشته شده و بعضی از کشته شده است
بهی و سی هزاره و در آن کانی بهایه سلطان سیه لکان در راه شنبه پست و چشم
نظر نژاد سال هزار و صد و چهل و هشت علم از راه منطقه حل کشته شد باب الابواب ماند
و کل را که کلبه کت بشش در بند نقل و تحویل او بود و از راه جوشش راج برسی بری
نای و بستان کت و سر کشته که غرض میدان را از کوه پروردین خا و دیده
نهاده متولا در قلع فارص کلزار در پی لفت سبخی قرار و بیدق افتاد و از راه کشته بود
از خلاف بکانه برک سید مزی غور و قلع او بر رابع مسکون و چهار صد تا نیم سید
مسخر و در لعل افند کل و جذب و در سر بر سبیل کشته و دشمن یا بی باقی از آن کشته
نادر و بزرگ کس خسروان که کلزار بهار استخاره آب و رنگ از آن کشته
انگلی و باغ ارم انگت ب فرست از آن حدیقه خلد آینه میگرد و در انگشت
داد و شقایق و باغ رنگ از آن بر دل میروخت و سرخای کل سیرج از خجالت قتل
فغانا سخن خار میخاربه و او سیب میغنه از عزت کبود کشته سر بر انگشت و حیرت
مبود که مستحق با انواع خواسته و بر و در کش و ما و سران سپاه در راس
کلگون و خلع از تازی و ناگون آراسته کشته بهارستان و یکم نظر آید و بعد از آن

جشن ناز و بازی نوبت آرایش کلزار برنگ بوی دولت اید بپوشد رسیده آن
 روز نیز در تخت استفتح قلم گزی و استر داد ولایت در شتر و بدو کوبه کردند
 آنکه بنی سمت ذکر یافت که کی بس ایلی که از جاست آمده
 حور رشید کلاه روس سفارت در احضار بهره باب لقیل عتبه علیا نشسته از
 ملزمین رباب همایون بپوشد چون بعد از سیخ قلمه شامی خیال استماع قلمه در
 وعظه که در تصرف رومی بود در نیز انوار میگذشت ایلی مزبور را از رعایت
 خاطر اندکس آگاهی یافته در باب انعام آن امر سه ماه استمال کرد و بدولت
 رومیه بیان حقیقت حال نموده دادند حور رشید کلاه چون دانست که کامل
 و قتل آذربایق و عتبه که را او بپوشی نیست در باب کلمه ولایات در
 فرستاد و کس را به تکلیف و دادن ولایات ندادن سخت نهاد و آن روز
 بیست اندوز عقد صلح فیما بین دولتیین علیین بوضع بپوشد از طرف فرین
 انشرف حضرت ظل آله حکام ولایات تعیین و در بند و بدو کوبه و بلیا
 را ضبط و مقرز کرد و اسرای که در دست اردو سه ماه در محاکم باز یافت و
 ولایات را قلمه لولا که در کماله کمالک جای این نیست تصرف کرد
 سه در آن روسته به وان مراکت روانه روس نمایند و ما مرین بخو مقز
 زمان پذیر گشته ولایات بحیطه ضبط در آورده و بعد از طی مرحله اینده چون اصل
 نبی شهر و قلمه شامی در جای مناسب اتفاق افتاده دست لستقا لنگار
 سه کوب حصار آن میزاشت شد همت والا بتفرات مکان متعلق گرفته بود
 و بلدی دیده و در آن محب لفظ در چهار رهنی شامی محل موبوم با قزو که ماین رعد
 کرد و شهر قدیم واقع و کتب مکان امتیاز داشت محقق و مقرز گشته و بلیا
 حذبوزمان نمایان مهارت پشته و همدستان درست اندکس به تمام آن
 نبی نیز فرجام دست اتمام باز دیده در اندک روزی نگاره آن سخن ملین
 آمد و شش قلمه ذات البرج چرخ برین سخنند و سکنه واه که قلمه مذکور
 کوچا سنده در آن مکان نزد دست نشان سکن و آن قلمه در اندکس حکم
 و به نظر مکان شیر و آن فرود آورده
 ایلیاس خان و از خانم
 حسین وکیل محبت را بایسته هزار نفر از تر کمانه تا تحت حدود و احسان فرستاد

آن جماعت و وفات گشته که وی بکلی مانده و فرجی بسمت آواغ و سحلقان
که ممکن اگر او محسوس است رفته در حاکم آن طایفه مشغول و تباری و سرگرم
دست درازی بود و حکام آن ناحیه با تعجبیت کامل سر وقت ایشان
رسیده و جمعی کثیر را عطف مقبره رفته و از ایزد آن خدمت بزرگداشتند و طریقه
اختصاص یافتند

چون مدتی بود که عبداللہ پاشا
سرکار روم با افواج فضا هجوم آن مرز بودم اروان بقای آنده هر چند آواران
آید آن اش بر سپیل کوه ساری در مساعده و ام میداد اما کوه پادشاه از حضرت
مواظبت کرانجام و تعاریف می گرفت بعد از آنکه در مساعده و ایام کوه کوه
بافت سرکار از کوه پادشاه سر بر نهاده و آواغ فوجی را ساخت و ایام فوجی
لجین فرمودند که تا به سید جنبان عوفی بسمت سرکار گشته از تار و پود
کجه بود و سرکار بنا به حال پرداخت از مساعده ایام فوجی کرد پس فوجی بسمت
بسمت در خا طره و از انجم داشت جمعی از اکران کیوان قیامت و نیزه کرداران
راج حدایت سر کرد که چند نفر از جوانان بنده به طرف وضیعت بلطه حاضر گشته
نامور رفته فوجی را هم معترض گشتند که رفته و از آنکاش موافقت کرده هرگاه بگذشت
و بدوستان که بسمت در لجن میدان خاندان انکرف و غایت به کوه پادشاه
و حکام آن ناحیه بنشیند ایشان پروراند و اگر وی را نیز برای صیانت و حفاظت است
ایروان بکایت بخوان فوجی فرموده بعد از آنکه امور و نظام کارهای نزدیک
در روز قبله بازدم دی که اطراف طرف عصر از حواله کنی که ذخیره و دوی همان در حواله
و آن در بای بکران در حواله شش آید و از آنکاش من محال شمس اندین و بعضی بکران
اندیس رسیده که بطور پادشاه حاکم وان باشند و از نظر از سرکار روم و اگر دوان
روان نقیض است جدو جوی پروراند و این خبر بکوت از فوجی از حواله دوان
از دم آوریم اینک که ید راه سر آن خبره سر کرد که عازم نقیض گشته و او را
همان را معترض داشتند که کوچ کوچ رفته و در فقه کوری باران است که رفته
منظره از طرف مولک اندیس باشند و از او رود و ملک چنان است
سبب فرستی نقیض معلوم شد که بتبر پادشاه برای اهل از کوه پادشاه و در حواله پادشاه

و کار را انجام داد و در محبت کرده است آن حضرت از ادب فرمودند که از میان کوه سپهر
بغا بجا از پاره هر سه قلعه فاران جای دار و از نواحی فارس واقع است و قتل و تلف
روید است قلعه رفته آنکه از راه پشته فرایند باوصف اینکه در آن زمان که در
آنجا ب در درختان نور کم کار و تازی بود میان کوه سار و دره ۲ بخاری مایه مال برف
بود که کوه اردوشت و چاه ارداه شخصی عزیمت آن حضرت پایوه خان را
در آن راه نامور میگردید برف نامور فرموده و دست نه روز آن فوج جز در مقدم فری
سوی گشته سپاه گینه خواهی که در آن دای میون کت کوه کوه پوری هم زمانه بود
پاهل میزدند که دست پسر رشته غیر هم است جو و منظر فرستاد خبر و در آن
درخشش با معون نادر و دورق آسا با مدینه قوام پیر کرد آن در بای پلکان اعدا گشته
چنان شد که شش پاره اراستخوان بندی هیچ مانع بکار نیامد پس در محبت
کرد و در شش کوه با در دوی اهل کوه پیوستند و از آنجا میزن میزدند و در شش
یک در آن زمان ارمیه پسر عسکر نوشته ارا از توجه بولک منظر بولک گشت آنکس
دادند و با در از دود هزار نفر از آن کردند و در آن عسکر و در عازم مقصد گشته
و در نوزده ماه خرم انعام یک فرسخی قلعه فارس را تصرف و دوی پنجم احتشام گشته
سوی کوه در از و چرخ ملکوب از زبان کوس کوس کوس حلت گشت
او از نواحی و سار کوهانی غلبه بر چرخ برین انداخت و اعلام ظفر اثر و ابیات از دود
پیکر سر بخت سار و قبه املات افزا گشته و ضابطه و آیین که میبایست و
فرستاد که در دست گشت در برابر قلعه تنویه مصروف کرده و هر چه اعلام ظفر
گرفت و در چون سر عسکر پیش از وقت از توجه اعلام جذب و هر افسر و در محبت
که که ظفر اثر و اقص گشته حصه تازی و رانین عافیت و عافیت گشته
و با سنجی هم در آن و پیران شهر بر داشتند و در قلعه توقف و عسکر و حبه که
شمار آن فوج چشما بیکصد و بیست هزار میرسید با پیروز پاشای طایفه و حصار
فرستاد بود که از دوی حرم پیشت مکرار اسعار از رزم میبند تا حاضر شد
جوی رزم سار آن و در شورش انگیزی جانباران می و عکاس گشته که دست بر آن
طایفه از حصار سب قلعه دور و هم از دود و لشکر منصور کردند مقصد یافت و چون
دست قلعه فارس توقف آن عسکر بر شورش و سر بران یافت و

از ایشان برقرار نگارند و نسیج که مشرف بقلبه بود نصب خاتم قرار و اطراف آن را
بسیار بس و حندق استوار کرده بودند تا بدو نماند و چون جلوسا بر می بایست که اولاً قلع
کشیده بقلبه محکم بر و از ایشان بستند و بعد از آتش افشان آن
از دوی و بیایان و آن نوبت کار را از چشم بنیادی افنی بگر رسیده بودند و
پای و کمان سیف و سنان صاعقه بدو بر آتایه حمد در کشت محض بنام شکر
فروری اثر آتایه دوی بر تافته فروئی دیگر از دهان خارج نموده فارغ بجاست و آن
و از زننه از دم شستافه نموده را قلع کشیده در کشتی کردند چون شیب
جنبه طلسم منکفام ظلمت را از برای آسایش طنب در کشیدند و
فروری در دود عطف عنان بجاست و او دوی سپهر بنیان کرده و در دیگر آن
مکان را مقرر کرد که کوفه احتیاج و قافی نواحی فارغ را پایا است سمند جنود
نظر فرجام حشمت و مکتوب شتابان کفرت سر عسکر گوشه محض
یک از کفر فانی زویر فرستاده و او را برادران حنک و موت و در عین کرده
چون از او نباید و معلوم شد که بنای او بر تقابل است چون قلع حیات کینه
و تقبیس محصور سبب منصور و همت و الا کما حرد قلع برادران مقصود بود
صرف را هم توجه بجاست برادران کردند که یک سر عسکر برسم اند او یک
از قلع حیات محصوره جلوه کردند ظهور شود و کوچ بر کوچ جنب اوج کلبه را
باز احسن قبه از کوه چلو شین اوج مهر دهنده شمشند بعد از چله و در بیک
فریج از برادران نزول کرد که خیال فرمودند حسن باش و اول برادران قلعه داری
بر درخت و فوجی از دران از هم سار بنویسند حکم سر در کردن فرار قلع
بنا بر تیرا موزون تخت و تیرا ساخته عثمان آتای حکم در بیدار و دستگیر و سر
بسیار با و تخت کردند و نظر بر ساندند محمد با تاسی سپهر عسکر از کار
سپه منی کز به اندازد بکشند قلع و او را بعد از القدر داعی الرهر الرزاف را کشت
اثر را بر عین حال و کمان و سوزج حادثه و در کشت نامزدان تحول و در کشته
محمد از عینیت آن کشته شد و در کشته کرده و کز عینیت و عذرت نام کرد
شست و در عینیت و کشتی که آتای و محضره بی در کز عینیت است آمد و در
محض و در کز عینیت و کشتی که آتای و محضره بی در کز عینیت است آمد و در

عسکر روم از آریه جای این نوبه دلپسند و مزده بخت پیوند معروض خدمت
 حذو بود از شمشیر گشته برای سبکی غازیان بنه و آنزوی و اوروی
 همایون را روانه کوچه ساخته مولک واک که عدلش پانزده هزار بشد
 بقصد استقبال حرکت و سر عسکر که بهر امر کوچه و فری آمد و در محل نمودیم
 پیایخ آورد من جمال ابروان گشته چون دست از دامن حرم کشید برنگ
 انقباض یافت کرده انبوه در دامنه کوه خروند آمده کوچه واک نیز بنه که و فرستی
 آنکوه در جنب قریه ای گندی ابروان واقع و این الحکیم میدان مطمح
 بود برای نزول اختیار نمود سر عسکر که طایر ریش در هوای خیال می رازد
 عارضی بر پیچیده جوی باد بر دست و عسکر ناف بند بر واری قرار گرفته
 آن شب هر بیت از شیر نظامان را صید فراکت هر دیر لطف زکند بودند
 به باغ نظری کرد اما حضرت ظل الهی که کوه پابر جای جهان با و لنگر گشته را
 در بود آمدن ایشان را و اول آمد طار و در خطای حضرت آفرید طار دانسته
 مایل نوی و حوصله شکر و عزم ثابت و است زلف تا لطف رب
 به نظام امداد شکر و داخه منظر ظهور صبح فردا بود انباشت در عالم داخه دیده
 که نور عیب که بجا و بیش و شتر و نیک شبانه ای دور در میان جنبه
 ریشمی که حضور آن حضرت بود که در منزل زده میشد و بآن حضرت
 کرده حذو پیشرفت نمر با و حمد و در گشته فقای کردن و اگر گشتند آن
 جانور هم شمع بتکاشش کرده و او را بکلم گشته و منزه آورده اقامتی او
 قیام بود آن حضرت با و در آن بخت شکر را که در آنجا حاضر بودند با و او را
 را و در آنجا ایستاد اعلیٰ تر از او بر سر نهاده بود که آن حضرت الهوت و ادوی
 شیر افکنی و در از پای در آن و در آن هنگام سران و سرخیان بسیار
 حضور کرده و در آنجا هم پیش و در آنکوش ایشان را از ناله و تلخ ایشان
 چنان پر خشنده که دشمن سر بر سر می غرور و با و در آنوقت پیش بر زور است که در
 پیش رو گشته و در طرف از آن و در آنجا و در آنجا چنان پیوسته که فری
 در عظم و قصه روی در رزم واقع بود و راه بجای است از هر طرف بسته خواب
 بود و در آنجا خواب شبانه چنان کرده و در آنجا را پیوسته و در آنجا

صبح

وفتح و ظفر سپید واری داد نه مقدار رویت از قلوب ابروان هر دو آن آمده از پشت سر
 او روی همان بون کنار یک جای را جزو گرفتند که هرگاه کوکبه و الا از بالای پشته بجا
 سر عسکر بر دارند ایشان بمسک حضرت اشعری و کوکبه شدند و آرد بر نه
 و او روی سر عسکر نیز از پیش او آغاز کوچ نموده همیشه با کوکبه و او در هم برآید
 افتاده جدا نمیشد اقبال که با قواج خود بخوار میگردید و آراسته میبای لیکن در
 لیکن ایستاده بودند از فرزند پشته چند رعد بهاری طوفان چون سیل کوکبه
 چون آن تهنیت نشیب کرده رویه بشکر رفته آرد و نه عسکر در دم تو کجانه را
 دو دسته کرده یکدسته را یکجا بنیاب رداشته و دست دیگر را بر سر تنی
 که در فضای میدان واقع بود قرار داده و خود در پناه آن ایستاده از هر طرف
 ابر خود رداشته و جنگ یعنی توب و قنکت را صافه داشتند تا
 کوکبه که با فوجی از جزایر جبال بهرام صولت بر سر تو کجانه بالای آبی که سر عسکر
 آن را پناه خود کرده بود بر سرش نموده یعنی را نیز بر سر تو کجانه جانب چپ پندرس خسته
 قول همان بون را بر عقب لشکر رداشته در حرکت آورده تو کجانههای جلوه را بر پشت
 بسته تخت جزایر جبال بهرام لیکن به پشت کرمی اقبال جدا بود ظفر قرین هجوم
 آورده تو کجانه روی تنی را از پشت گردانید بنیان پایداری قلب سر عسکر نیز از
 صد مات تو باری کوان در هم بسته و تو او ای از تمام آورده و یک تار آن جلاد است
 آئین و نیزه که در آن ظفر قرین که در طرح و لیکن کوهستانی لیکن نموده با اشاره جدا
 روی زبانه از لب رویدن بتجارت کوان بر داخه فوجی نیز به پیش روی پنا
 جان بر آمده صدای مدام افتاده و چون که و از احاطه گرفته سر افتاده است
 باز نموده و طاری ریخته که میگفتند و میگفتند و یقین بگری پل آن را پیش
 انداخته می آورد و کوان لشکر کمان را به پناهی از عقب ایشان نشسته و
 آن روز پنجاه هزار نفر متجاوز از آن کوه در طرح و لیکن و اسیر فرستاده و
 شدند و بعد از پناهی سر عسکر حاکم تمام جزایر روی همان بون گردانیده و
 آورده و او را می شناسند چنانکه علامت او پیش است بود و در پشته
 پناهی نام تو را هجوم کشان ایشان از آنست در غلبه سر عسکر کش
 لبنت آمده و هم جان گشت و زخم چون صد خورایم جان دیده و در جابج کرده

فراموشی مدون

سرش بر نظر انور رسیده و چون طالعش در می فطنت آن بزرگ نماز کرد
 بود بنوازشش کامل بر احوال و سلطان مصطفی پاشای وای دیار بکر را که مصطفی
 سلطان محمود خان پادشاه دوشوی جاده روم احضار داشت جلیل بک پیش
 مست حراسانی از آب انداخته چون زخم کاری گشوده بود در عرض راه و غایت
 که خوش اورا با دروئی نظر فرین آورده و دوازده هزار نفر دیگر از پاشایان کسر بولکان
 و بران سنجی بهین پنج سر بر سینه رای گذاشته و قاتی نوکانه و خزانده و امان
 و انقال و عیام و حجاب و آلات و اسباب سر عسکر و لشکر پاشش فزون
 از خط حساب بعضی انتاب آورده و این فتح رود بکشتن ششم شهر محرم الحرام
 اتفاق افتاد و آنجا پادشاهی بی در آغاز اشتعال شیره جنگ با اراد و آن سبقت
 بگریز و نمیکست بسته با فتح از جانب ایچ طیب و فوجی از راه کربلا و اشترک
 راه قرار نمودند آنکه دهات آن حال در دوره جوانی اشترک سر راه را بر آن
 گرفته آراسته در پیش او کجوب و شک و دلیران از پشت سر بر و لغت
 آب بسته ایشان را راه داده سه چهار هزار نفر از پاشایان از هم جان تان دانه
 پی پایشان افتاده مرد و دم یک بجایا ر عدم شش فتنه کامل برای مطیع و قیام
 عتاق و اعطای جوایز و عطایا در آن مکان جزو بی نشان و دور و ملت و آن
 سلطان را که او به موم و نفیض سر عسکر را بسا و طعن بسته مصحوب گشته
 آتای و خزانده بی نقاد و نفیض سر و مصطفی پاشای و اما در احوال بران
 روان گردیده و شمع گرفته ران بر و تهر را حرمی داده و سر راه حرمی و در دانه او طاق
 فرمودند و جبهه نظر از او فغان روم را برای نقلی سر گذشت و دانه سنج و
 نفیض رانده بسته بسته با فتح و خزانده و طاق و سنج و دانه و کوبه فرود
 از یکجانبه بیلاقی حرکت کرده بسته کانی خان را مقرر کرد که نظر بسته بر دانه و
 زینت آسمان فرس آن بسته را که در بر سنج و سنج و دانه و کوبه خان جانور
 بظهور کمر بستن قیام را که بعد از مقدمه فتح بر نظر محبوب و حرمی و دانه و کوبه
 مستحکم بسته بود پاشش هزار نفر از دانه و ران از هم کسر کجا حرمی و دانه و کوبه
 با مقرر و فرمودند و در آن مکان بسته و دانه و ران و دانه و کوبه حرمی و دانه و کوبه
 از او ای اندکس و مقرر و دانه و دانه بسته و دانه و کوبه و دانه و کوبه

چون مشت حضرت داور که بست و کشت
 امور حسن حبیبان چون در قفس و لبط مهم قلمو میان چهار ارجان در دست و دست
 دوست که رسول امری خلقی بگردید و نسی و طلب کلبه در الملک مطلب
 بدست می آید و رخساری کزنده از هر طرف بسته کشته در دای بسته از هر دو
 کت ده می کرد مصداق این مقال مصداق قلمو ابروان و کتبه و نقیص است
 که در چند سال نهال پابر جای الظایف در آن زمینها ریشه افروخت و دو استری
 سبزی شایخ و برکت سرکشی افراشته بود که کشت کشت اره آمد و رفت
 الجبان و دهره حرف و صورت سحر الهی چه از پا در نمی آمد و در بنوقت کاین
 همه از سر کشتان در مویه پهای مروی حلاکت سر در پای تلخ گذاشته
 دست از تلخ برداشته و در بنوقت که خیز قفسه سر کلبه رسیده اولای
 پاشای و المانجی و میرزا پاشای را با چند نفر از روسی اوجاقی در طاعه کربان
 زوفاق فرستاده طالب امان شدند ای رسول از حضرت ظل الله موقع قبول
 یافته عبد العزیز خان رنگه را همراه ایشان با فرزان امان روان ساخته
 بعد از وصول فرستادگان در بون پاشای مشایخ و در مقدم صف قلمو انکار و عجب
 است از اندکس با توخانه و جمیع اسرای ایران را تسلیم نموده که فتح کرای سلطان
 و المانجی و آثار کلام دل در دست عیال در آید و بعد از وصول این سر بلندی
 بجایب مقصد شتابه مقرر شد که پاشا و فتحکری سلطان با اتفاق عبدالعزیز
 خان روانه در بار سپهر بنیان و جمعی از غاربانان فیروزی نشان از مویه قلمو را از
 آرد جای که استبداد سوار است گذر آورنده معاودت نمایند پاشا و فتحکری
 سلطان بعد از اوداکت سحر کوشش و تسلیم و ظرف پابوسی تسلیم و فتحکری
 لایق گذر آورنده بنوازشات خاص عزرا اخفای یافته پاشا مقابله کشت
 حو در از راه قارص و فتحکری سلطان آثار که در پیشش دار الملک فتم بود
 از راه نقیص طریق مقصد پیروده بعد از تکیه کتبه اسفندی پاشای و مله نقیص بن جین
 هیچ مورد عفو و امان گشته در دست دویم جمع الاول قلمو را حلا و کلبه قلمو را
 با اسرای ایران و کرب و توخانه به قرف سر دران بر طرف داده و حو را در مویه

بشمارفته اتفاق و در زمره قلوبه رفته را محصور ساخته بودند و محصوره دهان شمال از آن
 طرف و حاکم در دست از آن طرف با جمعیت کامل بدافعه ایشان مشتاق
 سجد سر و زنده از ایشان بدست آورده بقیه اسیر راه نرفت
 پیش گرفتند و شمال و جی که مصدر خدمت شده بودند برادرش و اقام
 سه عیدی یافتند و هم در آن وقت که شمال آمده در در دست می بود و
 او را با جی از لکریه بر سر قله ترخو که مسکن شمال است آمده و با جمیع شمال
 محاصره کرده او را سستی می نمود و جی بعضی قتل در آمد و نیت به در فرار داشتند
 بنا بر محصلت ملک در بد و طبلان سیل انزب نازیه و کزین
 در رسته جان بند سلطان مروی که و ان الهذا م یافته بود بعد از آن چند دفعه به
 بسطی آن امر فرموده آید بروی کارخانه و تکرار الدوله امرا هم خان که موریان
 آن بند کشته بودند در ملو را بسته و آب را لغو جاری ساخته نشسته
 طمان مزایع و آب این آن سرزمین از و رفو آن زده سیراب و کاجا انداختند
 و نیز کن سس ایلی زو سیه به یک سمت دیگر یافت و طرف اند در آن کشته
 و مملوک می یون می در جینی که را بایات حضرت آیات از بیدق ابروان
 عازم تارخی شده او را از تحت الافراف داده برزاقی نظری حلقه را لغات
 لیتی و با بایک بجز قتل و بعضی به ایا روانه و ولت روسیه فرمودند

حضرت

بعد از استرداد تاج
 ابروان کج و قلیس و انتظام آن انجام امور رحبان بنشینند و خاطر اندکس گرفته
 و در همه هم صای اول و از قاری عطف عثمان بجانب قلیس کردند و مقرر فرمود
 انه که سر کرده طمان که در قلیس بودند اتفاق ظهورش میرزا و علمیرا و سعید
 نفرات و ان و زن و ان کاریل و کحت برای بازی کار رحبان روانه از
 ملک بنیان نشاند و موریان حسب الفغان در عرض راه ادرک خاکبوس ایستاد
 عز و عاده نموده و چند ظهورش میرزا بنویسن و طمانی اول و اوج و مملکت دریا
 ابروان بود اما چون عا میرزا از فرقه کرجه بشرف اسلام مستعد و برادرش میرزا
 در جنگ عثمان پاشی سه بقتل رسیده بود و دیگری کابل با بعد از کحت
 بلی میرزا غایت و او را بطلب خانه سرافراز و با جی روانه بخته مقرر فرمود

که ظهورش میرزا باوان از نظرمان رها بجا بود و در ظل قتل الهی بسر برده و در
دو منزل تقیسی از کائنات برات ایل ظهورش میرزا را مرقع حق فرموده که از دست کوچ
خود در اوقات خفت بقیسی آرد و ظهورش که موعود و ایلی را با هم خود داشت و در
مغذیات استی پناه خدمت کرده و صاحب تمیز و تدبیر بود چون این معنی از
توقه بقیسی بنایه یا یکس گردیده بود و در وی کرمیت نوشته نموده بودند اینک
وارد تقیسی شود و گاه خود شتافت و گاه از او دان نیز از ایمان منزل قرار
و کوچای خود را بر داشته بسمت فراخان در و کس و هر کس که در امانت صاحب
المالک است بدر فرستد حد بوجاهل بود و در و منزل را بخلق پس از فرست
پناه را بفتح بوج ساخته هر فرقه را سمعی برای مع و استقامت طوایف را بجهت و در
وین و در پست و نام و از بهر تخفیه خیر آفتاب قیاب بر تو وصول است
نقش انگند در آن جماعت می که در مقام اطاعت بودند و مرودان کشته
سخت و بمرض مواجده در آمدند و ششده در خانواری ایشان را الو جانیه
روانه فرسان حسند و ملت و در نقیسی مغرور که از دست فریخته
از آنجا بعون تنه و الا فتم بایست انصاف یکایک در مینا فرایند
در حقینی که عهده پاشی سر عکاز دولت عثمانی را بر سر عکری
منصوب و عازم حد و ایران گردید و فرزند وی شان یقصری بخفا اقرار نامه بود
که خان فتم سلطت بقیست را از فرقه ناماریه منعقد ساخته از راه مولا و در بند
منوچه ایران شود حد بوجاهل بود از استماع ابن جبر علقه خان را بر ویو بیکر بفرست
را با حکم و فرستادن استه ابر و فوجی که محمود محمود پیش از رفت بدر بند نامر
فرموده که اگر خان فتم اثری ظاهر می کرد و در آن غایب می شود از داری بوده عارضه
و حکمت و در و در موقوف داشته منزه طلق علیه نیز آفتاب اقبال منزل
و طلع انچه ما بهیامیات از دست انتقال باشند و در نقیسی بعضی سده داشته
که و الا مولا با جگر غر و غر و کعبه و مولا که سنور ملکات ایران و کس است
و در گردیده با دوشه سکنه جان روم بعد از اینکه مصالحه میکرد که اوبات حوای
خوای از فرقت آمدن پسران و این دفعه نوبت خواش ملکات روم
خواهد بود و پاشای واکه را که از خدمت اندکس حق کشند در بار عثمانی

رفته بود و کلمات آن دولت علیه روانه شدند که اطلاع اجدادش را بر سر کمر خود و پیکر
است به ستر قدیم پیرانند و لیکن استقرار در هر زمان بجان قریب بکفر شریف نوشته
مستحب است اسد میکر سلطان را در راه ده خان مزبور که در دربار قیصری بود یکا پاری
فرستاده اعلام داشتند که چون حال در میان ایندولیت بنای صلح و دوستی است
آمدن خود را بجا بیاوران موقوف و اسلحه گری سلطان در عرض راه سر کمر آید
و سر کمر این معتد بر ارفیق اوس خسته با علینقه اخلاص آید روانه درگاه سعادت و کرامت
حال و مقصد آمدن علیه پادشاه را از دربار قیصری بطیب حال و در عرض سده جلال است
اسلحه گری سلطان و فرستاده سر کمر در آغوش شرف اندوز و تفتیش در کاخ
خانه گشته سلطان مزبور برای ایصال فرمان اعلی حضرت پادشاه سکنه جاه اوم
را خدمت مهابون رخصت طلب کرده روانه شد چون صد و این جبار است
از خان قریم و روده قدیم آتش افزون مزاج اقدس شده بود مانع رفتن
سلطان مزبور گشته و کوه دانه که همیشه باب شیرین آتش فتنه را حوالت میداد
ایم و سخنان نیر انگیز را از اسلحه آید که در میان ساخته بودند تربت فی جنت یزید
ایم برای کشتن خان قریم فرمان قیصری در کار نیست و ایچک را چون قریم با رینه
ایستادند پس سلطان مزبور را روانه بخش و عبداله خان نرنگه را نامهربان گشتند
که در قلیس توقف کرده علیه پادشاه برای مصالحه از دولت عثمانی آمد بخبر برده نظر
فرمان نموده باشند و ریاست جهانگش روز شنبه نوزدهم جادی اتقوا از انقیاس حرکت
و از راه جار و کوه عازم مقصد شدند که بعد از عبور از آب قالی چون لکویه جار و کوه
بزرگ و شمال در کار بود در آنجا اور دوی مهابون را در کنی آب گذاشته عازم فتنه آن
جاست نشاند این پیش از وقت مسکن خود را خلع کرده بر فراز کوه ابریز
که در رفعت صوبت مشهور عالم است صفاتی نموده بودند با سازه و اراغی که
و جزایر حیوان را اطراف کوه بر و کس بر داخته آن کوه ملک شکوه محمود و جنت
افزونی نایره و تفکات قلعه زهری جلی را کرده ناز و کسرت صفاتی تقویت
کرده لکویه چون آفتاب بان را با خود دست و کمر پان و بر خلاف عادت ملای
در زمین ماعدا آسمان دیدند بتوابع را و به وز و بای جبال متفرق گشته خود را بجا ب
آورده گشته اند و جیس از این قتل و اسیر و بیو تاست و منازل این را

احوال یافت پس گوید والا از راه شش در پیش راه نورد وادی انبار و از آنجا عازم اور و گدا
 حضرت شکار گشته و بعد از ورود به ستمانی جز رسید که خان قرم بنی پنج در بند
 رسیده بود آواره و توحه موکب جلال را شنیده خان عزیمت بر تخته دوو
 منزل را یک کرده بکام بن خان قرم شتافته است بنا بر آن حکم والا بنغا و پشت
 که اسد سلطان برادر را ده او که در کج توقف دارد از آنها سزاوارده است و در آنجا
 قهر بر آورده با منای آن دولت والا بسیار و چون خان قرم بعد از ورود و کجا
 در بند ابدارانی در ستمانی را ده های بی بی را به ستمانی که در اغشست منسوب
 و ایالت شیروان را بر سر خانی و حکومت در بند را به حمد خان او کسی تقوی بن
 دو و هزار با قصد تو تان با بر شش و دیگر و کورک تا بنجا داده سر خانی نیز دله
 خود را با قصد نفر از نام آوردن کردن همراهی خان مزبور تعیین و بعضی را اسد خان
 طایفه عسکریه راجا دیده با خان دم از وفاق داده بودند هر چند که ابتدا می دانستند
 و کورستان دانستند را تا ما برنی فرود گرفته عبور از محاربان تا سازه نیز مقدر بود
 اما حضرت قلی آبی که پست و بلند جهان را می شنود حور نشد جهان تاب و نظر نور
 کجای بشمر و بوم بلند است از غنچه محبته بخت سنجی راه داشتند داشت
 نشسته بته آن طایفه که حضرت را پیشینما و خاطر افسوس ساخت از راه آلتی
 آتانی ستمانی روانه بعد از ورود و منزل دره اسندی قران ها چون بفرمانده و مقرون
 شد که سر دار و آستان از در بند آمده در منزل دره من احوال طبر سران ملک
 و مشغول جمع غلات باشد به و آغوش را و موکب است براده رضا قلی میرزا از راه
 شت و پوران روانه خود با قوی از لشکر حضرت ارشاد و تلامذات بنده استوار بود
 و خانی کشته شش هزار نفر از افواج منصوره نیز بکشت و دو هزار باره و آلتی باره باقی
 و جی را با مورخ خستند که در کشت عزیمت سر راه بر خواران بنده و بعد از آن که کوادم
 قتل و غنیمت اهل آند عطفه عنان کرده در حال قتل و در وی ها چون پوشتند و در قسم
 نیز رجب المرجب است شکار قهر در بند مضرب خیم سپهر خنده کشته چنان
 بپوشاند سید که ابدار خان و ستمانی حدیه و او کسی و سر خانی
 سکه بخت نظام داده و داده دارند که بر سر خانی فولاد خان ستمانی روانه
 بعد از امانت جها ننگشاه از در بند شبیکه کرده و در وی کس که خان محمد دله او کسی

در آنجا توقف داشت کردید خان محمد نیز با لکزیه سر دود می سر او و کوفته آنجا نیز
 و جمعی از ایشان قتل و اسیر شده اند راه کریم را پیش گرفته و تا می آن محل بال
 و از غلات و ذخایر به تصرف لشکر خود مظاهر در آمد و در دیگر از آنجا حرکت و
 منزل بیزل بهین پنج قیل و سبب و اسیر و احراق فرا و مزارع و محال لکزیه بگردان
 دارد و قریه کیدن که متعلق به خاص خواد خان ششمال بود که در این لکن سرخی و سببی
 و ایلدار از مصل که که منصرف آگاه گشته سرخویش را گرفته بستی قرار کردند و خاص خو
 لا و خان با تابع خود در کیدن بموکب همایون ملحق و لشکر چهارم می آید آن
 و شان سرافراز گشت از آنجا اعلام تلف فرجام قاتل بهرم پند سرخی که با شقیق
 ابرار یافته در مقدم ماه ششمان به دوزاخ سه فرسخی فوق وارد و سرخی نیز بخت
 مودود فرام آورده قتل جبارا سکر کرده و ده را که معجز پیش در با جزو کوش بود
 فرو گرفته با عتقا و خود سر راه بر آن جیل پادشاهت جذب و بهال قتل آن را چهار طرف
 مامور بپوشش ساخته اولاد بران افغان قرار که بر ارا آن طایفه گرفته آتش جنگ
 نیز واحداست شور و سرخویش کردند و نمودار فواج دیگر از دامن کوه در کار صعود بودند که لکزیه
 تاب مقاومت نیاورده و زاری و یکم آردان کریم از لکن یکی به قتل بر دخته
 تیغ نیز از ایشان جاری گشته و سرورانه بسبار به دست آمد چون با عتار
 تنگی وقت و بنی معبر عبور عسکر انضمت پرور در آن روز از آن تنگی عبور نمود و
 چنان زحل مثال را به حیانت قتل بهال مامور و همان لحاظ را قتل نزول که که منصرف
 فرمودند در آن اثنا ایلدار از لکزیه و اغستان و او جمعیتی منعقد ساخته از سستی دیگر
 معاج و نت سرخی آمد و چون از شکست سرخی خبر بداشت جزایر چنان سر
 کوهر لکزیه تصور کرده در محال ایشان آمدند نشاندند از آنکه می شاف لعل آمد خود را
 با اجل دست کریم یافت چار آغاز از خود و کرده بانه که کوفتی راه بران خویش
 پیش گرفت و نمیکه سرگشان سرور و دشمن بودند کردن بزرگ تیغ نهاده و بیک و دو
 عدم ششمانند روز دیگر لوی جهالت یا بن فوق شقه افراز انضمت شد که
 مقار آن روز و معتبرین فوق وارد و در وی همایون و طالب امن گشته بمرمن
 رسانیدند که سرخی کوچ خود را به پیش این بجانب آورده فرستاده خود نیز بود
 بعد از مقدمه شکست است آوار بر کس کریمیت و بندگی خود را ارسال کرده گشته

آیداده کرده عفو بنده اسان حیدر جهان میرسد اینم چون خوار سر خای بسره لایق
رسید و اهل قنوق را نیز سال پیش مورد امان ساخته بودند لهذا بجای ایشان پسر
دختر بدم بنده احمد خان اوسمی عطف غسان یک بن قلمه قریش فرمودند چون
در جهان توجه موبک اهل یون یک بن غازی قنوق قاضی آق قوشه و اهل آنجا در سر راه
از دره استبان در آمده بودند که در شش کوکبه منصور بمقام قاضی لغت بر آمده و قاضی را
خفیه بجا و نیت سر خای فرستاده بود این قاضی مروه جناب نایره عصب خانان
کشته بقیه قاضی و جاعست آق قوشه قاضی را مامور و قاضی جمیع خود در آمد و حیدر
بر آمده شکرش نامش یافته مغلوب و مقهور و قاضی اهل آق قوشه غارت راده بنزد
شدند روز دیگر قاضی حیدر خواهی حاضر نشد است را بگردن بند کس خسته وارد
اوردوی مع کشته باقی کس او اسرار آق قوشه را که در تصرف پس منصور بود
رد فرمودند پس حیدر قلمه قریش ضرب سر او تا تجمعات کشته اوسمی
حیدر که دختر خود را برسم کنیزی به پستان دولت چند نفر از بهترین خود را بدر بار
کردون مدار فرستاده سده عفو و بخشایش و متعهد استال حکم و فرمانش کردید
ازد اتقصر او بعضو مقرون کشت و بنا بر اینکه لکرتیه بیست و قوز پاره هزار اسب
لعنوان بخشش و خانوار ای معتبر برسم پور غلام داده بودند و دم چوین که خدایان
طبر سران هم خانوار ای فرمانش را بجهلان سپرده متعهد خدمت و اقیه در شده
بودند و امور دواستان را بچورد و بهر جهت ضرورت انجام یافته بود خاص فولاد خان
شتمیل و باقی که خدایان و سران دواستان را بموبک و الا پوخته بودند بنواز
شایسته بهره مند و بر حقیقت اضراف خور سنده و خانواری دواستان و طر
سران را مامور بدر بند خسته زمام آشفته عزم را از راه شیر وان یکا بن صحرا
دولت ی منان انطاف در وند

در هنگامیکه سرابوستان نزیمت نشن ایران به ستمای خزان
حادثه روبرو افتاده که کشته شده از هر طرف سرکشی قوی شایع نمند
شجر سر بر او اخت و هجوم سبزه چکانه را با حین چرنک و بوی این گلستان
در میان گرفت باغبان باندیکه و لیستان سرای غفلت پیشه از پیرایش باغ بوی
زغن و زانغ و صیف بانگ طغای متول گشت اگر چه حیدر کردی خوار را که سر بناج

[illegible]

بسیار از سید و درگاه سپهر اشتباه نظم انفاق پذیرفت پس آن طایفه را
بر درگاه جهان پناه احضار و بواسطه معتدل کردن خاطر احدی را بایشان اظهار
کرده فرمودند که شاه طلب و شش عباس هر دو پادشاه بوده ایشان در
عهد سیر بقا موجود اند ایشان را یا هر کسی که برانند اندک سوری دانند بر است
و سوری بر آورند تا آنچه حق کوشش بود در چند سال بجا آوریم و ولایات ایشان را
با اسرای ایشان از دست افغان و روس و رومی خلاص گردیم حال صلحت
وقت در آن می بینم که کشم رخت میخانه خوش نشینم بعد از اتمام این پام
کنی آن جماعت دست بردارن جزا داده عمنی کردند تا در میخانه دلی نام نهاد
جوانه بود سرافتم بر همان خواهد بود امروز پادشاه حق آن حضرت
است که آب بشیر انبشار خاک ایران را از دهنش بدو پیاورد و در قیام
صاعقه بارش در غم می هست اندامه اخته درگاه حضرتش دیده اند
خاک را بر کرد و دیده از خاکش درگاه او بزرگوارم در آستان برهان سر
چرا کشیم دولت درین سرادش لبش درین در است آن حضرت فر
مودند در اموسکی تاج و آفری و هوای سوری در سر نیست این نوع
سخنی را موقوف دارند که من از رخسار خط و در از اندیشه باطن و بی همت
تا یکبار که پان این مطلب در کشش سر بجه کها و چو چون مبالغه از حد گذشت
حضرت علی الهی فرمودند که از زمان رحلت سید المرسلین و قیام البقیع
عنه و آنکه چهار خلفه بعد از یکدیگر متکفل امر خلافت شده و من در دم و نرسد
هیچ خلافت ایشان قیامت در ایران نیز بقا می ماند و من در دم و نرسد
بوده خاقان کیستی تن شده امیر و سوار و جلی المیزان و شاه در میان
حلی بنابر صلاح دولت خود آن مذمب را مروت و مذمب را شیخ را شیخ
ملوک ساخته بجا داده آن سب و رفق را که فعلی پیوده و مایه فساد است در
اسسه و افواه عوام او باش و ایر و جاز و جاری کرده شر شرارت به
چاقی زده بر همه را بر بخت و خاک ایران را خاک فتنه و آفت
و ما و هم که این فعل انبشار داشته این معصیه از میان اهل اسلام رفع خواهد شد
هرگاه اهل ایران بسطت ما را غلب و آرایش خود را طلب باشند این

که مخالف رومیه اسلامی را در آوار و عظیم لواب با بون بست تارک کرد و چون
 نام جعفر بن صادق و محمد باقر علیهما السلام امام حق نامی است در فرمودات مقلد طریقه
 و اجتهاد آن حضرت باشند ایشان نیز متفق اند بر این حکم البسم رضا و رضا
 و استیلا کمال جعفری این مدعی است که حقیقت در ستر روزگار خود هستند
 و دقیقه برای نویسد این طلب مرقوم و بهر پاک اعتقاد و تقوم ساخته بخواند عامه سپردند
 آن حضرت نیز رسول ایشان را پدید برای قبول و طاعتش آرزوی ایشان را بار آورید
 حصول ساخته فرمودند که چون پادشاه و پیکار در دم عالم عربین است یعنی از درگاه
 طلب صلح نموده است این حد که از جانب شیعیان آمد امام حضرت پادشاه
 دردمانی فرستاده مژده قبول و طلبه بنای مصالح سکندری که در رفع اختلافی صورتی
 از میان است سید اقلیای و جزاران و لای و الاقرین محمد رسول رب العالمین ص
 از علیه و آن گشته من بعد رسم موافقت جناب ایران در دم مسلوک کرد
 اینکه چون نماز عقیقه و سلفه سکول و طریقی و فقیه اندام حق نامی

حضور آنکه در **مجلس** در **مجلس** ساقی بیا که بارزنج برده
 برافست کار چراغ خوانان باید در گرفت بار غم که خاطر خسته کرده بود

یعنی دی خدا بفرستاد و در گرفت رسد بدان دقیقه یاب و آخرتشان بطاعت
 انتساب روز پنجمین پست و چهارم شوال سال هزار صد و چهل و هشت بهر کی بقی
 تو شقان نیل که دوازده روز بنزد و در خانه بود برای مجلس همایون متیان کردند که
 گمان قوی بنات و رحمتی چنین مسند نژاد نام سبزه کسره و رنگین قبا بن ریا حیان و کوش
 بردوش در بزم مجلس صف کرد و بدین و در دن فرزندان اشعار از عیقه و از هار تیغ و طوطا
 بر سر که آشته در لباس شتر و بونه دارد در حاشیه مجلس طوطا را از نو برانوشند
 بر زبان چار و ستیای بنابر که کرده در پشگاه چنین میای کرش کشند و بایان
 سر و آرداد و دلگنگ زمرودی بردست بند که بر سر پا است و دغ و میله
 کشیدان لکهای همیشه بهار رب جو پیا صف کشیدند و چهار حیان بلند آواز
 عروس و هنوز تو پز و شتر از بار خویش بردوش گرفتند و در میان پند خویش
 بطله و تورو کشاده و قی کوتاه و این شیخ سر و بر آراستند سفایان ابر آرای
 بر دوستی مو صحن چنین را نازده تر خاستند و فرزان باد بهاری ساحت کارزار
 به سبک روی از خمار و خس دی برداشند پس فرزان با فرشتان بارگاه
 انجم او آمد و حجة و طاب و آراستن بزم غلغله شکوه خورشید قیاب دست
 و باروی کارهای آراستین بر آورده اورنگ کوهر کار شهر بار جهان را در صدر
 اکین همه دوش فرزندان خاستند سران سپاه و عظمای بارگاه و خد مشکداران جان
 سپار و حجاب و خدمت پیشان در بار رحمت بار یافته مانند انجم باله پیر
 آن دایره کشند در آن فرزند بهادر انقضای هشت ساعت و پست دقیقه طالع
 بیش در وجه اسد خدیو کردند و ناز فرقی مبارک را با فسر کوهر کار آراسته با
 فرزند و نه و شکوه سپاه قدم بر خیزد گشت بر در بخت جو بنای که آشته
 زبان حال را باین مثال گویند فرمودند لولبت بمن افتد و بگویند که دوران
 آرایش از نو بکشند همه را عزیمت از قلعه خانه و دلال مبارک باور
 کوس و کوه نای شاد بانه برخاست و قیامی که در کوش آسمان در ایران چو آینه
 بود و فرشتان همه سنی آید الهی دست و بازوی قدرت کشوده دست آئین
 زمانه را بر پشت بست افره سلطان کل پدا شد از طرف چنین مقتدرش برب
 مبارک باد بر سر دهن خوشنمای خویش تن بود این نشست خنرو می پاشند

هر کسی که بپای خویشتن روزی بنا بر دو وجه و نایز بنام فی القاب کردی آن
 داد و کریم و دایم و اوزار آفتاب جهان را پیش برود و در پشت آن
 جهان یافت و جناب سیادت قاتل هدایت القاب میرزا قوام الدین
 محمد قزوینی از خاندان راجه جوس یافته بعضی از نکته سخنان را خبر فیه و طبع خیر
 و تاریخ قوام میرا که در القاب کرده بر روی دیگر المصطفی نادر نقیض کرد و
 عزیز قتی بخت و ادخواد اند خود من اعمال ام المصطفی که از افشاریه انجا بود و در آن
 ابتدا جمال بارش قتل آمده امستقلان لوی جهان کش کرده بود حکم ایستاد
 مردان خان از قبول این امر سر بار زده این معنی بر طبع اهلون کران آمده
 اولضرب الیمن خیر انوار گشت درین وقت که آغاز بهارستان دولت
 بردمند و هنگام آرایش باغ و گلزار سلطنت در شوکت شوکت سرکن
 فنا سپید بود و تمام امور خراسان را بر سر بخت اقتدار رفاقی میرزا قزوینی و خیر
 و همت انسر کار را بطالب سب قاتل جهان جلای که از معتمد این دولت
 بنیان بود عنایت فرمودند و با فوجی در جزیره طغی نمود و مقرر گردید که در این
 اقدس تپه اسباب استعداد و تدارک احتیاج کرده از راه باو غیس و مار و قی
 بزم پنهان علیهم الدین خان متوجه اند خود ترکستان شوند سپهسالاری و احتیاج
 ممالک آذربایجان را بطیمر الدوله ابراهیم خان برادر و اهل عنایت و مقرر شد
 که قایم بگلر بکان و حکام ولایات آذربایجان از حد قیدان کوه ایل آری جای و
 منتهای داعستان و کرجهستان تابع امر و منی او باشند و ایالت هرات بفر
 پر گد خان بایان چا پوشکو مرست گشته میرزا محمد تقی خان شیرازی بایالت
 فارس و مهدی بیگ خراسان بوزباشی زبوزرگی بایالت شیرازان خطه
 و امر امارای سرافراز بنشینند پس پاشای وای موصل که بطبع صلاح آمده بود
 مشمول عطف خاقان و ترخصه انظار ارزانی داشته عبدالحق خان از
 راکه امارای معتز بود لغارت لوتیان و با لقای میرزا ابوالقاسم طاهر و ملا اکر ملاطی
 فیه اهلون بایک زنجیر فی و هابای لغیره روانه در بار ملک اقتدار عثمان و خیر
 جلوس نیست مانوس اهلون را با صورت ماجر با عطف حضرت پادشاه
 جاد روم اعلام و انجام امر مصالحه و امتحان لشکر و طغی بد کرده فرمودند و ایچی دیگر نیز

این کتاب را بنام خیر الدین
 محمد قزوینی
 از خاندان راجه جوس
 یافته بعضی از نکته
 سخنان را خبر فیه
 و طبع خیر
 و تاریخ قوام میرا
 که در القاب کرده
 بر روی دیگر
 المصطفی نادر
 نقیض کرد و
 عزیز قتی بخت
 و ادخواد اند
 خود من اعمال
 ام المصطفی
 که از افشاریه
 انجا بود و در آن
 ابتدا جمال
 بارش قتل آمده
 امستقلان لوی
 جهان کش کرده
 بود حکم ایستاد
 مردان خان
 از قبول این امر
 سر بار زده
 این معنی بر
 طبع اهلون
 کران آمده
 اولضرب الیمن
 خیر انوار گشت
 درین وقت که
 آغاز بهارستان
 دولت بردمند
 و هنگام آرایش
 باغ و گلزار
 سلطنت در شوکت
 شوکت سرکن
 فنا سپید بود
 و تمام امور
 خراسان را بر
 سر بخت اقتدار
 رفاقی میرزا
 قزوینی و خیر
 و همت انسر کار
 را بطالب سب
 قاتل جهان
 جلای که از
 معتمد این
 دولت بنیان
 بود عنایت
 فرمودند و با
 فوجی در جزیره
 طغی نمود و
 مقرر گردید
 که در این اقدس
 تپه اسباب
 استعداد و
 تدارک احتیاج
 کرده از راه
 باو غیس و مار
 و قی بزم
 پنهان علیهم
 الدین خان
 متوجه اند
 خود ترکستان
 شوند سپهسالاری
 و احتیاج ممالک
 آذربایجان را
 بطیمر الدوله
 ابراهیم خان
 برادر و اهل
 عنایت و مقرر
 شد که قایم
 بگلر بکان و
 حکام ولایات
 آذربایجان از
 حد قیدان کوه
 ایل آری جای و
 منتهای داعستان
 و کرجهستان
 تابع امر و منی
 او باشند و
 ایالت هرات
 بفر پر گد
 خان بایان
 چا پوشکو
 مرست گشته
 میرزا محمد
 تقی خان
 شیرازی
 بایالت فارس
 و مهدی بیگ
 خراسان
 بوزباشی
 زبوزرگی
 بایالت شیرازان
 خطه و امر
 امارای سرافراز
 بنشینند پس
 پاشای وای موصل
 که بطبع صلاح
 آمده بود مشمول
 عطف خاقان و
 ترخصه انظار
 ارزانی داشته
 عبدالحق خان
 از راکه امارای
 معتز بود
 لغارت لوتیان
 و با لقای
 میرزا ابوالقاسم
 طاهر و ملا
 اکر ملاطی فیه
 اهلون بایک
 زنجیر فی و
 هابای لغیره
 روانه در بار
 ملک اقتدار
 عثمان و خیر
 جلوس نیست
 مانوس اهلون
 را با صورت
 ماجر با عطف
 حضرت پادشاه
 جاد روم
 اعلام و انجام
 امر مصالحه
 و امتحان
 لشکر و طغی
 بد کرده
 فرمودند و
 ایچی دیگر نیز

مهری تلخ این جزیرک پاری نزد پادشاه خورشید کلاه بوس فرستاده و رفتی
میرزا و ابراهیم خان را هر حق و در دانه مستقر حکم آن خشنه و یک حکم و وقت
و اشرف و اعیان مالک محروسه که شرف یقین شده و الا در یافته بودند
بکلیه و انعامات نایز کشته رحمت انصاف یافتند

و دیگر باره جهان

از بخت جزور طراوت یافت چون ایام نوروز بهار و ملک از کماله نش طراوت
چون روز جوان خسته و کردن سر بر نیزه اعظم تبایج روز سه شنبه مضمونی
قدح احکام بعد از انقضای مفت ساعت و پنجاه دقیقه از زمان حیات
به تختگاه محل عزیمت برادر نک جهان آرای نشست و طبعی برین با برتوت
نایب داشت تا برخواست طوطی کوس نوزدی و غنچه فتح و جزودی بر فلک اثر
پوست یکم ایون مجلس خسته و آن آراسته کشته توانم سر بر فلک مصر بشکوه
طاعت عذوبه نایز نزلت سر بر سپهر برین نوده خادیه ملک و اعظم امر و سران
سپاه و مجازان درگاه و طبقات طبایع مانند طبعی بهاری سرور با نایب
رنگ و طبع از تازی آراسته چون غنچه جیب و دامان و بلی را از تازی
سرخ و سفید آن انجمن بر سر خشنه و بعد از انقضای مجلس که هنگام شکفتن طبعی
اروی بهشت دولت و الا و آرایش کریستان نرمت سلطنت علیا بود
قرین استغفار کار و افتتاح سخن بدست خیر قدح و نموده و افغانه را که ملکیت
و استغفار داشتند احضار و مکنون خاطر آندکس را اظهار گفتند و در آن آداب
و آذوقه مبارک استغفار و روسی لشکر داماد به تهنیت و تدارک آن سفر
حضرت افر فرمودند و چند روزی که در اشتغال جهان باغ فراغ روی داده و درگاه
فلک اسرار سلطنتی که نقش بدیع طبع بهشت قرین بود و هد و شش جنبه از کار
کون ملک نموده آسمان دیگر بر روی زمین افراختند و هیچ اعظم را که حاوی این
نیگون قباب بود و محوی آن جنبه ملکشان طبع بهشت در صندل آن خیر
سپاس را در نهد ملک افس در سینه خیرت انداختند و وصف
اینکه شرب شراب مخالف شرب آن جناب بود در آن چند روز
برسم نقاشی در آب کردش در روز در آن بزم سپهر سلطنت بگردش افتاد

راج یکایک پرده ختم شد در سرای منان رفته است آب زاده نشسته بود
صلی بیخ شاد ب زده سبکشان همه سینه کیشن بسته کرد و با رطوبت
ملکه چتر بر سحاب زده شمع جام زده نور ماه پوشیده عذار به چنگان داده
آتش آب زده محوای منان چون سرای منان کشید و چیز گشت و فتح جوانان
چون دم پر میخیزد تا یکروز و در دوم ماه دوی که آن سال فرخنده مال داشت گرفت
استمال بوزنم تسخیر کنند بار از جو لکای منان در امتداد آمده از راه کر سر و دوشتر
که بود آب علف استهوار داشت روانه قزوین و فرمان ایام بود
نقاد پرست که ابراهیم خان قزاقین که در حواله کرد و در است با سپه آذربایجان
لیونک بزوزی نشان طغی نشود بعد از ورود و بجایین ظاهر آمدند ابراهیم خان
بیز ساحت اندر خدمت گشت چون طایفه عباس قزوین از مقدمه گشت
و متعلق بکاک آدم اند مصدر حرکات زشت اساس شده بودند قومی
از حکام لرام و سپاه انجم اجتنام را بر سر کرده گشت هزاره و الا لکیر افغان
برزا و جناب ظهیر الدوله ابراهیم خان از راه سیح بلخ مکرری برسم سیاه
تاخت آن حاکمیت امور ساخت نامورین در عین دوشانه روز
چهل فرسخ راه طی کرده و در مسکن آن جماعت گشته هزار خانوار از اشرافیه
که فرصت قرار یافته بودند تاخت بلخ کرده بر اصدای ابقا کردند و مکر آن
در موضع مشهور به بتر کش من اعال مکرری سرگودا صفای نمودند دست
بتر کش جلادت زده قبیله مدافعه گشته و بران لغزت قزوین در احوال
کوه پرش برده صفای ایشان را که مغانی بسیار صعب بود بتبشید یز
وای در حال آسان بکجه لغزت در آورده هزار لغز پرست از ایشان بود و لغز
سر کرده معتبر عرف نیز تیز شده حتمه حوز را بغل جبال کشیده قرار کردند از این
خان باع کر آذربایجان روانه تیز دست هزاره لکیر برزا با قشون رگای علم
موتک و الا گشته در ورود و رود کوکبه ای چون عذار سلطنت قزوین غنیمت
قرین باوردوی نظراتین پرست که در خلال این احوال مروری
سده سپهر تنال شد مقدمه فتح بحرین بود اینکه در حین که محمد
لغزخان بطور کج فارس در جو لکای منان از درگاه علایان مطلق خفت

انصار حاصل میگردد و حضرت نعل آبی در باب استرداد و انتزاع بحرین که
چند سال بود که در تصرف شیخ جبار بود بلفظ مبارکت تاکید است بلیغ فرموده
و محمد تقی خان بعد از ورود بشیر از قوچی از قشون فارس را به قلعه ناریه بمقدم شیخ
بحرین پیش از خود فرستاده خود نیز در شرف حرکت درآمد چون قبل از ورود
چکر یک شیخ جبار عازم کوه معقله کشته قلعه را بنایب خود سپرده بودند بنایب مز
بور بعد از مجادلات متواتره طاقت قلعه را بر او از خود معلوب یافته فرار و بطریق
قلعه را تصرف کرده بمیدان را بدیده من اسر داشت و در این میان
مخلع نافه عزت اختفای یافته ولایات بحرین نیز ملاده ولایات بطبع
و حکمرانی چاکر یک من را به گردید و در آشنای اینجیل عریضه از جانب دلاور خان
نامی مشغول بر اظهار ندامت و عفو تقصیر خود را استعدا کردن بپایه سر بر کردن
مضرب رسید آنکه من را به از قدیم الاقام با ایل نایبی در حال چوران
من اعمال زمین داور گشتی داشته و در ایام استیلای امان غنه بنا بر یاد
سری سر با طاعت افغان فروغیا در ده خود داری میکرد تا اینکه بپای
ورود موکب و بهر است بجز یک سبقت ذکر یافت و منزل ناکون
بایلی بمشکر نظر او پیوسته بکومت اوبه و شغلان و غور و سحر سحر از
گشت و بعد از تسخیر مرات که روسای اکثره ادبایاقت بنا بر ضابطه ملاک
بسنای قلعه مرات شدند در باره او نیز چنین حرفان اصدار یافت او بنا
بر سیزده کاری گذاشته تنها سبقت خان جبار بر سر داور در شهر خان بجز یک
مدت با و بهر را عمل کرده چون دانستند که بنا بر سخن که فرستاد سرزبانده سری
میفرود تا به ستاری اقبال ابد بچار اورا کو شال نه منند یا پراه ادب منی
که اندر اورا بکسند تدریس بهر بهر قلعه مرات برده باشند لکن از آن او گرفته
مجبور گشتی کردند و لدان دلاور خان و در اوبه و شغلان میبودند به محض استماع این
جز کویح و بنه اورا با ایل و اتباع او بر گرفته بکست و حجتان فرار کردند و در سینه
موکب و لا مشغول میفرود افتاد بود و دلاور را بکلم الله شمس بر کوه منی آورند و دال
اورا که از غرور خانه و از پیشتر دور دست بودند بگوشتان روانه شدند بعد از دو
ش را به بگوشت ها بگوشت حضرت نعل آبی بنا بر ملاحظه حق سبقت خدمت می

که در آمدن بر کلبه جزوی تاب داشت و او را هر دو بخشیش و مکرر نوازش
 فرموده و شتر یوسف خاص اسب محلی با زمین را قی طلاء با وعایت کرده خشت مرا
 جفت دادند و این را به مقتضای شد که در ابتدا این مواسمیت بعد از درود هرات
 کس فرستاده کوچ و اولاد خود را آورد و در هرات سکنی دهد هر چند که خطه از انقضای
 چنان اوقاش کمالات در دلش معلوم و خوان بود و یکی از برای اینکه بر طایفه چنان
 عالم صورت که از آن معانی بجز نمیدانست و آن بزره درون روشنی گشته و قوی بود
 آن سلوک را محلی بر نفی هر دست نماند و او را در هرات ساخته و در
 دیوار پهن مقرر نموده که از آن احوال او بمحض قیاف در آمده باشد و ذکرده او را
 جمیع اهل او که در هرات و جنوستان مستند هر حق سادانه که روانه حرجستان کردند
 متراپها بموجب فرمان علی کرده و لا در خان نیز بمضایقه کوچیده با ایل و اعیان
 روانه حرجستان کردند و در آنجا دست از استیجاب برداشت و سر از زبان خود بری
 بر آورده و قتل با فوجی بر سر او آورده و با سبب او را به مقتضای مقتضای نظر از مستحق
 آنجا محاکمه و قتل رسانید و در آن اوان سردار را مقرر کرد که کشته بود حکم
 هرات با فوجی از غازیان بمقابلت او پرداخته و لا در حرجستان است که
 مستان پنج کرغیت حکم هرات ضلع و مختار اقطار بمقابلت قبیله در آورده
 را حجت کرده و لا در خان باز عود نموده مقارن آن سردار نیز که از آنجا
 کار فرایس فارغ شده بود از راه کرمان وارد هرات و بمحضر او و قتل سر کرده
 روانه سحر سخت بمقابلت آن سردار و دویم و در آن دلاور خان مجبوراً بر سر حرج
 رفته در کمین فرصت نشست آن دو نفر سر کرده با حکم آن با پهلوانی از قتل آمده
 همین که دست ایشان از او منقلب گشت و لا در خان از کمین گاه بیرون رفته
 متفرس سر کرده با جمعی مستظفان از شتر که زانیده از آنجا بجانب حرجستان رفت
 سر در نیز بمقابلت پرداخته و لا در بای ثابت بند کرده و کشت و جمع و هزاره
 کرغیت سردار چون در آنجا اولودی ندید برگشته احتیاطات حرجستان را
 که میشد کردند کشته عادت کرده بودند و سر عصبانی از آنجا استند کوشش
 مبلغ داده از آنجا بجانب مینه و چچگونگون توابع پنج رفته آن محار را غارت و غلظ
 نظر از آنجا را که گاه چاییده روانه هرات سخت بعد از آنکه دلاور خان

[illegible]

سلطان استاجور حاکم با سبب الایوب در بند سبب سکه قتل محمد بنان بکون
بشیر و ان میقتد بدربار ملک آمدند آردند که با نای سزای علی بابا رسید
در حینکه سبب بمایون از کوهستان بخت ری موصوف و اور در خبر
را به معونی اندک رسید که محمد بنان برای انظام لحنی امور بدربند رفته بود و
سلطان استاجور که در آن اوان بکوه دست انولایت سرافزاری داشت بنا
بر سبب لغاری که چنان او و محمد بنان بودند امر بکتابت او نیز ف و سبب مردم
انولایت را که سبب محاورست لکن به بهر راه درای و باد پای معن و بودند
در جز و تحریک بشورش کرده محمد بنان را بقتل رسانیدند بعد از این حرکت
از امان در بند و امن زن انش غلبه جلد و جز در منده گشته سر و در بند
نویج باشد جلوه نظر پیش و را با بایات بشیر و ان لوتین و با فوجی از جزایر جهان
برام گیتی روانه و حکومت در بند را بکف سلطان قراچور و عایت و معترف
فرمودند که سر و در خان مرگبلی را بدست آورده تا دیب و کوشال کامل و او
کف سلطان بخش براد در این جهان چند نفر از روسای در بند و او در راه
معن و معنی سده سینه و الا سخته که بعد از آنکه پناه عمر محمد بنان در دست است
در بند بر گشته بود آنها که سبب این برنم و مجلس آرای این عزم بودند از سبب
موشکارت گشته دانسته بودند که عاقبت کار بر سر ایشان خواهد گشت
و احتیاج شکی باز خواست محمد بنان دست مراد ایشان را بر حق خواهد
بست فرار کرده با محمد خان او بی خطای توکی حسته بوقف کریمه دارک طقه
در بند متوقف گشته چنان اراغی در بند که درین امر سر از انکشت ایشان بجهت
بودن ایشان را از ارکست بنارین طقه عدم فرستاده و مراد خان را که سر نایافته
و در گفته در بند دادند فرمان ای یون خطاب به کسی مراد از توقف ای عت
بعد و یافت که جی را که با توکی حسته بودند میقتد ساخته نزد سر و در خان روانه
نمایند اوسسی بر دخی فرمان علی کرده سر و در خان ایشان را با بقیه اشترار کوچ
کرد و شهر سن ف و بودند بر سر دراز است اراغی در آرد و اجساد را
طقه کلاب خاستند و جی را که شایسته است بنزدان کیم و الا کو چایند
بقعه جدید بشیر و ان آورده سکنی دادند طایفه صور را بجای آن طایفه کوچاند

بقصد در سپید کردن و کشف سلطان را در امر حکومت نیک داد و در او سلطان را مقصد
 برادر بزرگوار خود را فرستاد که در راه درود و درود و خنجر بزرگوار است و این که داشت
 و بعد از درود و کشف کتی است و سلطان هم مجرم و آفرین و این را سپید کرد و ام
 و بر روی یک قرقو که در آن اوقات بشغل نظارت بر بنات خان و شریف سر
 افزاری داشت با جمعی از یقینان در کلبه فرزند است و در میان
 که است و در دوم ماه ثوال بغیر فرزند و اقبال از سپیدان را بهت افزار و فرای نمان
 نال گشته از راه و کلبه و در راه روانه که در بهر دو ماه منور خارج قلمه که شک را
 مضرب جناب سپید چشم خشنه اناعنه آن مکان را در قلمه داری را آمده
 توکی فرزند خداداد شش دست با نر و هجایون کوه نوردان را با اطراف قلمه کشید
 رعد او اوصافه بار خشنه در لاله در بنیان قرار بر برج و حصار انداختند قلمه این
 از هم جان بردن است و آن آویخته قلمه را سپیدان و در آنجا کلبه خان افشار
 و له با صاع یک را بهر افزاری هزاره جات و در میان و او را باز و با فوجی با
 شش قلمه زبان و او را مامور و قبیله در لشکر این بست قلمه است یقین و با توکی
 و استعداد تمام روانه و در بهت و یک ماه منور و کوه منور و در بهت و در بهت
 چون بسبب موسم رستگان محوای خطا از علف و میله غلات را حین
 غنای بقلمه قلمه بار کشیده قلمه را با شش قلمه کرده بودند لهذا از کوه شک نخور
 عزم سپاه محمود گشته در جواب اهل او و در بهت از هزار جات خود اهل
 و قلمه محکم فرزند از نایبند است به این تغریب حین چون عزم کرده
 جلاوت گشته از قلمه بنده آن آید و در او آمده روز آن مکان معرکه که عزم و در آن
 گردید و در آنجا کنار از عذاب محوای میرزا با پای و در مضرب جناب در آن عزم
 با کرده و در انتاب حین با فوجی که در ستر یک جلاوت را با عزم و در آن
 زن کرده از کوه کاه آب تر دستی بیل بهاری از دوی نظیر شمار آمده و او را
 لشکر نظیر از نو شش بهجوم در انداخت طایفه داران خنجر که از کوه مانند
 کان از عین بداری در اطراف از ده نمره و سنن بر کف حصه بر حصه
 بسته و بن دیده و کج و اختر طریقه یعنی از نگینا نظریه بسته بودند با ن
 بر خوانده در آنجا و بخت جمعی را با کانت ها کانت بر انگشت و بخت خایب و خاسر

بجاست قدم در فرار کردند اگر چه آتش در حواله او روی گمان پورای موی بلند
شد تا جیکه مان که چرخ حورشید برده از روی طارشت برداشت معلوم شد
که حسین بودن است که بقصد شگون آمده بوده است پس رایا سلف
آیات از اهلطان در امتزار آمده چون آخر سال بود آبهای نین داشت سر و کار
قرار بلند اختر اشوب را دون حرام را در طبعی شناسد و در خسته بر نیمی هفت
فرامست را بر هر توبه لولان و در قسطنطنیه قلمه قلمه را در کرده آن لشکر کیم حب
باینه و اسباب است که در آب کدشته در رکست که هر که بجایست قلمه در فرار
آن واقعت آغا عبور کرده اگر چه توبه قلمه بیست بر سید انا بعد بود با
جانب رعد و برق تو بهار اصدای رباب الکاشته درون اینکه حسین و جین
خروج خون خوار و با موی در آن بحر و خوار جهان آتوب ظاهر بود در حال نکشت
و در کار کدشته در است شریقه قلمه در فرامشتی بارگاه عز و شون پایه زین

تر آمان رسانند

نست بخشنه نوز و دم ذیقعد احرام عذار الفقه بنفاه و ضیق
دور خاور در مقام شریقه انساب همز آفتاب عالمی است بر
زمر و غم ملک فرار گرفت جنود و قوای رهی جاسره در القوا رهن و احاطه
قلمه کشن بر داشت و در مناسبات بهین و دی را لایست بست سید
انواع سبک روح نسیم خور وین غایت غلات عقیقه و قبول شکوفه جهان را
در هجوم ناله و ریان شکر صفات حمت حکم حد و زین و اور مجلس خلد آیین
رای جیش نوز و زنی در حال فرو و زوری زین یافته آهنگم می نشتل از
طنین ناز نسیم و عقیقه کلور در سخن ناله عیسی شد سران سر و کار وطن
لشکر از عقیقه خانه همت سرش بر روی جلقه سر را نایب آراسته بکمر شدند
دور و یکدیگر صفی خان اختر را که به فرخی بهتر نری لشکر فروزی از نوسه افروز
داشت با فرخی از جهان کمران جنگ جو تا خفت نلالت مامور خسته است
تیم اسیری از قلمه فرار و جز آورد که حسین از اهلان غذایان جز در رشته نلالت
نست سید از اید چهار بخار حوانان نراضان بنفاه استان روانه
کرده جذبه بهال غلوز پای ملک فرسار ابله چینه کاتب خسته

بود و بسبب از دلایلی که خواه عازم این گشته از شهر صفه عبور
 به جهت طایفه کرده و خزاو و نگین و چند اول در دامنه کوه بارزول نشوید و مسال
 نیز مستقیم دور چون غازیان را دانند به حرم عاری و خواب غفلت از چشم ایشان
 طاری دیده بقصد آنکه علی الغله بر سر ایشان تازد و نظم بقوت ایشان را
 از هم بپاشد و در میان کین کز دست زنی پروا نیست معارف آن را بابت نظم ایشان
 آشکار گشته اما نه آنکه خرد دلایلی مستقیم ایشان را بکس نکند
 نادره ایشان هم را بدو رفت و بسبب از آن کرده را عطفه متبع آید از سرشته
 مایه دامنه کوه متفرق و بقیه با سبب احوال خود را تعلقات رسانیده و کین اختیار
 نموده حدیث بنامه از نظر حکما و عطفه عنان بقدر اقتدار کرده اسیر مزبور را که بجز
 آ درود بود و رسوم بر کول و دامن آمل او را لب از انقود و حصول فرمودند و در شمع
 و بچه کرام از سلطان مزبور کسب کوی منصور نموده در سلطان نزولت ایشان بسیار
 رای ازین و هندی طبع سوارت قربن قلم و سیمه مشتمل بر کار است انچه و باراد
 چهار سوخت و آب انبار و حیوانات و رباطات و مساجد و همه خانه طبع
 انگشته آب و نمک که در لطافت آب و دی کوثر نموده در آن حصار حرمه
 بنایان چنانک دست در اطراف محاکم گردید جمع آمده در محکم چو
 از نموده دست و بازوی اهتمام بازیده آغاز کار کردند و از این روزی قلم
 مزبور در حال فسادت و استقامت بهم رسیده حرمه است انعام و ایمنه می رست
 آن بر وضع و نشین سمیت انعام یافته و شهر مزوره خلدن ل که او آن طبع
 بر عیزه بقیه نثر نوال میزد و نموده آور آمده بنده به بخوبی طایق داشت طای
 آفاق گشته و بنا در آید و رسوم کرده در شب بجهت ماه مزبور از طرف سلطان
 علی که در عهد پادشاهان سلف حکومت بخانه به بهر آن او اختیاری داشت
 از قلم خزاو و چهره سی در بار سپهر افتد از گشته منظر نظر غایت گردید و
 مستقیم آن معروض شده سینه و الا گشته که فوج از علی بن مزور
 و سبب و کین رعد آب در آمده اند فوج از دلایلی به وضع ایشان نامزد
 گشته طوره رحمت بسیار از ایشان را در حال سیف آید به آب
 مالدین چون چند روز بعد از ایشان داده شده بود که دست از قلم

پروان گذارند بدار و فتح این سکت و بکسر از کربان محول در باره و پیر
مناجات صحر و غنچه داری بر داشتند پس است و اما کما هو قلوب قد مار
مقصود گشته و اطراف آن قلعه سپهر مانند برف خلد بر رخ طغیان حکم
که دایره محیط تمام قلعه جایت شش است فرسخ سرشته و تربت داده بهر
قلعه فوجی مأمور در هر حصه قدم بر می استوار اعداد است و بهر برج بهی تفکیک است
موتین گشته و ثانی الحال چون بنادگان افغان در غلبت شب بجوانان دزدی
از میان برجها بیکدشت مابین هر برج دو برقی دیگر بنا گداشته و هر ایا ایلک
بر قلعه کبان مسدود گشته و هر یک از ایشان که بتجمل دانه غله باشند
غله سر بر می آورده و ستفغان بروج ایشان را با اسلحه بکشتن چون خوش از
پادشاهی آورده و در سیم حرم سال هزار و صد و پنجاه هجری عریضه از سر کربان
رسیده مأمور بقلعه است بود که توب و چهاره بقلعه بسته بوده اند
انانته از در استان در آمدن قلعه را سپرده اند از موقف اعلی حاکم برای حفظ قلعه
نوبتانی گشته لشکر فزونی از انانته دایر گرفته و در بار سپهر اقتدار گشته و چون
در حینک حاجت سیدال از جنب شهر صفا عبور کو که منصرف واقع میست تو فغانه
همراه بنود کربان پرداخته بودند بدار و هر جهت فوجی از تو فغانه و اسلحه و بهر
شهر صفا تو فغانه که دیدند و در چهار دم ماه مزبور مردی رای و افغان عتبه علیا شد که در میان
شهر صفا نیز تو فغانه که کوه لوتان و غنچه رای آتش افشان را برق قرین جان قلعه
کبان از در عرض پاک روز قلعه را استخر و انانته انکی را اسیر و فرمان برخاستند
جسعه از در لوتان بی فطنت قلعه مزبور و بقیت لشکر بالاضراف باور دوی بکبان
مأمور شدند و در آخر شهر مزبور حرم مخیم و بنه و آعزوق که در شهر نوال از
مربک حضرت اشغال جدا مانده چند کادرسیتان و در انانته آمده در خانه قوت
داشتند بکم اندکس وارد و اور دوی متعینه چون سیدال که قبل ازین نند
را آمد و در حصه و لوتان نظر شمر فرار و در قلعات کتختن آهسته کرده بود و بکرب
مخیم کرب حسی و جی و از دروس ای افغانان در قلعات مزبور دوی فوجی از باران
عهده و غار با سر که که امام دیو بر یک قرقوبه سیخ قلعه مزبور و غنچه حسی
امام دیو ی بک بدار چند روز پیش برده بر حرم را که در دست شمران قلعه

واقعه بود تقریب و اناعت در ارک تحقیق جست مدت ده ماه بود واری پرور شدند
چون دیدند که سید باب در زمان کوه البرز شکوه قرار و ایران را از جا و بلندی آورده
از باب استخوان در آمده و نهاده است بمزونه و امام و بلوی با یک بارشاده است
چون در تشکیک را بجای فطرت قلم یقین کرده و هر حسین را بسید ال و زوی می خوان
با یکا میورند و در وی متع فرستاده چون سید ال بهنجیک در تکیه صادرات احوال
اصحان و مراث و گرفتار یافت در دف و پیکر نکا مطلب بود با شاره والا و ده
کج بین او را از حد بر آورده و بهیات حال هر دو حسین از روی اعراض و ابرام بر
و جستند

که در اصحان پر محمد خان و همسر خان را بسرداری موجبان یقین و با یونجه و پیکر
موفق به چینه استوار مامور شدند و بعد از آنکه حست قندار نظر او روی عود
کرده و به یک سار و یونجه با یک اشک آتشی با نخی را در نیم دی ایچ اهرام با نخی
به چینه استوار بلوغ و بلوغه نوزاد یک که در مقام نوزاد کبری بوده اند و فرموده در
بجای فرسخی نوزاد یک طایفه بلوغ از دور و در لشکر منظر مطلق و بهیبت کرده و به یک
خودزی با نخی در به و غدار سبزه و آویز به شصت نفرات آن عرصه به نیرتیز استوار
بساز یک خط و کسب در آمده و بعد از استقبال آن کرده چون طایفه شیر خان
که در حواله خاکه سکنی داشتند بر و به بازی در آن نوازی و خواتاری می کردند
شیر خان را به چینه ایشان بقدر و حواله غیر بهنگامیکه چسبند پلنگ خود نمون
دم لکرت را در آن افی بر قلن و اظهار کرده شیر خان در کوشش قبل جواب عز
کوشش را در به و بیای حلاوت بر سر ایشان ریخته و نخی از ایشان را با شیر
خان سر کرده آن صاعست از پا در آورده و نخی مسکن در مکن ایشان را به عرف
نهند و اسیر آورده حکم در لایق نقد بهیست که محمد علی یک با موری رفته و در
خانی و خاندان سبدر داران موجبان علی و بعد از انجام کار ایچ عازم نوزاد یک به
در تکیه حاجت آن نوازی پر دارند و در ستم ده محرم سال هزار و صد پنجاه و هجری
امیر محبت خان و امیر مستار ولدان عبداله خان که حقیقت اخلاصی و از بهای او است
باین دولت اید بر به سبقت نکاشته حکام اهل شده و از دور با سبدر مدد و یاری
اسب و نیزه و نواز داشت و دیگر قرین افی رگشته محمد و امیر محبت خان بر عتبه

یادت بجهت اسرافزای یافت و حکومت نوزاد یکت بحراب سلطان باد که
بقصد خدمت القاف داشت غایت کشته باقی از غار پناه
مانور که بدی حفظ فقه و حفظ خلافت توپنج پر در او دو و هزار نفوذ فرقه
طاهری و ترمینی جمعیت کرده آید توپنج محصور و ازین طرف نیز فوجی میباشند
بحراب سلطان و دفع اشهره امور کشته جماعت انزاد را در فرار میور و در آن
سر در آن محصور کاری که در ایام سر در سر شده این بود که فقه خانی را بجهت
محصور استنهار داشت یورش برده بود که گرفت و در آورده اقامت چون پیر
محمد خان که سر در بزرگ بود در اسم عقل زیاده سر و تنش وجودش نماند
و ستره رای مجز نمود بعضی کجاج در آتش خان جدا گشته بر سر خانان رفیق خا
زبان را در شب و در بویه پر لاله کت و خطر انداخته جمعی از لشکر بایان را شش
و با آواز دانه طعنه و در باب و در سبب ایشان را بر طرف ساخته بود
امداد چرخ خدای و محمد علی بک قتل و نایب ایشان آقا سر و شش حکم
و الا یکباری رفته بر محمد خان را در کردن زود سر او را با قتل نهایی مرز بویه بدر بار است
آوردند

سابق صورت کثیر بهر وقت که است هزاران کار و خفا میرزا از توقف اعلی
مأمور به بنه علیر دین خان حاکم اند خود که در وادان کوچ عزیز شایک و ادو جان
و به آفتاب اینی از باب امتناع و در آید بود که دیده بعد از آنکه حاجت
قدار محقر لایحه نصرت میخارشد شاهزاده نیز در طراسان تدارک توپخانه
و استعداد و سرانجام اسباب سفر خیر بنی در کرده و در راه باو عینس و مار و حقایق
متوجه اند خود گشت چون ولایت اند خود که متوقف محالک بلج بود بهر سکنی
ایل افشار انحصار داشت بود و در یک معبودت میزاده بدو سه منزل آتی که علیر دین
خان حاکم خود را گرفته دست آید اعانت ندارد خسته به استقبال موجب شایزه
شسته کلیه فقه با سپردن سکه سپردن بزرگان طایفه جلایر بودند در عالم آینه
از باب اطاعت و در آن رسم انقیاد که آورده شایزه بود در انظار
امر اند دولت علیر دین را با چند نفر از روسای آن دو طایفه روانه در بار سپهر
افتخار خسته خود متوجه آمده شده اما آتی شرط خدمت به تقدیم رسانیده

در غده شد هیچ آه دل بنده و عروسی با بقره از تفکیک ن در شش فرسبی بخ که داشته خود
 درسته فرمعی بخ که داشته نزل و هیچ روزی که خسرو در علم بر طرم چهارم زد با کلبه
 و اختتام و اسفند و اقامت را بیت تو به یک بن بخ از داشته طبعه سید ابو حسن
 خان و ایل بلخ بزرگ یک فرسبی شش از میان باغات نداشتی چون نسبت
 مت ادب مولود و روزهای عقیق در سر راه مانع عبور بودت هزاره سپاه مضر را بدست
 پادشاه کرده در آن روزهای شکسته و با عانت منزلت و استیز و آویر مشغول سخت
 تحالفی روی بر تخته بالای برج و چهار برآمده بدو اندر داشتند در آن سیر حیات
 بر سر کشیده قدم بر هزار چهار گذاشته دست و تیغ خضم انگیز باز می
 بسببی از شکر بند استی و دروغ زبانی و در دره را از طرف کرده انوار حسن
 خان و روسی بخ دار که کفن جسته خود واری پروا نداشتند ازین طرف نیز
 فرمان پزیران یکم شاهزاده تو بهای تو کوب و چناره مابین ته نشانه دور
 رخنه انکس چهار و ارتش از روز فرسبی نداشت و قرار سکونت ارگ سرحد نهانیک
 قلعه کبان و با باغ سبب هر چون گشته از روز جز در آمده و نایابی با باغات
 و سادات و ایل بر دو عیان هند سی در بارش هزاره و ایل بار گشته و بر عفو
 و کجانی بیش و همگی سران و سرکرده طایف و از یکیش بخ و از نایب جفع جفع بود
 شاهزاده را بر پوسته مشغول تو از شش کردید و جعی از خوانین که بعد از شکست
 و ایل کجیل و ناخست سقایی با من و تفر گشته بودند اگر تالی را عینه بهت
 و اسیر ساخته چهار شادمان و قلعه مانور را بکجه تسخیر در آورند و ایل فتنه و در
 مینست و تیغ فرسبی بخ واقع است ناهد و بد بخان از این تر آ و روز عیله
 فزین نظر دستگاه و در آمد و اتولایت بتر مالک هر و کلام
 در روز پنجم رسید آن سال ایل نال جا بار از جانب شاهزاده کامکار دارد
 و نیز تیغ طر امودن عالمان سده جمال سخت از جهت هزاره خلع و اسباب
 که چنان کار عظیم العز را لایق طر دارد باشد همراه داشت لیکن در ادای این تیغ
 عثمان هرات و چهل هزار نوری که باطلع معارف هزاره هزاران باشد
 به سید دست خلعت و چند راس اسب زین و اوراق طلا مکمل مزدت هزاره
 عا که در رسد داشته که و از حوز خدمت بهر یک از سران و سرکرده کاک

سبب عظمی غایتند آنکه در باب عبودیت از آب امیر امری از موقوفه فرمان صادر
 شده مقرر گردید که اوضاع کلی منظم و آذوقه و افسران کما کرده و تعداد است
 بطریق معلوم آورده و چگونگی را تعیین نمایند که هزاره بنظر جواب پذیر داشته
 بخراج آنکه انظار مسدود در آب امیر گذشت از راه قرنی عازم کنگر گشت
 از آن طرف نیز ابو الفیض خان شاه از اسباب جاه نگار از امارت سرخان
 و از آن عازم استنداد و چهل و پنجاه هزار نفر از او را بیکه و ایالت ترکستان را در سینه
 تبهت انفعاد و دود در محال استنداد و در قرشی گردید هر چند تعداد نسبت
 لشکر حضرت اثر زیاده آورده و در راه هزار بنود آن بخوابی الشکل خبر عن کلا
 ش هزاره عدت حضور در برابر آن موضع حضرت اشتغال مانند طوفان غراب در
 جنب شهر از نیز چنگل دانسته متوجه آنه بکوشش پرداخته پادشاه کنگار
 مغلوب و جمعی کثیر از لشکر او مقتول شده در قلعه قرشی متحقی شد و لشکر خود را
 بدون تلاش در زم زم کیمت نبرست عزم نموده بپشت هزاره بقصد شجر قلعه شکر
 که در نزدیکی قرشی واقع در سر راه سپه حضرت پناه بود درایت نفیست فراخته
 از چهار جانب طبع یورش انداخته بقدر غلبه بر قلعه مستول شده و اهل آنجا را
 عرصه بیشتر آن سر دامن را بجهت شجر در آورده و لیکن پادشاهان چابوش که در روی
 لشکر و بکفر کج بر است بود در انشای یورش لشکر از غلبه خود اعاسته نمود
 در همان اوان که از کار قرشی فرار است روی نموده بود سختی از انقیاد
 قتل جوی اورنگ از جوی روان جان رست نفع شسته خود را در افغان بویز
 قتل خان داد حوזה رسانیده و در این مقام کاری از پای آورده حاضران نیز غافلوار
 بود و آنوقت او را در همان جا پاره پاره و متع حوکار از دیار گیشش آورده کردند
 چون این جزئی بر حق آقای داد حوזה از خبر صدق و او را در سیه فرمان بجا بود خطاب
 بشه و اعز اسباب جاه نگار و وزیران ترکستان عزت و در یافت مغرور
 اینکه چون آن سلطنت تاب سبیل سلطنت چنگیز خان و همه خاندان
 سلطان می باشند مغرور فرمودیم که شاهزاده بکار بی را بنزد آورده و از آنجا
 و در عالم ایستادن آن و از جاه و اورنگ سلطنت مورد و منظور نظر اندیش
 رنجه چنه نظر از روی پای اندازد برای کار و اسقف از امر آن ملکست

روانه از بار سپید اقتدار سازند و بهر حکم همانون بخت هزاره مرقوم شد که منور عزت
 برای شاه از دل داشته خود میوه است بهر نمود به نظام و انتقام و انتقام آن ملک
 پر دوازده هر که اولی نوران راه فرزند به تمام امثال و اذعان فرموده فهو المراء و اذ
 تا سید الهی زدوست خود گوشمال خواهند یافت پس شت هزاره حکم همانون را
 نه اکل برای شاه و اولاد شاه از دل داشتند و ترک می مردم فری کردن در آب آسمان
 و عبور کسحت چرخ را مقرر که منصور رحمت لا محققه حل زمین داور اینکه در
 چنین دروه بود که مکر شک سرور این داور و هزار جاست بکلیه خان کوه اهلوی
 منصوب گشته او را با تو گنند و استعدا تمام روده نشتند و راید دست زنده
 بی حمره الفقه بر داخته کاری نحت و در آخر کار بنای پورش گشته یعنی
 از اغانه را که حفظ بودند با خود همه استان سازند که در جهان پورش بهر
 در و از راه دست و هند آن جماعت باین بهانه رفته قلعه کون را جز در و کس و داور
 وقت کار آماده ساخته بعد از آنکه غار بایان در شب میمان از پرون بوزم قلعه کون
 دامن جهاد دست بر میان روده و سپر به که بروی گشته به تمام نور جاست
 قلعه و دیده هر یک حضور اید ف جذین کلوه جانسوز دیده نه پراخی لاف
 لغز پراشتند و بی کثر از قشون و هر یک لکریه فراه بقل رسید بعد از سه روز
 را دوازده این مردم و قصوری عزم معزول و بهر که مع طلب فرموده برای صلح
 کارش حکومت تادب که حکم خوب چنین داشت مراغی مزاج ادبانه بلف
 پای سر دخی بر او گشتند هر یک از چاکران را که سر بر خاک رسیده بود
 ابش را با بر خاک رسیده اهل دیران قتلست افش عذر را با شش را
 با لقا قی تاریک سلطان نوکی با شش تان خدمت نامزد و با اسباب لغز
 کنند و آلات پورش روده نشتند مامورین از روی جبه و عهد بکند لغز
 دیرین سبب پر داخته دروهم نوزال اتل خسته نال نزارخان افغان که از راه
 حرم حکومت زنجی را در روده نای امان بکوشش غار بایان رسیده و خوا
 بعد از استبان بهر سر بر خاک بمان فرستاده قلعه را تسلیم سر کردگان
 نموده بوجوب حکم همانون با اغانه نشتند ۲۰ چند سال بود که در جمع و ذخیره و
 البته اسباب قلعه داری مکر گشته بجزت آدوده و مدت می حمره

و مدت خود و مانند مکان مستطیل شسته پشت به دیوار الطین در ده دریا
حصار غنای آن تقویت داشتند مانند کاهره و ده داخل امضا و بافت
در نیمه شمالی عزیمت بپوش در خط امتدادش بقبر یافته آوا جی از سر بران
مهاکت جلدات به شیخ بر جهای خارج قلعه که در خط الفرق افغانی بود
تا مورد شسته یکبار را کوزه الفرق و حفظ و آورده در آن کوزه برج عظیمی که در خور
میه فرسج واقع و فوجی از افغان با چند نوبت حفظ آن برج بودند آن را نیز
بناشد آلتی مستحکم کرده تا بیست حفظان را در آنجا به است آورده و بعد از
آن به شیخ برج سنگینی برداشتند و آن برج در کست شمال قلعه در جانب
چپ زمین در قلعه کوه بسیار بلندی واقع است که بقعه فند مار اشرف دارد
در آن کلمه ای چون دامن جلدات بر میان رده پای مردمی عزم بلند آن برج را
با چهار ده برج دیگر را از برج ملک افزون بود و در فرار آن کوه سپهر یون طینه
از چرخ نیلگون و سید لفر زافا غنای قدر اندر از محافظت آن اقدام داشتند
پوشش برده الفرق و کینه افتد از در شرفات شیخ آن قرار گرفته
و افغان برج فانی بفرج قتل و اسیر در آمدند و چهار ده پای لیوان و ده و ده پای
کوه توان که کوههای بر یکت بودن هفت و هشت من بود از میان راغی
صعب که پادشاه را راه عبور از آن بسبب سختی نبود بهر هر چه نقل یافته
بر قلعه کین و برج مشهور به برج ده ده که در جانب قلعه فند واقع است کشیدند
و ایضا عقل محال اندیش از دوقی این امور عزیمت در دودای حراغ و ننگی سر کرد
است و هر کس آن راه تنگ فضا در هیچ و خم و آن کوه سپهر شکره آسمان
و نام را برای الهین دیده باشد یقین خواهد داشت که بلا بودن توهای کوه
در چنان مکان که غنای ملک سپهر و هم از افتد قاف قلعه اس بر مرز و مرز و نه
از دشت هر و چنین حکمی است تا به حکم الهی بود کشیدی تو زبان در آن که
نظر دوخته بقیه فند در القعه از برج سنگینی نوب و چاره را بر حال مته
لبان منظر فوجی صدق انتمی و فودها الناس و الجبال رخه
کثر مبولای برج ده ده را از صورت حسبی انداختند و بعد از آنکه بنان قرار
برج ده ده منزلزل بر گرفت چون جامعت بختی ری که به سقفا آن است

اندام داشتند مکرر و او طلب و مستعد بودن بر سرش بودند از طایفه مزبور و اگر چه کشت
و اتفاق ابدال از هر طرف سیه نظر در روز پنجشنبه است و دوم شهر ذی قعدة در
همین بوی که کشته می نام طلوع فجر بکاف اقی بهج بر سرش رفته چون از غنایش
از وقت مطلع گشته میانی دفاع بودند قریب و ارباب نظر از او طایفان مغول و کج
کشته عروج بر سرش فاست قهر معصود و بیشتر کرده پس دوباره بزم بر سرش معتم
گشتند که بعد از انقضا جشن نوروزی ادا دارند

منکای کشتهستان بیان سیه و سفید با وایم شهر ذی قعدة الکرام
ماه طلوع از غرة سیه بدست نوروز طامع را رسید بنی در شب به سیه ماه مزبور
القصای کشتن ساعت و کسری و اوروزی انسر مهر برسم سبچون عزم خیر
در العود جهان کرده بهج محل در آمد و از غنای سبک روح جاد و خیال به صاحب لوی
سر و سبی و ارباب افزای به در چهره دست چار بختی بر سرش کشته بکاف
و در الملک کشتن روی آرد و بیل و با صولت و وفایم بر روز کنگره شمع بلند
کنداشت و در بنی برسم چار بهج چهارچین پرق بخش جسم بر افراشت افغان
عزرا و طایف از غنای قری و عند لب تبدیل یافت و ناله جده و بزم نذیرم بهین بعضی
نزد و شب یک صاف شد طایفان شکر خا که از ستر انگیزی دی تلخ و اداف بودند
در قند بار ستر بیا به شکر افغان شدند و از غنای مزای و غنای که در غنای
مکن گرفته بودند و طایف از غنای الیمن کف و در حرمت ایشان مانند ناخته کنگ
زنان گشتند چون کسری و کتی سنان آفتاب چه شتاب اند فکرت را سحر
و در اکمله جهان را بنور وجود خود سوزش حبه جز و مندی انجم و کوب از طار
بروج راه نوازی کز بدنه و مالک سیه و نور و فله نظر بر روی همان کشت که گشته
قطع نموده بن و از دیوان صفای هوید بهار و با سبیل و چهار جز و سیه بکایر نفس
مهر و معین کردید و قرآت نایز و شان با قرآنی با طافا آسمان و و و لقب
اورنگ عرش خرب ملک طلسم در عود عزرا ظا هر نموده پایه زمین راه آسمان
افر خستند و کسری آریان کف ارم نگار را در طالع قریب در نیمه و تربیت بزم
نوروزی دست کشت و در روی شکر و کرای عسک و افزای بر روز و طایف
کا مکار در جهانه خانه است سرش رسانند در آن کلاه آن انجم و اختر در آن

بسان تو است و سبب بختیاری طلب با ف و البته از تار و دوش آراسته در حاشی
آن محل بمناسبت قرار خور ربه و شانش و است و اندک و گویان کامل عیال طبعی
است نه چون اطلاق جوخه آشوبان من آن بزم نیست قرین باشند و بعد از بختیاری
باغ و گلزار تو بهت فواید اقبال ابر و در گشته در این روز و روز بهت اسباب
بر ریش و درختند و چون طایفه بختیاری در اول مرتبه و اول طلب گشته کاری
بودند و در این باب امر مقرر و سه چهار هزار نفر از دلیران جوان هزار و سربازان
عصر که در این شب کرده در شب هر یک یک هزار و چهار رفته در اطراف قلع
پنجاهی سنگ در دایمی کوه و خفا با جال در کین که باشند و خود نیز آتش
برج چهل زیننه در پناه کوه در جای که از نظر نفوذی آن سرباز بود و نظار نظار طایفه سلطان
از در که در شتاب و حمل محوشان دل فرور بود اختفا کرده تا هنگام ظهر آن روز
مردن اینکه قلع کین دور است این معنی غایبند و در میان پنجاه نفر و نصف فرمودند
در اول که اعدا و مقرر و حال را دم پسین بودند و در نظر را در استقامت در این جهت
را که تخت از جانب برج ده ده مورن انداخته و تیرش بپوش در آتش نه چون
سه آتش طایفه بختیاری رفتی داشت آن را و در این جهت باری کرده خدمت در روز
سپه مقصود که آتش برج را تیر تیر کرده و در آنجا یک جانب برج مشهور بکار برج هجوم
آوردند و ستمندان آنجا نمودی برداشته و رفتند و در آن ملک آنرا آتشند
و مانند سه مرتبه بیانات مجبور بکار یک چهار برج متعاقب گشته و از نه جزیره که بقصد بختیاری
و تا چون فتح مزاج از جزایر جهان و نقلی آن است و در آن دم و سربازان و حمله که از این
نظام برسم کونک بدوران قلع که بر تیر نشینند و در آن طایفه از جزیره و تیر جزیره
سرباز بختیاری یافته روی بری آتشند به در آن قدرت قرین نیز که در این لکین
بودند از اطراف قلع و در آورنده با بپردی تماس از نزد بانهای که تربیت یافته
بود که بهار فایده صعود و عروج و حفظ در دره و بروج کرده قلع را بکلی تسخیر در آورند و حسین
قلعه را از غنای فرصت حسته یعنی از زبان خود را برداشته بقول که در جانب جنوب
قلعه در فرار کوه واقع بود که بخت و بقیه القای دگر و آن را غرض نیز و سیر کند
نقد بر گشتن پس با شاره و لایقهای را که در بالای کوه و چهار قلع بود به قبول بسته آواز
۲۱ رعد و دوش اندام اساس دولت و تصور قصر نوکست حسین را بود

خبر از خواب کران غفلتش خوابی نخواهی پدیدار دهنه روز و دیگر که شمع جهان افزود و نورش
 از شبنم لایل به حجاب از بریده احتجاب خواهی نخواهی پدیدار دهنه روز و دیگر که شمع
 جهان افزود و نورش آینه زینب نام خواهر بزرگ خود را که عقد او بود با چند نفر را سر رکافه
 علی که بر سر نوازات که با صلاح افغان عبارت از دجل بوده باشد بخدمت آمدن
 فرستاده زمان امان از موقف عجز و احسان خود زمان حاصل کرده روز بعد با دولان
 محمود و اقوام و شایع خود غایبی روسی انداخته آن مغز را بیج بازگشتن او را مستطاب رفته
 در بارگاه ندین قبا که در خارج در ورز بهای و در خصوص لیکن آن حضرت مبرور و عموقا
 از رفته بودند بشرف پای بوسه سر زدند و بنویس جان بخش معرفت بهره مند گشت و
 است بجز خفاصیت و در نظر قبول بال و غنای قلعه کین که در انعقاد اندیشه محاسن برون
 بود بختند که آنها را بران جان سپار غایت و حسین با دلا و واقعه دینی نام
 و یک که ملک بودند در دهنه مازندران و سکنی ایالت در آن ولایت مقرر داشتند
 چون و در الفقه رخا ابد با آنها مخفی برادر کش که با آنها از امرات و از کرده عقد
 زده بودند و حسین آنها را در کوفه محبوس داشت در روز حبس فقه ایستاد نیز از حبس نجات
 یافته به ابدان علی اقلی نسیل حشمت ابدار معرفت بکران مخالفان ایستاد و نیزه بمر
 بازندان در دنا بایات دیوانه میبشت بعد از آنکه در دوج و یک نفر فرمودند
 مخالف علی را مشغول بر دو کرده میباشند که یک گروه معلوم بهو کج و مشتاق جهان و در
 دیگر زرافعی و منسوب به برف سلطان می بودند چون از برف سلطان بفرستاده شد و در
 یافت در امر از کوی نوازت بهمت حشمت در بد و ورود مولک و در انعقاد
 شرف اندوز خدمت عذوقه کار شده بود حکومت ایلی توجیه اعلام داده داشت
 با و تقویین و ملتقه قندهار را که است عزت آن در دزدان کوه واقع و در الحفظ و در کثرت
 اسبی و شلیت بنای که در دزدان و امصار و بگویم دلا و دران و با خاک تیره بای
 دهان در آید و در امارت ملک و مقرر برای شش اولا است ششند و چون عذر کرده
 بودند که احدی را از اهل اسلام را گرفته شد اسیران رانده امر و در انعقاد
 اسیرای قلم و در ایصال آنها به صاحبان آن اصدار یافته بایات اولاست را بجهت
 خان ابدالی که لایق طریق اخلاص و در زینها و خدمت لایق بود معرفت و بزمین داد
 و کرش گشت و بستم نیز از روسی ابدالی حکام لایق و حبسی از جوانان که در آن

و چون مقدس بنده و یقین رکن بهادیر شریفه و مجادیر عظیمه قوی و موکل شد به
و رکن اعظم بنام مصطفی بود و بعد از او عظیمه و ان خان سپهر بیک ارستان فیض را بجا بست
نویای و درین مصطفی پان واقعیدان سخن در غرضه ماه صفر رحلت نهفت از او و او را
در بارز نکست در عثمانی فرمودند

قبل از این بهیچک نظرش یافت علمبرداران خان شاد موردادنه
 هندیستان و با علیحضرت داشت و در راه هندی اعلام داشتند چون بنده افتد
 مطیع نظر است باقیم صوبه کابل است و آن لوائی معزز را در گذرگاه اشترارغینه
 داشته و در آنجا به نیز در جواب نوشته بودند که درین خصوص بعون و ارادان تاکید و تحریک
 و توجیه سپاه ارسال کردیم که در سر راه مانعت معضدین قندهار نبیند و بعد از مراجعت علی
 مردان خان برای بکثرت به یادآوری مکرر علیخان و توفیق آقا سی ولد المصطفی خان که عده امرای ایران بجهت
 بسفارت ناموریه باشند و هم چون جاه جواب بفرمایند و بعد از رسیده بودند در
 اداری کار قندهار که افتد از آنجا در قسمت کابل آغاز فرار کرده بودند بقی از غازیان
 قزوینی شان برای قندهار و به بنده انظار بکراه بجانب قلات و مکرر کشیدند
 تا بکند است بلبل آمد که نظر بدو منی قدیم که ما بین هندی و ایران گفتند و در آنسر حد ملکیت
 تا بودند کرده سالان محبت را در دست انداز جزو دین محفوظ و مراعات حال رعایا
 و اهلا آن دولت اند بهیچ و در آنجا و در سر کرده کان لشکر منور منزل کابل
 چهار فرسخی را تا منتهای کوهستان آن ناحیه تاخذه و در آنجا با لشکر مرعز جمال انداخته
 فریب هزار نفر از جهات علی بنی را که در آن لوائی بودند موافق تیغ هلاکت یافته
 مال و اسیر بسیار از ایشان بدست آورده شد قسمت غزنین و کابل و قزاقی نمایند
 در حلال این حال معلومی کرد که در دولت علی کورغینه کسی بسفر راه نامور و باغ و بعد از دور
 آن توجیه معذور نیست غازیان با بر اینکه در آن از خدمت احدی نبندند که در مقام
 معزز خدمت فرار کرده اند و در آنجا شک و چگونگی بعضی ماکان عبت و حفاظت رسیده
 بعد از وصول این خبر محمدخان ترکان را بر رسم سفارت برای استیضاح و خلف و عده
 لغزین و در بازو هم محرم سال قبل بعزم جباری از راه سنده روانه هندی فرستادند
 است رفت و در باب کابل و غزنین که در وقت آن امر مژگه بعد در پوست کوز
 دیده بر چهل روز در آن ولایت مکتب شد که در و جزئیات آن بگو و در وقت کوز

محمد خان وار و مند و ابلاغ نامه بمالون کرده و پادشاه و اراجاه در محراب کجابل و در محراب
سختی ایچی نقل نموده او را رخصت و اصراف نهاد چون یک ل کمال ازین
محمد خان منقصر شد و او ایل محرم سه هزار و صد و پنجاه و یکست بمردار فتح فرستاد
و زمان مژده خطاب محمد خان عزت و دست که بمردار حکم از طرف مرتضی است
که برگشته هر کس را که از دولت علی کور کاین صادر شده باشد بپوشی رشت و حکم بپوش
را مصحوب شد لغز جلو در از راه سندرودنه خستند پس عزت بمبت حرکت کرد
کو بهستان عزتینی دو کابل در خاطر اشد تسلیقیم یافته در غزه ماه صفر که ایچیان در محراب
در رودنه آن مرز بوم فرمودند پرچم علم نظامی بکباب عزتینی در از منور آمده از جبهه خور
که حاکم مملکت ایران و هند است عبور و منزل فرایع شش فرسخ عزتینی را مقبول
منه بر ساخته از آنجا شش هزاره نفر را به پیکر افغانه غور بنده و بایان منور و غور
بقرخان نامی که حاکم عزتینی بود از طایفه آمده مرکب بمالون منصوب و حشمت کرد
فرز حشمت و وقتت و سادات و علای و دروب و ابال و اعیان عزتینی ببلدی
مالدار با عجز و نیاز و پیشکش بایست روی مسد واری مرز با خسر و عاجز و نیاز آورده منزل
عزیت حذب و کرده و ن هزاره شدند و لو که و الا از منزل فرایع را بخت فتح آیت کاتب
عزتینی افراخته و در بخت و دوم ماه مزبور بهیچ اعلام جهان کش را که خوراق تسلی
از آن می کرده و خورشید حشمت ملک عزتینی خستند و در حین حرکت مرکب
نصرت شاد از خنده بار نوبی از افواج نظامی فرین را هزاره و ده گنبدی و دودنیک
و بانه هزاره جات که در تقسیم خدمات دیوان سالک طریق فرایع شده بودند
مأمور گشته فرزین نایب کن و در وطن ایست را با بال رسم سپردان و بسایر
از جمال را مقبول و لکن را ممرس خسته این مراد را بپوش و الا رسیدند و حکم کنیم
بقرصه در پوست که اسیر الملق الحان خسته و فریجی از آن جامعیت را برای
و کلب نصرت امتساب حاضر سازند و هم چنین افغانه و هزاره جات کوستان عزتینی
که هر یک که بسد گشتی کردن افراخته چون در حین سال حوزره میروی بازوی
نوکست نامره از پای آورده هر یک که پایگاه و انقباض استند سربازان عفو
حذیو بنده نواز گشته و در آنجا لوی تو قه بکباب و در ملک طبر افراخته اعز
و ابال و لعل و در منزل طریق استقبال پیوده و در آن نقیض عتبه رحمت پرور و

بتشریف و طلاع خاخره پرایه شرف در بر کرد و شصت الافراف بنشیند و در آن وقت
 ایشان جسمی از افغانه و سپاهیان طایل از جاده و عقب و کول و ششده خان کو توایل قلم
 در پناه چهار غلوه از روی در راه نادان و در آن روز و شب و ریح اول که پیشانی کشتن موکب
 بجا یون بنشیند و اولا را بکوه قلمه رسیدند و همی از قلمه کبان از دور تر پایی جلالت پران
 گذار شدند آغار محارم و کردند حلال پیش خانه چون مأمور بکشتن بنمودند کمال ایشان
 بنزداخته لقب سر اوق کردند شکوه و وضع احوال او و دوی انجم را و در او و کشت
 بنم فرستنی کشت شرف ششده نموده گو که جهان کشت نیز بعد و او و آن مکان کشته
 روز و دو شب و پنجم ماه مزبور بمزدم سیر بود شده و در آن کجاست گاه سپاه بزرگ
 آید و آنک و آنک یق با بدو ای روز و شش باز و حام نام از قلمه بر آمده مبارک است بکشت
 و شروع با بدو ای روز و شش و قلمه شد این معنی به پنج ماهه عقب خاخره
 کشته همی را که در آن وقت در کباب اندکس حاضر بودند به قلمه آن جماعت ششده
 و مزمنه مومین اسب بر آنک و با بنفرهای آخته بایشان در آن و بختن پای قلمه سر افشته
 کردند و این روز غم منند حد و لغت کوش و سیر قلمه بسته اطراف نوازا و در
 خبر و دست از یک طرف کلم در تو بای قلمه کوب را بر فراز کوه کشته و پنج
 مشهور و لغات باین راه هم پرورد شد طایر و هم آشتیان عقاب رزین بابل خبیث
 و این است طایر تو بای برقی را از یک جانب از مظهر قلمه را بر حال قلمه کبان
 صافه بارس خست را در باین ثبات پنج برج چهار و اسس قرار قلمه کبان انداخته
 چند روز ابل قلمه مانند موی آتشش دیده میان شعله نور و ششده بر خود پیچید و چون
 تاب و توان را از خود مصلوب دیدند روز و دو شب و در دهم ماه بهرامی کاروان
 عجز و نوازا و در بار سپهر مبالغه و بزرگان نادان و ادای اهل کنا با ما فعل
 الصفا و معنا اعتراف بقصود فرمانه کرده قلمه را سپردند و بکشتن را لایق در
 بختن بختی است که نظر اندکس گذار سینه عزانه و جتا خانه و بختی نه بارس بای
 را در آنک بود لبط سر کار خاخره شریفه تعلقی پذیرفت ششده از قلمه
 میرزا ک بخت از منزل فرایغ به پخته سر کشتن عزار سینه و میان و قلمه تعلقی
 مأمور کشته بود بمزدمین بخت و تعلقی است ایشان را القرف و آن جماعت را بخیر
 احوالت دور آورده در بدست و چهارم ماه مزبور از راه چار درین کار و در

و شرف اند و بقیه است حدی که در دیده معارف آن عوالمی محمد خان بصیحت قاصد مخط
نظر فرخنده مقصد شد مصون آنکه از دولت کورگانه او را نه جوابی و پسرویه
خصیت ایاب لحد احدى از یاب و لایان و یوان را یکی پاری قیامی و نه هاجیون و پیک
و اناجیه نگار شمع و فت باین مضمون که قبل ازین علم روان خان شاعری و بعد از
آن محمد علیخان لغار شاعری روانه در بار سپهر اقامت داشت هر شد و در خصوص
راده فرار اشعار باین شاه و اناجیه و اشعار و از جواب آن حضرت نیز نموده آن مطلبی که
آمده بود بنابر وعده آن پادشاه و پیک که کوکب عروجه و از وقت هر گشت بعد از آنکه
خلف وعده می هر شد ای پیک و دیگر برای تجدید مذاکره روانه شد ختم احوال کمال
متی و در شد که اورا نگاه داشتند و آب نامه نیز داشتند و اولاد و باب وعده
کردن و دنیا خلف آن لعل آوردن و بعد از آن اچرا بر خلاف قانون سلف
یک سال نگذاشتن و جواب مکتوب هاجیون را در وعده موزنی گذاشتن
همان از مخالفت و پیکانی و منافع آن روی و چنانکه خواهد بود و بعد از فتح و تسخیر قنده
قندهار چون و من و قصوری که از افغانه ایران صدور یافته بود زیاده بر آن
بالک است و ستان واقع شده مظلون آن که از قندهار اطرافه مضی طبع اندک
شاهی می شد و این دو دولت را با هم خواهد یک دیگر می دانستیم منتهی باین
جماعت گشتم و بعد از قندهار اطرافه چون مردم غریب از باب آداب بر آمده
بودند منقول نور شایسته گشتند اما اهل کابل قطع نظر از آنکه بایست و در و دیات
رایات حضرت آیات را منتهی شمرده در عالم آنجا و پیکان الد و لیقین مجور از حد کنند
و اعانت پرورنده در باب سعادت بر روی خویش بسته با افغانه اتفاق و انکار
در اسم اتفاق و اتفاق را نه چون این حرکت منافع طریقه آداب و پاسداری عزت
موجب خلق کلب بود از راه چنانکه در پیکان که در پیکان گفتی داشت در مقام بدست
آلایه در آیدیم تا احوال کابل که با اخبار قاید بناروی اسید بر مملکت طراز آورده ایشان
بنابر خاطر آن پادشاه و نگاه منور و منقول احسان فرموده منقره داشتیم که احدى منقره
مال و حال ایشان نه کرد و ما را از مادی حال اهل الان کورست بنده اخوانی منقره
بنود و باز همان دوستی منقره نظر می باشد و چنانکه از اخبار هر چند نقل از اعیان
در الملک کابل در پست و ششم به فرزور روانه شد جهان آباد دانستند

آن جماعت رسیده نافرمان از آمدن طلحه هالون جز در رگشته بهت جنگ برخواست
و مصروف لشکر آراسته پیش از آن پیش جلو برز بر عقب ایشان نکته در طرفه
الین سلطت محبت ایشان را پرانند ساخته هیچ کثری عذر نیک و نافرمان با همی
روسی اندید رنده و سبک رگشته بقدر راه فرار پیش گرفتند و نای آورد و اسباب
بجوده حفظ و در آن اختلال یافت و بعد از آن دور که آن مکان معرکه کوبه جز در بودینه و در
را نیز بویک و ملا پوسته منوج پیش و رگشته آن حاکم و کشت و عود زهرت پر
تو با همی اولی نظر شکست ناله فر کردید

چون جماعت لشکر جاریه که در البرز کوه سکنی دارند بنابر اسبک مکان ایشان متکلی
گوشه آن جنگی بود و درخت و انبهای بسیار سخت است با سنگها و جادو مکان یعنی آن
از دوازده فرساده هر دو فی آندند و کثیر لاله را اسبک خان سپه سالار آوار با چکان حکم و انعام
تینه ایشان کشته آورده و شمشیر درختان کاربان سایه پر در روستی اهل بقای
مکان ایشان از آن خاکثر و شتر و در آن اعراف شده مغلوب گشته و ناله اهل
همی در ایشان که فرار کوه هر کینه کین و قرارگاه تپیدن کوه ساخته بودند از اطراف آن
جنگ و دشمنی در بر آورد و در آن کارانه تنگ ابراهیم خان یکم قفا هدف کوه تپان گشته
پس دهن و قهروری ازین قفیه بر نوبه بنیان عزم ملوکانه راه نافیه امیر اصحاب خان
فر قفیه راه ایالت آوار با چکان و صفیخان بنابر برادر اسیر دار رحمت بود و سیر واری
آوار با چکان لیکن در دونه و معرکه فرمودند که با عساکر انست بقدر امکان به تپه و
نوبت آن طایفه و محافظت آن نواحی پرداخته و نظر انصاف موجب منوجه شدند
و در پای نزدیک ده فرساده فرجام حیات برچم اعلام انصاف فرجام بکاست به چنان
آباد و امن از نافیه امیر هالون معرکه و معرکه شدند که رود و انگر حشر شین است انگر
تا هر چند در فرج فرج از آن حشر لکتن نشان گذار گشته که که معرکه نیز مسافت عبور
را که اگر چه نال معلوم نزد ایشان و دور گشته که در هیچ از رودخانه ها من و نین گشته
عبور میسر باشد اما برانها سر قافله اقبال حشر وی در هر یک از این رودخانه ها که می نگر
و نادر و غیره دای خون خوار بود و معرکه رسید که در کوه و در آب با بار و عساکر از
آب گذار گشته به شش هزار کس از سپاه ظاهر در آن طرف آب وزیر آباد
سیر کرد که رفت در خان قفیه کاهه سر راهی عافیت ساخته رایت حق واری

پست بخ و سنی است چنان آید گشته و چون رود عارضه فتن که طایفه آن را یک آن رایت و جهان
آید و جاری کرده از جهت کمال روان و اطراف و یک سرش بکلی پیوسته است در آن مکان
حسن حصین و قورغان میان ترتیب داده نوک آنها را محوطه و در وی حوض خسته بعموم عقاید
توقف دارد و چند پهلان شش هزار آید پس چون آشتام را از اوله لایق فرمودند که تاج
اورد وی مهرت و رفته و ستروی زده کتیفی احوال او را نموده چگونگی را بوی بر سرش و بعد از
نمودن ایشان موبک نفع نشان با عزت و شان روز سه شنبه ششم آن روز در سر حرکت
و وارد منزل راجه رای گردید و چهارشنبه نهم ماه وارد قندهار شد و فرستی که بزرگ
سر کرده است داشت گشته حرم محرم و بنده و اقربا را بر سر درگاه صفی خان افغان
یعنی واهی در سر درگاه در آنجا گذارشته روز پنجشنبه دهم ماه از انباله حرکت و پانزده روز
طی کرده است و آید از اجماع نزول او در وی نظیر بنابر حشمت و خردوان شش شبانه در راه بود و او
محدث رسیده و موافق کیشش و رویه سپاه بر سر درگاهش لیکن راه کرده بسیم دلی در سر لوگان او
جبرائیل و چند نفر از بنده دستگیر کرده بسرای عظیم آمرزشت را و می آید سر برگشته توقف
و شب بجهت نفهم ماه دوسم است از شب گذشته چند نفر از خزان و در و در فغان کینه
و آید از در نه حقیقات را با از ایشان اعلی آید پس معتمد را از بنده سرای آید بخت بقراط
اعلام فرمودند که در همانجا توقف واهی را یکی از آن جلالت نشان در آن حواله از روی
حرم و شب است عزم بقا اوله برده اند چون از سرای زبور تا کمال شش کرده است و چهار
زاده آن تمام جنگل و متغیر بر کراه باریک و دور کرده و دیگر غایب از پیشه و از پیش هموار بود و چند
چنان دل آن شران را در دست کرده از جانب شرق و غرب از روی مهرت و فرستاده
که هر یک است محو را ملاحظه و مکان نزول و همواری و نامواری زمین و کعبه جنگل و میان
جنگل است و تفرقه داده و در سرای عظیم آید و موبک و آید سرشند در روز دوشنبه هجدهم ماه
ایستادند و در شب آید از موبه آید سه زده و در هر واقع است گشتند در روز سه
سبز دهم تمام صبح کوی آسمان سبزه است یافتن قول هان را شب هزاده نفر از مرزادان
واهی از خواجه را سیه کزین جناب های لوی هان در خال ش هزاده و خسته حوض باغی از روی
وران یک است و نیم از روی کند گشته و در سرای عظیم آید گشتند چون غل غل و مشتمل
بر رابط عظیم بود که سبک و آید بر آید و در دهنه حاکم انباله آید با سبک و غل و رابط غل
گشته و کشتی پر گشته و کلم و آید و سبک و مرزادان بسته کلم آن جاعت از چاه

اندک گشته با یکس ۳۱ یون سرهند شده و در آنجا سر کرده گان فراول با دو نفر سینه پش
 بروی خزان حاکم گشته مجدداً هر یک سرورنده که از او روی گذشت و دست آورده بودند
 بنظر اندکس رسیده و از آن زمان بر پایه کارم استی راجع آمده بود که گذشت و از
 دست برد خزان پادشاه حسن گشته و چون همان مکان را که جای مکی است مشاهده
 نمودند با شرافت که ملاحظه گشت ستره و عطره او روی او که ده بودند بعضی رسیده
 که هر طرف جبهی است و از این مسطح گشت لیست فراول که که حضرت آهنگ و تاجی
 دان حکم گشته نیست چون راهی که با او روی گذشت و بر فتنه بخت میشت و در حق
 طبع اندکس نزد آن حضرت داده گردید که لیست ستره او روی او گشته و در طرف راست
 که پادشاه کرمانی و شریف آن آب و واقع است در میدان وسیع و عود هموار است در طرف
 که که فرزند و در وضع ایست عالم افزار نموده از گذشت و معانی آید بخت و در آن دلا و ایمان
 رایت توجه گشت شام چون آب و افزارند مویک همان یون روز و شب چهارم ماه قی در
 چرخ از منزل مزبور حرکت کرده و از او دقیق گشته در هر فرسخی از روی گذشت و مکان هموار
 دیده و جام فلک احشام را در آن مکان افزار گشته و چون نوزد دلا و در آن نظر فرجام
 نزدیک مسکو گذشت و جای که علیا و هر قهای ایست آن نمودار بود پای چنان فرود را صاحب فر
 سخته بشکر و لشکر که ایست آن نظر دقیق انداخته بفرست مراجعت فرمودند به نام شام
 بعضی اندکس رسید که بر آن الملک سعادت خان که صوبه دار چند مملکت و مطلق امر
 اند و ستان بود بای چلی هزار نفر قشون و توکانه و استعداد تمام معلوم انداد گذشت و او
 پناه پست شده و غلغله راجی از پیش حضرت پناه و معایبه او نموده اند اگر چه امر جاد
 بنم فرسخ کاپش اطراف او روی گذشت و جولان که حیرت پیش حضرت گذشت
 بود که از گوشه که سرورنده که از قبی آورده اند از تو جبر ایست بر سر مسکو او گشته و
 جمع روز سه شنبه پانزدهم از آن منزل حرکت و چون رودخانه قفقز گشت و چنان آب و
 جابر لیست و دریای مولیک فرسخ و پنجم ناصحه و از او جمع دیگر که که چنان گیری آغاز
 نهفت کرده قشون حضرت عزون راسته قتل فرا و داده شد هر داده و نفره میرا را
 قوتی فرمودند که از جانب شمال دریای مولیک کرمان آمده رایت قرار و از او
 و شهید بار کثیر که پادشاه رود قفقز و دریای مولیک را سیر کران را دون نظر خسته باقی
 برای ملاحظه پورست و موضع بخت عازم او روی گذشت و شدند و در عزون راه فرار

که شب بر سر راه بر دهن الکلیست سعادت خان مامور شد و در دوازده روز که مدت آن
در نیم شب از پسران خود را با دوی محمد شاه رسیدند و فراموشان بقیعت آوردند
رسیده بسبب باری ارکان و اسباب و اسیر و غارت نموده اند پس آن
حضرت بزرگوار فرمود است لشکر محمد شاه که گذشته سمت شرق اردوی او را بقیعت
فرسخ که میدان مطیع بود برای نزول آهسته و بر دوی امر اندکس بقدر میرزا را بزرگوار
بنا بون علی و در آن موضع نصب نوای فرزند در آشیای آن حال سعادت خان آگاه
پیشو که پستان زان حمزه و منصور علی او را تا راج کرده اند چون از مردم ایران بود و حوصله عیال نشی
این می را بر تخته از راه که امده جنگ کشته خان مردان سپه سالار همدستان با
و اصل خان سه در قشون خاص پادشاهی و همی از خواجگان عمده با عانت او را قارده
قشونهای خود را دست و دست کرده و بوی کانی سبکی و آهسته و علی آمدن میدان کلب
نموده این می حرکت عوی حجت محمد شاه کشته او نیز او نیز با نظام الملک که صاحب حومه
مالک دکن بود و در غلطی امرای آن دولت و قراقرظ خان و وزیر الملک و با حواجین
و صومعه داران و تعیبت از جدا کردن و غلبان مست و با نس و نوکانه و اسباب و خواجه
پروان آمده و از نیم فرسخی که میدان جنگ بود و با بقدر خان خود پشت بر پشت از حریفان
نموده بفرسای بی لشکر پرداختند و هم چنین طالع پادشاه آن کرده نیم فرسخ بفرسای آمد
خداوند بخیر که فرزدی که آرزو مند چنین روزی بودند و با العز و جمعی را با بسات و در دوی
مما بون مقرر سه و بر آراسته در و مصفر سخته بر پشت کوهان عزام کوار و قول
بنا بون مستقر صولت بقدر میرزا و جمعی از خواجگان نادر کشته توپهای کوه بوزان را که میدان
جنگ آتش افشان و آن تقابین بر آهسته همیشه در کشت لای ش مزاده
تا که بکشته در ابیت آیت یو منفی بفرج المؤمنین بفضل الله و رحمه الله و از ملک و از
و خود با قنای حضرت قرب و بر رز عهده کبی و با نوکانه ای جلو نموده میدان بزرگ و عازم بود
از دم داد و کشته راس بقدر لشکر پیکان بود سه انگشت کوبک حریف
جنگ بود بدون رفت از هجوم محض کشته مزاده بر بوزان از جنگ دیده شد از
مرد و پسر و عذرین و کا و با هر ملک چنان که دامن در کشته سه انگشت بزرگ بزرگ
ویدی عوایم از این ولود در فرج شریفی انداخت و پرچم را با ت کلون ربه که حجت سپه
را شفیق کون سخت جرجان طوبین مانند جعفر خنده و لیث انگیزی پرداخته مبارزان بزرگوار

و بهادران خون خوار دست با ساق آفات حرب کش و ندرهای دیران مانند کوی
در جم جویان قوایم اسب غلطان شد و در و سس سرکش ن مانند حباب در و بی
خون سران هرگاه که نوار تفکات مرشد چاکت نوار برادر ملک هستی پادشاه تخت
و هزاره های توبه که دهان آتش و قرب اشتغال و از زنده نادر حامیه و صف ملک
ی که در زمین ارک و قور نوره و پادشاه تغیر اولی است الا در دن لکهای گفت صبر بزر
صدای غایت شهاب ثابت در لکوش جان می انداخت برق سنان صورت بجاد
البرق میخلف ایضا و همه در دیده دل جلوه داد و جلوه تفکات ملک آینه تقییر
و جملات و جومات لشیاطین بران حال او اینگونه درین متن می رسد با البرق و آینه
برمان طاعن و میر بر بند شد از وخته آتش از هم یکن روشن گشت
کلون سرای زمین رفته ز دود تفکات هر واد فضای جهان گشته چون شب
رنگ سبزه های خالدار شده چیده چیده دره سراسر از غنای گشته های درخت
شده پشت بر پشت چون کوه قاف را لب ری گشته و منته در آن عود خاوند
جای پای آینه که است از شکر مندیان روی بر آینه یک به یک ایستاده است
و سحر است خان و نثار محمد خان برادر زاده او که در مجموع جلی قرار داشت معذور و کر و زبر
بهان کوی افرات و اشیاع خود زنده گرفتار و خان دوران که سپید لار و مد از علی سلطنت به
ز غنای گشته یکم او با مظفر خان برادرش مقبول و مبارک خان ولد دیگرش بقدر
در آمده خودش نیز روز دیگر بخت آن رخ که کار گرفته بود در گذشت و اصل خان
سردار قشون خاص محمد شاه به او خان افغان و پادشاهان و جبرین
خان کوک و اشرف خان و مستباز خان و عافلی بخت خان و عاقد خان و از امراء
معتبر بودند با قرب صد نفر از امراء و حواریین عظیم و عظمی و دیگر و میرزا نادر از لشکر
ایشان عرض بیشتر زهر آگون گشته و جمعی کثیر زنده بسبب گرفتاری پوستاند و قوت
نظام الملک و قمر الدین خان و وزیر اعظم چون فریب باور دوی خود را به مصطفی و امام
اعلا صولت نموده بودند بسبب خویش باز گشته دست بر ذیل گفت زنده و فرامین بچه
و مرقدندان کوه پیکر و نوبختی پادشاه و امراء با عیانم بسیار و آینه ناز و در آن خط
نظر در آمد ناله تنگ عود میدان از وجود سپاه مندا و با جفا کشی و ستم
کردن بهر در واقع این صحنه نادر چون محمد شاه اطراف خوار خان خوار را بمیرا جل و خند

و چون که استقام دادند و خود را درون شکوه سپیدان کردند و از آن یورش نهادند و از جهت
طرف بصره اردوی او را نورسخت بستند و راه فرار هندی بر آتشند چون همدان
بجایه در دستم خلع سلطنت از کرده و فرسوده دری از سر بر گرفته و از این امر
قام دارد و در بار سیم هشتادم کردیم و در حینی که پادشاه دیکاه عازم و از امان همدان
ببراعت بست ای که میان همدان و کتخت داشت از جانب حضرت علی الهی است بزرگ
نظره میرزا را تا خارج اردوی همدان با استقبال آن پادشاه فرخنده و محضال امر و حکام
وارد و تا به شکوه محمود آن حضرت نیز تا هر دو جنبه مبارک راه و رسم اعزاز نمود و از آن
که دستگیری درین مقام شایسته آید سوره دری است دست آن حضرت را از
لفظ گرفته و در همدان هم نشین خویش ساختند و در حقیقت زمام اختیار
مالک همدان بیست تصرف دولت ناریه در آمد و محدث و چاشت آن روز
در بارگاه خاندان همان آن حضرت بود و از آن که از جانب چنان مهربان شایسته
چنین همان بود که آید و در محدث و بعد از نظر بسکه خود را محبت کرده و از این محظوره
همان پنج دست از کاه و اردوی او بر نه داشته روزنامه با ابراهیم که داشت از اواری
خود کوچ کرده عازم اردوی غفر خا و بلا حقه با بسیاری دست آن خاندان و از مبارزین نشین
پادشاه و از او جدا و سر بر ده هم محترم او را در مسکه حضرت قرار اثر یافته عبد الله خان
را که از او اعظم امر بود و جمعی را مکرر کردید که همه جا هم ابراهیم را که پادشاه و از او جدا
و همدان در دست خدمت گذاری پرورانه و از آنجا در هشت عده و بیست و دو نفر
چونیکری بجا بست و در کتخت و چون آباد است و در دست کرد و روز چهارشنبه
ماه باغ شد و معرکه کتخت و جبهه کشته و در دیکه در آنجا توقف و حضرت همدان
نوروز مهر با ده هشتاد و یک نفر و بر روانه شهر کردیم و در نیمه نهم ماه از باغ ملوک و از
از ابتدای باغ تا در دست سراسر خاص پادشاه هر یک بسته پادشاه و از
از از بقیه راکه و هفتاد و یک نفر از سر کار پادشاه هر یک از هشتاد و یک نفر از
پادشاه و عدالت بنان شایسته و در آنکند سلطانی باغ و تکیه همدان بود و معر
کو که دولت سخت شهرت برانیز در میان همان قده دادند و در روز و روز و در
ش و معرکه آن ده که در بزم خیمت گسترده جذب جهان و در بعد از انقضای نفس و طبعی
آن حضرت پرداخته فرمودند که موافق عهدی که در اول قرار یافته سلطنت همدان

بدینکتاب حضرت شاه قلیق دارد و آنچه شرط اعداد و رسم و داد است بمقتضای رابطی که
 در باره دولت ابدی و نیکو کاران و بعلی خواهد آمد و هر کس که این کتاب را بخواند و بکمال
 بکرات این عطفیت که پنج بخش را علما و جان کشتی یافت قاضی خواهد خواند و آنرا به یاد
 شاه هر روز بخواند سلطان سلطنت در دستش سلطنت موجود بود و محض سخته بود و حق
 در آورد و برسم نیاز داشت کرد هر چند که کشت جان و خجسته که کمال حد بود و بهمان نظر
 بر آن کوزه و خزان که جمیع کاران سلطان روی زمین به مشی را داشت آن برای می کرد
 نیفتد و در آن زمان در منزل آن در چیده آید به بر باد و دست و بالا جاده آید این کمال
 نقش پذیر قبول کشته محمدان این بلفظ خزان و بیو است لیکن فرمودند
 چون افواج خاک روی شست و سپاه سرد و در شستن که بدو پادشاه و حاکم
 بهاداری است و از سر خزان را حین که در دار آید و در طرف جویبار در منزل
 کتوده بودند دست یافته شمع و شستن استی را برایش برده و در شستن در آنجا و با شستن
 بهمن در مملکت خزان چمن دست قطول افراشته سین و طرا و کنای چاک چاک و کلو
 خزان چمن را با لباس بار و برکت عیان و هلاک سخته از جیب عین بهمن در آرد و
 شب شنبه دم و یک که معید نور و روحی مقارن افتاده بخشد و ازین آفرید هر چه
 فتنه شستن از حکومتی حوت بسوی خاضی علی حرامیده و خواستگان بار و دی تو
 از بی ایوان و شمال را بهنوب و غارت آن شهر و کار و کار و بهمان زمانه او غایت
 و زمانه استی را از پنجه و نه که عمو سپهر بر کشتند و صاحب خلایان داد و علی از تاب است
 چهارم را از پنجه و نه که عمو سپهر بر کشتند و صاحب خلایان داد و علی از تاب است
 سیزده جت بهمن قوی دستان چهار کوشال و پنج پر خاستی در میان سز و برکت
 حوشش کردند و میان صاحب و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن و کشتن
 و از آنجا که کار و بار از منزل روی آورده و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار
 و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار
 که خود از آنجا بود و در کشتن لیکن شعله کله فی الله و از آنجا که کار و کار و کار و کار
 طرف عصر و عصر منزل گذشت و از آنجا که کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار و کار
 آفتاب چشمتند و در آنک فتنه عجب یکت و نقش طره بر آنک
 در شب یکشنبه بار و دم ماه بهون و یک از عذاب گذشت و از آنجا که کار و کار و کار و کار

طرف صراف کجای واقع شود و لوله غن و غلفه آتوب همی از عوام و او بکش در میان شهر
بلی از راه پر خاش و بهی ارسنیا منحصراً که در اصل شهر نزول نموده بودند و آنجا که در هر اسم
دست درازی که هرگز کرده اند و چند تن از اشک بر انداخته و بقیع فخر مانده و جعفر و دایه و غن
قرینه ساخته شدند و خون ایشان را حای ش عید و حجاب دست امید نموده شد
و بر اینها با کشتی رنگین کردند و از آنجا پای تهور بر سر فتنه شایسته چنان را مقرر شد
گشتند حکم و الا هادر شده که همی از دیران و سر در و ب غلات مانند خیل نجوم و کباب
غلات مد ارات طلعت و صبح با ن و بعد از خواب بسته سباز و ثابت ندم شدند
و نگه دارند که احدی از غازیان یا از منج خود واری پروان که از تفر و ابر کج مقرر کرد و علی بنیه
انکام و طبع آفتاب که تهران که او و جمع هم از اول مهر کرده بقصد انتقام از نام آریشد
و جلوس شده است از سربازان و سر و بر را بلس سنج شفق آریسته با چهره
بر افرخته و عارض تا ناک بر پشت خنک غلک بر آید خسر و نهال با هاست ضلعین
و صورت سبکین سوار بر کمان چنان با و بخور که از آن بیزه در و بهرام صوفان کمان آمار هاله بر کمان
بدل آساکشته مسجد میان بازار را بقدوم اندکس سجود خاص و عام بخشند و در آن مکان
کتیفت رنگ حرکات دو شنبه از کلام محمد و چه حاجت هادر شده و بران را فوج فوج بر تیر
آن کرده برین و ام فضل عام آن غلات فروزان و شورش و آتوب فخر اگر در میان شهر
بهید آمد غلظت در و دیوار عمارت رفیع نقش عالیجا سا فلها گرفت و ساسکی اصوات
صفت خانه بر تیر پل بر رفت بنای و کش بر درش از اسباب نوا و عوام مست و
خراب افتاده و کور و ناک سلسله مانند زخمه و بجزر شیون در گرفتند سر راهی که
طن بر قصه رحمت میزد بعد از کج طای میان قصه ریافت حوضهای که از چو سار طافت
لوغ آب مجزور و فواره جوشش جوان شده و بازار جوهریان و دهانان و راست بازار کبابی
تبار و از باب کنت و فانی اوراق شهر بکجه با آید عابت آنکرده و بفرج آسا
بشش درون خود میخسند و از دیوارهای مانند شخ پسد مجنون آویخته و در سبست
گشسته و شهر از این شرافت در و زود و مانده بر آمد و کوز آه و لایه ی مجرم و کینه چون
شد و در دخت و تر سر بر غلک کشیده احوال از و زود و از ابر و در آب کشیده
جامع و چند لکه دیگر اصغر و کبر اعظم شمر شده اند از کلام طبع نیز اعظم زمان غروب
زاده این عکس شده بر تیر و شهر بر زبان میرسد و در آنکه کوب و رفت و نقل و نهیب و کبر

و صوبه داران محاکم آرای نیز گزیده و کما از تقوید و جرم مصدق و آلات و نظایر اسباب
برسم پیشکش هدیه بارگاه حضور رسانند و سعادت خان در آن اوقات و مناسبت یافت
بعد از فوت او محض لیسوی لکنور فرستادند که یک کرور نازک با مصطلح ایران پانصد هزار تان
باشد با چنان که نوزاد و اسباب بکران از صوبه مزبور که متعلق به امارت خان بود و کما
عامه رسیده اند و در ایام توقف از خزان سلطنت و پیشکش امارت و صوبه داران و در
مسایط با نژاده کرور لیسوی که همایون انتقال یافت و از خزان و جواهر و اسباب کارخانه
و اثاث سلطنت مقدار که خزان از خود کما کثیر رویت لیست سرکار چنین پادشاه به یغیر از دون سبزه
سبزه کار پادشاه و الا جاه گذاشته بان و سید ابواب منت بر روی بیو است کما
کارگاه بنده کشودند و لفظ و درسی که مصدر سعادت شایسته شده بودند انعامات
شایان عنایت و مبعوض غازیان و ملازمان طفر قرین مساوی مواجی کار و دیوان داشتند
و در محنت گردید و خدمتگذاران دوره ای همایون از هر کس بود بقدر نفی صدر و پدید و شفقت او
برسم انعام شفقت گردید از خاص و عام روی سپهر چشم و حور و وزیران و کما
نصرت فرجام هر کس فراخ زربته و جلل از خزینة حور و کما احسان علیه تعالی از ارباب
خطی جزیل دریافت و کتب جمیل نموده جیب و دامن آمال از زر و کیم جوی مال مال
و ارقام مرصعت فرجام بیکای ولایات ایران عزت و در یافت و کما جاست و سلاطین ارباب
عمره تحقیق مقرر فرمودند و در روز شنبه سیم ه ه صفر یک امراء و حواریان دولت کارگاه بنده خلع
ماخره و کما در وضع و کما نازی نژاد عنایت و محبت خیر و انوار است
مبارک نازک حضرت کما شاه را با فخر سلطنت سر بلند و تقصیرات خاص بهره مند
شتر مرصع زیبایان او فرموده برود و کما او را بجا هر کس حاجت کما سعادت سلاطین بنده
است زینت دادند و تاج بیکای پادشاهی هند و کما راجا کما کما تشریف فرمایان
کما شاه و بعد از آنکه سر با فخر سروری آراست است کار که چون با کما بکران شاه
شاهان دوباره صاحب فرج و کما در میان سلاطین فرود کما شده ام محاکم آن طرف
آب بود آنک و در بای سنده از حد ثبوت و کما جای آب زور مدد بای محظوظ
می باید بعد از ولایات تنه و بنادر و مملو حاکم تا بر برسم پیشکش خط و محاکم محروم
انظام باید چون اکثر محاکم شرف و عزت آب انک از قبل غرض و لایع و در سبقت
داخل محاکم مزمان شمرده میشد آن حضرت نیز مقبول و منیر قزو قدرت خف

سده و در دهه و چون سال سده از دهات کمر سیر بنار که بمحمد خانک حنفی کوشار گشته موقوفه
نیز آقا رسد در آن فصل اقتضای سحر کمر سیر دیگر دعوت شهباز خان حنفی شده و زمان
ایمان بن شهاب و اقران یافت که محمد تقی خان جلایک خراس و ملکویه و بنابر دهکام مابین و مرکز
سفر مصلحت بودند از راه چرخه و بختان در وادیه قوچان باغ ارباب و گسترهای دیوانه از روی در
در وادگان شهاب پس ارباب جزوی آیت در مقدمه نام صیام از کباب حرکت و دیوانه جلایک
راه بنکیش و دیزه جات روانه شدند و در بنکیش و دیزه جات روانه شدند و در بنکیش و دیزه جات
برابر خطه مداخل و مایات صورتی و خرفان و در بقیع عازم و ملاحظه سالن قوچان و در اقیانوس و باقیه
خان روانه پشته و خرفونه و در جاکو کتب و مایات کج بر کج برسم استعمال راه و در وادیه عقد گشته
و در وقت آنکه غار آن مستحق بر جمل و کوهست و در صعبه و غنایست و در وادیه و در وادیه
ت نیست و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
اسیر خان گشته و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
سلطنت حنفی و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
را نمایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
کند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
بر خطه حرم از مصلحت و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
بیک دیگر اقبال دهند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
مصلحتی که هر دو بدیم بگویند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
در منزل و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
آوردند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
حفظ دار و اسلحه بودند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
بهمال را از مبادر حال نشسته و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
بد از اقامت محبت و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
توجه از مبادر و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند
و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند و در کجایند

برقن اندک رسیده که در آن آیه بخت در گوش خدا یار خان از صف و ما بقدم نصیحت کرده و با اغوی
لرغبات نفس بکشت کجاست و بندر سوار است در در فرار نهاده بر بنده او صحرانگشته بنده و آخر وقت را
بش براده نضار میرزا در لاله کانه گذارسته خود با نوچر از غار زبان جبهه و بسیار که در شب پست نشسته
چست و یکم ماه در بر خفت او بخت و کشتیها از رویا رسیده غیر و با غیا مشی بر در کشته
با چغ اینه آنطرف در بر کشته غار بنده و صحرانگشته در پیش خواران بکشت اندیشه در کشته در با غیار
مسافت عبیده را طر کرده و در دشت شهدا کور کشته و در آنجا عریفه و بکشتی از جانب صفایا خان جنگ
جهان پناه آمده جو صبح بوقت که در پیش اردن او اصلاح پذیرفته و در کوهستانم قحاک در دشت آب
و آرزو دانه و کجاست شهر در سرخ فرسخ از آب و آبادی دور است منظر اینک موکب جوان
کث از دور و چنان مکه نما جو خواجه بود و کبر آبار داشت و کفان در لاله رفته آن قلعه پناه
عافیت رحمت خدا و جوانی پناه روز شنبه هشتم آن ماه سپاه منصور را بر داشتی آب و در وقت
نهایی فرمود به حکام جمع به بندر سلطان القدر از شهدا راجع و کور کور انباشت انباران و در کشته بنام
مهر سه شربت از روز گذشته بخوار کوهت رسیده با وصف آنکه خدا را مدتی بوجرت
نرمیت بقدر زور کشته و غار جوان و عزیزی و در غار جوان در چاهای عمیق که طباب و هم شخصی
دقیق بقدر آن شکل رسید مدتی خستند و هم از راجه و حالت قنطرة بار اوانی که چون
عبیده سپه بخت میداد رب قدر فاعلان دولت به کف از کشته تقدیر سخته خواهد
نخواهر بدست سید هر خدا را در اقله و کور کور حیرت و محبت عفت کشته عبود آنکه کرد
موکب ملک که کبر غار و ده مرادش کشته است با و در درایت عتاب بکرم و مانند
بر کشته و طایر بالی انگشته از نفس قلعه کوشه هم فرار حبه آقا پرافت و نمود و کشته پنهان
و جوش دشمن شکای که پشت ران بشک جلا دت از بود در عیان قلعه پناه رسیده او مانند نمونه
پشتی که در برابر است دیده نمود و حق بر رسیده و عبود که بخیر و سیک از صحرانگشته این حوارش
پشتیان آن حقیقی جناح کوفتند و راه بخت بار خورشید چاره ندیده اردو دست مد این
استیلا زده با بکوس اندکس سر از از حیرت و غایب جوانی و سیم از دشته هر لاله کور که در اردو
را به پنهان داشت بکلمه حفظ آمده بعد بخت یک کرد و متجاوز بخوبی کجوان کور عاصم نقل
بخت پس موکب به یون بر پنجم ذی قعدة از عکوت عطف و غن کرده خدا را خان
پنجم حسن بهر موکب انباشت نامور کشته ش زده هم بهر موکب بنامید عاصم غور و فتح
و جرح و زاری و از دلاله کانه نشسته

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

با سرشاهی ساختند و شاه ابو الفیض خان خطاب فرمودند و حکام
 تمامی ولایت ترکستان عیق فرموده جمعی از روی انقباض بدو راه
 سپردند و آمدن متعهد خدمات شده بودند بدین سبب غایت شایسته هر دو یکی
 حکومت تعیین کردند و چون عیق خان که بشرف برادرزاده که آن حضرت سرکشته
 در آن سفر از راه است اندر آن خدمت وادار خواطر اندکس خطور کرده که دیر از حد و
 چنانچه خان از در ملک از دو واج او در آید ابو الفیض خان این امر را سر مایه سلامت دانسته
 بقصد و مقول سلطنت و راه در رسم ترکش و دو بشیر و مقفود بر پشتان حمل است
 و در آخر دیگر شش در جبهه عفاف بود که خدمت عوم عوم است سر پرده عفت عفر کرده
 در عفر عفر از حوازم آن فخره خانان چنانچه خان در ملک بر دکان عوم عوم انتظام داشت
 چون سرور می شده خدمات کردیده بود که در حدیثی که بر شرف از امانت آنجا خدمت از جاده مراب
 برین گذارشته اند لهذا حکایتی که چاکر قدیم این دولت است به پوز بود بسبب دوری
 یعنی در راه اختیار مالک است مثالی آب انک را از سمت استیسانه و پست در آن
 و قریب که در دهستان وضع و باین دست خداداد انتقال یافته بود تقوایی و عفر از بکر یک
 بان و حکام و ازواج فاعود از غار باین بهرام انتظام را بدو مکرر فرمودند که از راه صحرا
 و زمین ترکش به وادریک آنجا را در سر که دکان طواف است آنجا ستمه انکم آن شده بودند عظام
 را که در وادریک و از آنجا رفته و مقفود شده بدین سبب که آن وادریک و از آنجا رفته
 و از آنجا رفته و حکام و از آنجا رفته و از آنجا رفته و از آنجا رفته و از آنجا رفته
 مستقر و منتقل نایع له و در سر در بار باشند عفر از شد که در کتب خان صوبه و در راه و در
 در آن طرف آب انک و سر در راه و در این طرف به هم روم اعانت بطریق خدمت
 مسوکه داشته آنچه سفی حضرت و دلیق عظیمی بوده باشد بهی آورده است و تمام

[illegible]

قتلش نموده است آورده شیر جگر را بر طرف کرده پس حواله ای بکمان رفعت ترتیب داده
 از توپها رسد آواز از در و بان و فواره های آهسته بر آتش نشان سه شعله آواز برق خیزد
 صبر بوقت خاندان افر روز حاله بکمان و فواره های چنگ دست از پنجه جانها بکنان میزدند و صحر
 لقیقت پر خستند و در آنوقت بجزب توپ توکوب و بران و فواره های بر بوج و صحر دست
 را بپای کشته غازیان جدا دست قرین و در بران بهرام یکی هجرت نورش کرده ۲۱ و چون حصار را پیش
 چهره در در و طبع اکثر از در و طبع اکثر از باب استیمن بر آمده در دست و چهارم ماه و در در و طبع
 جهان بهانه و ابرار کس با وصف اینکه کشتی قطره بانه در و طبع را سپید دید باز با اعراف قطره
 صفات باغ و در آمدن لعلی در در و طبع در و طبع دیگر بانه و در دست و در و طبع و در و طبع
 که با او اتفاق داشتند خواه ناخواه از آنوقت بر آمده در و طبع و در و طبع و در و طبع
 در دست و در دست هر اقصای عرصه و فانی کرده ابرار بیخ بست را بر دوشی و در دست و در دست
 آن چون در حقیقت توپ توکوب و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 یکم اندک چند از مجرب از در و طبع و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 در و طبع و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 آنجا برای آنم نزد و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 قرین قدرت نیست هر یکم عدل از در و طبع و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 اکثر در که جمع برود بنگاه آرای ف و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 محمد خان جلوس کرد که با سلطان محمد خان و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 عنایت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت و امانت
 و نا بهر امر و بیکه با در حقیقت حکم نیست بقدر میان آورده و در دست و در دست و در دست و در دست
 انگار از در و طبع و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 زنده چون باقی برای امانت و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 چون حال بدی بنوال دید عرض خدای آید بر شعور بر اصدای سحر و رونق مصحوب چند تن از
 کت خفه و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 سر بر آمده بودند اطاعت و فرمان هر در و طبع و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست

[illegible]

و حق شناس بوده و راه او حقوقی بخاطر که از عالمی جز است شایسته است هر دولت که بخواهد که
کمالی بجای آید بود این را بنفتم دانسته برای مراد اقامت در آن نامور و متوجه و سنده و
نوشته معترف داشته بودند که هر یک است بر او در راه خود و دست و چهار هزار تومان میخواستند
داخل مالیات بند و دستن وضع و علاوه آنها و سنده داخلی حوزة قدرت شایسته نیرو
بنیة حوزة مملکت حضرت علی اکبر و اند و هم چنین از طرف قرآن حق و وزیر عظمی و امری
بند و دستن و موصوبه و در آن نامور و عثمان و لنگه کشا رشتان بدو نگاه فلک شدن آمده و
کمان ایشان بدو در فلک بدر رخست بر داده و بزرادشت حد بودند سرافراز با و نه مرخص
با نظر آب را بدین و نیز از جانب کمالی حق و چهار بر سر در هر یک نامور که رفتن بنیة توشن
نیز که آن بود عریفه و کمالی سده و عدلی را دید که در او بکشته تا طمان سینه کولاب او
بهانه با طاعت کفیلد باب مذکور است در او حیدر در آمده بودند سرور اینی لالت با طاعت
ایشان بدو پرده ایشان را بپایه تلخ و ولعی عرض تیغ بدو برنج سخته و در آن رطل بدو بران
آن کا طایفه را تا به نظم انقاد داده و روانه رطل و حقد از راه با میان روانه کمالی شده است
چون بب نخل ورم
ابراهم خان نیز که از بهار و دهستان منظور نظر آفتاب نشان بود و بخند سبت و کرامت
نادر آفرین خان ابد الیکر کجی که از بهار با ناخته اعدای نامور کینه چار که شستند و در آن
نیز از استیخ حاکم فرانت و در داده و حیدر کش بر سر در آن و جواب این نامور کشته که
آنکه گوید همان روانه شیر و آن و در بند کشته با و حقد و نایه کرد و در آن کشته که در آن را کرم
بند نامور کشته و آن و در آن کجی که از این لشکر او بکشته و حوزة پیش از او بکشته و بکشته
کجی و در آن کجی که از بهار و دهستان در بی آفتابان مع رو به آن کشته شده و در آن کجی که
مظفر که سرت و شکلی کشته بعد از آن کجی که از بهار و دهستان در بی آفتابان مع رو به آن کشته شده و در آن کجی که
ش از راه و دهستان میرزا تقی و در دو چهار کشته است و ششم حرم العوم و حوزة
آفتاب با بهار ابات جهانش از این انکس طوع و کف چون سبب بخور مرور سپاه
پناه او بکشته و در آن کجی که از بهار و دهستان در بی آفتابان مع رو به آن کشته شده و در آن کجی که
انقا قاسم غده در آن کجی که از بهار و دهستان در بی آفتابان مع رو به آن کشته شده و در آن کجی که
سردار کباب لجه الوید فلک و در آن کجی که از بهار و دهستان در بی آفتابان مع رو به آن کشته شده و در آن کجی که
عزیم مقصد کشته و در دو کمالی که از بهار و دهستان در بی آفتابان مع رو به آن کشته شده و در آن کجی که

[illegible]

و سه روز آن کسان را پذیرفتند و در ظرف گردید از آنجا از راه کواد کوه عازم قندهار گشتند
 چون ولایت مازندران تمام جنگل و دشت و در زمان پادشاهان سلف جنگل را تراشیده چنان اهراب
 کرده اند شمع منظر در آن چنان است است اما حضرت شاهیست هر دروازه ای که جنگ و کارزار
 از بوی آنرا قیامت بخورق عزم قیامت طر منار دل فرموده از خواجده سراسر این و عثمان و همدت کشیدند
 بقوه کفایتی بر داشتند آن روز بطریق محمود منزل طر کرده در محل بود که از بیل سهند گذشتند و
 از مازرب و لاریجان نزد یک او را که از مواضع قیامت و درشت چنانه نیز مکرر است بعد از شنبه است و شمع
 صحرای بقا بکوشش و ترافع و شمع بعد از آن قرآن غنی و اتفاق افتاده و بسیار برشته
 گشت در پشت درخت در ایستادند در حقیقت عیون داشت اندک شایسته است هر را در حقیقت
 غنایک سخته از جای که چینی است قدم ناصد داشت تفکاتش دادند از آنجا که حفظ اکثر
 مرعاج حافظ و نگهبان و خود بهمان خسرو فتح میباشد که در گذشت نیز با زدی راست آن
 حضرت را بقدر یک است و بر شمع دست چپ آمده بر گردن آب حورده از آب سر
 غنایک شایسته ازاده رضایع برادر آن روز در کواد کوه از راه سراسر این و عثمان و همدت
 کشیدند و کباب اخبار و ایستادن سراسر و پنهان در کواد کوه دپنه جنگل کواد کوه و پناه
 کرم جبهه شسته تا جز در شدن مازندران آن و دپنه خود را میان جنگل و دپنه روده به درشت
 چون آن راه در دانه که بسیار جنگل بسیار ازنده بود از بی ظهور رزید از آنجا که در کواد کوه
 این کارخانه خد او نه بکند است آحال مکرر این گونه سهام حرا دشت از شمع سراسر از راه
 کش دپنه بسیار داری الطاف از در آن حضرت رد گشته جز این قسم با
 بهر اداری ناگوشس حیات حضرت سجاده اخبار بدین شمع چنان از در و است
 افشانه برین و ن لیستحق نور الله با خواجده الله متهم نوازه و لو کون الکافر ذین
 الهیته از آنجا گذشتند بعد از ورود بنزل رضایع میرزا کبیر میثاق از کباب اندک و
 بنزد بنو قیامت در طهران گشته مالدت طهران با حرا اجابت سر کارش از راه مقرر
 که دیه پس موکب می یون در او اطله بریج الاول و در قزوین و بعد از پانزده روز از راه قزوین
 راغ و برع و در دپنه و از آنجا از راه شمع را آخر متوجه قندهار گشته در طریق راه قاضی رود
 و سرگردان مواضع لکنزی که در شواخ جبال البرز و آنکس صوب انارک است در دپنه
 مازندران در شمع بشارت با روی مکرر شده در معد و اطاعت و فرمان برداری در آید
 هر یک سراسر انجام ملازم بورعه مال رسد محمد پادشاه در غزه بجای ایستاد قیامت که

منتهای دماغستان بود و در کتب که به یونانی کرده اند
انقلاب خوارزم و قتل طغرخان و الی اینها که کیفیت این واقعه اینک سابقه در جهان توفیق
درایت جهانگش در خوارزم بود و از اشعار او نیز بگفته و طایفه آرا که در حکمت مثلاً خوارزم
مستقل اختراع می باشد از اصداد است بهیچین نظرش رفراز اختیار نموده بودند درین اوقات
نوری ولد ابو طغرخان و طایفه خاقان که آمده صیحه را محصور و دیگر از چندین
موضع در طغرخان را بهیچین دروس که در او می خواهم این دو در آن می زدند مقتول و فصله
ماده و دیگر که شد از استماع این خبرش هزاره هزار میردادا باقی را سرگردان و کج
ناره هر کس که به استر خوارزم و استر دادان ملک لغتی و عامی بهیچین الدین بیات
و قهر سلطان فرزند او در بار می صاحب چندی بر او است سرگشت هزاره سخته
در سر راهی مستقل لغت یونانی که در کتب یونانی و عربی آفاق می توانست یونانی
داده در دین خراسان فرموده که بنده بتدریج است سفر داشته و در روز در آن سال در کتب
ش هزاره در کتب عازم محو خوارزم نموده بود که به یونانی در فوق ملک و عامی تولد خاقان
شکال و سرخای خان نمون و احمد خان اوس می فرایند با عجز از عظمای و الی اینها که در
در دوی مع شرف اندوز بغیر عینه عیال شده بهر باب عنایت شایسته می
طیای خلیع خاخره و آب و آب طلا و آب بهر کشته در امتداد بهر کشته
عینه سرگشت آن آورده که در این در منتهای دماغستان واقع می شود که کسی انقباض
عازم بر او به صورت راه و سفر که می آن حضرت به یکدست که به یونانی در کتب
طی واری توصیف آن تواند کرد در مقام آن روز در امتداد و انتهای خوارزم خوارزم
قطعه بهیچین سطح نمی باشد و در هر که دو پیاده بهیچین تواند رفت بهیچین بهیچین
و قطع نظر از آن که می می قدرت در در که در تابستان علی جمال آن برف خوارزمیت و
افانست تابستان آن باز میست و دیگر طایفه سادات میزند باز در روز دیگر در
لواهی بهیچین سرگشت و اشعار بر در گشته
شخص فایده بود و در مقام مناسب که به برف آغز از کتب که در در طغرخان
فرمانی بهیچین و در این استیجاب بعضی ملک در آمده چون در کتب عرب طایفه
بر در اول برف و در این و در کتب سرمانی شد که بهیچین طایفه آوار بر در صحن علی
آیه الله و آن منزل حرکت و عطف عنان فرموده سرخای میز کوچ و بنده میزدند و نوش

آورده و بنایت خانه سه روز بکشد حضرت الهفازت حاصل نموده و هم چنین لغتف آینه
و منیف آینه در نیم روز است عبد غنی که گفت است با هر دو اتفاق می افتد چنانکه هر یک از ایشان
چون از در بر عثمانی حضرت الهفازت یافته بود و در ماه و در عهده اکرام وارد دربار سپهر حشام
پناه یافت و سکنه بجا روم را که مشهور است در قبول مدح جبری و تقوی کن بود رسید
خبر اسب آن حضرت یافت و سابق الذکر مقوم شد که این را اینکه پادشاه ایران بعد از این زمان
و خضای داشت بخیر زنی که روم و هند و سن و حرکت و داخل حوزه ملک است آن بخت
که بعد از آنکه با تقضای لغت بر سطنت سید صفیه مصطفی انتقال یافت در عهد آن سید
چرخ با انواع تنگ در آنکه قابل انواع تنگ سطنتی است و در آن عرب و دیار کبر و
از ملک آذربایجان منفرد دولت غنی را در آمد چنانکه بطور سیر و توحیح آن مشهور است
و در سوزن که بنای مبدع او داشت هرگاه مقرون بقول شود مکنون دل را نشسته بود
السلام سیدم در عالم دین و برادری توقع داشتیم که ظهور فرستد چون منتظر اصحاب عالمی
بود آن حضرت نیز فیض اسلام بود و او را که فیصل باید آن حق در عهده استماع عامه چون
عالم و در نزد یک دوست و دین حرف گفتیم طلب حرف خود را در روم و در آن روز
پیش آمد و در وقت که است و آنکه که از در و در آن سر زنی در عالم همان روزی از طرف قرین
الشرف آمد دولت علیه السلام در بیخ و در حال آن احوال آمدن او کسی نیز بر سر حوض
بود که از صبا ی اختر خود بر سر پیش کش با تقاضای چند نفر از کدخدایان مدبرگاه متفرقه
کار داشت آن نیز قریب به صحرای نام آفتابان را نیز از حضرت خسته با جواب نماند روانه فرمودند
خداوند ملک ملک لم یزل ندیم لا یزال جلالت بن حذو بهمال آنکه در حوض
موجود در خشتان که براف و بران خطه سر رشته بر اول روز است نداده تا نیقشع بنار بود و
سعد آید در صف سواران بر یکدیگر از طرف ملک قوسه فلکات حل و نقل و در وی سق
فرزانه بعد از که جوت را زباده از عت است آنچه و لو اکب آسمان شکوه و کمال در باب حضرت
پژده مرده لغت است هر که در چپ در کمالی معانی بخوبی سابق و کربانت مفاسد است
است و در صف را تقیم ۱۲ ایران کرده است نیز از جمیع ملت عزیزی ای کلاه شده
بودند آن درین اوقات مریدانیک حکم مراکز فرزان شد به انطباق بکلی نظر بمان ایران
عظمی و کوی کرام و سایر مالکات عالم و معانی و فضل کرده است حشام و او را به شش میهن و در آن
سالک حق البقیان و کدخدایان در حب و در کدخدایان و تا به ملک می و بهر دستخیز

مالک محمود شاه بن شاه ای و مستطاف قهر با قصور دولت ابد مدت علی اکثر از حدود در بند
 از متناهی کابل و پست و راه کرد و بدین مصنون که چون شاه اسماعیل صفوی که در سنه هجری
 شش صحرای خراج کرده بنا بر احوال لسانی در میان اهل اسلام بدخ زنده در مجرای لغوه بانی
 سب در صف نهاد و بدین وسعید احداث جوی عظیم بین المسلمین کرده لای لسانی و در
 افراشت بکده که کوه در محد آسایش استراحت گزینی شده خراج ملکیان بوی خوش
 در آمده در تومانی گرای صفان در حاکم که بنور امام و کاه و خواجه و علمای ایران از اشراف و اهلان
 با استعدای اهل پادشاه هر یک بگردیدند با ایشان تکلیف فرمودیم که در صورت معرق و بوی
 خواهد شد که ایشان نیز در دست و در صف کارمند و ظهورش و اسماعیل صفوی در میان ایران
 شیوع یافت نکل و در صف و برتر برادر و در فرود است معتقد بختی ناطق امام جعفر صادق
 علیه السلام باشند و ایشان نیز بر هر چه حکم آمدند و در شاه متعسف و تزلزل آثار
 متبذره دست و در صف کرده ملت جعفری را دیدند در ایران این مایه سب بر روی را بگویند
 بمنبت و انفس اندک ترین و اویم و فکند فرمودیم که محمود و محمد و شاه با بی حضرت
 ملک رخت خان البرز و سلطان الحزین خاتم الحزین و اشراف یعنی شاه افغانی که
 دو افریقین پادشاه اسلام برادر صاحب خشتام بکن سلطان مالک روم و علمای این
 مطلب را بر دوش و قبول برای اختتام سازیم که معتقد است بر بوره شاه شاد افغان
 قریب حصول و در شرف انبج و حصول است و در بوقت رحمت در بند قطع
 مایه رایت و زورند و معرکه که آسمان پیوند بقدیم الزمید و تامل کرد و برای اطمینان
 حواظ صفاتی مدار از علامه اهل کتب و اهل علم و اهل کرام که در کباب
 حضرت انبیا و حضرت و مقتدر و در صفی خط هر در مجلس خلوت استقام فرمودیم و این
 مراکت را باقی داشتند بنا به بی هذا الحال تا سید ربان و الهام سبحانی حکم عرض است از
 موقف عز و عدا شرف حد در یافته بخوبی قبل از این معترداشته ایم در دست و در صف
 محترم باشند و عداقی فاتی حد حده العشق العشق الکرام بر زان محمد نایب الصدور و ملک
 محوره را با قطره ای که خاقان روانه نمودیم که معنای حکم مبارک بماند و در نزدیک
 القادین نیز بزرگ سیم قبول و صفی نموده تکلف از ملال آن را مورد دستخط و عقب بخشار
 داشتند
 این سال شب چهارشنبه دهم شهر محرم الحکم محو لی آفتاب عاتب بمرح علی واقع گشته

اوسى با اسم دى که بنام کند بر جود را با چنين رنگ است که بافته لکون قبایم کلور در
دکاس برکت و بار عاری سخته بود ظهور طبع سلطان بهر با لکری کبر بر دوت از دست
کوسه اراده فرار بود و بقتل در شاربکت نواى بهمن که در دوران زمان چنين عهد را از دست
آتش نواى که باى آتشين خانه دیده نواى استبداد بر افراشته بود از انجم کو که نواى نیکى
وداع ديار استى نموده روز چهارشنبه جشن نوروزى با قر و جز و نواى در طالع به روزى و
از روزى به نديم رسیده چون در غنچه قدر سرشت ها چون تجر و محمود بود که لور از نوا
امر حاکمست روم و الفتاق اوضاع آن مرز بوم سلطنت ايران را با یکا در دست هر دو لکان کوفى
تقوین خود در کلمات که مسکن نديم ها چون است بنای کوشه شيشى و بادشاه عالم مى
دکابر است از آن است بکدر باشند لکها سار ان چهار دست پشته و چمنستان درست
اندر به دست سار ان سخت کوش و کار که از ان صاحب پوشش بختى فرمودند که در کلمات
عمرات عالی و از به رفيع که در درخت و اعتقاد و شش ابوان سپهرى و طاق نیک
رواق جمع بشکافى باشد با پونا و حیات و کالین و حانات و آب انبار
بى که هر شست صفا در در که بای زمزم مزاج سبیل از شهادت و اطراف طاق
مردم شانه است هر نقاشى با ب و طایف است و خواهر افش و ذخیره انچه از بار
جنس نایح است و در هر نوع چیزى که چنین سرکه عظیم العزرا احتیاج افش بر دوى با و در
نقل آن نزهت سرایى حبه قرین و بخت که با خلد بران که صحن و حصین جهان در
را بکى معموره عالم امکان است غایب دو لب لغزت استمال روز پنجشنبه است و پنجم
ربیع الاول که او را طحورای آنال و هوا موم استمال لجه ادا بته اشتر طر سران را در
انست حبه و شست که نواى حرکت آنچه لازم بود از تاديب و تنبی و احراق اماکن
دساکى چهار سندن مزاج و طبع اول آن طایفه لکلى آمده در آن ديار ديارى و در آثار آه بای اثرى
باغ نموده باشند و در آنجا عطف و عنان بجا است بر حال و آستان کرده و در آن سپاه
دودست و قرا و سقاف و طاق آن طایفه که آتش در به دراک درنده در دره و خیل در آن
کرده ششاه و سرخاى در اکثر اوان از طر زمان لطاب ها چون بودند در اسم خدمت
تغیر که نکرده اوضاع اوسى بنام در حیات کلی در مقام حشمت و لوجها است نموده
و سنجى صاحب بقتل قرشى که در بای کوه ملک شکوه واقع و اطراف آنکه نام بنه دور
شکل در یک راد بار یک بسیار سخت بود که چون بسته چون لور بزه و طبع کشتى سران

دخستان و انزلی هم آن نواح و شیب امیر و در سوره غنم او کسی گشته سه روز در آن بل
 روزه ختم انگن و در دوران سبب حرمت حضرت شکن در سر آن غنم بانی جلالت افشاده
 و کلمات شریف و حدیثات بجز آن غنم نبیند و غنم سپهر بوند مستطاب شده و کسی بچای
 ترک غنم و حصار و ایل و دیوار کرده فرار اختیار کرده و شکست آوردند غنم فریبی بخاری ایدار
 شد و بقیه غنم کین و اهل غنم کین و قرآن غنم رومی نیاز به راه و هدیه آفاق آورده برای غنم
 چه سراسر موب بیاورن گشتند و فقرات ایشان بجهت مقرون شد که آن غنم در آن
 سنگ و آجر بر داخته بودند و کوه بکوه با خاک یکسان کردند باقی است و در کلمات
 که بعد از تسبیح خواندم بینه ایبارس و ایل بانی طاهر محمد خان جنگلی بویلی بیتی گشته موب
 و ایلانم عزاسان کردید و در ایام توقف موب سحر دکنستان بیتی رسیده که اشرار آن
 و غارنم و غارنم و آقوی و ایل ابو ایخ خان و ایل فراق و ایل آق و ایلانی سر
 بخت بر داشته و با موب جاده حواب برون کرده آشته طاهر خان و ایلان مقول
 و ایل ابو ایخ خان را بوالیکر قبول کردند چون صدر این حرکت از ایلانم و ایلان با وصف
 که فرقت از جانب اندک شد بخت هم در ایلانی خاندنهای تمام سابقه ایشان بظهور
 هیبت علی بناسار و ملک حجت ناشناس بولولانه میرزا که اندک ملک عزاسان
 بود با ایلانم عزاسان و با بوقایه و استمداد کاملی ماوریه بینه اشرار و تسبیح خوانانم فرار
 فرمودند که در آن روز و فرزندم آن گشت که آنوقت ایلانی با ایلانم و ایلان و
 سر که دکان آزال و حوالانم از توهم بربکست برزاده حمزه در اوزن تالیه سر کشی
 که در سر طار و عقب داشت به شد گشته از روی اضطراب و غم و بیخوابی در ایلان
 عازم عزاسان شده در حدیث و بکندت شت برزاده پخته شده سر غنم کنه و
 متوجه خدمت و سپردن بقیه اسرا و دادن غنم بخدمت شدند و شت برزاده در سر و دلباز
 عرض حاصل و این رخصت از خدمت شت بخت به بخت بخت لب بیک پنج هزار نفر
 و در یک روز در ایلانم در کلب حضرت اشکال متول خدمت گذاری و ملک طریقی سر باری و ملک
 سپری بودند از دور بازنواست از خانان و ایلانم حقیقت خدمت ضعیفند و ملک
 با کس نباشند و شکسته با ایشان فقرات ایلانم را با غنم مقرون
 و ایلانم بر طریقی سوال آن جاست ما بوالیکر خان و ایلانم ایبارس و ایلانم به کربان گشت
 و ایلانم در ایلانم برزاده که ملک بیتی و ایلانم و ایلانم با آنوقت ایلانی

در حقیقت بر توفیق ملک منور می آید آفتاب شده در زمان خانه حوت بر توفیق کلی گشته عجز
سرم آید سیم به حاجت کز آری هر در در الملک کلمه در برکتی کشف و دهان
تغیث عطارد گشته فرزان بران قوای نماید قزل اطلاق کلی کوری دارد چمن چمن بر آفرینند
کلی که چاشنی بر آرد گشتنی بستیقر ممالک باغ در باغ از حد در آمده بخار در جهنم گشت
و منع کوهر بر درختند باستان طالع برای دفع غلبه برودت که چنانچه حد بود بهیچ صورت
شبه و دارای سنگ در حمت ایا فاعله بود و سبیل صبا و خیال را بر آفرینند و آینه بیان اهدام
سر و صبر بقطع کلی خلاف انکار بخت جرت بر آفرینند و مادات سنگ در دهن و فقه در مکان
سفید شکوه و دهن که صدر شنبی ارباب است نه در دهنه باغی الاطراف کز سبیل نرگس و
صفا دهانه کبریا گشته و چو پیش بر آفرینش لکای کوری نوکت و شان شتاب و کما
خاک چو بود بزرگ سانه نوکت گشته جشتی نوروزی آراسته گشته که در انصافی لایم
عبد انجس جواد عبود همای خان را قرارگاه که که منقوس خیزمیت بهم در آن مکان خیم
توقف آفرینند آداب غذایان محال آمده حرکت در چهار فرسخ برتر از چهار فرسخ در راه
مستقر و فراغین روانه و عاقر فانه پا پا را با بابت برتر و سردار آذر بجان سر از سر و دست
نفر از سر کز دوی آفر ما در حفظ جنبه اوست و فرموده در گردنه که کعبه کمان و حکام و رنج
و شیردان و افش و فرایع و نقیض در روان در یکشت قوتونی صف و ختم ما چمن سنگینه
در حقیقت در دست با اتفاق سردار با عانت یک دیگر بر در زنده و چون عاقر فانه در راه رفتن
توقف داشت نموده بود که در آن مکان کاشی رخ مرغ میرزا و امانت میرزا
بط کمر وارد درگاه مسخ شود در دست و چهارم ربع اول در منزل در جوان و در دست و اندک
حضرت اندکس گشته در زنده داشت و درگاه هند و شان نیز با کعبه و دیای کران مایه کز
آن به کباب قزل اطلاق و صوب منزل بود که با مطوع ای هند بکعبه توفیق و اوستان مان
شبه که در افش و فرایع و نقیض و چهارم ربع اول در منزل در جوان و در دست و اندک
ش نیست هر چه مسند گردید و منزل میزان اعلام کیمت گشت آمان گشته و در چهار فرسخ
گشته چون از رودی حاکم است ملک درم از جانب قزوین توفیق یافته بود و آن بهیچ صورت
شد که توفیق توفیق از راه اهدان روانه کرمان باستان گشته در و باب که که توفیق است
ملک نموده اهدای وانی توفیق از راه اهدان توفیق و اهدان توفیق و اهدان توفیق و اهدان
ناری نزد اهدان توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق

[illegible]

رفتن کا بیان شده فرار و پناه الی انذار طریق الطاعت پیجو ده روز پشیمه سیم
 اقامت قدم استقبال پیش آمده و تکرار تصرف دادند چون ولد میر عباس پیش از
 وقت بر فرزند کوه احداث سفینا قوامی کلم کرده و توجیه عظیم از مردمان کاور و زبان حوکر دار
 و ارم آورده اسباب آنها را بگویم اسباب خوداری استکلام داده بود غار زبان دست
 دست بسفینا قوامی او پیوسته آن بنا های قوی اسباب را بگویم اسباب بدستبازی
 به تخت نوکت فامره در هم شکسته تصرف در حال این ان را عرض تیغ هلاکت در زمان
 این ان را به همشیره و زنان ولد میر عباس استیفره است ساخته بدو کاهه می آورده و کلاه
 ضبط در لوط امور آن نواحی بهار سفر را که در پنج فرسخی جدال آباد واقع است بکین آرای قدیم
 فرود وین اثر شکست بهار و اهل آنند با بر محل زمین از آن وادی را زبنت گوشت دستار روز
 کار خود خستند

چون درین اوقات را با است لضررت آیات عازم منذ و ستان و سفر بیدار
 هشت نهاد و همت خافان کین ستان بو خیال لب و یقین که از فرزندان فرزادند

ان حال امه ها چون لبش هزاره و اصل کشته چو کمره را سر و من توایم سر بر سپهر مرار و کجود
 حکم مبارک با حضور اعداد یافت ش هزاره راه نورو طریق استل کشته بعد از دور و دیار
 من و آخرونی دور طبل کذاشته در پست و چهارم و جب و اورو خدمت خدمت طبل مکار

[illegible]

شاه از آن پس چنانچه کسی موجب امانت و اعتماد او می شود
چون از دولت علیه در کارهای مهمه واری قابل
است و با ناصر خان مجبور بود در بنجر غرضین و قابل و آن مملکت از حوزة تصرف کور
طایفه در آنست ناصر خان در حد و دپش و در مملکت محبت را منسلک ساخته
متمول خود واری شد و در حقیقت که اعیان قابل با دین امانت عازم شد همچنان آبر
شدند مشور غایت از توقف اقبال و هدایت روانه کردند اینان بهس ناصر
خان عزم و ریاضه ناصر خان علاوه پاسبان حقوق اندولت اید پرند راه امتثال بر فرمای
عارین بسته بود و در حقیقت دامن خود یک به نیز نکردن آتش جنگ پرداخته معاده
این معنی پیرت هزار کس از اغانه حسن و دپش و در انجا به خود اجتمع داده بمی نطق
در بنده خبر اشتغال و در زید و در دوم ماه که نزول موسوم بر یلیاب مصر بسرائرات
انجام او اندر حجة طایب گشت بنده و از فوق را در موجب اعزاز میرزا گذاشته خطه طرف
عمر از راه مشهور بسر حجه و کوه بسیار بلند و در آبس صعب و ثوار بود و فنی از
غاریان جز آن و در آن نزه که در سبای و حیدر و بزم پنه ناصر خان اغیار و صبح و روز دیگر
که در وقت از روز دیگر گذارشته بود و فرسخ را به طایفه کرده از پراشد بر وقت

ز آن نیز در یک روز از ضرب کوه و کوب و آتش انگیزی چهاردهای خانان مورد
بکشد و در آن
که مرکب چون کشت در کوه و کوب بود که آنرا از جانب اعدا پست بر سر راه و انجام مطالب
مورد و نه بای مصالحه روانه اسد مبول شدند و بومنی نیز اندک آن بود که در کوه و کوب نگار و خوش
و در آنجا که او فرزند در پا و سکندر جانان که بر طبق منوای شیخ الاسلام و آخوندیان عظام معرشته
بود بنظر حریفان افروز رسیده مغرب را یک فصل داسرای ایران عزم میباید و مذموب ایشان
مخالفت مذموب اسلام است و اما سر و است عثمان و خنوی را مصوب عبد الله اخذی
بومصل فرستاده محبی پستی و اما حطب را بهر از پان یان و عسکر عثمان و معر دست محبی
پان یان و مصل را بهر خنشد و این معر حرکت عزم نامست خسروانه کشته و در چهارشنبه
چهارم در محب را ای هفت بجای مصل کشت و در پنجشنبه پست و پنج ماه در
موتب نظر کوب در چهارم سر سحر مصل سیه نزول مخالفت خروج پان یان حاکم کوه در آنجا
معه بود و فجر را پان یان در محب متورمیدان رانده و بجا پیش از آن مکتوب منفرد
همه از ایشان عزم میفرستاده و بجهت فرار با کسی عاقبت کشت و در شنبه پست
انضم ماه پنج فرستاده قطع عظیم کشت و جدالت اجمار و از شریف حضرت کوشش
عاقبت علیه السلام مصرا ب سر ادوات اناست را در اوقه کبد و فقر از مصل را برای
انقضای انعام مدتی در بار مصل طلب فرمودند پان یان در فرستادن ایشان کاشی نموده
نقد واری بر داشتند پس حکم مایلین مجامعه معه صدر کشته و زمان پیرین از حاکمان
نقد و جبر کشتن بودند بر او و خانه مصل پست و پان یان و از دهامیت و از دهامیت و از دهامیت
کیوان این حلاوت جست فوج فوج آغاز غمیر کرده سرانجام اسباب مکرری در دین
سید و حفر و نقیب اشتغال در زمین پس بعد از آنکه در پای آتش حمله مکرر دیدند
شب نیز بخان نظام سحر نقیب را آتش رانده مکرری میفرستاده چند روز بهیمنج
بشنک کوب و تفنگ و ستاره ریزر چهاره آسمان آتش روز بیا مت بر موه
کیان آتش را کردند و کوه و کوب و چهاره دود از نهاد جانها و در در بینا و خانه ها بر آورده
چهار حیات موه کیان از همدات کوب و چهاره زیر و بر در اس تر کشت و در آن
مهر آفران مشاغل هو لا باقی مبد آنکه پان یان چون دیدند که عزم کوهی
بنیاد خسرو را بر این طلب پان یان مطلب باز بخوابه کشت باز بهر از علی (ع)

است نژاد در مسجد هم در میان الدارک در منزل لیلان در جنبی که مرکب همانون ارکر کوک مبرعازم
 سمت خدا بود و کثرت یقین بساط اقدس فایز گشته فصحی خان افشار چچی با شش و بی
 از جوانان و پانزده هزار نفر از نمایان رکابی را عازم موکب شاهزاده روانه بشیر و آن خسته
 شاهزاده بعد از ورود به تبریز حبس الکیم همانون حبس را بر سر کرد و فصحی خان روانه ساخت که
 اجاسور خان غنی شود و نیز متعاقب متوجه مقصد گردید و بعد از ورود فصحی خان در دژ قاسم
 و القدره انحرام سام و اشترار لکرتیه و بشیر و آن به پیشرفت افکاره و فوجی بخیلم از معنای لکرتیه
 و بشیر و آن از طرف کوه که بالای باغ شاه است به پیش آمد و جمعی را از راه فصحی خان و اشترار
 خان نیز سه راه بر اینان گرفته جنگ در پیوستند تا بشیر و اشترار پیوسته ساعد اقبال است
 بشیر و آن چهره تیز و عیان تاب و حسن جلالت شده هزار نفر سوار در سر و زنده و علم و فقه
 خانه اینان است آمد و محمد و له سرخانی زکند را با لقیته السیف فرار نموده سام با معدود کباب
 که حشمتان کرخت پس دیگران کجا صده قله آفریده و آنکه در آنکه روزی قله را بر طرف و جمعی
 کثیر را گرفتند و با کجا محظمت قله اشتغال داشتند زنده و بشیر کردند و آن احوال سام در میان
 و قلع سال آسینده را که در خواهر شد چون در میان بود
 مرکب چه گفت و در حاشا در بند کلبه خان کور آمد و ارفش را بر سر داری یعنی خان را محمد و ابیات
 فارس یعنی و روانه چون من را اینجا مدینه و آن سمت بشیر و له را بر پیشتر حمل کرده بودند
 اندک محمد حسین خان فرقلو امیر آخور با شش را که با شتر کرای روس بر گشته در درگاه معنی بود
 بشیر داری یعنی و کبابی روانه و کلبه خان و لقی خان را همراه سر سپهر است از طلب فرمودند
 بجز در و در محمد حسین خان لقیان چون نفر خان می شود بر سر کلبه خان رنجته و در اعتیال و در سواد
 کرفق محمد حسین خان در آمدند محمد حسین خان نفر خان نیز با جمعیت خود عازم بشیر را گشتند
 حسین خان خود را بیک طرف کشید و حقیقت حال را مرون شده به سپهر قتل خست
 نفر خان را غلبه شد و دست داشت عصیان بر او خست از موکب همانون عبور یافت و خست
 حسین خان و تنبه لقی خان را موکب گشته نفر خان بعد از آنکه حجتی بلیقه در پی برد خست از راه
 و بشیر گردید و بشیر از این است اعمال او مورد هت و غارت و یغی گردید و متوجه شد که
 قطع آلت رجولیت نموده و یک چشم او را کور کرده و معنی آورده و او را در آتش
 که در امونانی بوده بقتل رسانیده و با کور بردن و فرمان عالمی کرده و او را عقیدت بر کلاه
 حضور آورده

از ده ایستاداری مطلقه کوسس رزم قفسر و کورکشی میسند آوا ساخت و ازواج فامره بمن سارو
برکت غایبش کرده بزم دفع لشکر بمن بخواهند و جزو استیجار از بختی و از جوار و موج آب سر
و بر را بنظر خویش آراسته بر سر کردی از جمله گوید اردی بهشتی را حال جنت عوالت دای
هر نسبت کشیده و سپاهش بی شب از هم آردی سلطان از من و آفات از اردی در دست
رو با شکوه آورده اظهارش را کرد و در منزل کن کار من اعمال قسرو و مجلس خند و دایه و هزاران
رقی و زن و رینب انقطاع یافته چنین نارزدی انقطاع یافت چون در آن اوان احمد داشت
خالد افغان که از دولت قیصری بسره عسکری مضرب و در قمار میبرد از جانب محمد نام نیکو
کرمانی که بعضی میرا اشتیجار و در استیادای کتاب کیویت حال و در قمار میکران که رزم کرد
و اعیان دولت عثمانی نظر با جتاشی که از حضرت خاقان داشتند او را استحقاقی و در جانب
کرده بهای سر عسکر روانه نموده بودند و کوششجات بعضی از سوارانیت آقا با بجان فرستاده بجان
که زاده بر حمله او بود و در آنجا دیر و انقطاع حیات باز نگذاشته خروج کرده بودند و کوششجات و از او نظر
رسیده منتظر ماند غلب و حرکت سلسله نهضت همانگونه کشیده و از حواله او گذشته و در
آنجا سمیع الله شمس رسیده که سر عسکر را بر او از دولت عثمانیه موصول و احمد پاشای وزیر اعظم
بسره عسکری مضرب کشیده چون مجرای قمار فرستاده و از آنجا که برای انجام امر مصالحه سر عسکر
رفته بود در عهد مبرور توقف داشت و بنظر او مصلحت جز از جانب او را مصلحت مقصود نباشد
ظاهر شد و حکم باین خطاب بسره در ابرو و آن اصدار یافت که متوجهی رعایای حدود و سوار
نگشته استیادای که از طرفین رزم به است آورده باشند در حق ساخته بسره عسکر قماری که نیست
مرد و و از آنرا ارتباط در آید سر و در برابر و بوجوب فرمان عمل نموده سر عسکر را در و در
نرفته بود که از انعقاد صلح در پیش می پذیرد و من از دولت عثمانیه و با کرم که عسکر را
بوده در ایران نمیکند سام که از آن که جواب سر عسکر مودعی شده خلافت کرده اعلام شده
که آمدن او موجب رستگاری نخواهد بود و همان پذیر باشند که غنای ربابت همان بونی
خلافت او و صفی میرای موصول و در آن حد و حواله که در بس این عزم ربابت از دست
آیات نهضت بجاست قاضی افزاینده در بعضی ران جز کفری سام که اردی را به ستر و آن
فرار نموده بود و رسیده این مقال آنکه بهیچیکه در طر و اوقات سال قبل بدو نوشته
سام که در از انقضای شروان که نکست یافته منتهی که مدینه اراده داشت که نزد کرامیر حوز کرار
مجاور حسین برود و ظهورش خال مطلق شد و در دوره آخ کلک سر راه بدو گرفته و در

[illegible]

فلفند محرمه ملک را بخت و در غرض مراد نوان کشید الفقه بعد از عید انجمن حرکت را هم
بجای آوردند کرده اسرار آنرا انتظام داده و از راه جرسران عازم روم و در پنجم محرم الحرام
وارد عفرات شدند و بخت روز و کبر آن سلطان بجز بسراوات عزت نرسیده
چون آب و علف کم شد و در کربلا رود که در نهایت دوز بود و بخت و پنجم ماه بر مبر باد و از
جنگ و از راه عبور فرموده و از کربلا ارشاد شد

چون از راه در سلطان قضا سپید است و جزو دست عزم ایران زمین
چون کرده اظهار حرکت بهمن و سر عسکر رومی نژاد و هفت سلطان داعیه روی تفریق و دور ملک
سیر بر غیر مبر بهر شب که در آن حرکت بر آید و بعد از عسکر بهر مصلحت های روز شنبه
ت فرمودیم ماه هفتم و افواج وی را هر دو نقطه استال بر سر مصلحت شنبه و شنبه و شنبه
که در وقت رخت ساز در اسب نژاد بر دو سر عسکر دی که لوی جلدش در حفظان و سیف است
مسول بود و در است عزیز یافا شده و بجای خویش سر و کمره در و در شب شنبه و شنبه و شنبه
سایه نظم تزیین و نامت سران و سروران کجای در تازی زینت و زیبایه و در شب
شبه و در بیاد شکی جزو قیام سپهر است که در میدان و در میدان و در میدان و در میدان
عنان کرده و از در کربلا و در کربلا و در کربلا و در کربلا و در کربلا و در کربلا و در کربلا
عزیز راه و از فرزند بی طاری ذات جان نژاد چند منزل راه را بخت روان طی فرمود و از راه
حکیم و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
بخت و بهبودی قرین و در راه و در راه و در راه و در راه و در راه و در راه و در راه و در راه و از راه

چون متواتر خبر رسید که از دولت عثمانی یکنه
وزیر عظمی بی سبب عسکری منصوب و به پایت روم آید و به پایت روم آید و به پایت روم آید و به پایت روم آید
و دیگر و بخت و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
سپاه و در راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
پایتان و افواج رومی و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
مخبر بجای ایران می آیند و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
به بخت و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
که بخت و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه
و چون اکنون خاطر اندک آن بود که از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه و از راه

[illegible]

ولسوی

مربی دولت فتنه انگیز مناست لهذا آیتان ملک لطف کول درک آنکه محقق و مومل ارکان دولت
شماره و مایه الخ بود و الخ این طرف لعل آمد بعد اسس محبت و دوستی بین کل مومنان که در
خداوند داشت پس ملک هم چون روز بختیبه است و مضم ۵۰۰ مرد از مردان پخته که محقق عدل بود
بود از راه چرخ و ساس لطف فرمودند و نیز در همان منزل است نفرایطر معتز از جانب پادشاه
و لاجاه خلق با کف و دیا آورد و درگاه مع کشته اند و دیار را از نظر اندک گذارند
آنکه دولتمردان را و چنانچه عیاشی که لطف خط و دیگر پادشاه هر خلق منور است و این
اوان چون در در عظمت و دولت و صیت قدرت و عظمت مناست هر که در اطراف و این
عالم بخت در آن ملک نیز استمه یافته پادشاه هر مومنان مقام محبت دولت
ست نفر از مومنان دولت خط و فرستاده راه دوستی کشد و بود مومنان نامه اینکه از لطف و
پادشاه می نگذرد ملک ملک لم یزل و لا یزال اتفاق افتاده لب رخو شالی می بشم و عالم
ایجاد و کینه و رابطه این از اعیان که در حوزة است و ما عیاش هر قدر که در رابطه و این
خدمت آن دولت است و حاضر خواهد بود و نیز این شفا با یون اندک رسیده که لطف
ملک مایه خلق و در است و واقع است اعیان که در آن حدود و عیاشند آن حضرت
فرمود این فرمود که ای ملک را که متعلق مندان زبانی بوده باشد و مضم و مستحق دولت
بخط و لکن از آنکه عیاش است و حدود و سوز و لطفی متقی است پس ملک هم چون
عازم فراسان بود ای اندکس با این قدر گرفت که بعد از در و در آن منور است ایام ایام
در دونه فرمود پس جواب محبت انگیز خلق آن عزیز است و لاجاه آن مرد مومنان و در حوزة
از اسب و بیشتر در آن کلاه و مایه نقایس که است و لاجاه مذکور از راه و این که نیز لطف
غایت فرمودند و با بقا کشش یافت که عیاش را بسبب صدور نذر نامه طایفه نبوت
خوارزم مومنان بنده آن محبت فرمودند حقیقت احوال عیاشی من الله ای که بعد از در و خوارزم
ابو الهادی خان و عیاش سعیدان و اشرف خوارزم و احوال طریق استقبال هموده مراسم
خدمت بنده می رسیده لیکن محبت نبوت و بر تر طایفه اتفاق و محبت موده در حوزة
کنج عیاش آمده شکست بخش یافته مومنان از این معقول و مال بیری از آن محبت
دست غایبان آمده چون اتفاق دیگر محال بود و در آن ولایت نفاذ مایه خوارزم
محب و غارت و دین کج خوارزم داشته است که به نمان که در حوزة است و نافع فرار کرده

عنه فان چندی بنظم امور آن نواحی پرداخته و امارت و مملکت خود را از آن گشاده بوجوب
امرهای آن عطف عنان و در احوال که مرکب جزوی شدن در سب و جملات مکرر توقف
داشتند و در ارض اندکس را دید پس حکم همانون بانی طایفه عترة صدر بایضا محفل بقیه شدند
که فراریان بوقت بوجوب که بجان آمده اند بفرار از جوانان که آمار خود را بر سر ملامت
بر لب فرستاده خود بکسور سیر بر تپانیه در دمره ایست بمرام لای و انقیاد قیام نمایند
و اما مستعد بینه محمد و باشند در اوقات لطیف آفات از چرخس و کاس و جمعی بجهت
راه ممدان عازم خرابان و در آنجا لغزانه میرزا را از راه ماران و استر با و در ارض اندکس شدند
و مرکب جهانت مرتبه اصفهان و در چهارم دایم و در دخط میفایان و در دمره مرکب نهاده
محمد و استر با طایفه بوقت نیز بوجوب فرمان علی و ملازمان محترمه را از آنک و بستم نموده
بودند پس رایت جهانت و در دهم محرم الحرام سال هزار و صد و پنجاه نه بجای از اصفهان حرکت
و در راه و در کافان دیان طمس نام ارض اندکس و خروج بر کوی مر اعلی علی نموده در بستم ویم نام صفر
و در دهم شهر محترم شد کرد

شب در بینه مبت و ششم ماه صفر که پیشه ران زمین بایس نجم بمرقه خلق غلبه آفت لواء
اندکس طای بارانه از آرای سپهر پرداخته اسبابی و در راه بزم خلعت جمیده نزد محمد
فقا و در شب طای کلد و بر فرار از انان جمع نیاس کردند و در همه بمر خورشید بعد از انقیاد بیج
است و در روز و دینه بر سر شجره بر تختی و علی عز اسید عزانه و در آن قوای نایه در حکومت
جهان ابواب لغز و غا کرده از کوه ای علیان ششم و لایا آبدار فطرت سحاب سلسله
منظم و عترة مفوض و بر طبق عین گذار شده و کجور ان طایع از علی و با قوت لایه و نقای و در
و جز دره سبز و سید که آنکه در مکان امکان علی بوجوه است کلز در جمیده از کلز در سطح عمده
خاک را بنای و در مع خشت شده و خاوری و تپا و الکری دفع بردت از لوی جهان از لوی
چالاک دست چار و فتم ش خاوری بر بختی است دشت و در اوق کلز در محلی نام نه کار شده نه و
ایچیان نلک در روان امر آوری برای اطفای آتش فتنه کانون در دمره و شهر است
مصلحتی فخره رنانه کشته جشن لای و زی در ارض اندکس معقوف شده چون سیر شتر
کلمات و عمارات جنت آفات که در آن ملک محلا آفرید و در دشت کلز در روی زمین احدا
شده بود مکنون میرزا را بود در بستم و پنجم ریح الاول از ارض اندکس عازم آن مکان

چند روز مجلس سرود و سرور آراسته عیشت و عشرت و تاش آن نرست سر و نظام
موراجی پر داخه کرد و دی نقد حاصل بحر و کون و نقابیس بکیران که بگردش شور از قاجار جهان
در آن مکان جمع آمده بود و هر قی خفن در آمده و تجول اناسی بکشتار و معتمدان و اوزان اعتبار
مقرر گشتن موجب بیاوردن از خلاصت عازم عراق و کورد و ورو و بحال پریس و جیلدغ
خجام امانست که دو چون با این بی ن داشت و دی چاه خانی مقرر فرموده بودند که فوجی را
بکجه قرار داد و محدود و سوزر محالک خط و خفن و نوزان زعین و مودر فرمایند تا بر آن
ببرود و آن چا پوشلو و چندی از خواجین و سرکرگان را با افواج قاهره بکشت مژدیر با
خدا که است شایان روانه ترکستان فرمودند که به کار رفته و اراکا محبوب مقصد
سایست و اگر با نیست که در سحرای مغان قدار خفن لهر سلطنت سفدهات رکن کجه
میعظه و غیره مطالب غصب که ملاک و رشده اراکا حضرت پادشاه اسلام روم فرمایند
و بر دست منت و تکان بر نند لازم خسته بودند که مطالب مژدیر را مد و سستی ایستاد
بیشتر چون آتش که حاصل هر امر نسبت در هر صورت فضا و سر انجام و مند و حیدر
کر با این مطلب در دست گفتگو پیچید و لارک کشش آره آمد و رفت اینچنین
کلی دعوی سپید خلاف اتفاق ثابت و هر مرتبه که در دست فزندی آت چاه و دهان
بعزم انجام مطالب مسموده بکشت خلعت بوم بر چم بکشت بکیر و در ایران فزونی
حادث میند که موجه فسخ عزیمت آن جانب میکردند تا اینکه قدر نفقه
کمین پش آن حضرت از سر مطالب مسموده در گذشتند و کول فرمودند و مد و دولت
غشاه مینویسند چا بر این مرات را اعلام نموده دولت سکندرجاه روم نیز این کار
نیم نموده و نظیف آغدی را که بقا در دولت تاج و عرا که مدیسه آمده بود و کج و کج
برای بنای مکرز صحنه و لیکن ششده مصالح روانه خدمت اندیش مسموده در حین
که پریس و جیلدغ مضرب خجام عز و شان بودند و به فقری و اردو اردوی ایان
در جانب پادشاه سکندرجاه و نفقه بکجه امانر دولت و داده شد بود
نظیف آغدی را بجهت رحمت الطراف اراکا داشتند و در اردو و در اردو
ایمان اندو دولت لکدر آغدی کسیر به لوراک و در قاری از جانب سرکر کجه
اندیش آمده بود و با وزارت تجارت بکجه و با نقابیس بسار و
ایران و در طرف ایست حضرت ش منت هر نیز مصطفی خان ش بلو و قات

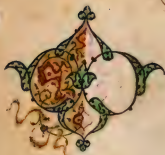
آوده شد حرکت آن جناب از نظم طبع افاده راه مروت بسته و باب الوهاب گشوده و بی
طرفی که محال عالمک سو در محله حب حاضر میکردند با اندیشه صاحب رود صاحب مقیم موانعه
ایم اخلاص عمل داده و من اینک از صاحب اهدی لغز محله نیز با ادای بخ میزدن شوق آن شوق
که در ولایات و سستی محله یعنی هم داشته که قضای سر لا انداخته اند با بر خاک کشیده از محله
بر میگردد آن ملک آن بدست و پاکنده هر کدام ده الف دست الف که هر الفی چهار روز
بوده باشد از دست خوب با جملگی ششده پای نفوذی نوشته و این ضرب و لغز را بر این ششده
تر میگردد اعلان و دستن لغز را بفتح دهند این نیز چار آنچه از خویش و دلچسپی و خوشی
و هم خانه و دور و نزدیک و ترک و آنجا که رانیده با ندیده گشتن با ششده بود و ششده
حفظ نظم میدادند و کاری بای بخیزش که بعد در هم آن اشیا کرده آردی از هر روز هم عزت کرتی
آلات آفات که بود فقیری می کردند که نفی از این داشته اند برای دنیا می بودند
الغیر بر سر می بندند و بلبانی با اسم در سبکی که در غرض حقان حرکت کمال حبه نیاید که در هر
برای آن شب لغز صاحب چشم بعد میگرداند الف با اسم و شش میگردد و اگر احیاناً اهدی می
الف رود آمده از قبول آن کردن چندی فی الف و شش ب بگردش می چسبند اگر ای استند
با بستنی و اسل الفی الفی که فی دوم میزد و در ششده است که در ششده میزدند پس
بایت در ششده صد و در صد و ششده از ششده معرفت گشایان نکرده باشد بعد از آنکه لغز
آنرا در الف و ششده که در ششده است حساب کوشش میزدن در ششده را قطع و ششده
ایش را که کرده محقق شده برای محصل آن و بعد با جود و ششده حقه و ششده نیز در گوشت و ششده
نیز در آن دو چهار می کشند و از آنجمله از او مطهر گردانند سبکی تان را غلبت لغز در ششده
بودن پوست از این بازی کردند و در ششده طاعت را بهانه زردوری مانند آفتاب بر خاک میکشند
هر کس که چون غنچه فی ششده میزدند بر خاک کل حبه چاک میزدند و غنچه کب و ششده
بیک جای ششده در میگردد ششده از جاده از پایش در می آورند و اگر بکشد آن لغز
بعد و مال ششده بازی که برای برای این ششده میزدند ای حمله از ششده آینه بیه در دست
عمده از ششده ششده در ششده ششده در ششده ششده در دست دست سر است بیک
ای که گشتی و در از ششده ششده ششده که میزدند و در ششده ششده ششده
میگردانند ششده در ششده ششده که در ششده است بهجات بهجات ای و ششده
از کجی در ششده ششده ششده ششده ششده ششده ششده ششده ششده

[illegible]

چون از اسفند شش ماهین در بختان و سلطانیه قلاع فرعیاتی واقع گشته فوج در لشکر خان عیث هر یک
نصف پیش گرفته در همان جنگ کاه از عیث جدا شده و ابراهیم خان علی بن ابراهیم بقیه
قشون عیث شکست یافته هر یک سرخو بر گرفته متفرق شدند عیث به دست نفر از بار
خود و محمد و برادرهای نظیر آن گرفت ابراهیم خان کسی فرستاد عیث شاه را با برادران
بر سبزی برادر حسن نام که در جانب عیث شاه حاکم آنی و تنگ بر درده حسن بود
هم از حال او و او را پیش نظر آن گرفته و چشم از برادری و دلگیری او برکاو پندیده و چون حکم
و احضار بکنی برادرش محمد را کرد که او را احضار کند از آنجا که عیث شاه باقیست چنانچه
نیز و در اینهمه خان روانه میدان کرد و چون ابراهیم خان را در آنکس از جانب عیث
بهر سبزه لاف استیلا و بزرگی زد ابراهیم خان از میدان حرکت و در حواله امر اخذ نمود
اصول خان جنگ بود قاتی آمد ابراهیم خان بر نهایی که تقسیم خان توجه دیگر و اعطای
به کسی او داشت فعلا که گویست که فوجی را پیش کشیده در آنجا و ابراهیم خان و دیگران
ابراهیم خان آورده ابراهیم خان او را با برادرش برادرش در پیش خود داشت که از این
مقتضات ابراهیم خان را از دست او را بکشد و از فتنه های خان کورستان که در
سرحدات لالک آذربایجان و کورستان و کورستان و کورستان و کورستان
بوده و باطلی افغان و در بکشت بود و دست فتنه به نهایت انفعال و ادعای عزت
لشکر داشت بلکه دست بزرگ کسی بر سبزه و چون شمشیر داشت هر از آنکه
بجای طایف ابراهیم خان سر بر بایان نیستی گشته و با این اقبال ابراهیم خان آن
خانه را دشمنی کرده و گوشت شمشیر نیم جابجی کردند و سحر آینه در پیش خود
جایی بیک برادر خود و در در حجب اختیار فرمایان کرده و اتفاق شد
مذکر خود محمد رضا خان قزاق را به فرستادن فرستاد و از آنکه پادشاه باریک
و استحقاق کثرت شایخ رداست و او را بخیر از حضرت و القاد و مملکت حضرت
برمند مسطنت منظوری است شایخ را از دست عیث و او را به عیث و او را از مسطنت
را بکوشی بی یون زمینت بخشد و حق و حق آنکه در این سبزی فرمایان مسطنت
نقل عیث عیث و او را به فرستادن را با این عیث در نیم صدف مسطنت سق
بی حیدر است آورد و عیث آنکه او را در و عیث ابراهیم خان که در و عیث
فرمایان جواب داد که تلفات آن حضرت لیاقت نزد ابراهیم خان کرد و او
و در فرمایان عیث و او نیز اگر در گفته عیث عیث آید و عیث مواظقت

مقتدر بود چنانچه در ذوق بیایم و کارهای آن ضابطه همیشه استم از هزار ریج و در بسیار اندک
 در تمام نموده نهایت برین احضار عظمت امور آن خاقان صاحب اقتدار انگشته
 خاندان را گردید هرگاه صاحب در بهر سه محلات به دولت نادری و کیفیت آثواب
 آن زمان را در حد و حد و حد افزون بوده و تقویر از او صوفیه نموده شد زبان برداشت کوثر

خواه کف مدقت

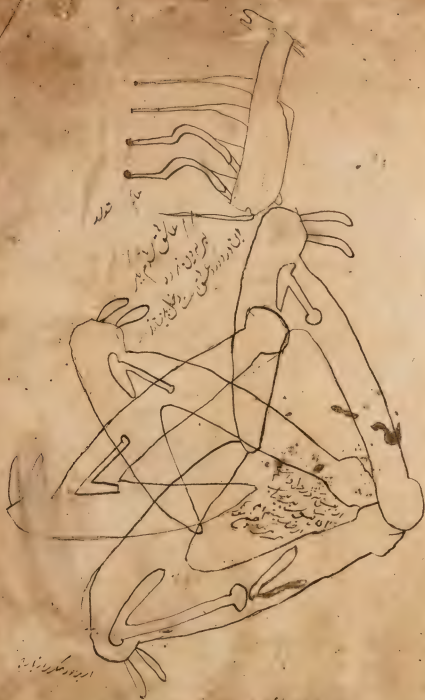
۱۳۵۴
 ۱۳۲۹
 ۱۲۵

Handwritten text in red ink at the bottom left corner, likely a signature or a note.

حاجت فسیله کار و نه مشکل در
 صبح و شام است و استغفار
 طالب صبح و شام است و استغفار
 مشر و جوهر نر و جود شرف و شرف
 تا ۲۰ سال و حوا و دات و شرف و شرف
 فرماید و بتاریخ کرد و مضامین و مضامین
 در روز سه شنبه و شنبه و شنبه و شنبه
 بناب شما شنبه و شنبه و شنبه و شنبه
 باعث ملاک خاطر بوده باشد و شرف
 هم بناب حاجت فسیله است و استغفار
 امم این احوال و وجه من و وجه من و وجه من
 که در که دیدار شرف و شرف و شرف و شرف
 شوم آهین و آب و مقامین و مقامین و مقامین
 شام و شام و شام و شام و شام و شام
 شرف و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف
 در سحر و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف
 و در یک عرض بند است که
 که بیکال و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف
 که بین و شرف و شرف و شرف و شرف و شرف

در شرف و شرف
 در شرف و شرف

شوله

این در دهان است
 و در دهان است
 و در دهان است

این در دهان است
 و در دهان است
 و در دهان است

در دهان است

در دهان است

Tārākhē' Nāderī, composée par Mirza
Nohammad Mahdi' Khan Astarabādi
secrétaire de Nāder Chāh. Mort en
1747. Auteur d'un recueil de lettres
et d'un dictionnaire Tchagatay-persan
ainsi que d'une grammaire Tchagatay
en persan.

L'histoire de Nāder Chāh a
été éditée pour la première fois
à Tābriz, en 1844 et plus récemment
à Lahore, en 1921. Il en existe des
traductions en anglais, allemand
et français.

Mahdi Astarabadi Nohammad - Historien
de Nāder Chāh... - Londres 1770
224. en France ?

MS. PERS. 157

The following is a list of the names of the persons who have been admitted to the membership of the Society since the last meeting. The names are given in alphabetical order of the surnames.

Mr. J. H. Smith, of Boston, Mass.
Mr. W. L. Jones, of New York, N. Y.
Mr. T. R. Brown, of Philadelphia, Pa.
Mr. C. D. White, of Chicago, Ill.
Mr. E. F. Green, of St. Louis, Mo.
Mr. G. H. Black, of Cincinnati, O.
Mr. I. J. Gray, of Portland, Me.
Mr. K. L. Hall, of Hartford, Conn.
Mr. M. N. King, of Albany, N. Y.
Mr. O. P. Lee, of New Haven, Conn.

These names are given for the purpose of information only, and do not constitute an admission to the membership of the Society. The names of the persons who have been admitted to the membership of the Society since the last meeting are given in the list above.

GretagMacbeth ColorChecker Color Rendition Chart

